

САРА ДЖ. МААС

ДВОР
РОЗИ
ОТ
БОДЛИ

ЕГМОНТ

САРА ДЖ. МААС
ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ

Превод: Ирина Денева

chitanka.info

Тя отнема живот. И сега трябва да го заплати със сърцето си.

Когато деветнайсетгодишната Фейра убива вълк в гората, се появява звяр, който изисква възмездие. Тя е отвлечена в магическа земя, за която е чувала единствено от легендите. Фейра открива, че нейният похитител не е животно, а Тамлин — един от безсмъртните и смъртоносни елфи, някога управлявали света.

Докато обитава имението му, чувствата ѝ към Тамлин се трансформират от ледена враждебност в изгаряща страст, която изпепелява всички лъжи и предупреждения, които е чувала за прекрасния и опасен свят на елфите. Но над тези земи се надига древна и зловеща сянка и Фейра трябва да намери начин да я спре... или Тамлин и народът му са обречени завинаги.

Вълнуваща, увличаща поредица от авторката на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ Сара Дж. Маас, съчетаваща любимата на поколения приказка за Красавицата и Звяра и вечното увлечение по вълшебството и магията.

На Джош,
Защото ти би отишъл „В недрата на Планината“ за
мен.
Обичам те.

ГЛАВА 1

Гората се превърна в лабиринт от сняг и лед.

От един час наблюдавах гъсталака срещу мен от мястото си върху клона на едно дърво и вече започвах да се отчайвам. Бурният вятър навяваше плътни снежни пелени, които заличаваха следите ми, но също и тези на евентуалната ми плячка.

Гладът ме принуди да се отдалеча от къщи повече, отколкото обикновено се осмелявах, но зимата е тежък сезон. Животните се бяха изпокрили, навлизайки дълбоко в гората, там, където не дръзвах да ги последвам, и това ме принуди да разчитам на слабите, изостанали от стадото животни, да ги убивам едно по едно с надеждата, че те ще ни стигнат да издържим до пролетта. Но не стигаха.

Прокарах изтръпнали пръсти по очите си и отстраних вледенените капчици влага от миглите си. Тук нямаше дървета с обелена кора, която да ми подсказе, че са минавали сърни — явно още не са стигнали дотук. Сигурно ще останат на някое място, докато свърши кората на дърветата, и после ще продължат на север, покрай владенията на вълците и може би дори ще навлязат в земята на елфите, Притиан, която никой смъртен не смее да доближи, освен ако не търси смъртта си.

От самата мисъл ме полазиха тръпки по гърба, затова я потиснах и се съсредоточих отново върху това, което ме заобикаляше, и задачата, която стоеше пред мен. Само на това бях способна през последните години — опитвах се да оцелея още една седмица, ден, час. А сега, с всичкия този сняг, ще е истински късмет, ако изобщо забележа нещо, особено от мястото си на дървото. Нищо не виждах на повече от пет метра пред себе си. Стиснах зъби, за да не простена, когато скованите ми мускули възнегодуваха срещу раздвижването, отпуснах тетивата на лъка и заслизах от дървото.

Снегът, покрит с ледена коричка, хрущеше под орфаните ми ботуши и аз изскърцах със зъби. Почти никаква видимост, излишен шум... явно това ще е поредният ми неуспешен лов.

Оставаха само няколко часа дневна светлина. Ако не си тръгна скоро, ще се наложи да търся пътя към дома в мрака, а предупрежденията на градските ловци още бяха живи в съзнанието ми: из гората дебнат огромни вълци, и то много. Да не споменавам за слуховете, че наоколо били забелязани странни създания — високи, зловещи и опасни.

Само да не са елфи, така се молеха ловците на отдавна забравените ни богове, така се молех и аз с тях. За осемте години, откакто живеехме в селото, едва на два дни път от границата с безсмъртния Притиан, никога не сме били нападани. Макар пътуващите търговци понякога разказваха истории за погранични градове, превърнати в пепелища. Тези истории, които преди време се чуваха сравнително рядко и старейшините на селото приемаха просто за слухове, през последните няколко месеца се превърнаха в постоянна тема на разговор всеки пазарен ден.

Рискувах много, отдалечавайки се толкова в гората, но вчера бяхме дояли последния комат хляб, а сушеното месо свърши предишния ден. Въпреки това предпочитах да прекарам още една нощ с празен стомах, отколкото да се превърна във вечеря за някой вълк. Или елф.

Не че по мен имаше кой знае колко месо. По това време на годината вече бях толкова кльоцава, че спокойно можех да си преброя ребрата. Тръгнах възможно най-безшумно между дърветата, притиснала ръка към хлътналия си, стържещ от болка корем. Отсега знаех с какви очи ще ме посрещнат двете ми по-големи сестри, когато се върна в колибата ни с празни ръце за пореден път.

Огледах се внимателно и след няколко минути приклекнах напред гъсталак от къпини, с натезали от снега клони. През тези клони добре виждах една полянка и ручей, който течеше през нея. Дупките, пробити в леда, сковал повърхността му, говореха, че се използва често. Ако имам късмет, ще се появи животно. Ако имам късмет.

Въздъгнах, подпрях лъка си на земята и притиснах чело към дървената дъга. Нямах да доживеем до края на седмицата без храна. В селото вече имаше достатъчно семейства, принудени да просят, за да се надявам на подаяния от по-заможните жители на близкия град. Вече съм виждала с очите си каква милостиня се откъсва от сърцето им.

Наместих се в по-удобно положение и успокоих дишането си, след което наострих уши в опит да доловя някакъв друг звук, освен свиренето на вятъра. Снегът валеше ли, валеше, танцуваше и се вихреше из въздуха като блестящи искри, чисто бял на фона на кафявото и сивото на горския свят. Пряко волята си, въпреки вкочанените ми крайници, укротих онази безмилостна, гневна част от себе си, за да се насладя на гледката на потъналата в сняг гора.

Някога за мен беше втора природа да изпитвам радост от контраста в цветовете на току-що поникнала трева и тъмна, разорана земя, или на аметистова брошка, придържаща дипли зелена коприна. Някога мечтаех, дишах и мислех в цветове, светлини и форми. Дори понякога си мечтаех за деня, в който сестрите ми ще се омъжат и ще останем само двамата с татко, ще имаме достатъчно храна, достатъчно пари, за да мога да си купя малко бои, и достатъчно време, за да излея тези цветове и форми на хартия, платно или стените на колибата.

Тази мечта едва ли ще се сбъдне скоро, ако изобщо някога се сбъдне. Затова ми оставаше само да си открадвам мигове като този, в който се възхищавах на бледата зимна светлина върху снега. Не си спомнях кога за последен път си позволих да спра и да се възхитя на нещо прекрасно или интересно.

Откраднатите часове в порутената плевня с Айзък Хейл не се брояха — тези часове бяха изпълнени с глад и празнота, понякога с жестокост, но никога не бяха прекрасни.

Свистенето на вятъра утихна до лека въздишка. Сега снежинките падаха лениво — едри, плътни снежинки, които се трупаха по дърветата. Смайващо смъртоносната, изящна красота на снега. Потръпнах от мисълта, че трябва да се върна към калните, замръзнали пътища, които водеха към селото, към задушната топлина на колибата ни.

Храстите около полянката зашумоляха. Инстинктивно вдигнах лъка. Надзърнах между клоните на къпините и дъхът ми секна.

На по-малко от трийсет крачки стоеше дребна сърна, още неизпосталяла от студа, но достатъчно отчаяна в опита си да смъкне кората от едно дърво, без да подозира за опасността, която я дебне.

Една такава сърна ще изхрани семейството ми за седмица, а може и повече.

Устата ми се напълни със слюнка. Тиха като вятъра, който въздишаше из мъртвите листа, се прицелих в нея.

Тя дори не подозираше, че смъртта ѝ е само на метри от нея. Продължи да къса ивици кора и да дъвче бавно.

Мога да изсуша половината месо, а останалото да изядем веднага — задушено, пайове с месо... Мога да продам кожата ѝ или пък да направя дрехи от нея за някоя от нас. Трябваша ми нови ботуши, но пък Илейн се нуждаеше от ново наметало, а Неста имаше навика да пожелава всичко, което някой друг притежава.

Пръстите ми се разтрепериха. Толкова много храна... спасение. Поех си дълбоко дъх, за да се успокоя, и отново се прицелих.

Тогавя зърнах в съседния гъсталак къпини две златисти очи.

Гората притихна. Вятърът замря. Дори снежинките застинаха неподвижно.

Ние, смъртните, вече не се молехме на богове, но ако знаех забравените им имена, сега щях да се помоля. На всички тях. Скрит в гъсталака, вълкът пропълзя напред към нищо неподозиращата сърна.

Беше огромен, колкото пони. Устата ми пресъхна. Беше един от огромните вълци, за които ме предупреждаваха.

Никога досега не бях виждала толкова голям вълк. Въпреки размерите му, сърната нито чуваше, нито усещаше присъствието му. Ако идваше от Притиан, ако беше някакъв вид елфическо създание, опасността да бъда изядена е най-малкото ми притеснение. Ако вълкът е елф, трябва вече да съм побягнала.

И все пак... Може би ще направя услуга на света, на селото, на себе си, ако го убия и остана незабелязана. Не е трудно да пратя една стрела в окото му.

Но въпреки размерите си, вълкът изглеждаше като вълк, движеше се като вълк. *Животно е, казах си. Просто животно.*

Имах ловджийски нож и три стрели. Две от тях бяха обикновени — прости и ефективни, и за такъв огромен вълк ударът с някоя от тях сигурно ще е като ужилване от оса. Но третата ми стрела, най-дългата и тежката, купих от пътуващ търговец едно лято, когато имахме достатъчно медни монети за глезотии. Стрела, издялана от планински ясен, с железен връх.

Всички знаеха, че елфите мразят желязото, но само ясеновото дърво беше в състояние да отслаби безсмъртната им лечителска магия

за достатъчно дълго време, че да може някой смъртен да нанесе фатален удар. Поне така се говореше. Единственото доказателство за ползата от ясена беше фактът, че много рядко се намираше. Виждала съм рисунки на такива дървета, но никога не съм ги виждала със собствените си очи, не и след като Върховните елфи ги изгориха преди много, много време. Бяха останали съвсем малко — дребни, хилави дръвчета, скрити от местните благородници зад високи стени. Седмици наред, след като купих стрелата, се чудих дали това прескъпо парче дърво не е загуба на пари и от три години тя лежеше в колчана ми.

Сега я извадих, без да се колебая, с пестеливи движения, за да не ме забележи чудовищният вълк. Стрелата беше дълга и достатъчно тежка, за да го нарани, а може би и да го убие, ако се прицеля добре.

Ако убия вълка, сърната ще избяга. Ако стрелям в сърната, вълкът ще се хвърли или към гърлото ми, или към трупа ѝ и така ще унищожи ценната кожа и не по-малко ценната мас на животното.

Гърдите ми се стегнаха болезнено. И в този момент си дадох сметка, че животът ми се свежда до един въпрос: Сам ли е вълкът?

Стиснах здраво лъка и опънах тетивата. Бях добър стрелец, но за първи път се изправях срещу вълк. Приемах го като късмет, като благословия. Но сега... не знаех къде е най-добре да го ударя, не знаех и колко са бързи. Не мога да си позволя да пропусна целта. Не и когато разполагам само с една ясенова стрела.

Ако под тази козина наистина тупти елфическо сърце, прав му път. Прав им път на всичките, след онова, което ни причиниха. Няма да допусна този тук да се промъкне по-късно в селото, за да сее смърт и разруха. Нека умре тук и сега. Радвам се на възможността именно аз да го довърша.

Вълкът пропълзя още по-близо и под една от лапите му — всяка по-голяма от ръцете ми, изпраця клонче. Сърната замръзна. Огледа се наляво и надясно, наострила уши към сивото небе. Тъй като вълкът се беше снишил сред храстите, тя нямаше как да го види или да подуши присъствието му.

Той наведе глава, а едрото му сребристо тяло — идеално прикрито сред снега и сенките, се отпусна на земята. Сърната гледаше в грешната посока.

Местех погледа си от сърната към вълка и обратно. Поне беше сам и ми е спестена глутницата. Но ако изплаши сърната, ще се окажа сама срещу огромен, изгладнял вълк — може би елфически, който си търси плячка. А ако я убие...

Ако не преценя ситуацията правилно, моят живот няма да е единственият изгубен. Но през последните осем години животът ми не беше нищо друго, освен низ от рискове, докато ловувах в гората, и в повечето случаи преценката ми беше точна. През повечето време.

Вълкът изскочи от храсталака като сребриста светкавица, с оголени жълти зъби. На открито се оказа дори по-огромен, същинско чудо от мускули, скорост и брутална сила. Сърната нямаше никакъв шанс.

Пуснах стрелата, преди да я е разкъсал цялата.

Стрелата потъна между ребрата му и, кълна се, земята потрепери. Той изрева от болка и пусна шията на сърната. Кръвта му обагри снега, рубиненочервена.

Той се извъртя към мен, с разширени жълти очи, настръхнал. Гърленото му ръмжене отегна в празния ми стомах, когато скочих на крака, разпръсквайки сняг около себе си, и се прицелих с втората стрела.

А вълкът просто... ме погледна. Муцуната му беше окървавена, стрелата стърчеше противно от тялото му. Снегът отново заваля. Той ме погледна толкова настойчиво и изненадано, че веднага запратих към него втората стрела. За всеки случай. В случай че разсъдъкът, който долових в очите му, е от безсмъртния, злия вид.

Той не се опита да избегне удара и стрелата прониза голямото му жълто око.

Пред очите ми се завъртяха цветове и мрак, размътиха зрението ми и се смесиха със снега.

Вълкът се строполи на земята.

Краката му потрепваха и вятърът разнесе тихо скимтене. Невъзможно — трябваше вече да е умрял, не тепърва да умира. Стрелата се заби в окото му почти до края, украсен с гъши пера.

Вълк или елф, няма значение. Не и с яеновата стрела. И все пак ръцете ми трепереха, когато отупах снега от себе си и се приближих до животното, без да скъсявам прекалено много разстоянието помежду

ни. От раните, които му нанесох, бликаше кръв и оцветяваше снега в алено.

Той задраска с лапа по земята. Дишането му се забави. Дали го болеше много, или скимтенето е опит да отблъсне смъртта? Не съм сигурна, че искам да знам.

Снегът валеше около нас. Взирах се във вълка, докато сребристочерните му като снежен обсидиан гърди спряха да се повдигат и спадат. Вълк. Определено вълк, въпреки размерите.

Тежестта в собствените ми гърди изчезна и дъхът ми излезе в облаче, когато въздъхнах дълбоко. Поне ясновата стрела доказа, че е смъртоносна, без значение кого или какво уби.

Един бърз оглед на сърната ми показва, че мога да нося само едното животно и дори това ще е трудна работа. Но беше срамота да оставя вълка така.

Макар че загубих ценни минути — минути, в които някой хищник можеше да надуши кръвта, одрах вълка и почистих стрелите си колкото можах.

Поне си стоплих ръцете. После увих кървавата му кожа около разкъсаната шия на сърната, преди да я метна на раменете си. До колибата ни имаше няколко километра път и нямаше нужда да оставям кървава следа, която всеки звяр със зъби и нокти да надуши и да ме последва.

Изпъшках под тежестта на сърната, хванах я здраво за краката и хвърлих последен поглед на димящия труп на вълка. Единственото останало златисто око сега се взираше в снежното небе и за момент ми се прииска да изпитам разкаяние за убийството му.

Но гората е такава, а и беше зима.

ГЛАВА 2

Докато изляза от гората, слънцето беше залязло, а коленете ми трепереха. Ръцете ми, вкочанени от стискането на сърната, отдавна бяха станали напълно безчувствени. Дори трупът на животното не можеше да ме опази от вледеняващия студ. Светът беше потънал в нюанси на тъмносиньото, нарушавани само от редки лъчи приглушена светлина, процеждаща се иззад спуснатите кепенци на порутената ни колиба. Сякаш се движех в жива картина — миг на покой, още по-красив заради бързината, с която тъмносиньото е превръщаше в пълен мрак.

Когато поех по пътеката към вкъщи, единственото, което ме караше да продължавам да движа краката си, беше зашеметяващият глад. Първият звук, който ме посрещна, бяха гласовете на сестрите ми. Нямахше нужда да различавам думите, за да се сетя, че си говореха за някой младеж или за панделките, които са видели в селото, когато е трябвало да секат дърва. Въпреки това се усмихнах.

Ритнах няколко пъти по каменната каса на вратата, за да изчистя снега от ботушите си. От сивите камъни се посипаха люспици лед и разкриха полуизтритата защитна резба около прага. Веднъж баща ми убеди един пътуващ шарлатанин да размени резбата, която трябваше да пази от елфи, срещу една от неговите собствени дърворезби. Нещата, които баща ни можеше да прави за нас, бяха толкова малко, че сърце не ми даде да му кажа, че от резбата няма никаква полза и без съмнение е измислена. Смъртните нямаха магия, нямаха нито силата, нито бързината на нисшите и Върховните елфи. Онзи човек твърдеше, че във вените му тече малко кръв от Върховни елфи и просто издяла няколко завъртулки, спирали и руни около вратата и прозорците, измърмори няколко безсмислени думи и продължи по пътя си.

Отворих дървената врата, замръзналата метална дръжка захапа ръката ми като змия. Пристъпих вътре, заслепена от топлината и светлината.

— Фейра! — чух сепнатия глас на Илейн и премигнах срещу ярките пламъци на огъня, за да видя по-голямата си сестра. Беше увита в одеяло, но златистокестенявата ѝ коса — същата, която имахме и трите, беше безупречно навита около главата ѝ. Осемте години бедност не бяха убили желанието ѝ да изглежда добре.

— Откъде взе това?

Дълго потисканият глад накара думите ѝ да прозвучат остро. Не спомена кръвта, с която бях изплескана. Всъщност вече спрях да се надявам, че забелязват дали се прибирам от гората всяка вечер. Нямах да забележат, докато не огладнеят. Не тях майка ми накара да положат клетва на смъртния ѝ одър.

Поех си дълбоко дъх и свалих сърната от раменете си. Тя тупна на дървената маса с глух удар и разклати една керамична чаша в другия ѝ край.

— Откъде мислиш, че съм го взела? — гласът ми беше дрезгав.

Свалих вълчата кожа от тялото на сърната и след като си събух ботушите и ги оставих до вратата се обърнах към Илейн.

Кафявите ѝ очи, очите на баща ни, не се откъсваха от сърната.

— Много време ли ще ти трябва да я почистиш?

Аз. Не тя, не другите. Нито веднъж не видях ръцете им полепнали с кръв и козина. Сама се научих да одирам и почиствам улова си, следвайки съветите на чужди хора.

Баща ми и Неста седяха край камината и си грееха ръцете. Най-голямата ми сестра, както обикновено, не обръщаше внимание на баща ни. Илейн продължи да се взира в трупата, притиснала ръка към корема си, който сигурно беше също толкова празен и я болеше колкото моя. Не че Илейн беше жестока. Не приличаше на Неста, която сякаш се е родила с подигравателна усмивка на устните. Просто Илейн понякога... не разбираше нещата. Не от злоба отказа да помогне. Изобщо не ѝ хрумваше, че може да си изцапа ръцете с някаква работа. Така и не разбрах дали тя въобще съзнава, че сме истински бедни, или просто отказва да го приеме. Това обаче не ме спираше да ѝ купувам, когато можех да си го позволя, семена за цветната градина, която поддържаше през по-топлите месеци.

Не спря и нея да ми купи три малки бурканчета с боя — червена, жълта и синя, през същото онова лято, когато имах достатъчно пари за ясеновата стрела. Това беше единственият подарък, който някога ми е

правила, и в къщата още личаха следи от него, нищо, че на много места боята беше напукана и избеляла. Мотиви с лози и цветя около прозорците, праговете и разните други ръбове, пламъчета по камъните пред камината. Използвах всяка свободна минута през онова лято, за да украся къщата, понякога криех малки рисунки във вътрешността на чекмеджета, зад прокъсаните завеси, под столовете и масата.

Оттогава не сме имали толкова спокойно лято.

— Фейра — долетя дълбокият глас на баща ми откъм камината. Тъмната му брада беше подстригана, а лицето чисто и гладко като тези на сестрите ми. — Голям късмет си имала днес, това е цяло пиршество.

Неста изсумтя от мястото си до него.

Не се изненадах. Всяка добра дума за някого — за мен, за Илейн, за някой от селяните, най-често предизвикваше пренебрежението ѝ. А всяка дума на баща ни обикновено предизвикваше и присмех от нейна страна.

Изправих гръб, макар че едва се държах на краката си, подпрях се на масата и изгледах Неста враждебно. От всички нас Неста най-тежко преживя загубата на богатството ни. Намрази баща ни от момента, в който избягахме от имението, след онзи ужасен ден, когато ни посети един от бащините ми кредитори, за да покаже точно колко е недоволен от загубата на инвестицията си.

Но поне Неста не ни пълнеше главите с безсмислици за това как ще си възвърнем богатството, за разлика от баща ни. Не, тя само харчеше всички пари, които не успеях да скрия от нея, и рядко си правеше труда да забелязва присъствието на сакатия ни баща. В някои дни ми беше трудно да реша коя от нас е най-нещастна и озлобена.

— Можем да изядем половината месо тази седмица — казах аз и хвърлих поглед към сърната. Тя заемаше цялата паянтова маса, която ни служеше за място за хранене, за работна маса и за кухня.

— Другата половина можем да изсушим — продължих, с ясното съзнание, че без значение колко мило ще го кажа, пак аз ще свърша повечето работа. — А утре ще отида до пазара, за да видя колко ще ми дадат за кожата.

Последното казах повече на себе си, отколкото на тях.

Сакатият крак на баща ми беше изпънат напред, възможно най-близо до огъня. Студът, дъждът и всяка промяна в температурата

влошаваше състоянието на кошмарните, болезнени рани около коляното му. Бастунът му стоеше подпрян на стола му — понякога Неста нарочно оставяше бастуна там, където баща ни не можеше да го стигне.

Може да си намери работа, ако не се срамува толкова, казваше Неста винаги когато ѝ изсъсквах, че не бива да го прави. Тя го мразеше и заради раните му — за това, че не отвърна на онзи кредитор и неговите биячи, когато нахлуха в къщата ни и не спряха да чупят коляното му отново и отново. Тогава Неста и Илейн избягаха в спалнята и барикадираха вратата. Аз останах, плачех и ги умолявах да спрат, а баща ми пищеше, докато трошаха костите му. Изпуснах се в гащите, а после повърнах върху камъните пред камината. Едва тогава онези си тръгнаха. Никога повече не ги видяхме.

Огромна част от парите, които ни бяха останали, отидоха тогава за лечител. На баща ми му отне шест месеца да проходи отново и цяла година, преди да е в състояние да измине километър. Медните монети, които носеше, когато някой го съжалеше достатъчно, че да купи някоя от дърворезбите му, не стигаха, за да живеем. Преди пет години, когато парите окончателно свършиха и баща ми продължаваше да не може или да не иска да се движи, той не възрази на плановете ми да стана ловец.

Не се опита да стане от мястото си край огъня или да вдигне поглед от поредната дърворезба. Просто ме остави да ходя в смъртно опасната, призрачна гора, от която страняха дори опитните ловци. Напоследък стана малко по-чувствителен — понякога ми благодареше, понякога докуцукваше чак до града, за да продава дърворезбите си, но рядко.

— Много искам ново наметало — каза Илейн с въздишка в същия момент, в който Неста се изправи и заяви:

— Трябват ми нови ботуши.

Аз замълчах, тъй като не желяех да се намесвам в поредния им спор, но погледнах към все още лъскавите ботуши на Неста до вратата. До нейните, моите твърде малки ботуши бяха готови да се разпаднат по шевовете, които едва ги задържаха цели.

— Но аз замръзвам с това парцаливо наметало — оплака се Илейн. — Ще замръзна от студ.

Тя впери огромните си очи в мен и каза:

— Моля те, Фейра.

Удължи двете срички на името ми и ги превърна в най-отвратителния хленч, който съм чувала, но тогава Неста цъкна с език и я накара да млъкне.

Спрях да ги слушам, докато се препираха коя ще получи парите от продажбата на кожите утре и открих, че баща ми е застанал до масата, подпрян с една ръка на нея и разглежда сърната. Напрегнах се, когато вниманието му се пренесе върху вълчата кожа. Пръстите му, все още гладки и аристократични, обърнаха кожата и опипаха кървавата ѝ долна страна.

Тъмните му очи се стрелнаха към мен.

— Фейра — промърмори той, а устните му се свиха на тънка черта. — Откъде взе това?

— От същото място, откъдето взех сърната — казах също толкова тихо, с хладни, остри думи.

Той огледа лъка и колчана на гърба ми, и ловджийския нож с дървена дръжка, който висеше на колана ми. Очите му се навлажниха.

— Фейра... Такъв риск...

Вирнах брадичка към кожата и без да успея да скрия резкия тон в гласа си, отвърнах:

— Нямах избор.

Онова, което всъщност исках да кажа, бе: *Ти дори не се преструваш, че правиш опит да излезеш от къщи през повечето дни. Ако не съм аз, ще умрем от глад. Ако не съм аз, ще сме мъртви.*

— Фейра — повтори той и затвори очи.

Сестрите ми мълчаха и когато вдигнах глава, успях да видя как Неста сбръква нос и изсумтява. Погледна наметалото ми.

— Вониш като прасе, покрито със собствените си нечистотии. Не може ли поне да се преструваш, че не си невежа селянка?

Не ѝ позволих да види обидата и болката, които ми причини. Бях твърде малка и необразована, когато семейството ми изгуби богатството си, и Неста не ми позволи да го забравя.

Тя отстъпи крачка назад и прокара пръст по дебелиите си кестеняво-златисти плитки.

— Свали тези отвратителни дрехи.

Аз не помръднах, преглъщайки думите, които исках да ѝ изкрещя. Беше по-голяма от мен с три години, но изглеждаше по-

млада от мен, с винаги поруменели, златисти бузи.

— Можеш ли да затоплиш един чайник с вода и да сложиш още дърва в огъня?

Още преди да довърша, видях мястото, където държахме дървата. Беше останало само едно дебело парче.

— Мислех, че днес ще насечеш дърва.

Неста зачопли дългите си чисти нокти.

— Мразя да сека дърва. Все ми влиза по някоя треска в пръста.

Тя ми хвърли поглед иззад гъстите черни мигли. От всички нас, Неста най-много приличаше на майка ни.

— Освен това, Фейра — нацупи се тя, — ти се справяш много по-добре! Насичаш ги за двойно по-малко време от мен. Ръцете ти са по-подходящи — вече са толкова задебелили.

Стиснах зъби.

— Моля те — казах, борейки се с гнева си, съзнавах, че един спор е последното, което ми е нужно точно в момента. — Моля те, стани на загоряване и иди да насечеш дърва.

Разкопчах най-горните копчета на туниката си.

— Иначе ще ядем студена закуска.

Тя свъси вежди.

— Нищо подобно няма да правя!

Само че аз вече вървах към малката спалня, в която спяхме трите. Илейн каза нещо умолително на Неста и в отговор получи изсъскване. Погледнах през рамо към баща ми и посочих сърната.

— Пригответи ножовете — казах му, без да се старая да звуча любезно. — Идвам след малко.

Без да чакам отговор, затворих вратата зад себе си.

Стаята беше достатъчно голяма да побере един скрин с разклатени крачета и огромното дървено легло, на което спяхме. Леглото беше последният остатък от предишното ни богатство, сватбен дар от баща ми за майка ми. В това легло се бяхме родили, в него умря майка ми. През всички тези години, когато рисувах навсякъде из къщата, не се осмелих да посегна на леглото.

Хвърлих върхните си дрехи върху скрина и се намръщих срещу теменужките и розите, които бях изрисувала около дръжките на чекмеджето на Илейн, пламъците по това на Неста и нощното небе с жълти вместо бели звезди на моето чекмедже. Изрисувах скрина, за да

освежа иначе мрачната стая. Сестрите ми не казаха нищо. Не знам защо изобщо очаквах обратното.

Простенах от умора и едва се въздържах да не се строполя в леглото.

* * *

Тази вечер ядохме печено сърнешко. Макар да знаех, че е глупаво, не възразих, когато всички си сипахме по малко допълнително, преди да обявя, че остатъкът от месото няма да се пипа. Следващия ден щях да прекарам в разфасоване на останалото месо, а после да отделя няколко часа, за да обработя кожите, преди да ги занеса на пазара. Познавах няколко търговци, които може би ще ги купят, макар че нито един от тях нямаше да ми плати парите, които заслужавах. И все пак, парите си бяха пари, а аз нямах нито времето, нито средствата да пътувам до най-близкия град в търсене на по-щедро предложение.

Засмуках вилицата си, наслаждавайки се на остатъците от сърнешка мас по метала. Езикът ми се плъзна по разкривените зъбци — вилицата беше част от смесен комплект, който баща ми събра от помещенията на прислугата, докато кредиторите опустошаваха имението ни. Приборите ни един с друг не си приличаха, но беше по-добре, отколкото да ядем с пръсти. Сервизът, донесен от майка ми като част от чеиза ѝ, отдавна беше продаден.

Майка ми. Високомерна и студена към децата си, весела и чаровна към благородниците, които често гостуваха в имението ни, всеотдайна към баща ни — единствения човек, когото истински обичаше и уважаваше. Също толкова истински обичаше празненствата — дотолкова, че нямаше никакво време да се занимава с мен, като изключим случаите, в които размишляваше на глас дали обещаващите ми способности в рисуването ще ми помогнат да си намеря съпруг. Ако беше доживяла да види изчезването на богатството ни, това щеше да я съсипе, дори повече, отколкото съсипа баща ми. Може би смъртта беше милостив изход за нея.

Така поне имаше повече храна за нас.

В колибата нямаше нищо, останало от нея, освен леглото... и обещанието, което ѝ дадох.

Всеки път, когато поглеждах към хоризонта или се питах дали просто да не продължа да вървя напред и да не поглеждам назад, чувах обещанието, което дадох преди единадесет години, докато тя гаснеше на смъртното си ложе. *Не се делете и се грижи за тях.* И аз обещах, защото бях твърде малка, за да се запитам защо не поиска същото от по-големите ми сестри или от баща ни. Но се заклек, после тя умря, а в жалкия ни човешки свят, пазен единствено от обещанието на Върховните елфи отпреди пет века, в този наш свят, където не помнехме имената на боговете си — обещанието е закон. Обещанието е разменна монета. То е твоята гаранция.

Имаше моменти, в които я мразех за това, че поиска този обет от мен. Може би е била в делириум от високата температура и не е знаела какво иска. А може би приближаващата смърт е предизвикала трезва оценка на характеристиките на децата ѝ и мъжа ѝ.

Оставих вилицата и се загледах в пламъците на хилавия ни огън, които танцуваха около последните дърва, протегнала крака под масата.

Обърнах се към сестрите си. Както винаги, Неста се оплакваше от селяните, които нямаха възпитание, нямаха светски маниери и нямаха представа колко груба е материята на дрехите им, макар да се държаха, сякаш са облечени в коприна и шифон от глава до пети. Откакто загубихме богатството си, бившите приятели на сестрите ми до един започнаха да ги отбягват, затова двете се преструваха, че младежите в селото са нещо като второкласен социален кръг.

Отпих от чашата си с гореща вода — дори чай не можехме да си позволим напоследък, а тя продължи да говори.

— Така че му казах, „Ако си мислите, че можете да ме попитате толкова небрежно, сър, ще ви откажа!“ И знаеш ли какво каза Томас? — Неста говореше на Илейн, която я слушаше много съсредоточено.

Изгубен в поредната мозъчна мъгла или спомен, баща ни се усмихваше мило на скъпата си Илейн, единствената сред нас, която си правеше труда да разговаря с него.

— Томас Мандрей? — прекъснах я аз. — Вторият син на дърваря?

Синьо-сивите очи на Неста се присвиха.

— Да — каза тя и отново обърна глава към Илейн.

— Какво иска? — хвърлих поглед към баща ни. Никаква реакция — нито намек за тревога или какъвто и да е знак, че слуша какво се говори на масата.

— Иска да се ожени за нея — каза Илейн замечтано. Аз премигнах.

Неста наклони глава на една страна. Виждала съм същото движение при хищниците. Понякога се чудех дали стоманено твърдият ѝ характер нямаше да ни помогне да оцелеем и дори отново да забогатеем, ако не беше толкова погълната от мисълта за изгубеното.

— Проблем ли има, Фейра? — тя произнесе името ми като обида, а мен ме заболяха челюстите от стискане.

Баща ми се размърда в стола си и макар да знаех, че е глупаво да се засягам от подигравките ѝ, казах:

— Значи не можеш да насечеш дърва за нас, но искаш да се омъжиш за сина на дървар?

Неста изпъна рамене.

— Мислех, че това, което най-много искаш, е да се махнем от тази къща — да омъжиш мен и Илейн, за да имаш достатъчно време да рисуваш великолепните си шедьоври.

Тя хвърли подигравателен поглед към мотива от камбанки, който бях нарисувала отстрани на масата. Цветовете бяха прекалено тъмни, прекалено сини, без белите петънца във венчелистчетата, но го направих с каквото разполагам, въпреки че бях отчаяна от липсата на бяла боя, и създадох нещо трайно, макар и несъвършено.

Направих се, че не забелязвам обидата, въпреки желанието да покрия рисунката с ръка. Може би просто утре ще я изстържа от дървото.

— Повярвай ми — казах ѝ, — денят, в който пожелаеш да се омъжиш за някого, аз лично ще те придружа до дома му. Но няма да се омъжиш за Томас.

Деликатните ноздри на Неста потрепнаха.

— Няма какво да направиш. Клер Бедор ми каза днес следобед, че Томас ще ми направи предложение всеки момент. И после няма да се налага да ям остатъци — тя замълча за малко и после добави с тънка усмивка — Поне не се въргалям в сламата с Айзък Хейл като животно.

Баща ми се прокашля смутено и погледна към леглото си край огъня. Никога не противоречеше на Неста или от страх, или от чувство за вина, и очевидно нямаше намерение да започва да я критикува точно сега, макар че за първи път чуваше за Айзък.

Положих длани върху масата и я изгледах враждебно. Илейн премести ръката си, която лежеше близо до моята, сякаш кръвта и мръсотията под ноктите ми можеше някак да се прехвърли върху нейната порцеланова кожа.

— Семейството на Томас не е много по-заможено от нашето — заявих аз, като се стараех да не прозвучи като ръмжене. — За тях ще си просто още едно гърло за хранене. Дори Томас да не е наясно с това, то родителите му със сигурност го знаят.

Само че Томас знаеше... Веднъж се срещнахме случайно в гората. Забелязах блясъка на отчаяния глад в очите му, когато ме видя да нося двата заека, които бях уловила. Никога не съм убивала човек, но в този ден ловджийският нож на колана ми натеза силно. Оттогава се стараех да не се срещаме отново.

— Не можем да си позволим зестра — продължих и макар тонът ми да беше решителен, гласът ми стана по-тих. — За нито една от вас.

Ако Неста искаше да се махне, хубаво. Добре. Щях да съм на крачка по-близо до онова безметежно бъдеще, в което ще разполагам с тих дом и достатъчно храна и време, за да рисувам. Но нямахме нищо, абсолютно нищо, с което да насърчим евентуалните кандидати за сестрите ми, които да свалят отговорността за тях от моите плещи.

— Ние сме влюбени — съобщи Неста, а Илейн закима в съгласие.

За малко да избухна в смях — кога минаха от пърхането с мигли пред благородниците към правенето на мили очи пред местните селяни?

— Любовта няма да напълни празния стомах — заявих аз, без погледът ми да трепне.

Неста скочи от мястото си сякаш съм я ударила.

— Ти просто ревнуваш. Чух да говорят как Айзък щял да се ожени за някаква селянка от Грийнфилд с доста добра зестра.

И аз така чух. Айзък ми се оплака последния път, когато се видяхме.

— Да ревнувам ли? — попитах бавно и задълбах дълбоко в себе си, за да погребя яростта, която постепенно ме обхващаше. — Ние не можем да им предложим нищо — нищо зестра, нито добитък, нищо. Дори Томас да иска да се ожени за теб, за тях ти си време.

— Ти пък какво знаеш? — изсъска Неста. — Полудив звяр, който знае само да раздава заповеди по всяко време на деня и нощта. Продължавай така и някой ден, някой ден, Фейра, няма да остане никой, който да те помни или да го е грижа, че някога си съществувала.

Тя се въртна и излезе от стаята, последвана от Илейн, която мърмореше нещо успокоително. Затръшнаха вратата към спалнята, която делихме, достатъчно силно, та чиниите на масата да изтракат.

Чувала съм тези думи и преди — тя ги повтаряше само защото първият път, когато ги изрече, се свих като ударена. Все още ме болеше от тях.

Отпих голяма глътка от нацърбената чаша. Дървената пейка, на която седеше баща ми, изскърца, когато се раздвижи. Отпих още една глътка и казах:

— Трябва да й влееш малко здрав разум.

Той огледа една следа от изгорено на масата.

— Какво мога да й кажа? Ако е любов...

— Не може да е любов, не и за него. Не и с неговото противно семейство. Виждала съм как се държи в селото — той иска само едно нещо от нея и това не е ръката й...

— Нуждаем се от надежда, както се нуждаем от хляб и месо — прекъсна ме той с рядко ясен поглед. — Имаме нужда от надежда, иначе няма да оцелеем. Затова нека запазим тази надежда, Фейра. Дай й възможност да си представи по-добър живот. По-добър свят.

Станах от масата, стиснала юмруци, но нямаше къде да се скрия в тази двустайна колиба. Погледнах избледнялата рисунка с камбанки по ръба на масата. Външните цветчета бяха избелели и олющени съвсем, а стеблата им вече ги нямаше. След няколко години цялата рисунка ще изчезне и няма да има никакъв знак, че някога е съществувала. Че аз съм съществувала.

Когато погледнах баща ми, погледът ми беше студен.

— Такова нещо не съществува.

ГЛАВА 3

Изпотъпканият сняг, покрил пътя към селото, беше станал черно-кафяв цвят от преминаващите каруци и коне. Илейн и Неста цъкаха с език, докато вървахме из кишата, опитвайки се да заобикалят най-противните места. Знаех защо са тръгнали с мен — хвърлиха само един поглед на кожите, които прибрах в торбата си, и веднага си грабнаха наметалата.

Не си правех труда да разговарям с тях, както и те не благоволяваха да говорят с мен от снощи насам, въпреки че призори Неста стана да насече дърва. Може би защото знаеше, че днес ще продам кожите на пазара в селото и ще се прибера с пари в джоба. Затова ме последваха по усамотения път през потъналите в сняг ниви до мизерното село.

Каменните къщи в селото бяха еднакви, с нищо незабележими, а наскре димния пейзаж изглеждаха дори мрачни. Но беше пазарен ден, което означаваше, че малкият площад в центъра на селото ще е пълен с търговци, достатъчно смели да излязат навън в това мразовито утро.

Отнякъде се носеше аромат на храна — ухание на подправки, който събуди паметта ми и ме подмами. Илейн простена тихо зад гърба ми. Подправки, сол, захар — редки стоки за повечето жители на селото, а за нас — съвсем недостижими.

Ако получа добри пари за кожите, може би ще успея да купя нещо вкусно за всички ни. Хвърлих поглед през рамо и отворих уста да им го кажа, но точно тогава завихме зад ъгъла и спряхме толкова рязко, че се сблъскахме.

— Нека Безсмъртната светлина ви огрява, сестри мои — каза облечената в светла роба млада жена, която стоеше точно на пътя ни.

Неста и Илейн цъкнаха с език, а аз потиснах желанието си да изръмжа. *Идеално*. Само това ми трябваше — Децата на благословените наскре селото в пазарен ден да разсейват и дразнят всички. Старейшините на селото обикновено им позволяваха да останат няколко часа, но дори и това кратко присъствие на

фанатичните глупаци, които още почитаха Върховните елфи, караше хората да се изнервят. Изнервяше и мен. Много отдавна Върховните елфи са били наши господари, не богове. И определено не са били добри господари.

Младата жена протегна бледите си ръце за поздрав, а на китката ѝ звъннаха сребърни звънчета — истинско сребро.

— Имате ли малко време да чуете Словото на благословените?

— Не — сопна се Неста, подмина протегнатите ръце на жената и бутна Илейн да върви. — Нямаме.

Разпуснатата тъмна коса на жената блестеше на утринната светлина, а чистото ѝ, свежо лице засия, когато се усмихна. Зад нея стояха още петима такива, млади мъже и жени с дълги коси, които оглеждаха пазара за други млади хора, на които да досаждат.

— Ще отнеме само минутка — каза младата жена и препречи пътя на Неста.

Беше впечатляващо, наистина впечатляващо да видя как Неста се изпъва като струна, как изопва рамене и поглежда младата жена отвисоко, като кралица без трон.

— Върви да бълваш фанатичните си безсмислици на някой друг. Тук няма да намериш новопокръстени.

Момичето се дръпна, а в кафявите ѝ очи се появи сянка. Потиснах желанието си да направя гримаса. Може би това не е най-добрият начин да се разправиш с тях, тъй като можеха да станат много досадни, ако ги провокира човек...

Неста вдигна ръка, дръпна ръкава си нагоре и показа желязната гривна на китката си. Същата като тази на Илейн. Бяха си ги купили преди няколко години. Младата жена си пое рязко дъх и очите ѝ се разшириха.

— Виждаш ли я? — изсъска Неста и пристъпи напред. Момичето се дръпна назад. — Това трябва да носиш. А не сребърни звънчета, за да привличаш онези елфически чудовища.

— Как смееш да носиш подобна оскърбителна вещ към нашите безсмъртни приятели...

— Върви да проповядваш другаде — сопна ѝ се Неста.

Две пълни, хубави жени на фермери минаха покрай нас на път за пазара, хванати под ръка. Когато доближиха фанатиците, лицата им се изкривиха в еднакви гримаси на отвращение.

— Елфическа курва — подхвърли едната на момичето. Не можех да не се съглася.

Фанатиците останаха безмълвни. Другата селянка, достатъчно богата, че да може да си позволи цяла огърлица от желязо, присви очи, а горната ѝ устна се изви и разкри зъбите.

— Не разбирате ли, идиоти такива, какво са ни причинявали онези чудовища векове наред? Какво продължават да вършат, ей така, за удоволствие, защото може да им се размине? Заслужавате края, който ще ви сполети, ако попаднете в ръцете на елфите. Глупаци и курви, това сте вие.

Неста кимна в знак на съгласие с жените, а те си продължиха по пътя. Обърнахме се отново към младата жена, която все още стоеше на пътя ни и дори Илейн се намръщи.

Само че младата жена си пое въздух, лицето ѝ се отпусна и тя каза:

— И аз живях в невежество преди да чуя Словото на благословените. Отраснах в село, подобно на това — също толкова мрачно и неприветливо. Но преди по-малко от месец, приятелка на моя братовчедка отиде на границата, за да се принесе в дар на Притиан. Така и не се върна. Сега живее в охолство и мир като невеста на някой Върховен елф и същото може да стане и с вас, ако отделите една минута, за да...

— Сигурно са я убили — изсъска Неста. — Затова не се е върнала.

Или още по-лошо, помислих си аз, ако в отвличането на човек в Притиан е бил замесен Върховен елф. Никога не съм срещала безмилостните Върховни елфи, които бегло приличат на хората и управляват Притиан, или пък нисшите елфи, които живеят там, с люспите и крилете, с източените им крайници и могат да те завлекат дълбоко, дълбоко под земята. Не знаех кое е по-лошо.

Лицето на момичето се изопна.

— Нашите великодушни господари никога не биха ни наранили така. Притиан е земя на охолството и мира. Ако ви удостоят с вниманието си, ще сте щастливи да живеете сред тях.

Неста завъртя очи с досада. Илейн местеше поглед от нас към пазара и към селяните, които се бяха насъбрали да гледат зрелището. Време беше да тръгваме.

Неста отново отвори уста, но аз пристъпих между нея и момичето и огледах от горе до долу бледосините му одеяния, сребърните бижута, безупречно чистата му кожа. Нямаше никакъв белег или петно.

— Водиш тежка битка — казах ѝ.

— Каузата си струва — отвърна момичето със сияеща усмивка.

Бутнах леко Неста, за да я накарам да тръгне, и пак се обърнах към натрапницата:

— Не, не си струва.

Усещах как последователите продължават да ни гледат, докато вървахме към пазарния площад, но не се обърнах. Скоро ще си тръгнат, ще поемат към друго село или град. Ще трябва да се върнем по обиколния път, за да не ги засечем отново. Когато се отдалечихме достатъчно, погледнах през рамо към сестрите ми. Лицето на Илейн все още потрепваше от неудоволствие, очите на Неста блестяха гневно, а устните ѝ бяха стиснати. Зачудих се дали е способна да се върне при момичето и да продължи спора.

Не ме засягаше, не точно сега.

— Ще се срещнем тук след час — казах им и преди да успеят да се вкопчат в мен, изчезнах в тълпата, изпълнила пазарния площад.

Отне ми десет минути да обмисля трите възможности, които имах. Обичайните купувачи на стоката ми бяха тук — старият обуцар и шивачът с острия поглед, които идваха в селото от един близък град. Третият вариант беше жената планина, седнала на ръба на счупения селски фонтан, без каруца или сергия, но с вид на господарка. Белезите по лицето ѝ и оръжията говореха красноречиво. Жената беше наемник.

Усещах очите на обуцаря и на шивача върху себе си, долавях престорената им липса на интерес, докато оглеждаха торбата ми. Хубаво, значи ще е един от онези дни.

Приближих се до жената наемник, чиято гъста, тъмна коса стигаше до брадичката ѝ. Загорялото ѝ лице изглеждаше като издялано от гранит, а черните ѝ очи се присвиха леко, щом ме зърна. Много интересни черни очи — не просто черни, а... в много нюанси на черното, с отънъци кафяво, които проблясваха сред сенките. Отхвърлих тази безполезна част на съзнанието ми, инстинктите, които ме караха да мисля в цветове, светлини и форми, и изпънах рамене,

докато тя ме оглеждаше и решаваше дали съм потенциална заплаха, или работодател. Оръжията ѝ — страховити и блестящи, ме накараха да преглътна мъчително. И да спра на безопасно разстояние.

— Не приемам заплащане в стока — заяви тя, с акцент, който никога досега не съм чувала. — Приемам само пари.

Неколцина минаващи наблизко селяни се правеха, че не се интересуват от разговора ни, особено когато казах:

— Значи тук няма да ти излезе късметът.

Жената изглеждаше огромна, дори и седнала.

— Какво искаш от мен, момиче?

Самата тя изглеждаше двайсет и пет — трийсетгодишна, но предполагам, че в очите ѝ изглеждах момиче с всичките си катове дрехи, изпосталяла от глад.

— Имам една вълча и една сърнешка кожа за продан. Помислих си, че може да те заинтересуват.

— Открадна ли ги?

— Не — казах, без да отделям очи от нейните. — Сама убих животните. Кълна се.

Тя отново ме огледа с тъмните си очи.

— Как.

Не прозвуча като въпрос, а като заповед. Звучеше като човек, общувал с хора, които не признават клетвата за свято нещо, нито пък думите за обвързващи. Човек, наказвал такива хора.

Затова ѝ разказах как съм убила сърната и вълка и когато свърших, тя протегна ръка към торбата ми.

— Дай да видя.

Извадих двете старателно сгънати кожи.

— Не си ме излъгала за размерите на оня вълк — измърмори тя. — Но не изглежда да е бил елф.

Тя огледа кожата с окоето на познавач и прокара ръце и по двете им страни. После назова цената.

Аз премигнах веднъж... и устоях на порива да мигна още веднъж. Цената беше висока. Много висока.

Тя погледна някъде зад мен.

— Предполагам, че онези две момичета, които ни наблюдават от онзи край на площада, са ти сестри. Всичките сте с русоляви коси... и изглеждате гладни.

Наистина сестрите ми се опитваха да подслушват, без да ги забележим.

— Не ми трябва съжалението ти.

— Не, но ти трябва парите ми, а другите търговци цяла сутрин се скъпят. Всички изглеждат твърде отнесени заради онези тъпооки фанатици, които бляят из целия площад.

Тя посочи с глава към Децата на благословените, които още дрънкаха със звънчетата си и се изпречваха на пътя на всеки, който се опитва да мине покрай тях.

Жената наемник се усмихна леко, когато се обърнах към нея.

— Ти решаваш, момиче.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Веднъж един човек направи същото за мен, в момент, когато много ми трябваха пари. Реших, че е време да си върна дълга.

Загледах я преценяващо.

— Баща ми се занимава с дърворезби. Мога да ти дам няколко в добавка, за да е по-честно.

— Пътувам без много багаж и дърворезби не ми трябва. Но тези — и тя потупа кожата — ми спестяват усилието да ги убия.

Аз кимнах, а бузите ми пламнаха, когато жената посегна към кесията в джоба на тежкото си палто. Беше пълна най-малкото със сребро или дори със злато, ако се съди по дрънкането. По нашите земи на наемниците плащаха добре.

Територията ни беше твърде малка и бедна, за да си позволи да поддържа редовна армия, която да наблюдава границата с Притиан, затова ние, селяните, бяхме принудени да разчитаме единствено на Договора, сключен преди петстотин години. Висшата класа можеше да си позволи въоръжени наемници като тази жена, които да защитават земите им, граничещи с царството на безсмъртните. Това беше самозаблуда за успокоение, точно като резбите по нашия праг. Дълбоко в себе си всички знаехме, че срещу елфите нямаме никакъв шанс. Всички сме чували още от раждането, независимо от класа и произход, предупрежденията в приспивните песни, докато ни люлееха, или в стихчетата, които повтаряхме в училищния двор. Един Върховен елф може да превърне костите ти в прах от сто метра разстояние. Не че със сестрите ми някога сме виждали подобно нещо.

И въпреки това продължавахме да вярваме, че има нещо, каквото и да е, което може да ни помогне срещу тях, ако някога ни се изпречат на пътя. На пазара имаше две сергии, които обслужваха този страх, предлагайки муски и дрънкулки, заклинания и парчета желязо. Не можех да си позволя нищо от това, а и да имаха ефект, щяха да ни спечелят само няколко минути, за да се подготвим. Бягството беше безполезно, както и прякото стълкновение. Но Неста и Илейн продължаваха да си слагат железните гривни винаги когато излизаха от къщи. Дори Айзък носеше парче желязо около китката си, винаги скрито под ръкава. Веднъж предложи да купи гривна и на мен, но аз отказах. Стори ми се твърде лично, твърде подобно на заплащане в замяна на нещо друго, твърде...

Жената наемник сложи монетите в шепата ми, протегната в очакване, и аз ги прибрах в джоба си. Усещах тежестта им като воденичен камък. Няма начин сестрите ми да не са забелязали парите. И няма начин да не се чудят вече как да ме убедят да им дам малко.

— Благодаря — казах на жената с безуспешен опит да скрия хапливостта в гласа си, когато усетих как сестрите ми се присламчват към мен като лешояди, кръжащи около мърша.

Наемничката погали вълчата кожа.

— Един съвет от ловец на ловец.

Повдигнах вежди.

— Не влизай много навътре в гората. Аз дори не бих се приближила до мястото, където си ходила вчера. Вълк с подобни размери е най-малкият ти проблем. Все по-често чувам истории за разни създания, които се промъкват през стената.

По гръбнака ми пробяга ледена тръпка.

— Те... те нападат ли?

Ако е вярно, трябва да откроя начин да изкарам семейството си от тези мизерни земи и да поемем на юг, далеч от невидимата стена, която разделя света ни, преди онези да минат през нея.

Някога — много отдавна, преди хилядолетия, сме били роби на Върховните елфи. С кръв и пот сме градили за тях славни, благоденстващи цивилизации, строили сме храмове за дивите им богове. Преди време сме вдигнали бунт из всички земи едновременно. Голямата война била толкова опустошителна, толкова кървава, че се наложило шест смъртни кралици да предложат Договора, за да спре

клането и от двете страни и да се издигне стената. Северът бил даден на Върховните и нисшите елфи, които отнесли магията със себе си. Югът останал за жалките смъртни, осъдени навеки да си изкарват поминъка от земята.

— Никой не знае какви са намеренията на Върховните елфи — каза жената, а лицето ѝ остана безизразно като скала. — Не знаем дали хватката на Великите господари върху поданиците им е отслабнала, или нападенията са умишлени. Доскоро охранявах земите на един стар благородник, който твърдеше, че през последните петдесет години е станало по-зле. Преди две седмици се качи на един кораб, потегли на юг и ми каза да направя същото, ако съм умна. Преди да отплава, ми сподели, че един от приятелите му бил казал как неотдавна посред нощ стадо мартакси преминали стената и разкъсали половината му съселяни.

— Мартакси? — промълвих аз. Знаех, че има различни видове елфи, не по-малко от другите видове животни, но знаех по име само няколко.

Черните като нощ очи на наемничката блеснаха.

— Тяло колкото на мечка, лъвска глава и три реда зъби, по-остри от тези на акула. И по-зли от тези три животни, взети заедно. Разкъсали селяните на парченца, така каза благородникът.

Стомахът ми се обърна. Сестрите ми, застанали зад мен, изглеждаха толкова уязвими, с кожа толкова нежна и толкова лесна за разкъсване. Срещу такива мартакси няхахме никакъв шанс да оцелеем. Онези Деца на благословените бяха глупаци, фанатични глупаци.

— Така че не знаем какво означават всички тези нападения — продължи жената наемник. — Освен повече работа за мен, а ти стой далече от стената. Особено ако започнат да се появяват Върховни елфи или още по-лошо, някой от Великите господари. В сравнение с тях, мартаксите са кучета.

Огледах покритите ѝ с белези ръце, напукани от студа.

— Изправяла ли си се пред друг вид елфи?

Тя присви очи.

— Не ти трябва да знаеш, момиче. Освен ако не искаш да си повърнеш закуската.

Наистина ми беше лошо, гадеше ми се и бях напрегната.

— По-опасни ли бяха от мартаксите? — дръзнах да попитам.

Жената дръпна ръкава на тежкото си палто и разкри загоряла, мускулеста ръка, изпъстрена с множество разкривени белези. Формата им беше като на...

— Не беше толкова силен колкото мартаксите — каза тя, — но зъбите му бяха отровни. Два месеца, толкова дълго лежах. Четири месеца минаха, преди да събера сили да прохода.

Тя дръпна единия си крачол нагоре. Колко красиво, казах си, макар че ужасът от гледката караше вътрешностите ми да се гърчат. Вените на фона на загорялата ѝ, златиста кожа бяха черни — чисто черни, приличаха на паяжина, на пълзящ скреж.

— Лечителят каза, че няма какво да се направи. Че имам късмет да мога да ходя с отровата в себе си. Може би някой ден тя ще ме убие, може би ще ме осакати. Но поне аз го убих първа.

Кръвта в собствените ми вени се вледени, когато тя си пушна крачола. Дори някой на площада да е видял всичко това, никой нищо не каза, никой не се приближи. А и на мен ми стигаше за един ден. Отстъпих крачка назад и се опитах да не се олюлея от онова, което ми каза и показа.

— Благодаря за предупреждението — казах.

Очите ѝ отново се отместиха зад мен и тя ми отправи почти весела усмивка.

— Късмет.

В следващия момент усетих върху рамото си една слаба ръка, която ме задърпа назад. Знаех, че е Неста, преди да се обърна.

— Тези са опасни — изсъска Неста и впи пръсти в плътта ми, без да спира да ме дърпа по-далеч от жената наемник. — Не я приближавай повече.

Аз се втренчих в нея за миг, после погледнах Илейн, чието лице бе пребледняло и изопнато.

— Криете ли нещо? — попитах тихо. Не можех да си спомня последния път, когато Неста сметна за нужно да ме предупреди за нещо. Илейн беше единствената, за която си правеше труда да се грижи.

— Те са диваци, способни да ти отнемат и последната медна монета, ако трябва и със сила.

Хвърлих поглед към жената, която все още разглеждаше новите си кожи.

— Да не ви е обрала?

— Не тя — промълви Илейн. — Един друг, който минаваше оттук. Имахме само няколко монети и той побесня, но...

— Защо не казахте на някого? На мен?

— И какво щеше да направиш? — подигравателно попита Неста.
— Да го предизвикаш на двубой с лъка и стрелите си? Пък и кой в това затънтено село ще се заинтересува, ако се оплачем?

— Ами Томас Мандрей? — попитах хладно.

Очите на Неста блеснаха, но в следващия момент вниманието ѝ беше привлечено от някакво движение зад мен, затова само ми отправи нещо, което вероятно смяташе за сладка усмивка. Явно се сети, че имам в себе си пари.

— Приятелят ти те чака.

Аз се обърнах. Да, Айзък ни гледаше от другия край на площада със скръстени ръце, облегнат на някаква сграда. Беше най-големият син на единствения що-годе заможен фермер в селото, но и той беше отслабнал през зимата, а кафявата му коса имаше нужда от подстригване. Сравнително привлекателен, учтив и резервиран, с една скрита мрачност в себе си, която ни привлече един към друг, и ясното съзнание колко е жалък и мизерен е животът ни тук и как винаги ще бъде такъв.

Познавахме се от години, макар и бегло — откакто семейството ми се засели тук, но никога не съм мислила за него, докато един ден не се засякохме на главния път към селото. Говорихме за кошницата с яйца, която той носеше — аз се възхищавах на нюансите на черупките: кафяво, бежово, бледосиньо и също толкова бледозелено. Обикновен, лек, може би малко неловък разговор, но когато ме изпрати по-късно до колибата ни, за пръв път се почувствах по-малко самотна. Седмица по-късно го замъкнах в онази порутена плевня.

Той беше единственият ми любовник през двете години, откакто се срещрахме. Понякога се срещрахме всяка вечер в продължение на седмица, друг път изминаваше цял месец, без да се видим. Но всеки път беше едно и също — вихрушка от разсъблечени дрехи, споделен дъх, езици и зъби. Понякога разговаряхме, по-точно той говореше за напрежението и отговорностите, с които го товари баща му. Най-често не разменяхме и дума. Не бих казала, че се любехме особено умело, но

въпреки това беше вид освобождение, кратък отдых, малка проява на егоизъм.

Между нас нямаше любов и никога не е имало — поне не и това, което смятах, че имат предвид хората, когато говорят за любов. Но част от мен се натъжи, когато ми каза, че ще се жени. Въпреки това още не бях изпаднала дотолкова, че да го питам дали ще се виждаме и след сватбата му.

Айзък наклони глава в познат жест и после закрачи надолу по улицата, която извеждаше от града в посока към онази плевня, където щеше да ме чака. Не се криехме особено усърдно, но взимяхме мерки да не бием твърде много на очи.

Неста цъкна с език и скръсти ръце.

— Силно се надявам, че вие двамата взимате предпазни мерки.

— Малко е късно да се преструваш, че това те интересува — казах аз. Но наистина се пазехме. Тъй като аз не можех да си я позволя, Айзък беше този, който пиеше противозачатъчната отвара. Знаеше, че иначе не бих го докоснала. Бръкнах в джоба си и извадих монета от двайсет медника. Илейн затаи дъх. Изобщо не погледнах сестрите си, когато им пъхнах монетата в ръцете и казах:

— Ще се видим вкъщи.

* * *

По-късно, след поредната вечеря със сърнешко, когато се събрахме всички пред огъня за онзи тих час преди лягане, се загледах в сестрите ми, които си шепнеха нещо и се смееха. Част от мен винаги им завиждаше за тази близост. Бяха изхарчили двайсетте медника до последния. Не знаех за какво, макар че Илейн донесе ново длето за баща ни. Наметалото и ботушите, за които мрънкаха, се бяха оказали прекалено скъпи. Но аз не им се скарах, не и след като Неста за втори път излезе да сече дърва, без да й напомням. За щастие, са успели да избегнат втори сблъсък с Децата на благословените.

Баща ми дремеше в стола си с бастун, опрян на обезобразеното му коляно. Едва ли имаше по-подходящ момент да подхвана темата за Томас Мандрей с Неста. Обърнах се към нея и отворих уста.

В следващата секунда се разнесе рев, който ме оглуши, а сестрите ми изпищяха, когато в стаята нахлу снежна вихрушка, последвана от едно гигантско тяло.

ГЛАВА 4

Не разбрах как дървената дръжка на ловджийския ми нож се озова в ръката ми. Първите няколко секунди бяха мъгла от ръмженето на огромния звяр със златиста козина, писъците на сестрите ми, смразяващия студ, който нахлуваше в къщата, и ужасеното лице на баща ми.

Не беше мартакс, осъзнах аз след малко, но облекчението ми не трая дълго. Звярът беше едър като кон и макар тялото му да изглеждаше някак котешко, главата определено приличаше на вълча. На челото стърчаха два извити рога, които приличаха на еленови. Лъв, вълк или елен, нямаше съмнение какво можеха да причинят черните му, подобни на кинжали нокти и огромните жълти зъби.

Ако бях сама в гората, сигурно щях да допусна страхът да ме погълне, да падна на колене и да се моля за бърза смърт. Но сега нямаше място за страх, не можех да си го позволя, макар сърцето ми да биеше лудешки. Някак си се озовах пред сестрите ми, а създаването се изправи на задни крака и от пастта му, пълна с остри зъби, се раздаде рев:

— **УБИЙЦИ!**

В мен обаче отекна друга дума. *Елф.*

От глупавите резби около вратата имаше толкова полза, колкото и от паяжините. Трябваше да попитам жената наемник как е убила онзи елф. Дебелият му врат обаче изглеждаше подходящо място за ножа ми.

Дръзнах да хвърля поглед през рамо. Сестрите ми пицяха, коленичили пред стената до камината, баща ми беше приклепнал пред тях. Още едно тяло, което трябва да защитавам. Доста необмислено, направих още една крачка към елфа, от който ме делеше масата, борейки се с треперенето в ръцете си. Лъкът и стрелите ми бяха в другия край на стаята, зад звяра. Трябваше да го заобиколя, за да стигна до ясеновата стрела... и да спечеля достатъчно време, за да мога да я изстрелям.

— *Убийци!* — изрева звярът отново, настръхнал.

— М-м-моля — промълви баща ми иззад гърба ми, неспособен да стане и да дойде до мен. — Каквото и да сме направили, не е било нарочно и...

— Н-н-не сме убили никого — добави Неста и се задави със сълзите си, вдигнала ръка над главата, сякаш желязната гривна щеше да ѝ помогне срещу това създание.

Грабнах още един нож от масата, единственото, което можех да сторя в момента, докато не открия начин да стигна до колчана си.

— Махай се — казах грубо на създанието и размахвах двата ножа пред себе си. Не виждах никакво желязо, което да ми послужи за допълнително оръжие, освен ако не хвърля към звяра гривните на сестрите си. — Махай се и не се връщай.

Макар че думите ми бяха остри, коленете ми бяха омекнали и ми беше трудно да задържа ножовете в ръцете си. Дори и гвоздей, един проклет железен гвоздей можеше да ми свърши работа, ако го имаше.

Звярът изрева срещу мен и цялата колиба се разтресе, а чиниите и чашите затракаха. Вратът на създанието продължаваше да е открит. Изобщо не ме биваше в мятането на нож, но въпреки всичко метнах ловджийския си нож към него.

Бързо — толкова бързо, че не видях как го направи, той протегна лапа напред и отхвърли ножа настрани, след което щракна със зъби в лицето ми.

Аз отскочих назад и почти се препънах в свитото тяло на баща си. Елфът можеше да ме убие. Можеше, но скокът му беше само предупреждение. Неста и Илейн, облени в сълзи, се молеха на разни забравени богове, които може би още се навъртаха наоколо.

— *КОЙ ГО УБИ?*

Звярът закрочи към нас. Сложи лапа върху масата и тя простена по тежестта ѝ. Ноктите му се забиха в дървото с тъп звук, един по един.

Осмелих се да направя крачка напред, а звярът протегна муцуна към нас и ни подуши. Имаше зелени очи, изпъстрени с кехлибарени точки. Не бяха животински очи, не и с тази форма и цвят. Гласът ми бе удивително спокоен, когато попитах:

— Кого?

Той изръмжа — гърлен звук, в сравнение с който ръмженето на вълка в гората беше като скимтене на кученце.

— Вълкът — каза той и сърцето ми прескочи един удар. Сега гласът му не звучеше като рев, но все още бе гневен... дори се долавяше някаква скръб.

Плачът на Илейн стана истеричен. Аз вирнах глава.

— Вълк ли?

— Едър вълк със сива козина — изръмжа той в отговор. Дали щеше да разбере, ако излъжа? Елфите не можеха да лъжат — всички смъртни знаеха това, но дали можеха да надушат лъжите от устата на хората? Нямах как да се спасим с бой, но може би имаше други начини.

— Ако е бил убит по погрешка — казах на звяра възможно най-спокойно, — какво можем да предложим в отплата?

Това беше някакъв кошмар и сигурно след секунда ще се събудя край огъня, изтощена от деня на пазара и следобеда с Айзък.

Звярът изрева, което вероятно трябваше да мине за горчив смях. Вдигна лапа от масата и закрачи в кръг пред избитата от пантите врата. Студът хапеше така силно, че потреперих.

— Отплатата, която дължите, е онази, която се изисква според Договора, сключен от двете ни царства.

— За един вълк? — изненадах се аз, а баща ми промълви името ми като предупреждение. Имах смътен спомен, че някой ми чете Договора по време на уроците, които взимах като дете, но не си спомнях нищо за вълци...

Звярът се извъртя рязко към мен.

— Кой уби вълка?

Втренчих се в изумрудените му очи.

— Аз.

Той премигна, погледна към сестрите ми, после към мен, към слабото ми тяло, в което без съмнение виждаше единствено уязвимост.

— Сигурно лъжеш, за да ги спасиш.

— Нищо не сме убивали! — изплака Илейн. — Моля... моля ви, пощадете ни!

Неста рязко ѝ изшътка, без сама да спира да ридеа, и бутна Илейн по-надалеч зад себе си. Сърцето ми замря, когато го видях.

Баща ме се изправи на крака, пъшкайки от болката в крака и се опита да закуцука към мен, но аз отново казах:

— Аз го убих.

Звярът, който душеше сестрите ми, ме огледа внимателно, а аз изопнах рамене.

— Днес продадох кожата му на пазара. Ако знаех, че е елф, нямаше да го докосна.

— Лъжкиня — изръмжа той. — Знаела си. Дори изкушението да го убиеш щеше да е още по-голямо, ако знаеше, че е един от нас.

Вярно, вярно, вярно.

— А можеш ли да ме виниш?

— Той нападна ли те? Провокира ли те?

Отворих уста да отговоря положително, но...

— Не — признах. И моят глас звучеше като ръмжене. — Но предвид това какво е сторил вашият вид на нашия и какво продължавате да ни причинявате, дори да знаех със сигурност, че е елф, смъртта му щеше да е заслужена.

По-добре да умра с вдигната глава, отколкото като червей, гърчещ се в краката му, молец за пощада.

Нищо че ревът, който последва, бе олицетворение на гнева и яростта.

Пламъците на огъня осветиха огромните му зъби и аз се зачудих какво е усещането тези зъби да се впият в гърлото ми и колко силно ще пицят сестрите ми преди самите те да бъдат убити. Изведнъж осъзнах, внезапно и пределно ясно, че Неста ще се опита да даде на Илейн време да избяга. Не на баща ми, когото ненавиждаше с цялото си безчувствено сърце. Не на мен, защото Неста винаги е знаела и мразела факта, че двете с нея сме като двете страни на една монета и че аз мога и сама да се защитавам. Но за Илейн, за нежната душа, която гледа цветя, за мекосърдечната Илейн... Неста ще даде живота си за нея.

Осъзнаването точно на това ме накара отново да насоча последния нож в ръката ми към звяра.

— Каква отплата отрежда Договора?

Очите му не се отместваха от лицето ми, когато каза:

— Живот за живот. Всяко непредизвикано нападение на човек над елф се заплаща с цената на един човешки живот.

Риданията на сестрите ми утихнаха. Наемничката, която срещнах в града, каза, че е убила елф... но той първи я е нападнал.

— Не знаех — казах аз. — Не знаех за тази част от Договора.

Елфите не можеха да лъжат, а и той говореше пределно ясно, без да се опитва да изкривява значението на думите.

— Повечето от вас, смъртните, избраха да забравят точно тази част от Договора — рече той, — което прави самото наказание особено приятно.

Коленете ми се разтрепериха. Нямах да ми се размине. Не можех да избягам. Изобщо не можех да бягам, защото той препречваше единствения изход от къщата.

— Направи го отвън — прошепнах с треперлив глас. — Не... тук.

Не и там, където после семейството ми ще трябва да почиства кръвта и остатъците от тялото ми. Ако звярът ги пощади.

Елфът избухна в зловещ смях.

— Толкова лесно ли се примиряваш със съдбата си?

Продължих да се вирам в него и той добави:

— За това, че прояви смелостта да избираш къде да те убия, ще ти споделя една тайна, човеко: Притиан трябва да получи живота ти в замяна на живота, който си отнела, по един или друг начин. Като представител на царството на безсмъртните мога или да те изкормя като свиня, или... можеш да прекосиш стената и да прекараш остатъка от живота си в Притиан.

Аз премигнах.

— Какво?

Той повтори бавно, сякаш наистина бях глупава като свиня:

— Можеш да умреш тази нощ или да предложиш живота си на Притиан, като останеш да живееш там до края на дните си, без възможност да се върнеш някога в царството на смъртните.

— Направи го, Фейра — прошепна баща ми иззад гърба ми. — Отиди.

Без да го погледна, попитах:

— И къде ще живея? Притиан не е безопасно място за нас.

По-добре да умра тази нощ, отколкото да живея в постоянен ужас отвъд стената, докато не ме споходи несъмнено далеч по-ужасяващ край.

— Имам земи — каза елфът тихо, почти колебливо. — Ще ти позволя да живееш там.

— Защо ще го правиш?

Въпросът сигурно беше глупав, но...

— Ти уби мой приятел — изръмжа звярът. — Уби го, одра го, продаде кожата му на пазара, а после каза, че той го е заслужавал, и въпреки това имаш нахалството да поставяш под съмнение щедростта ми?

Почти видях как добави наум: *Колко типично човешко.*

— Нямаше нужда да споменаваш за тази вратичка в Договора — пристъпих толкова близо до него, че усетих горещия му дъх по лицето си. Елфите наистина не могат да лъжат, но могат да премълчават част от истината.

Звярът отново изръмжа.

— Колко глупаво от моя страна да забравя за лошото мнение, което смъртните имат за нас. Нима човеците вече не разбират какво означава милост? — попита той. Зъбите му бяха на няколко сантиметра от гърлото ми. — Нека поясня какво имам предвид, момиче: можеш или да дойдеш да живееш в дома ми в Притиан — да предложиш живота си в замяна на този на вълка, или да излезеш сега, веднага, и да бъдеш разкъсана на парченца. Изборът е твой.

Чух баща ми да се приближава зад мен, куцукайки, и сграбчва рамото ми.

— Моля ви, добри ми господине... Фейра е най-малката ми дъщеря. Умолявам ви да я пощадите. Тя е всичко... тя е всичко...

Каквото и да искаше да каже, замря на устните му, когато звярът отново изрева. Все пак това, което успя да каже, усилието, което прояви... ме проряза като нож. Баща ми потръпна, присви се и каза:

— Моля ви...

— Тишина — каза звярът и в мен се надигна такава силна ярост, че едва се удържах да не скоча върху него и да забия ножа си в окото му. Знаех, че докато вдигна ръка, той вече ще е сключил челюсти около шията ми.

— Мога да намеря злато... — подхвана баща ми и яростта ми стихна. Единственият начин, по който можеше да намери пари, е просията. И дори с нея едва ли ще събере повече от няколко медни монети. Знаех колко несъстрадателни са заможните жители от селото.

От години вече знаех, че чудовищата в царството на смъртните са не по-малко страшни от онези отвъд стената.

Звярът се засмя подигравателно.

— Колко струва животът на дъщеря ти? Мислиш ли, че може да се измери в пари?

Неста все така държеше Илейн зад себе си. Лицето на Илейн беше преbledняло като снега, навял по пода през отворената врата. Неста обаче следеше всяко движение на звяра, свъсила вежди. Не си направи труда да погледне към баща ни. Сякаш вече предусещаше какъв ще е отговорът му.

Когато баща ми не отговори, аз пристъпих още една крачка напред. Трябваше да изкарам елфа отгук, да го отдалеча от семейството си. Съдейки по това как отхвърли ножа ми, единствената ми надежда за бягство е да успея някак да се промъкна покрай него. Тъй като слухът му е много остър, силно се съмнявах, че скоро ще ми се отдаде подобна възможност. Най-напред трябваше да го накарам да повярва, че съм се укротила. Ако се опитам да го нападам или да избягам преди това, той ще унищожи семейството ми просто за удоволствие. А след това ще ме намери. Нямах избор, освен да тръгна с него. По-късно може би ще открия възможност да му прережа гърлото. Или поне да го забавя достатъчно, че да избягам.

Ако елфите не могат да ме открият, няма как да ме накарат да спазвам Договора. Дори това да означава да стана прокълнат клетвопрестъпник. Но ако тръгна с него, ще престъпя най-важното обещание, което някога съм давала. Със сигурност то е много по-значимо от някакъв договор, който дори не съм подписвала.

Отпуснах леко хватката върху останалия нож в ръката ми и се вгледах в зелените очи пред мен. Мина доста време, преди да кажа:

— Кога тръгваме?

Вълчите черти все още бяха изкривени в силна ярост... злоба. Каквато и надежда да таях, че мога да се бия с него, тя изчезна в момента, в който той тръгна към вратата. Не, не към вратата, а към колчана ми със стрели зад нея. Извади ясеновата стрела, подуши я и изръмжа. Уверено я счупи на две и хвърли парчетата в огъня зад сестрите ми, преди да се обърне отново към мен. Подуших края си в дъха му, когато каза:

— Сега.

Сега. Дори Илейн надигна глава и ме погледна с безмълвен ужас. Само че аз не можех да я погледна, не можех да погледна Неста... не и докато стояха така, свити, мълчаливи. Обърнах се към баща ни. Очите му блестяха от сълзи, затова насочих поглед към малкото шкафове в стаята — около дръжките им все още личаха рисунки на вече избелели, прекалено жълти нарциси. *Сега.*

Звярът пристъпи към вратата. Не исках да мисля къде ще ме заведе и какво ще направи с мен. Опитите за бягство бяха безсмислени, докато не настъпи точният момент.

— Сърнешкото трябва да ви стигне за още две седмици — казах аз и започнах да събирам дрехите си и да ги обличам, за да се предпазя от лютия студ. — Започнете с прясното месо, после изяжте сушеното... знаете как да си го пригответе.

— Фейра... — промълви баща ми, но аз продължих, докато завързвах връзките на наметалото си.

— Оставих парите от кожата на скрина — казах. — Ще ви стигнат за известно време, ако внимавате.

Накрая отново вдигнах очи към баща си в опит да съхраня чертите на лицето му. Очите ми започнаха да смъдят, но премигнах и отпъдих неканената влага, след което пъхнах ръце в износените си ръкавици.

— Когато дойде пролетта, ловувайте в горичката на юг от големия завой на Силвърспринг Крийк, зайците си правят леговищата там. Кажете на... кажете на Айзък Хейл да ви покаже как се правят капани. Миналата година го научих.

Баща ми кимна и покри устата си с ръка. Звярът изръмжа предупредително и с един скок се озова навън. Понечих да тръгна след него, но спрях да погледна сестрите ми, все така свити до огъня, сякаш няма да помръднат, преди да съм тръгнала.

Илейн промълви името ми, но не се надигна, остана с наведена глава. Затова се обърнах към Неста, чието лице толкова напомняше майка ни, също толкова студено и безмилостно.

— Каквото и да правиш — казах тихо, — не се омъжвай за Томас Мандрей. Баща му бие жена си и никой от синовете му не го спира.

Очите на Неста се разшириха, но аз продължих:

— Синините се скриват по-трудно от бедността.

Неста се скова, но не каза нищо. Нито една от сестрите ми не продума, когато се обърнах и поех към отворената врата. Една ръка хвана моята и ме спря.

Обърнах се и видях как баща ми отваря и затваря уста. Звярът отвън, усетил, че ме задържат, изрева отново и разтресе колибата.

— Фейра — каза баща ми. Пръстите му трепереха, когато се вкопчи в обличените ми в ръкавици ръце, но погледът му стана по-ясен и по-смел, отколкото съм го виждала от години. — Винаги си била твърде добра за това място, Фейра. Твърде добра за нас, твърде добра за когото и да е тук.

Той стисна ръцете ми.

— Ако някога избягаш, ако ги убедиш, че си изплатила дълга си, не се връщай.

Не очаквах сърцераздиращо сбогуване, но със сигурност не очаквах това.

— *Никога* не се връщай — каза баща ми, пусна ръцете ми, хвана ме за раменете и ме раздруса. — Фейра.

Запъна се на името ми и преглътна с усилие.

— Иди някъде другаде, на ново място, и изгради там живота си.

Отвън звярът беше само сянка в мрака, чакаща да ме отведе при съдбата, която неволно навлякох на мен и семейството ми. Живот за живот, но какво става, ако животът, даден в отплата, означава загубата на други три? Самата мисъл за това ме парализираше, вледеняваше тялото и душата ми.

Никога не казах на баща ми за обещанието, което дадох на майка ми, и нямаше смисъл тепърва да го правя. Затова се отърсих от ръцете му и излязох.

Оставих скърцането на снега под краката ми да заличи последните думи на баща ми и последвах звяра към обгърнатата в нощен мрак гора.

ГЛАВА 5

Всяка стъпка към гората ми се струваше твърде бърза и лека, водеща ме прекалено бързо към мъченията и нещастията, които ме очакваха. Не посмях да погледна назад към колибата.

Навлязохме сред дърветата. Навсякъде цареше мрак.

До едно дърво търпеливо стоеше бяла кобила, незавързана, кожата ѝ блестеше като току-що навалял сняг на лунна светлина. Когато звярът я доближи, тя леко наведе глава — в знак на уважение преди всичко.

Той ми посочи с лапа да се кача на кобилата. Животното остана спокойно дори когато той толкова се доближи до него, че можеше да го изкорми с един удар. За последен път яздих преди години, при това пони, но ми стана приятно, когато усетих топлината на кобилата под измръзналото си тяло, докато се качвах на седлото. Тя бавно тръгна напред. Без светлина, която да указва пътя, оставих животното да следва звяра. Двамата бяха почти еднакви на ръст. Не се учудих, когато поехме на север, към земите на елфите, макар че стомахът ми се сви толкова силно, че изпитах болка.

Да живея с него. Вероятно ще живея до края на смъртния си живот в земите му. Може и да е проява на милост, но пък той не уточни точно как ще живея. Договорът забраняваше на елфите да ни поробват, но... това може би изключва хората, убили елфи.

Сигурно вървахме към онази цепнатина в стената, през която е дошъл тук, за да ме отвлече. И щом преминем невидимата стена, щом стъпим в Притиан, семейството ми няма да може да ме намери. Ще бъда агне в царството на вълците. Вълци... вълк.

Убих елф. Ето това направих.

Гърлото ми пресъхна. Убих елф. Само че той изглеждаше и се държеше като вълк. Не мога да се насиля да съжалявам за стореното. Не и когато семейството ми остава там и ще умира от глад, не и когато това означава едно зло и кръвожадно чудовище по-малко на този свят. Звярът изгори ясеновата ми стрела, така че трябва да разчитам само на

късмета си, за да намеря макар и една треска от ясен, която да ми даде възможност да го убия. Или поне да го забавя.

Знанието за тази тяхна слабост, за уязвимостта им към ясеното дърво беше единствената причина хората да оцелеят по време на бунта им срещу Върховните елфи в миналото — тайна, разкрита на хората от елф, предал собствения си вид.

Кръвта ми съвсем се смръзна, докато се оглеждах напразно за тънките стволове и голямата корона от разперени клони, по които се научих да разпознавам ясените. Никога не съм виждала гората толкова притихнала. Каквито и животни да бродят из нея, явно изглеждат безобидни в сравнение със звяра, който крачи до мен въпреки видимото спокойствие на кобилата. Надявам се видът му да държи останалите елфи надалеч, когато навлезем в неговото царство.

Притиан. Думата отекваше като погребален звън в съзнанието ми, отново и отново.

Земи, той спомена, че има земи, но що за дом имаше в тези земи? Кобилата ми беше прелестна, а седлото — от качествена кожа, което означава, че звярът има някакъв досег с цивилизования живот. Никога не съм чувала подробности за начина, по който живеят Върховните елфи... всъщност не съм чувала кой знае колко за тях, освен за смъртоносните им умения и желания. Стиснах поводите, за да не позволя на ръцете ми да се разтреперят.

Малко от разказите за Притиан идваха от очевидци. Смъртните, които минаваха стената — или доброволно като дан от Децата на благословените, или отвлечени, никога не се връщаха. Повечето от тези легенди знаех от селяните, макар че и баща ми понякога разказваше по някоя не чак толкова страшна история във вечерите, когато се опитваше да си спомни, че със сестрите ми съществуваме.

Доколкото зная, Върховните елфи все още управляват северните райони на нашия свят — от нашия голям остров в тясното море, отделящо ни от внушителния континент, през бездънните фиорди, замръзналата пустош и пясъчните пустини чак до огромния океан от другата страна. Някои елфически земи са империи. Над други властват крале и кралици. А има и места като Притиан, разделени на няколко територии, управлявани от Велики господари — създания с такава невероятна сила, че според легендите могат да сринат цели сгради със

земята, да унищожат армии и да те заколят преди да успееш да мигнеш. Не се съмнявах, че е вярно.

Никой никога не ми обясни защо хората са избрали да останат по нашите земи, където мястото, отредено за тях, е толкова малко и твърде близо до Притиан. Глупаци — онези хора, които са останали тук след Голямата война, трябва да са били истински самоубийци и глупаци да живеят толкова близо до Притиан. Въпреки Договора, сключен преди векове между царствата на хората и елфите, има пукнатини в защитната стена, разделяща земите ни, достатъчно големи дупки, през които онези смъртоносни чудовища се промъкват в нашата територия и се забавляват, изтезавайки ни.

За тази страна на Притиан Децата на благословените не благоволяваха да говорят в проповедите си. Може би именно тази страна на Притиан ще видя съвсем скоро. Стомахът ми се обърна. *Ще живея с него*, напомнях си аз отново и отново. *Ще живея*, няма да умирам.

Макар че, предполагах, не е изключено да живея и в подземие. Сигурно ще ме заключи и ще забрави, че съществувам, ще забрави да ме храни, ще забрави, че хората се нуждаят от такива неща като храна, вода и топлина.

Звярът вървеше пред мен, усуканите му като спирала рога сочеха към нощното небе, а когато издишаше, топлият дъх се виеше на струйки от муцуната му. В някакъв момент ще се наложи да направим лагер, за да прекараме нощта — границата с Притиан беше на няколко дни път. Щом спрем, трябва да остана будна през цялата нощ и да не го изпускам от поглед. Въпреки че изгори ясновата ми стрела, аз успях да скрия под наметалото си онзи втори нож. Може би тази нощ ще ми се открие възможност да го използвам.

Но не за собствената си съдба мислех, обхваната от ужас, ярост и отчаяние. Докато се придвижвахме напред и единственият звук идваше от скърцането на снега под лапите на звяра и копитата на коня, съзнанието ми скачаше от грозно самодоволство при мисълта как семейството ми ще гладува и ще разбере колко важна съм била за тях, до побъркваща агония, представяйки си как баща ми проси по улиците и как сакатият му крак отказва да върви, докато куцука от човек на човек. Всеки път, когато погледнех към звяра, виждах баща си, куцукащ из селото, умоляващ минувачите за някоя медна монета, за да

не умрат от глад сестрите ми. И още по-лошо — на какво е готова Неста, за да не умре Илейн от глад. Ако баща ни умре, тя няма да има нищо против. Но би убила, краля и продала всичко заради Илейн, а и заради себе си.

Наблюдавах начина, по който създанието се движи, за да открия някаква, каквато и да е слабост. Не открих нищо.

— Какъв вид елф си? — попитах го, а думите ми почти не се чуха, мигновено погълнати от снега, дърветата и обсипаното със звезди небе.

Звярът изобщо не си направи труда да се обърне. Не си направи труда да каже каквото и да било. Е, разбираемо. Убих негов приятел.

Опитах пак:

— Имаш ли име?

Или каквото и да е название, с което да го ругая.

Звярът избълва облаче въздух, което можеше да е и ехиден смях.

— Това има ли значение за теб, човеко?

Не отговорих. Можеше и да си промени намерението да ме остави жива.

Но може би ще успея да избягам преди да е решил да ме изкорми. Ще взема семейството ми, ще се качим тайно на някой кораб и ще отплаваме далеч, далеч оттук. Може да се опитам да го убия, без значение колко малък е шансът ми за успех, без значение дали това ще се приеме като още едно непровокирано нападение над елф само защото точно той е дошъл да поиска живота ми — моя живот. Елфите смятаха човешките животи за толкова незначителни. Жената наемник е оцеляла, може и аз да успея. Да, може и аз.

Отворих уста отново да го попитам за името му, но в отговор се разнесе раздразненото му ръмжене. Нямах възможност да се бия, да отвърна на удара, когато ноздрите ми се изпълниха с остър мирис на метал. Изтощението ме надви и мракът ме погълна.

* * *

Друсането на коня ме събуди, още бях на седлото, обездвижена от невидими възета. Слънцето беше високо в небето.

Магия... мирисът на метал, невидимите въжета, които ме държаха неподвижно върху коня и ми пречеха да стигна до ножа си. Усетих силата ѝ дълбоко в себе си, някаква родова памет за смъртна опасност и ужас. Колко време съм била в безсъзнание? Колко време ме е държал в безсъзнание, за да не разговаря с мен? Два дни — толкова беше пътят от нашата колиба до стената, която дели нашите земи от най-южните територии на Притиан. Наистина ли съм прекарала цели два дни в омагьосан сън?

Изскърцах със зъби. Можех да настоявам за отговор. Можех да му кресна, както си вървеше тромаво пред кобилата, без да ми обръща внимание. Но точно тогава покрай мен прелетяха чуруликащи птички и лек бриз погали лицето ми. Зърнах метална порта, оградена с жив плет.

Моят затвор или спасение, не можех да реша.

Портата се разтвори сама, не се виждаше нито вратар, нито страж, и звярът мина през нея. Искях или не, кобилата ми го следваше.

ГЛАВА 6

Имението се издигаше наред безкрайна зеленина. Никога не бях виждала нищо подобно, нашето имение не можеше да се сравнява с това. Сградата беше обвита от рози и бръшлян, с малки дворчета и балкони, и стълбища, сякаш изникнали от мраморните ѝ стени. Гора ограждаше земите, но беше толкова обширна, че почти не виждах къде е краят ѝ. Толкова цветове, толкова светлина, толкова движение и плътност... Не можех да поема всичко наведнъж. Ще е безполезно да се опитам да нарисувам всичко това, никога няма да предам цялата му красота. Смайването ми за малко да изличи страха, но мястото изглеждаше толкова празно и тихо. Дори градината, през която минавахме, следвайки една чакълена пътека към главния вход на сградата, приличаше на замряла, спяща. Над редиците аметистови ириси, кокичета и масленожълти нарциси, полюшвани леко от нежния бриз, ноздрите ми отново доловиха слабата смрад на метал.

Разбира се, че имаше магия, тук цареше пролет. Какви нечестиви сили притежаваха елфите, че да направят земите си толкова различни от нашите, да контролират сезоните и времето, сякаш им принадлежаха? По гърба ми се стичаха струйки пот, а всичките дрехи, които бях навлякла, изведнъж започнаха да ме задушават. Завъртях китките си наляво-надясно и се раздвижих. Каквото и да ме е държало неподвижно, вече беше изчезнало.

Звярът продължи напред и ловко прескочи мраморните стълби, водещи към огромните дъбови врати, с един-единствен грациозен скок. Безшумните панти на вратите се отвориха пред него и той влезе вътре. Сигурно е планирал цялото ни пътуване. Държал ме е в безсъзнание, за да не мога да намеря обратния път към вкъщи или да видя какви смъртно опасни елфически територии лежат между неговите земи и стената. Опипах дрехите си за ножа, но вместо него усетих само пластове захабен плат.

От мисълта как онези нокти са тършували из дрехите ми, за да открият ножа, ми пресъхна устата. Потиснах яростта, страха и

погнусата, а кобилата ми спря, без никой да ѝ казва, точно в подножието на стълбището. Посланието беше пределно ясно. Извисяващото се над главата ми имение сякаш ме наблюдаваше, чакаше.

Хвърлих поглед през рамо към все още отворените порти. Ако трябва да проявя смелост и дързост, сега е моментът.

На юг — трябва просто да тръгна на юг и рано или късно ще стигна стената. Ако преди това не се натъкна на нещо. Подръпнах поводите на кобилата, но тя не помръдна, дори когато забих пети в ребрата ѝ. Изсъсках ниско и пронизително. Добре. Пеша ще е.

Когато допях земята, коленете ми се огънаха, а пред очите ми проблеснаха светлинки. Хванах се за седлото, а лицето ми се изкриви в гримаса. Бях замаяна от глад и болка от дългото седене на седлото. Сега, трябва да тръгна сега. Опитах се да стана, но светът още се въртеше около мен.

Само глупак ще хукне да бяга без храна и без сили. Няма да измина и половин километър в това състояние. Дотогава той ще ме хване и разкъса на парченца, както обеща.

Поех си дълбоко въздух на пресекулки. Храна, трябва да намеря храна, после ще избягам в първия удобен момент. Това ми прозвуча като достатъчно разумен план.

Щом се усетих достатъчно стабилна, за да ходя, оставих коня пред стълбите и ги заизкачвах стъпало по стъпало. Със свито гърло минах през отворените врати и се озовах сред сенките на къщата.

Отвътре беше още по-пищна. Мраморната настилка под краката ми блестеше, направена от шахматно разположени черни и бели квадрати, а наоколо се виждаха десетки врати и едно огромно стълбище. Пред мен се простираше безкраен коридор, който свършваше пред двойка стъклени врати в другия край на къщата. През тях зърнах друга градина, още по-красива от тази отпред. Нито следа от тъмница — никакви писъци и плач не идваха от скрити помещения отдолу. Нищо, освен гърлено ръмжене иззад една врата, толкова дълбоко, че разлюля вазите, натъпкани с хортензии и пръснати по няколко масички във фоайето. Сякаш в отговор на звука двойка лакирани дъбови врати се отвориха вляво. Заповед да вляза.

Пръстите ми трепереха, когато потърках с тях очите си. Знаех, че някога Върховните елфи са строили дворци и храмове из целия свят —

сгради, които моите човешки прадеди унищожиха след Голямата война от злоба, но никога не съм се замисляла как живеят днес, с каква елегантност и богатство разполагат. Никога не съм се замисляла, че елфите, тези диви чудовища, може да притежават имения, по-великолепни от всеки човешки дворец. Може би слуховете, че Притиан е жестоко, ужасно място, са лъжливи.

Когато влязох в стаята, цялото ми тяло се напрегна.

По-голямата част от пространството заемаше маса — по-дълга от всяка мебел в бившето ни имение. Беше отрупана с храна и вино, толкова много ястия, част от тях ухаеха така изкусително, че устата ми се напълни със слюнка. Поне всичко изглеждаше познато, а не като някакви елфически деликатеси. Имаше пилешко, хляб, грах, риба, аспержи, агнешко... Пир за всяко смъртно имение. Поредната изненада... макар от нея да нямаше никаква полза. Звярът се запъти към огромния стол в единия край на масата.

Аз останах на прага, втръсана в храната, всичката тази топла, прекрасна храна... която не можех да ям. Това беше първото правило, на което ни учеха, когато бяхме деца, най-често под формата на песни и стихчета. Ако имаш нещастieto да попаднеш в компанията на елфи, никога не бива да пиеш от виното им и да ядеш от храната им. Никога. Освен ако не искаш да станеш техен роб и с тялото, и с душата си... или да те завлекат в Притиан. Е, втората част вече се случи, но може би все още имам шанс да избегна първата.

Звярът се тръсна в стола, който изскърца под него, проблесна бяла светлина и той се превърна в златокос мъж.

Сподавих вика си и опрях гръб в ламперията на стената, точно до вратата. Опипах прага до себе си в опит да преценя кой е най-краткият път за бягство. Този звяр не беше човек, не беше и нисш елф. Беше от Върховните елфи, тяхната аристокрация. Красив, смъртоносен и безпощаден.

Изглеждаше млад или поне онова, което се виждаше от лицето му, изглеждаше младо. Носът, бузите и челото бяха покрити с изящна златна маска, инкрустирана с изумруди във формата на листенца. Някаква безумна Върховна елфическа мода, без съмнение. Виждаха се само очите му — същите, каквито бяха и в животинската му форма, силната челюст и устата, която сега се сви в тънка линия.

— Трябва да хапнеш нещо — каза той. За разлика от великолепната маска, тъмнозелената туника, с която бе облечен, изглеждаше доста простичка, украсена единствено с широк кожен ремък за оръжия през широките му гърди. Изглеждаше по-скоро боен, а не моден аксесоар, нищо, че по ремъка не се виждаха оръжия. Значи не е просто Върховен елф, а... воин.

Не исках да се замислям защо трябва да се облича като воин и се опитах да не се вирам твърде настойчиво в кожата на ремъка, която блестеше на слънчевата светлина, нахлуваща от дългата редица прозорци зад него. От месеци не съм виждала толкова безоблачно небе. Той напълни една чаша с вино от изящната гарафа пред себе си и отпи голяма глътка. Сякаш имаше нужда от него.

Преместих се малко по-близо до вратата, а сърцето ми биеше така силно, че ми призля. Хладният метал на пантите опари пръстите ми. Ако се движа бързо, може да изляза от къщата и да изтичам до портата за няколко секунди. Със сигурност той е по-бързо от мен, но ако съборя няколко от красивите мебели по пътя му, ще го забавя. Но елфическите му уши, тези изящни заострени уши, ще доловят всеки намек за движение от моя страна.

— Кой си ти? — успях да изрека.

Златистата му коса беше в почти същия оттенък като козината му на звяр. Онези огромни нокти сигурно се криеха под повърхността на кожата му.

— Седни! — рече той грубо и размаха голямата си ръка към масата. — Яж!

Припомних си наум всички песни и стихчета, отново и отново. Не си струваше — определено не си струваше да задоволя безумния глад, който ме измъчваше, и да се превърна в негова робиня, телом и духом.

Той изръмжа глухо.

— Освен ако не предпочиташ да припаднеш.

— Храната е опасна за хората — изрекох, без да ме интересува дали ще се обиди.

Той изпръхтя, дивашко подобие на смях.

— Храната е напълно безопасна, човеко.

Странните му зелени очи ме приковаваха на място, сякаш виждаше всеки мускул в тялото ми, напрегнат в очакване на

възможност за бягство.

— Свободна си да си тръгнеш — каза той и белите му зъби проблеснаха. — Не съм ти надзирател. Портите са отворени — можеш да живееш, където поискаш в Притиан.

И със сигурност да бъде изядена или хваната и измъчвана от някой проклет елф. И макар всеки сантиметър от имението да е цивилизован, чист и прекрасен, просто трябва да се махна оттук и да се върна при семейството си. Обещанието, дадено на майка ми, независимо колко студена и суетна жена беше, е единственото, което ми остана. Не посегнах към храната.

— Както искаш — думите му преминаха в ръмжене и започна да пълни чинията си.

Не се наложи да понасям последствията и отново да му откажа, защото някой мина покрай мен и се насочи към края на масата.

— Е? — каза непознатият — също Върховен елф, червенокос и облечен в елегантна туника с цвят на потъмняло сребро. И той носеше маска. Направи бърз поклон към мъжа, седнал начело на масата, и скръсти ръце пред гърдите си. Не забеляза присъствието ми, притиснала гръб на стената.

— Какво „е“? — похитителят ми наклони глава на една страна с движение по-скоро животинско, отколкото човешко.

— Андрас мъртъв ли е?

Похитителят ми... или спасител, или каквото там беше, кимна.

— Съжалявам — тихо промълви той почти на себе си.

— Как е станало? — попита рязко непознатият и го хвана за ръцете толкова силно, че кокалчетата на ръцете му побеляха.

— Ясенова стрела — каза другият. Червенокосият му събеседник изсъска. — Договорът ме призова и отведе при смъртната, отговорна за това. Предложих ѝ убежище.

— Едно момиче... човешко момиче е убило Андрас.

Не прозвуча като въпрос, а като наниз от отровни думи. Той хвърли поглед към другия край на масата, където стоеше столът, подготвен за мен. И зовът е открил виновното момиче.

Мъжът в златната маска се изсмя глухо и горчиво и ме посочи.

— Магията на Договора ме отведе право до прага ѝ.

Непознатият се завъртя с неподозирана грация. Маската му беше бронзова и имаше лисичи черти, скривайки всичко, освен долната

половина на лицето му, както и нещо, което приличаше на дълбок белег от нож от челото до долната му челюст. Маската не скриваше едното му липсващо око, на чието място имаше златисто топче, което се движеше, сякаш наистина виждаше с него. Топчето се спря на мен.

Дори от другия край на стаята видях как живото му, кафяво око, се разшири от учудване. Той подуши веднъж и устните му се извиха, разкривайки два реда прави бели зъби, после се обърна към другия елф.

— Шегуваш се — тихо каза той. — Това кльоцаво нещо е свалило Андрас с една-единствена ясенова стрела?

Кучи син, абсолютен кучи син. Колко жалко, че в момента нямах стрела, за да прострелям и него.

— Тя си призна — каза златокосият рязко и прокара пръст по ръба на бокала си. От пръста му изскочи дълъг, смъртоносен нокът, който задраска по метала. С огромни усилия задържах дишането си равномерно. — Не се опита да го отрече.

Елфът с маска на лисица приседна в края на масата, а дългата му коса с цвят на пламък улови отблясъците на слънчевите лъчи. Можех да разбера защо носи маска — с този ужасен белег и липсващо око, но другият Върховен елф изглеждаше наред. Може би носи маската, за да е съпричастен. Може би това обяснява тази безумна мода.

— Е — изсъска червенокосият, — сега трябва да се занимаваме с това нещо заради безполезната ти милост, с която провали...

Пристъпих напред само една крачка. Не бях сигурна какво ще кажа, но да слушам някой да говори за мен по този начин... Овладях езика си, но крачката напред бе достатъчна.

— Хареса ли ти убийството на приятеля ми, човеко? — попита червенокосият. — Поколеба ли се, или омразата в сърцето ти те завладя напълно и дори не си помисли да го пощадиш? Сигурно е било голямо удоволствие за нищожен смъртен като теб да го победиш.

Златокосият не каза нищо, но челюстта му се стегна. Докато и двамата ме гледаха, инстинктивно посегнах към мястото, където някога висеше ножът ми.

— Както и да е — продължи мъжът с лисичата маска и се обърна към събеседника си с подигравателна усмивка. Сигурно само ще предизвикам смеха му, ако извадя оръжие срещу него. — Може би има начин да...

— Люсиен — тихо каза похитителят ми, а в името отекна намек за ръмжене. — Дръж се прилично.

Люсиен замръзна за миг, после скочи от масата и дълбоко ми се поклони.

— Моите извинения, госпожице.

Още една шега за моя сметка.

— Аз съм Люсиен, придворен и посланик — направи тържествен жест с ръка. — Очите ви са като звезди, а косата — като старо злато.

Повдигна вежди в очакване да му кажа името си. Но да му казвам какво и да било за себе си и за това откъде съм...

— Казва се Фейра — каза господарят му, звярът. Трябва да е чул името ми в колибата. Стряскащо зелените му очи отново срещнаха моите, после се отклониха към вратата. — Алис ще те заведе в стаята ти. Добре ще ти дойде една баня и чисти дрехи.

Не можех да преценя дали това е обида или не. Една твърда ръка ме хвана за лакътя и аз подскочих. Закръглена кестенява жена с птича маска ме дръпна за ръката и посочи с глава към отворената врата зад нас. Носеше безупречно бяла, колосана престилка, а под нея проста кафява рокля от домашнотъкан плат — прислужница. Значи това с маските не е случайно.

Щом толкова ги е грижа за дрехите, дори тези на слугите, може би са достатъчно повърхностни и суетни и ще мога да ги измамя въпреки воинските одежди на господаря им. И все пак, те са Върховни елфи. Трябва да съм умна и да чакам търпеливо, докато настъпи подходящ момент да избягам. Затова позволих на Алис да ме отведе. *Стая* — не *килия*. Изпитах кратко облекчение.

Докато излизахме, Люсиен изръмжа:

— Тя ли е ръката, избрана от Котела да се намеси? Тя е убила Андрас? Изобщо не трябваше да го пращаме там, отвъд, не бива да пращаме никой от тях. Цялата идея беше глупава.

Ръмженето му бе по-скоро тъжно, отколкото гневно. Дали и той може да променя облика си?

— Може би трябва да дадем отпор, може би е време да кажем *Стига*. Да изхвърлим оттук момичето, да я убием, не ме е грижа — тя е само товар тук, нищо повече. По-скоро ще ти забие нож в гърба, отколкото да говори с теб или с който и да е от нас.

— Не — сопна се другият. — Няма да предприемаме нищо, докато не разберем дали наистина няма друг начин. А момичето остава. Цяла и невредима. Край на спора. Животът ѝ в онзи коптор е бил достатъчно тежък.

Страните ми пламнаха и избегнах погледа на Алис, макар да усетих, че ме оглежда. Коптор, значи... е, предполагам, че колибата ни е точно това, в сравнение с този палат.

— Е, няма да ти лесно, старче. Сигурен съм, че нейният живот напълно ще замени този на Андрас. Може дори да я пратиш да тренира с останалите на границата.

Раздразнено ръмжене прониза въздуха.

Лъскавите, широки коридори ме погълнаха, преди да чуя останалото.

* * *

Алис ме преведе по безкрайни коридори в злато и сребро, докато стигнахме до пищна спалня на втория етаж. Трябва да си призная, че не се противих много, когато Алис и още две прислужници, също маскирани, ме изкъпаха, подстригаха ми косата и после ме скубаха, докато не се почувствах като пиле, което приготвят за вечеря. От всичко, което знаех за тях, нищо чудно случаят да е точно такъв.

Единствено обещанието на Върховния елф, че ще живея до края на дните си в Притиан, вместо да умра, ми помогна да не припадна. Елфите прислужници приличаха на хора, с изключение на ушите, но така и не разбрах как ги наричат господарите им. Не посмях обаче да попитам или изобщо да ги заговоря, не и докато ръцете им шареха по мен, не и докато бяха толкова близо, че трябваше да съсредоточа всичките си усилия да не се разтреперя.

И все пак, когато зърнах роклята от тюркоазено кадифе, която Алис бе приготвила на леглото, се увих в белия халат, свих се в един стол и започнах да я умолявам да ми върне дрехите. Алис отказа, а когато отново ѝ се помолих, стараейки се да звуча възможно най-жалко и отчаяно, тя изхвърча ядосано от стаята. От години не бях обличала рокля. Нямах намерение тепърва да започвам, особено щом най-

важната ми задача е да избягам. Няма да мога да се движа свободно в рокля.

Увита в халата, седях там, докато минутите се точеха, а единственият звук бе чуруликането на птичките в градината под прозорците. Нямах писъци, нямах удари на оръжие в оръжие, нямах и намек за изтезания или други жестокости.

Спалнята беше по-голяма от цялата ни колиба. Стените бяха оцветени в зелено, с ефирни декорации в златно. Златни бяха и фризовете. Щяха да ми се сторят безвкусни, ако мебелите в цвят слонова кост и килима не им подхождаха толкова добре. Огромното легло беше в подобни нюанси, а завесите на балдахина, които се спускаха около леглото, се полюшваха леко от бриза, идващ през отворените прозорци. Халатът, в който бях увита, беше от най-фина коприна, поръбена с дантела, едновременно семпъл и изящен, че не се съдържах и прокарах пръст по реверите.

Малкото истории, които съм чувала, се оказаха грешни... или пък петстотинте години давност са ги изопачили. Да, все още бях плячка, родена слаба и безполезна, в сравнение с тях, но тук беше... спокойно. Мирно. Освен ако и това не е илюзия, а вратичката в Договора да се окаже лъжа, трик, за да ме успокоят, преди да ме убият. Върховните елфи обичаха да си играят с храната си.

Вратата изскърца и Алис се появи отново с куп дрехи в ръцете. Вдигна във въздуха една мокра сивкава риза.

— Това ли искаш да носиш?

Аз зяпнах дупките по страните и ръкавите на ризата.

— Разпадна се в момента, в който перачката го сложи във водата — тя вдигна няколко кафяви парцала. — А това е всичко, останало от панталоните ти.

Потиснах ругатнята, която се надигна от гърдите ми. Нищо, че беше прислужница, спокойно можеше да ме убие.

— Сега ще облечеш ли роклята? — сопна се тя.

Знаех, че трябва да стана, да се съглася, но вместо това потънах още по-дълбоко в стола. Алис ме погледа враждебно известно време, после пак излезе.

Върна се с панталони и туника, които ми станаха. И двете дрехи бяха в ярки цветове. Малко прекалено официални, но не се оплаках, докато обличах бялата копринена риза, нито докато закопчавах

тъмносинята туника и прокарвах пръсти по острия златен конец, с който бяха избродирани реверите ѝ. Сигурно струваше цяло състояние, но си пасна с онази безполезна част от мен, която се възхищава от прекрасни, необичайни и цветни неща.

Бях твърде млада, за да си спомням нещо от живота преди баща ми да се разори. Беше достатъчно сговорчив, за да ме търпи да се шляя из неговите канцеларии, а понякога дори ми обясняваше за различните стоки и тяхната стойност — подробности, които отдавна съм забравила. Времето, което прекарвах в компанията му, с ароматите на екзотични подправки и музиката на различни езици, беше сред малкото ми щастливи спомени. Нямаше нужда да зная точната стойност на вещите в тази стая, за да разбере, че дори и само изумруденозелените завеси — коприна и златисто кадифе, ще ни изхранят до края на живота ни.

По гърба ми пробяга ледена тръпка. Бяха минали дни, откакто заминах. Сърнешкото сигурно вече е на привършване.

Алис ме накара да седна в един стол с ниска облегалка пред празната камина и не се възпротивих, когато прокара гребен през косата ми и започна да я сплита.

— Цялата си кожа и кости — отбеляза тя, докато пръстите ѝ нежно докосваха главата ми.

— Така става през зимата с бедните смъртни — отвърнах аз, като се постарях да не прозвучи твърде остро.

Тя изсумтя весело.

— Ако си умна, ще си държиш устата затворена, а ушите отворени. По-полезно ще ти е, отколкото да приказваш. И си опичай ума — тук дори сетивата ти могат да те предадат.

Опитах се да не потреперя при това предупреждение. Алис продължи:

— Някои от местните са разстроени от случилото се с Андрас. Ако питаш мен, Андрас беше добър страж, но знаеше какво го чака, ако премине стената — знаеше, че го чакат проблеми. А и останалите разбират условията на Договора, дори да не са доволни от присъствието ти тук заради милостта на господаря ни. Така че си дръж главата наведена и никой няма да те безпокои. Макар че Люсиен... добре ще му дойде някой да му даде урок, ако си достатъчно смела за това.

Не бях и преди да отворя уста да попитам кого още трябва да избягвам, тя свърши със сплитането на косата ми и отвори вратата към коридора.

ГЛАВА 7

Златокосият Върховен елф и Люсиен още седяха на масата, когато Алис ме върна в трапезарията. Пред тях вече нямаше чинии, но те все още надигаха златните бокали. Истинско злато, не фолио или боя. Стоях наред стаята и си мислех за нашите разнородни прибори. Толкова богатство... такова огромно богатство, а ние нямахме нищо.

Полудив звяр, така ме наричаше Неста. Само че в сравнение с него, с това място, в сравнение с елегантния, небрежен начин, по който държаха бокалите, начина, по който златокосият ме наричаше *човеко*... в сравнение с Върховните елфи всички ние бяхме полудиви зверове. Нищо че те са тези, които могат да се превъплъщават в създания с козина и зъби.

Погледнах храната, която още стоеше на масата. Умирах от глад, виеше ми се свят и имах чувството, че ще припадна.

Маската на златокосия проблесна с последните лъчи на слънцето.

— Преди да попиташ — храната все още е безопасна за теб.

Той посочи към стола в противоположния край на масата. Нито следа от нокти. Аз не помръднах и той продължи по-остро:

— Тогава какво искаш?

Нищо не казах. *Да се наям, да избягам, да спася семейството си...*

Люсиен се обади от мястото си в средата на широката страна на масата.

— Казах ти, Тамлин.

Хвърли поглед към приятеля си.

— Уменията ти с жените определено са изгубили силата си през последните десетилетия.

Тамлин. Той изгледа кръвнишки Люсиен и се размърда на стола си. Опитах се да не реагирам на другото, което каза Люсиен. Десетилетия.

Тамлин не изглеждаше кой знае колко по-голям от мен, но елфите бяха безсмъртни. Може да е на стотици години, ако не и хиляди. Устата ми пресъхна, докато оглеждах странните им маскирани лица. Неземни, първични, надменни. Като непоколебими богове или груби царедворци.

— Е — рече Люсиен, без да сваля от мен кафявото си око. — Вече не изглеждаш толкова зле. Кое то е някакво облекчение, предполагам, след като ще живееш с нас. И все пак туниката не е толкова хубава, колкото роклята.

Вълци, готови да скочат, ето това бяха, точно като приятеля си. Много внимателно, като си подбирах думите и се стараех да дишам спокойно, казах:

— Предпочитам да не обличам рокля.

— И защо не? — попита Люсиен напевно.

Тамлин отговори вместо мен:

— Защото е по-лесно да ни убие, ако е с панталони.

Исках да им изкрещя да ме оставят на мира, но вместо това казах спокойно:

— Сега, след като съм тук, какво... какво смятате да правите с мен?

Люсиен изсумтя, а Тамлин отговори с известно раздражение:

— Просто седни.

Столтът все така ме чакаше в края на масата, отрупана с храна, топла храна, от която се носеха изкусителни аромати. Явно прислугата е донесла нови блюда, докато се къпех. Такава загуба. Свих ръце в юмруци.

— Няма да те ухапем — белите зъби на Люсиен блеснаха по начин, който предполагаше обратното. Гледах да не срещам погледа му, онова странно, живо метално око, което ме проследи, докато вървах към стола, и най-сетне седнах.

Тамлин стана и тръгна към мен — приближаваше се все повече и повече, всяко негово движение беше изпълнено със смъртоносна грация като всемогъщ хищник. Беше ми трудно да остана неподвижна, особено след като той взе една чиния, донесе я до мен и сложи в нея месо и сос.

Аз тихо казах:

— Мога и сама.

Бях готова на всичко, само да се отдалечи от мен.

Тамлин спря, беше толкова близо до мен, че един замах с ноктите, спотайващи се под кожата му, е достатъчен да ми изтръгне гърлото. Затова по кожата ремък нямаше оръжия — за какво са му оръжия на някого, когато самият той е оръжие?

— За хората е чест да им сервира Върховен елф — каза той малко грубо.

Преглътнах мъчително. Той продължи да слага храна в чинията ми, докато тя не се напълни с месо, сос и хляб, след което напълни една чаша със светло, искрящо вино. Въздъгнах, когато тръгна обратно към мястото си, макар че можеше да ме чуе.

Не исках нищо друго, освен да зароя лице в чинията и да ям, докато масата не опустее, но пъхнах ръце под бедрата си и се втренчих в двамата елфи.

Те също ме гледаха, твърде съсредоточено, за да е случайно. Тамлин се изправи леко и каза:

— Изглеждаш... по-добре отпреди.

Това комплимент ли беше? Мога да се закълна, че Люсиен кимна окуражително на Тамлин.

— И косата ти е... чиста.

Сигурно от глад халюцинирах, но ми се стори, че това е някакъв жалък опит за ласкателство от негова страна. И все пак се облегнах на стола и заговорих бавно, тихо и внимателно, както бих говорила с кой да е друг хищник:

— Значи сте Върховни елфи? Елфически аристократи?

Люсиен се прокашля и погледна Тамлин.

— Ти отговори.

— Да — каза Тамлин и се намръщи... сякаш се чудеше какво да ми каже. Примири се с: — Такива сме.

Хубаво. Немногословен мъж... елф. Бях убила негов приятел, а сега бях неканен гост в дома му. На негово място и аз няма да искам да разговарям със себе си.

— Какво смяташ да правиш с мен?

Очите на Тамлин не слизаха от лицето ми.

— Нищо. Прави каквото искаш.

— Значи няма да ти бъда робиня? — дръзнах да попитам.

Люсиен се задави с виното си. Но Тамлин не се усмихна.

— Не държа роби.

Не обърнах внимание как топката нерви в гърдите ми се отпусна.

— Тогава какво ще правя цял живот тук? — настоях. — Искаш ли... искаш ли да правя нещо в замяна на подслона? Да работя?

Глупав въпрос, особено ако той самият не е мислил за това, но... но трябваше да знам.

Тамлин се вцепени.

— Какво ще правиш с живота си не е мой проблем.

Люсиен многозначително си прочисти гърлото, а Тамлин го изгледа гневно. След тази размяна на погледи, която не успях да разбера, Тамлин въздъхна и попита:

— Нямах ли някакви... интереси?

— Не.

Това не беше съвсем вярно, но няхах намерение да му обяснявам за рисуването. Не и при положение че му е толкова трудно да разговаря с мен нормално.

Люсиен измърмори:

— Колко типично човешко.

Тамлин се обърна към него, но не го укори. Продължи:

— Прави каквото искаш с времето си. Само се пази от неприятности.

— Значи наистина имаш намерение да ме държиш тук завинаги.

Всъщност имах предвид: *Значи аз ще живея тук в разкош, докато семейството ми умира от глад?*

— Не аз съм измислил правилата — изръмжа Тамлин.

— Семейството ми умира от глад — казах аз. Няхах нищо против да моля, но не и за това. Дадох дума и удържах обещанието си вече толкова дълго време, че без него бях нищо и никой. — Моля те, пусни ме. Трябва да има... трябва да има някаква друга вратичка в Договора, някакъв друг начин да изкупя вината си.

— Да изкупиш вината си ли? — повтори Люсиен. — Направи ли опит поне да се извиниш?

Очевидно опитът за ласкателства беше приключил. Погледнах Люсиен право в единственото му живо око и казах:

— Съжалявам.

Той се облегна в стола си.

— Как го уби? В кървав двубой или просто хладнокръвно го простреля?

Вцепених се.

— Прострелях го с ясенова стрела. После с обикновена, в окото. Той не се опита да се бие. След първия удар просто стоеше и ме гледаше.

— И въпреки това го уби... въпреки че не се е опитал да те нападне. И после го одра — изсъска Люсиен.

— Достатъчно, Люсиен — изръмжа Тамлин на придворния си. — Не желая да слушам подробности.

Той се обърна към мен — дивен, безмилостен, непреклонен.

Заговорих преди той да е успял да каже нещо.

— Семейството ми няма да изкара и месец без мен.

Люсиен се изкиска и аз стиснах зъби.

— Знаеш ли какво е да си гладен? — попитах, докато гневът в мен се надигаше и поглъщаше и последните остатъци от здрав разум. — Знаеш ли какво е да не знаеш кога ще ядеш отново?

Челюстта на Тамлин се стегна.

— Семейството ти е живо и е добре. Наистина ли имаш толкова лошо мнение за елфите, та вярваш, че няма да се погрижа за тях, след като съм отнел единственото им средство за препитание?

Изправих гръб.

— Заклевах ли се?

Дори и да не могат да лъжат, исках да го чуя с ушите си.

Чух нисък, невярващ смях.

— Кълна се във всичко, което съм и което притежавам.

— Защо не ми каза всичко това, когато тръгнахме от колибата?

— А ти щеше ли да ми повярваш? Сега вярваш ли ми? — ноктите на Тамлин се впиха в дървените облегалки на стола.

— Защо трябва да ти вярвам? Вие сте майстори в изопачаването на истината както ви изнася.

— Някои хора биха казали, че не е твърде мъдро да обиждаш Върховен елф в собствения му дом — изръмжа Тамлин. — Че трябва да си благодарна, че те намерих аз, преди някой друг от моя народ да дойде и да изиска заплащане на дълга, че те оставих жива и ти предлагам възможността да живееш в разкош.

Скочих на крака, пратих мъдростта по дяволите и тъкмо щях да сритам стола си, когато невидими ръце ме хванаха за раменете и ме накараха да седна отново.

— Не смей да правиш онова, което мислеше да направиш, каквото и да е то — каза Тамлин.

Замрях, когато миризмата на магия прониза ноздрите ми. Опитах се да се размърдам, да изпитам невидимите възета. Ръцете ми бяха неподвижни, гърбът ми бе притиснат към дървената облегалка толкова силно, че ме болеше. Погледнах ножа, който лежеше до чинията ми. Трябва да посегна първо към него, нищо че усилието ще е напразно.

— Ще те предупредя само веднъж — каза Тамлин малко прекалено меко. — Само веднъж и после всичко зависи от теб, човеко. Не ме интересува дали ще отидеш да живееш някъде другаде из Притиан. Но ако преминеш стената, ако избягаш, вече няма да има кой да се грижи за семейството ти.

Думите му се забиха като кинжали в мен. Ако избягам, ако дори се опитам да избягам... най-вероятно ще обрека семейството си на мъчителна смърт. Ако дръзна и опитам... дори ако успея да се добера до тях, къде ще ги заведа? Няма как да скрия сестрите си на някой кораб, а щом пристигнем някъде, на някое сигурно място... няма да имаме къде да живеем. А той използва благоденствието на семейството ми срещу мен, заплашва оцеляването им, ако наруша правилата...

Отворих уста, но ръмженето му накара чашите да издрънчат:

— Това не е ли честна сделка? А и ако избягаш, може да не извадиш такъв късмет със следващия елф, който ще дойде да те търси.

Ноктите му се прибраха обратно под кожата.

— Храната не е омагьосана, в нея няма отрова и ако припаднеш, вината ще е само твоя. Така че ще останеш на масата и ще ядеш, Фейра. А Люсиен ще се постарее да се държи любезно — той му хвърли многозначителен поглед. Люсиен сви рамене.

Невидимите възета се разхлабиха и аз присвих очи от болка, когато ръцете ми се удариха в масата. Магията, която държеше краката и торса ми, продължи да действа. Един поглед към горящите зелени очи на Тамлин ми каза всичко, което трябваше да знам: негова гостенка или не, нямаше да стана от тази маса, докато не хапна нещо. Ще мисля за внезапната промяна в плановете ми за бягство по-късно.

Сега... Засега... огледах сребърната вилица до чинията и внимателно я взех в ръка.

Все още ме гледаха, следяха всяко мое движение, потрепването на ноздрите ми, когато се наведох да помириша храната в чинията си. Не усетих металното зловоние на магия. А и... елфите не могат да лъжат. Значи е прав за храната. Забодох с вилицата парче пилешко и отхапах от него.

Едва се удържах да не изпъшкам от удоволствие. От години не бях вкувала нещо по-великолепно. Дори ястията, които ядохме преди баща ми да се разори, бяха боклук, в сравнение с тези гозби. Опразних чинията си в мълчание, под съсредоточените погледи на двамата Върховни елфи, които като че ли брояха всяка моя хапка, но когато протегнах ръка да си сложа второ парче шоколадова торта, храната изчезна. Просто... изчезна, сякаш никога не е съществувала. Не остана и трошичка.

Преглътнах мъчително и оставих вилицата, за да не видят колко трепери ръката ми.

— Още една хапка и щеше да си изповръщаш червата — каза Тамлин и отпи голяма глътка от бокала си, а Люсиен отново се изкиска.

Невидимите възвяха, които ме държаха, се разхлабиха. Безмълвно позволение да изляза оттук.

— Благодаря за вечерята — казах аз. За нищо друго не се сетих.

— Няма ли да останеш за още една чаша вино? — предложи Люсиен със зловна усмивка.

Опрях ръце на облегалките на стола и се надигнах.

— Изморена съм. Бих искала да си легна.

— От няколко десетилетия не съм виждал смъртни — рече Люсиен, — но вие, хората, никога не се променят, затова не мисля, че ще сбъркам, ако попитам защо намиращ компанията ни толкова неприятна, при положение че мъжете в родното ти място едва ли са кой знае какво.

От другия край на масата Тамлин отправи дълъг, предупредителен поглед на посланика си. Люсиен не му обърна внимание.

— Вие сте Върховни елфи — казах. — Аз искам да попитам защо си правите труда да ме каните тук... или да вечеряте с мен.

Глупачка. Досега десет пъти заслужих да ме убият.

Люсиен отговори:

— Вярно. Но ми направи удоволствието да ми разясниш това. Ти си смъртна жена и при все това си готова да сториш всичко друго, но не и да останеш в тази стая повече, отколкото е необходимо. Като изключим това — той размаха ръка към изкуственото си око и белега, — със сигурност не сме чак толкова противна гледка.

Типична елфическа суета и наглост. Поне за това легендите се оказаха прави.

— Освен ако си нямаш някого у дома. Или пред вратата на коптора ти не те чака цяла опашка кандидат-женихи, в сравнение с които ние сме долни червеи.

Снизхождението в гласа му беше толкова силно, че с удоволствие казах:

— Имаше един мъж в селото, с когото бях близка.

Преди този Договор да ме откъсне от него, преди да стане ясно, че на вас ви е позволено да правите с нас каквото поискате, а ние не можем да отвърнем на удара.

Тамлин и Люсиен размениха погледи, но Тамлин беше този, който попита:

— Влюбена ли си в този мъж?

— Не — казах аз възможно най-безгрижно. Не беше лъжа, но дори и да имах подобни чувства към Айзък, отговорът ми щеше да е същият. Достатъчно лошо е, че Върховните елфи знаят, че имам семейство. Няма нужда да добавям и Айзък към списъка им.

Двамата отново размениха многозначителни погледи.

— А... влюбена ли си в някой друг мъж? — попита Тамлин през зъби.

Избухнах в смях, в който се прокрадна лека истерия.

— Не.

Погледнах ги. Глупости. Нима тези смъртно опасни, безсмъртни същества си нямаха по-добро занимание от това?

— Наистина ли точно това ви интересува? Дали ви намирам за по-привлекателни от човешките мъже и дали си имам някого у дома? Защо изобщо си правите труда да питате, щом, така или иначе, съм заточена тук до края на живота си?

Нажежена светкавица от гняв проряза сетивата ми.

— Искахме да научим повече за теб, понеже ще останеш тук доста време — каза Тамлин. Устните му бяха стиснати в тънка черта. — Само че гордостта на Люсиен понякога пречи на възпитанието му.

Той въздъхна, сякаш готов да ме остави да си ида, и добави:

— Иди да си починеш. И двамата сме заети през повечето дни, така че ако имаш нужда от нещо, питай прислугата. Те ще ти помогнат.

— Защо? — попитах аз. — Защо си толкова щедър?

Погледът, който ми хвърли Люсиен, подсказваше, че и той няма представа, предвид факта, че убих техен приятел, но Тамлин ме изгледа продължително.

— Така или иначе, убивам твърде често — каза накрая и сви широките си рамене. — А ти си достатъчно незначителна и няма да окажеш влияние на начина ни на живот. Освен ако не решиш да започнеш да ни избиваш.

По бузите и шията ми плъзна топлина. Незначителна... да, за тях бях незначителна, за безкрайния им живот, за свръхестествените им сили. Толкова незначителна, колкото бяха рисунките ми в колибата.

— Ами... — започнах аз, без да чувствам особена благодарност. — Благодаря ти.

Той кимна бегло и ме подкани с жест да изляза. Позволяваше ми да си тръгна. Както и подобаваше на толкова нисше същество като мен. Люсиен подпря брадичката си с юмрук и ми отправи лениво подобие на усмивка.

Достатъчно. Изправих се на крака и тръгнах заднешком към вратата. Да им обърна гръб е все едно да обърна гръб на вълк, без да зная дали ще се отърва жива, или не. Те не продумаха, докато не излязох в коридора.

След секунда из къщата отекна подобният на лай смях на Люсиен, последван от рязко, остро изръмжаване, което го накара да млъкне.

Макар че ме пощадиха, тази нощ спях неспокойно, с чувството, че ключалката на вратата на спалнята ми е сложена там само за красота.

* * *

Преди да пукне зората, вече бях напълно будна, но останах в леглото да се взирам в тавана и да гледам как светлината започва да се процежда през завесите, наслаждавайки се на мекотата на постелята. Докато живеех в колибата, по това време вече бях станала и излязла, макар сестрите ми да мърмореха всяка сутрин, че ги събуждам толкова рано. Ако сега си бях вкъщи, щях вече да навлизам в гората, за да не изгубя и секунда безценна слънчева светлина, да слушам сънливото чуруликане на малкото останали през зимата птици. А тук всичко тънеше в тишина — и спалнята, и къщата, а леглото, в което лежах, ми се струваше огромно и празно. Бях свикнала с топлината от телата на сестрите ми.

Неста сигурно се радва на допълнителното място в леглото. Вероятно с удоволствие си представя, че съм в корема на някой елф и може би използва информацията, за да предизвика съчувствието на съеляните ни. И да ги направи по-щедри. А може би Тамлин им е оставил достатъчно пари или храна, или каквото разбира под думите „грижа се“, за да оцелеят през зимата. Дали селяните ще се обърнат срещу семейството ми, защото не искат да живеят с хора, свързани с Притиан, дали няма да ги прогонят.

Зарових лице във възглавницата и се завих презглава. Ако Тамлин наистина се е погрижил за тях, ако тази грижа секне в момента, в който премина стената, връщането ми ще предизвика по-скоро разочарование, отколкото радост.

Косата ти е... чиста. Що за жалък комплимент? Предполагам, че щом ме е поканил да живея тук, щом е пощадил живота ми, значи не е толкова... зъл. Може би просто се опитва да заглади нещата след много, ама много грубото начало на нашите отношения. Може би... може би има начин да го убедя да намери някаква вратичка, да накара магията на Договора да ме подмине... Или пък да се опитам да убедя някой друг...

Скачах от мисъл на мисъл, опитвах се да си изясня нещата, когато някой отключи вратата и...

Последва писък и глух удар и когато скочих от леглото, видях Алис на пода. Опънатото въже, което направих от една завеса, висеше свободно на пода. Беше нещо като капан, за да се спре първият влязъл в стаята ми и да го удари през лицето. Това беше най-доброто, за което се сетих при наличните средства.

— Извинявай, извинявай — изтърсих аз и се втурнах да ѝ помогна, но Алис вече се изправяше и ми изсъска, пригладжайки престилката си. Погледна самоделното въже, увиснало от лампата.

— Какво, в името на бездънния Котел...

— Не предполагам, че някой ще влезе толкова рано, мислех да го сваля...

Алис ме огледа от глава до пети.

— Мислиш си, че като ме перне въже през лицето, не мога да ти изпотроша костите?

Кръвта ми замръзна във вените.

— Мислиш, че това ще подейства срещу когото и да е от нас?

Щях да продължа да се извинявам, ако не беше подигравката в думите ѝ. Затова просто скръстих ръце.

— Използвах го като аларма, за да имам време да избягам. Не беше капан.

Тя изглеждаше готова да ми се изплюе в лицето, но само присви кафявите си очи.

— Не можеш да ни надбягаш, момиче.

— Знам — казах аз, докато сърцето ми забавяше ритъма си. — Но поне няма да се изправя пред смъртта неподготвена.

От Алис се изтъргна някакво подобие на смях.

— Господарят ми даде дума, че можеш да живееш тук — да живееш, не да умреш. Ние ще му се подчиним — тя огледа парчето въже. — Трябва ли да съсипваш прекрасните завеси?

Не исках... Опитах се да запазя сериозното си изражение, но на устните ми се прокрадна нещо като усмивка. Алис тръгна към остатъците от завесите и ги дръпна, разкривайки все още обагрено в нежнорозово небе, с пръски бледо оранжево и виолетово от изгряващото слънце.

— Извинявай — повторих.

Алис цъкна с език.

— Поне имаш желание да се бориш, момиче. Това ти го признавам.

Отворих уста да кажа нещо, но друга прислужница с птича маска влезе в стаята, носейки поднос със закуска. Пожела ми добро утро, остави подноса на една масичка край прозореца и изчезна в банята. Звукът на течаща вода изпълни стаята.

Седнах пред масичката и огледах овесената каша, яйцата и бекона. Бекон. Отново храна като тази, която ядяхме отвъд стената. Не знам защо очаквах нещо по-различно. Алис ми наля чаша от нещо, което изгледаше и миришеше като чай.

— Какво е това място? — попитах тихо. — Къде е?

— Това е сигурно място. Повече не ти трябва да знаеш — отвърна Алис и постави чайника на подноса. — Поне тази къща е сигурна. Ако тръгнеш да се разхождаш из имението, трябва да внимаваш.

Хубаво... щом не иска да отговори на този въпрос, ще опитам пак.

— За какви елфи трябва да внимавам?

— За всякакви — каза Алис. — Защитата, която ти предлага господарят, си има своите граници. Всички други ще искат да те хванат и да те убият просто защото си човек, без значение какво си сторила на Андрас.

Още един безполезен отговор. Заех се със закуската, а тя влезе в банята. Когато приключих с яденето и с къпането, отказах предложените от Алис дрехи и отново облякох туника, този път в толкова тъмновиолетово, че изглеждаше почти черна. Искях да разбера името на този цвят, но и така го запомних. Обух кафявите ботуши, с които бях и предишната вечер, седнах пред мраморната тоалетка, за да сплете Алис косите ми и се отдръпнах, стресната от отражението ми.

Не изглеждаше приятно, макар че като цяло не беше грозно. Носът ми е сравнително прав, единствената черта, освен очите, която съм наследила от майка ми. Още си спомням как сбръчкваше нос, когато се преструваше на развеселена от някоя безвкусна шега на безобразно богатите си приятели.

Меката уста съм взела от баща ми, макар тя да се губеше на фона на твърде острите ми скули и хлътналите бузи. Не понасях да гледам леко дръпнатите си очи. Знаех, че от огледалото в мен ще се вгледа Неста или майка ми. Понякога се чудех затова ли сестра ми обижда външността ми. Далеч не бях грозна, но... в мен имаше твърде много черти от хората, които мразехме и обичахме едновременно, и Неста не можеше да го понесе. И аз не го понасях.

Предполагам обаче, че на Тамлин, Върховен елф, привикнал на неземна, безупречна красота, наистина ще му е трудно да ми направи

комплимент за вида ми.

Алис привърши с плитката ми и аз скочих от столчето, преди да успее да вплете в косите ми няколко от цветчетата, които донесе в една кошница. Сигурно щях да стана красавица, каквото означава и името ми, ако не бяхме толкова бедни, но това никога не ме е интересувало особено. В гората красотата няма никакво значение.

Когато попитах Алис какво да правя сега — какво ще правя с остатъка от смъртния си живот, тя сви рамене и ми предложи да се разходя в градината. Идеше ми да се изсмея на безгрижието, с което го каза, но се сдържах. Ще е глупаво да настройвам срещу себе си потенциални съюзници. Съмнявам се, че е любимка на Тамлин и не ми се иска да я разпитвам, но... Е, една разходка ще ми даде възможност да се огледам наоколо и да видя дали няма някой друг, който да се застъпи за мен пред Тамлин.

Коридорите бяха тихи и пусти, което си е странно за толкова голямо имение. Снощи споменаха за другите, но не видях и не чух никакви други елфи. Из въздуха се носеше лек бриз, ухаещ на... люляк — сетих се, защото в градинката на Илейн имаше люляк, съпътстван от нежното чуруликане на овесарки. Още няколко месеца няма да чуя това чуруликане у дома, докато не дойде пролетта, ако изобщо го чуя.

Почти стигнах до парадното стълбище, когато забелязах картините.

Вчера не успях истински да се огледам, но сега, в празната къща, където нямаше кой да ме види... проблясък на цвят в изпълнения със сенки тъмен коридор ме накара да се закова на място, изобилие от цветове и структури ме привлякоха към една позлатена рамка.

Никога... никога не бях виждала нещо подобно.

Просто натюрморт, каза си част от мен. И наистина беше натюрморт — зелена стъклена ваза с букет цветя, натикани в тясното ѝ гърло, цветчета и листа с всякакви форми, размери и цветове — рози, лалета, грамофончета, златник, божури, жълтурчета...

Какъв ли талант трябва да имаш, за да ги нарисуваш толкова реалистично, дори повече от реалистично... Просто една ваза с цветя на тъмен фон, но в същото време нещо повече от това. Цветята сякаш грееха със собствена светлина, сякаш се опълчваха на сенките, събрани около тях. Какво майсторство е нужно дори само да се изобрази стъклената ваза, задържала тази светлина, пречупила я през

водата в себе си, сякаш съдът, застанал върху каменния пиедестал, наистина е важен... Забележително.

Мога да прекарам часове наред пред картината, а останалите творби в коридора ще ми стигнат за целия ден, но... градината. Плановете.

И все пак, докато вървах надолу по стълбите, не можех да не призная, че това място е много по-цивилизовано, отколкото си мислех. Дори мирно и спокойно, бих добавила.

Ако Върховните елфи наистина са по-добри, отколкото ги представят човешките легенди и слухове, може би няма да ми е прекалено трудно да убедя Алис колко страдам тук. Ако успея да спечеля Алис и я убедя, че Договорът е отсъдил погрешно и не бива да се изисква такава жертва от мен, тя може би ще се опита да направи нещо по въпроса и да ме измъкне и...

— Ей, ти — каза някой и аз подскочих. Между отворените стъклени врати към градината се виждаше силуета на едра мъжка фигура.

Тамлин. Пак беше облечен във военските си дрехи, които стояха като излети по него, разкривайки атлетичните му форми, а в кожения ремък сега бяха втъкнати три ножа — всеки от тях достатъчно голям, че да ме изкорми също толкова лесно, колкото някой от ноктите му. Русата му коса беше завързана отзад и разкриваше заострените му уши, както и странната, прелестна маска.

— Къде отиваш? — попита той рязко, така че въпросът прозвуча почти като заповед.

Ей, ти. Чудех се дали изобщо си спомня името ми.

Отне ми секунда да принудя краката си да се изправят от приклепналата поза, в която се озовах.

— Добро утро — казах твърдо. Пак беше по-добре от *Ей, ти.* — Каза, че мога да прекарвам времето си, както искам. Не знаех, че съм под домашен арест.

Челюстта му се стегна.

— Разбира се, че не си под домашен арест.

Макар че ми отговори рязко, враждебно, не можех да пренебрегна чисто мъжката привлекателност на тази силна челюст, на топлатата му загоряла кожа. Сигурно ще е хубав, ако някога си свали маската.

Когато осъзна, че не се готвя да му отговоря, той оголи зъби в нещо, което предположих, че е опит за усмивка, и каза:

— Искаш ли да те разведа наоколо?

— Не, благодаря — успях да изрека. Болезнено ясно съзнавах колко непохватно е всяко мое движение, опитвайки се да го избягвам.

Той се изпречи на пътя ми, достатъчно близо, че да отстъпя крачка назад.

— Цяла сутрин стоя вътре. Имам нужда от малко чист въздух.

А ти си достатъчно незначителна, за да не ме притесняваш.

— Няма нужда — казах с надеждата да отклоня поканата. — Вече прояви... достатъчно щедрост.

Последва полуусмивка, не особено приятна, защото явно не е свикнал да му отказват каквото и да е.

— Имаш ли някакъв проблем с мен?

— Не — промълвих аз и излязох през вратата.

Той изръмжа глухо.

— Няма да те убия, Фейра. Не нарушавам обещанията си.

Почти се препънах по стъпалата, водещи към градината, когато се обърнах да го погледна. Той стоеше на най-горното стъпало, солиден и дървен като бледите камъни, от които е построено имението.

— Да ме убиеш — не, но да ме нараниш? Това някаква друга вратичка в Договора ли е? Която Люсиен... или някой друг тук може да използва срещу мен?

— Всички имат заповед да не те докосват.

— И все пак съм затворена в имението ти, защото наруших правило, за чието съществуване не знаех. Какво изобщо правеше приятелят ти в гората в онзи ден? Мислех, че Договорът забранява на вашия народ да навлиза в нашите земи.

Той ме гледаше втренчено. Май бях отишла твърде далеч, задавах твърде много въпроси. Може би се досещаше защо питам.

— Договорът — тихо започна той — не ни забранява нищо, освен да ви поробваме. Стената е просто неудобство. Ако пожелаем, можем да я разрушим и да изколим всички ви.

Кръвта ми се смрази във вените. Аз бях принудена да живея в Притиан, но семейството ми... Бързо попитах:

— А желаете ли да я разрушите?

Той ме огледа отгоре до долу, сякаш преценяваше дали си струвам усилието да ми отговори. Накрая каза:

— Аз лично нямам никакъв интерес към земите на смъртните, но не мога да говоря от името на сънародниците си.

Все още не беше отговорил на въпроса ми.

— Тогава какво правеше приятелят ти в гората?

Тамлин замря. Такава неземна, първична грация имаше в него, дори и в начина, по който дишаше.

— В земите ни... върлува болест. Из цял Притиан. Вече почти петдесет години. Затова къщата и имението са толкова празни — повечето... си отидоха — той говореше бавно, внимателно, сякаш му е трудно да сподели това на една смъртна. — Заразата се разпространява бавно, но влияе на магията ни... зле. И моите собствени сили са увредени. Тези маски — той почука с пръст по своята — са резултат от внезапен прилив на магия, който се появи по време на един маскен бал преди четиридесет и девет години. Не можем да ги свалим.

Премигнах. Принудени да носят маски почти петдесет години. Аз сигурно ще полудея и ще смъкна кожата от лицето си.

— Когато си с облика на звяр, нямаш маска, нито пък приятелят ти имаше.

— Болестта може да е жестока, нали?!

Живей като звяр или живей с маска.

— Каква... що за болест е това?

— Не е точно зараза, не се предава като чума или грип. Засяга единствено магията на всички жители на Притиан. Андрас премина стената в онзи ден, защото го изпратих да търси лек.

— Болестта може ли да навреди на хората?

— Да — отвърна той. — Има... вероятност да засегне смъртните и цялата ви територия. Повече не знам. Болестта се движи бавно и засега твойт народ е в безопасност. От десетилетия не е имало инциденти, магията, изглежда, поддържа едно и също състояние, макар и да е отслабнала.

Фактът, че споделя с мен толкова много, беше знак как вижда бъдещето ми — никога няма да ме пусне да си ида у дома, никога няма да срещна друг смъртен, на когото неволно да разкажа тази тайна.

— Една жена наемник ми каза, че според нея елфите обмислят да ни нападнат. Има ли нещо общо с тази болест?

Долових намек за усмивка, изглеждаше изненадан.

— Не зная. Често ли разговаряш с наемници?

Аз вирнах брадичка.

— Разговарям с всеки, който може да ми каже нещо полезно.

Той изпъна рамене и единствено обещанието му, че няма да ме убие, ми попречи да се свия уплашено. После размърда раменете си, сякаш се отърсваше от раздразнението.

— Капанът в стаята ти за мен ли беше предназначен?

Поех си рязко въздух.

— Ще ме виниш ли, ако е бил за теб?

— Може и да приемам образа на животно, но не съм дивак, Фейра.

Значи помни името ми, все пак. Погледнах многозначително към ръцете му, към острите като бръсначи, дълги, извити нокти, които се подаваха изпод загорялата му кожа. Той забеляза погледа ми и скри ръце зад гърба си. После рязко каза:

— Ще се видим на вечеря.

Това не беше молба, но аз въпреки това му кимнах и поех между живите плетове, без да ме интересува къде точно отивам. Достатъчно беше, че се отдалечавам от него.

Болест по земите им, която засяга магическите им способности и ги намалява... Магическа болест, която някой ден може да стигне до човешките земи. След толкова много векове без магия... ще бъдем напълно беззащитни пред болестта и пред онова, което може да причини на човечеството.

Зачудих се дали някой от Върховните елфи ще си направи труда да предупреди моя народ.

Не ми отне дълго време да се досетя за отговора.

ГЛАВА 8

Преструвах се, че вървя безцелно из великолепните, безмълвни градини, докато в същото време внимателно запомнях пътеките и си набелязвах места, подходящи за криене, ако ми потрябват. Той отне оръжията ми, а не бях толкова глупава, че да се надявам да попадна на ясен в имението. Но някъде трябва да има оръжейна. Ако няма, ще намеря друго оръжие, ще го открадна, ако се налага. За всеки случай.

Проверката ми предишната нощ установи, че прозорецът в спалнята ми не е заключен. Да се измъкна през него и да се спусна до земята по глицинията няма да е особено трудно — катерила съм се по доста дървета и височината не ме притеснява. Не че планирам да бягам, но... добре е да знам как да го направя, ако усетя, че съм достатъчно отчаяна да рискувам.

Не се съмнявах в твърдението на Тамлин, че останалата част от Притиан е смъртоносна за хора като мен... а и с тази болест... По-добре ще е да остана тук засега.

Но не искам... не мога просто да приема, че ще остана тук завинаги, дори и да са се погрижили за семейството ми. Не и без да се опитам да намеря някого, който да се застъпи за мен пред Тамлин.

Макар че Люсиен... *добре ще му дойде някой да му даде урок, ако си достатъчно смела за това.* Така ми каза Алис вчера.

Задъвках късите си нокти, докато вървах и обмислях всеки възможен план и капан, който ме очаква. Думите никога не са били силната ми страна, така и не се научих на тънкостите в социалното общуване, които сестрите и майка ми толкова добре владееха, но... щом успях да продам кожата от лова на пазара в селото, значи не бях чак толкова неумела.

Може би трябва да потърся посланика на Тамлин, нищо че той ме презира. Ясно показва, че не е особено доволен от присъствието ми тук — дори предложи да ме убият. Със сигурност ще се радва да ме върне обратно или пък да убеди Тамлин да намери друг начин за спазване на Договора. Ако има такъв начин.

Приседнах на една пейка в беседка, отрупана с разцъфнали камбанки, напръстник им казват още, когато изведнъж шум от нечии стъпки по чакъла изпълни въздуха. Два чифта крака, които стъпваха леко и бързо. Станах от пейката и надникнах в посоката, от която дойдох. На пътеката нямаше никого.

Излязох от беседката и се спрях пред малка полянка, обсипана с разцъфнали лютичета. Ярката зелено-жълта поляна беше съвсем пуста. Зад мен се издигаше крива, чвореста дива ябълка, обсипана с цвят. Сенчестата пейка, на която се готвех да седна, беше покрита с нежнорозови листенца. Полъхна бриз, клоните зашумоляха и се изсипа водопад от листенца. Като сняг.

Продължих да се оглеждам — градината, полянката... Много внимателно се ослушвах за собствениците на онези два чифта крака. На дървото нямаше никого, нито зад него. По гръбнака ми пробяга тръпка. Бях прекарала достатъчно време в гората, за да се доверявам на инстинктите си.

Някой стоеше зад мен, може би дори двама души. Дочух как единият подуши нещо, а другият едва чуто се засмя, и сърцето ми се качи в гърлото. Бавно обърнах глава и погледнах през рамо, но с края на окото си видях само сребрист проблясък във въздуха.

Трябва да се обърна. Трябва да се изправя пред каквото и да се спотайва там.

Чакълът изхрущя, сега вече по-близо до мен. Проблясъците станаха по-големи и се разделиха на две малки фигурки, които ми стигаха до кръста. Свих юмруци.

— Фейра! — гласът на Алис проряза тишината и аз подскочих.

— Фейра, обядът! — извика отново тя. Извърнах се, готова да изкрещя, за да я предупредя за онези, които се спотайват зад гърба ми. Само че сияещите неща бяха изчезнали, заедно с душенето и смеха, а аз се оказах изправена пред старинна статуя на две весели, подскачащи агънца. Разтърках шията си в недоумение.

Алис отново ме повика, аз си поех дълбоко въздух и тръгнах обратно към къщата. Докато се връщах по собствените си стъпки, не можах да се отърва от усещането, че някой все още ме наблюдава с любопитство, че иска да си играем.

* * *

Същата вечер, по време на вечерята, откраднах един нож от масата. Искан да имам нещо, каквото и да е, с което да се защитавам.

Оказа се, че вечерята е единственото хранене, което съм поканена да споделям с компания, и това напълно ме устройваше. Да сядам на масата с Люсиен и Тамлин по три пъти на ден сигурно ще е истинско изтезание. Но мога да изтърпя един час в компанията им около дългата маса, ако това ще ги накара да мислят, че съм кротка и покорна и че нямам планове да променям съдбата си.

Докато Люсиен обясняваше на Тамлин нещо за някаква повреда в металното му око, с което между другото той наистина виждаше, аз плъзнах ножа в ръкава на туниката си. Сърцето ми биеше толкова бързо, че си помислих как всички наоколо го чуват, но Люсиен продължи да говори, а Тамлин да го слуша с внимание.

Сигурно трябва да ги съжалявам, заради маските, които са принудени да носят, заради болестта, поразила магията и народа им. Но колкото по-малко общувам с тях, толкова по-добре, особено предвид факта, че Люсиен намира всяка моя дума за безумно смешна и глупава. Ако се скарам с него, няма да си помогна. Така или иначе, ще да ми е трудно да го спечеля на своя страна сега, когато аз съм жива, а приятелят му не. Трябва да го хвана насаме, иначе рискувам да събудя подозренията на Тамлин.

Когато изядох толкова, колкото успях да поема, без да ми прилошее, се загледах в тях. Червената коса на Люсиен сияеше на светлината на огъня, а скъпоценните камъни по дръжката на меча му проблясваха — богато украсеното острие толкова се различаваше от трите ножа, втъкнати в кожения ремък на гърдите на Тамлин. Тук нямаше срещу кого да използва този меч, но въпреки скъпоценните камъни и филигранната резба, оръжието беше твърде голямо да служи само за аксесоар. Може би има нещо общо с невидимите създания в градината. Може би е изгубил окото си и получил белега си в битка. Кръвта ми се вледени при тази мисъл.

Алис ми каза, че в къщата е безопасно, но ме предупреди също така да внимавам. Какво може да се спотайва около къщата? Или да използва човешките ми сетива срещу мен? Докъде се простира

заповедта на Тамлин никой да не ме убива или наранява? Каква власт има?

Люсиен млъкна и аз си дадох сметка, че ме гледа и се усмихва подигравателно, което караше белегът му да изглежда още по-страховит.

— Възхищаваш се на меча ми или обмисляш убийството ми, Фейра?

— Разбира се, че не — казах аз тихо и погледнах Тамлин. Златистите точки в очите му блестяха, виждах ги дори и от другия край на масата. Сърцето ми препускаше. Да не би да е чул как взимам ножа? Или е чул плъзгането на метал върху дърво? Насилих се да отместя поглед към Люсиен.

Ленивата му, злорада усмивка все още си беше на мястото. Дръж се прилично, бъди любезна, постарай се да го спечелиш на своя страна... Мога да се справя.

Тамлин наруши мълчанието:

— Фейра обича да ловува.

— Не обичам.

Май трябваше да го кажа с по-любезен тон, но продължих така:

— Ловувах по необходимост. А ти откъде знаеш за това?

Погледът на Тамлин беше дързък, преценяващ.

— Имаше лък и стрели в... къщата ти.

Зачудих се дали не искаше да каже коптор.

— Когато видях ръцете на баща ти, разбрах, че не той ги използва.

Той посочи нашарените ми с белези, мазолести ръце.

— Ти му каза за месото и за парите от кожата. Елфите може да са много неща, но не сме глупави. Освен ако нелепите ви легенди не твърдят за нас и това, наред с другото.

Въпреки че никога не позволих грубите думи на селските деца за разорението на баща ми да ме засегнат, Илейн често се прибираше разплакана, а Неста — скована и озлобена. Нелепа, незначителна — ето как ме вижда Тамлин, ето как ме виждат всички те. Това не трябва да ме засяга, трябва да държа главата си гордо вдигната. Но тези елфи, безсмъртни и безгрижни, с толкова много храна на разположение, че могат да нахранят цялото село в продължение на година само със запасите си за няколко дни, някак успяха да стъпчат гордостта ми.

Втрених се в трохите хляб и остатъците от сос в златната чиния пред мен. Ако бях вкъщи, щях да оближа и остатъците, нямаше да оставя и една трошичка хляб. А чиниите... Само с една от тях мога да купя двойка коне, рало и нива.

Изобилието в имението ме отвращаваше точно толкова, колкото и бързото ми привикване към него.

Люсиен се прокашля.

— На колко си години впрочем?

— На деветнайсет.

Любезно, цивилизовано...

Люсиен цъкна с език.

— Толкова млада и толкова закоравяла! И умел убиец!

Свих юмруци и си поех дълбоко въздух. Кротка, покорна, тиха... Дадох дума на майка си и я спазих. Дори Тамлин да се е погрижил за семейството ми, не е същото като да се погрижа за тях аз. Онази безумна малка мечта все още може да се сбъдне — сестрите ми да се омъжат добре, да се изнесат и аз да прекарам целия си живот с баща ни, с достатъчно храна за двама ни и достатъчно време да рисувам, дори и по малко. Или може би да открия какво искам наистина. Всичко това може да се случи в някоя далечна страна може би, ако някога успея да се измъкна от тази сделка и ми позволят да си тръгна. Все още мога да си мечтая за едно по-добро бъдеще, макар че Върховните елфи сигурно ще се изсмеят и ще кажат колко типично човешка е мечтата ми — толкова малка, толкова незначителна.

При все това всяко късче информация може да ми е от полза и ако демонстрирам интерес към нещата, които ги вълнуват, може би ще бъдат по-благоклонни към мен. Ще им заложа капан, както правех в гората. Така че казах:

— С това ли се занимавате? Смилявате се над човеци, нарушили Договора, и се наслаждавате на обилни вечери?

Погледнах многозначително към кожения ремък на Тамлин, воинските му одежди и меча на Люсиен.

Люсиен се ухили.

— Освен това танцуваме с духове при пълнолуние и крадем човешки бебета от люлките, за да ги подменяме с наши...

— Нима... — прекъсна го Тамлин с тих, но дълбок глас. — Нима майка ти не ти е разказвала за нас?

Опрях ръка в масата и се опитах да задълбая в дървесината с късите си нокти.

— Майка ми нямаше време да ми разказва приказки.

Поне тази част от миналото си можех да разкрия.

Люсиен, като никога, не се засмя. След една доста неловка пауза, Тамлин попита:

— Как умря тя?

Когато вдигнах вежди, той побърза да добави, по-мекко:

— Не видях следи от присъствието на по-възрастна жена в къщата ви.

Хищник или не, нямах нужда от съчувствието му. Въпреки това му отговорих.

— Тиф. Бях на осем години.

Станах от мястото си и тръгнах към вратата.

— Фейра — повика ме Тамлин и аз се обърнах. На бузата му потрепна мускул.

— Съжалявам за загубата ти!

Опитах се да не направя гримаса, обърнах се на пети и излязох. Не ми трябват съболезнованията му, не ги искам. Не и за майка ми, която никога не ми е липсвала. Пък нека ме смята за груба, недодялана смъртна, недостойна за вниманието му.

По-добре ще е да убедя Люсиен да говори от мое име с Тамлин, при това възможно най-скоро, преди някой от другите, за които споменаха, да се появи или болестта да стигне дотук. Утре — утре ще говоря с него, ще го проверя.

В стаята ми, в гардероба, открих малка торба и сложих в нея един кат дрехи заедно с ножа, който откраднах от масата. Острието му беше направо жалко, но все пак е по-добре от нищо. За всеки случай. Ако ме пуснат да се прибера и се наложи да потегля незабавно.

За всеки случай.

ГЛАВА 9

На следващата сутрин, докато Алис и другата прислужница ми приготвиха банята, аз обмислих плана си. Тамлин спомена, че двамата с Люсиен имат най-различни задачи и като изключим вчерашната ни среща, рядко ще виждам някой от двамата наоколо. Така че първата ми задача е да открия Люсиен, сам.

Един небрежен въпрос, отправен към Алис, я накара да сподели, че според нея Люсиен днес трябва да патрулира на границата, което означава, че в момента е в конюшната и се приготвя за тръгване. Щом се облякох и прислужниците излязоха, изтичах навън, като се молех да не съм закъсняла.

Вървах бързо през градината към една група постройките, които зърнах в далечината предишния ден, когато гласът на Тамлин долетя иззад гърба ми:

— Днес няма ли капани?

Замръзнах, както си вървах, и погледнах през рамо. Стоеше на няколко метра от мен.

Как е успял да се промъкне толкова безшумно по чакъла? Елфическо умение, без съмнение. Насилих се да се успокоя и казах възможно най-любезно:

— Ти каза, че тук е безопасно. Затова те послушах.

Очите му се присвиха леко, но ми се стори, че той направи опит да ми се усмихне мило.

— Работата, която трябваше да свърша сутринта, се отложи — обясни. И наистина, не беше с обичайната туника, кожения ремък го нямаше, а ръкавите на бялата му риза бяха навити до лактите и разкриваха загорели, мускулести ръце. — Ако искаш да пояздиш из имението, ако се интересуваш от новото си... жилище, мога да те придружа.

Отново това усилие да се държи любезно, макар че всяка дума сякаш му причинява болка. Може би Люсиен ще успее да му промени мнението. А дотогава... колко ли опасности ме дебнат наоколо, след

като той е положил толкова усилия да накара хората си да се закълнат, че няма да ме наранят... да ме предпази от Договора? Усмихнах се мило и казах:

— Бих предпочела да прекарам деня без компания. Но ти благодаря за предложението.

Той се напрегна.

— Какво ще кажеш...

— Не, благодаря — прекъснах го аз, удивена от собствената си дързост. Наистина трябва да хвана Люсиен сам, да проуча ще успее ли да го убедя. Може вече да е тръгнал.

Тамлин сви юмруци, сякаш се бореше с ноктите, които искаха да изскочат от пръстите му. Но не ми се скара, не направи нищо. Просто се обърна и се отправи към къщата, без да продума.

Странно. Щях да полюбопитствам, ако не възнамерявах рано или късно да си тръгна оттук. Съвсем скоро, ако имам късмет, Тамлин вече няма да е мой проблем. Побързах към конюшните, скривайки някъде в себе си видяното. Може би някой ден, ако ме освободят, ще се върна към този момент в спомените си, за да помисля защо си е правил труда да се държи така.

Опитах се да не изглеждам твърде нетърпелива, твърде задъхана, когато най-сетне стигнах до красивата, прясно боядисана конюшня. Не се учудих, че всички коняри носят маски на коне. Беше ми малко жал за тях и онова, което болестта им е причинила, за абсурдните маски, които са принудени да носят, докато някой не открие начин да развали магията, прикрепил ги към лицата им. Само че никой от конярите не ме погледна — или защото не смятаха, че заслужавам вниманието им, или защото и те ме мразеха заради убийството на Андрас.

Всичките ми опити да изглеждам безгрижна претърпяха провал, когато най-сетне открих Люсиен, яхнал черен кон, и той ми се усмихна широко с прекалено белите си зъби.

— Добро утро, Фейра.

Опитах се да скрия потръпването си и да се усмихна.

— Искаш да поядиш или смяташ да преразгледаш поканата на Там да живееш с нас?

Опитах се да си припомня думите, които си намислих да му кажа, с които да го спечеля, но той се засмя, при това неприятно.

— Хайде. Днес трябва да обиколя южната гора и съм много любопитен да видя... способностите, които си проявила при убийството на приятеля ми, без значение нарочно или не. Отдавна не съм срещал човек, да не говорим за елфоубиец. Направи ми удоволствието да дойдеш с мен на лов.

Идеално. Поне тази част мина добре, нищо че поканата звучеше толкова привлекателно, колкото покана да вляза в бърлогата на мечка. Не бива да изглеждам твърде ентузиасирана. Затова отстъпих встрани, за да направя път на един от конярите. Той се движеше със същата грация и ловкост като всички останали в имението. И той не ме погледна — не даде знак какво мисли за присъствието на една елфоубийца в конюшнията.

Само че аз не мога да ловувам на кон. Моето ловуване се състои от внимателно следене и умело залагане на капани и примки. Не зная как се преследва дивеч на кон. Люсиен взе от коняря лък и колчан със стрели и му кимна. Усмихна се, но металното му око остана безизразно... живото кафяво също.

— За жалост, днес не предлагаме ясенови стрели.

Стиснах зъби, за да задържа хапливия отговор, който беше на езика ми. Тамлин ми даде дума, че тук никой няма да ме докосне и тъй като елфите не могат да лъжат, предположих, че с Люсиен ще бъда в безопасност... донякъде. Но щом не му е позволено да ме наранява, не разбирах защо ме кани да го придружа, освен да ми се подиграва по всички възможни начини. Може би наистина е отегчен от живота. По-добре за мен.

Затова просто свих рамене.

— Ами... предполагам, че, така или иначе, съм облечена за лов.

— Чудесно — рече Люсиен и металното му око проблесна, уловило лъчите на слънцето, които нахлуваха през отворената врата на конюшнията. Помолих се Тамлин да не се появи точно сега. Да не реши сам да излезе да пояди и да ни хване тук.

— Да тръгваме — казах аз и Люсиен подкани конярите да ми оседлят кон. Аз се подпрях на дървената стена, като често хвърлях по едно око на отворените врати в очакване Тамлин да се появи всеки момент и отговарях любезно на наблюденията на Люсиен за времето.

За щастие, скоро бях на гърба на една бяла кобила и с Люсиен потеглихме през пролетно раззеленените дървета отвъд градините.

Спазвах разумна дистанция от елфа с лисича маска, докато се движехме по широката пътека, с надеждата, че онова негово око не може да вижда зад гърба му.

Тази мисъл не ми хареса, затова я изтиках някъде дълбоко, заедно с онази част от мен, възхищаваща се на начина, по който слънцето огрява листата на дърветата и минзухарите, които приличат на ярки лилави пламъчета наред зеленото и кафявото. Тези неща не бяха съществени за плановете ми, а безполезни подробности, които засенчваха всичко останало — формата и наклона на пътеката, най-подходящите дървета за катерене, звуците от най-близките реки или ручей. Ето това са нещата, които ще ми помогнат да оцелея, ако се наложи. Но също като останалите земи наоколо, гората беше пуста. Нито следа от нисши или Върховни елфи. И по-добре.

— Е, определено си овладяла умението да пазиш тишина по време на лов — изкоментира Люсиен и забави ход, за да се изравни с мен. Хубаво — нека той дойде първи, вместо аз да изглеждам прекалено напориста и дружелюбна.

Нагласих ремъка на колчана, за да разпределя тежестта му по-добре, и прокарах пръст по гладката извивка на лъка от тисово дърво, който държах в скута си. Лъкът беше по-голям от онзи у дома, стрелите бяха по-дълги и тежки, а остриетата по-плътни. Сигурно ще пропусна всяка цел, която си набележа, докато не свикна с тежестта на лъка.

Преди пет години взех последните няколко медни монети, останали от богатството на баща ми, за да си купя лък и стрели. Оттогава всеки месец заделях по малко пари за нови стрели и тетива.

— Е? — попита Люсиен. — Нима няма достоен за вниманието ти дивеч? Минахме покрай доста катерици и птици.

Балдахинът от клони и листа над нас хвърляше сенки по маската му — светлина, тъмнина и лъскав метал.

— Струва ми се, че имате достатъчно храна на трапезата си и няма нужда да се грижа за това, особено предвид колко от нея остава неизядена.

Съмнявах се, че катеричето месо ще е достойно за въпросната трапеза.

Люсиен изпръхтя, но не каза нищо, докато минавахме под един разцъфнал люляков храст. Пурпурните му съцветия се бяха привели

толкова ниско, че погалиха бузата ми като хладни кадифени пръсти. Обонянието ми запази сладкият, натрапчив аромат дори и след като се отдалечихме от храста. Това няма да ми е от полза, казах си. Макар че... гъсталакът зад люляка може да послужи за скривалище, ако ми потрябва такава.

— Каза, че си посланик на Тамлин — започнах аз. — Посланиците често ли патрулират из земите на господарите си?

Небрежен, безразличен въпрос. Люсиен цъкна с език.

— Посланик съм при официални случаи, този патрул трябваше да го направи Андрас. Някой трябва да го замести.

Преглътнах мъчително. Андрас е имал свое място в този свят, свои приятели — не беше просто някакъв безименен, безличен елф. Със сигурност им липсва повече, отколкото аз липсвах на семейството ми.

— Аз... аз наистина съжалявам — промълвих и говорех сериозно. — Не знаех... не знаех какво значи той за всички вас.

Люсиен сви рамене.

— И Тамлин така каза, затова те доведе тук. Или просто си изглеждала толкова жалка в онези твои парцали, че просто му е дожаляло за теб.

— Нямах да дойда с теб, ако знаех, че ще използваш разходката, за да ме обиждаш.

Алис спомена, че на Люсиен ще му се отрази добре, ако някой му даде урок. Лесна работа.

Люсиен изсумтя.

— Извинявай, Фейра.

Можех да го нарека лъжец заради това извинение, ако не знаех, че елфите не могат да лъжат. Кое то значи, че извинението му е... искрено? Не го проумявам.

— Е — каза той, — кога ще започнеш с опитите да ме убедиш да умолявам Тамлин да открие начин да те освободи от правилата на Договора?

Опитах се да не подскоча от изненада.

— Какво?

— Затова се съгласи да дойдеш с мен тук, нали? Затова се озова в конюшната точно когато се готвех да тръгвам?

Той ми хвърли кос поглед с кафявото си око.

— Честна дума, впечатлен съм. И поласкан, щом мислиш, че имам такова влияние над Тамлин.

Няма да разкривам мислите си. Още не.

— За какво говориш...

Рязкото накланяне на главата му беше повече от красноречив отговор. После той се засмя и каза:

— Преди да изхабиш още от безценния си човешки дъх, нека ти обясня две неща. Първо, ако можеше нещата да стават, както аз искам, теб отдавна нямаше да те има тук, така че нямаше да се наложи да ме убеждаваш дълго. Второ, нещата не могат да станат, както аз искам, защото няма алтернатива на правилата, залегнали в Договора. Няма втора вратичка.

— Но... но трябва да има начин.

— Възхищавам се на куража ти, Фейра, наистина. Или може би на глупостта ти. Но тъй като Там няма да те изкорми, което е предпочитаният от мен вариант за разрешаване на проблема, оставаш тук. Освен ако не искаш да се пробваш да оцелееш сама в Притиан, което — той ме изгледа от горе до долу — не те съветвам да правиш.

Не, не... не мога просто... да остана тук. Завинаги. Докато умра. Сигурно... сигурно има друг начин или пък някой друг може да намери такъв начин. Овладях развълнуваното си дишане и изтиках паническите, нелогични мисли в дъното на съзнанието си.

— Героично усилие — подсмихна се Люсиен.

Не си направих труда да скрия гневния поглед, който му отправих.

Продължихме напред в мълчание и освен няколко катерици и птици, не срещнахме нищо и не чухме нищо необичайно. Не след дълго успях да успокоя мислите си достатъчно, че да попитам:

— Къде са останалите придворни на Тамлин? Наистина ли всички са избягали от тази болест, която отслабва магията ви?

— Откъде знаеш за двора? — попита той твърде бързо, което ме накара да заподозра, че ме е разбрал погрешно.

Постарах се лицето ми да остане безразлично.

— Всички имена ли имат посланици? А и прислужниците бърборят. Нали затова сте ги накарали да си сложат птичи маски на маскения бал?

Люсиен се намръщи и белегът му се опъна.

— Всеки от нас сам избира каква маска да си сложи в онази нощ, в знак на уважение към уменията на Тамлин да си мени формата. Включително и прислужниците. Но сега, ако имахме избор, щяхме да ги изстържем от лицата си с голи ръце — каза той и подръпна маската си. Тя не помръдна.

— Какво се е случило с магията, че да подейства така?

Люсиен се изсмя.

— От помийните ями на Ада ни беше изпратено нещо... — каза той, после се огледа и изруга. — Не биваше да го казвам. Ако тя чуе...

— Коя?

Цветът се бе отдръпнал от бронзовата му от слънцето кожа. Той прокара пръсти през косата си.

— Няма значение — каза и въздъхна дълбоко. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Там може и да мисли, че е в реда на нещата да ти разкаже за болестта, но аз не бих се учудил, ако като човек решиш да продадеш информацията на онзи, който предложи най-висока цена.

Настръхнах, но късметата информация, които току-що беше споделил, блещукаха в съзнанието ми като скъпоценни камъни. Някаква *тя* е изплашила Люсиен до такава степен, че... че той се страхува дали някой не го подслушва, следи, наблюдава как се държи. Дори и тук, в гората. Огледах внимателно сенките между дърветата, но не видях нищо притеснително.

Притиан се управлява от седем Велики господари. Може би тази *тя* е Великият господар на тези земи тук. Не господар, а господарка. Ако изобщо е възможно.

— На колко години си? — попитах го, с надеждата, че ще ми каже още нещо полезно.

— На много — отвърна той. Огледа храстите наоколо, но имах чувството, че не търси дивеч. Стойката му беше прекалено скована.

— Какви магически сили имаш? Можеш ли да се превръщаш в животно като Тамлин?

Той въздъхна и вдигна очи към небето, преди да ги извърне към мен и да ме огледа подозрително, а металното му око се присви, фокусирано върху мен.

— Опитваш се да напишаш слабостите ми, за да ме...

Аз го изгледах кръвнишки.

— Добре де. Не, не мога да си променям формата. Само Там може.

— Но вашият приятел... той беше в образа на вълк. Освен ако това не е бил негов...

— Не, не. И Андрас беше Върховен елф. Там може да ни променя и да ни дава различни форми, ако се налага. Но го прави само със стражите. Когато Андрас премина отвъд стената, Там го превърна във вълк, за да не разбере никой, че е елф. Макар че размерите му сами по себе си бяха доста издйнически.

По гръбнака ми пробяга тръпка, толкова силна, че не обърнах внимание на нажежения от гняв поглед, който ми отправи Люсиен. Не посмях да попитам дали Тамлин може да превърне и мен в животно.

— Както и да е — продължи Люсиен. — Върховните елфи нямат конкретни магически сили като нисшите. Нямам никакви вродени способности, ако това питаш. Не изпитвам желание да чистя всяко нещо, което зърна, както твърдят легендите ви, нито подмамвам хора да намерят смъртта си в реки и езера, нито пък съм длъжен да отговарям на всеки твой въпрос, за да ме хванеш в капан. Ние просто съществуваме... за да управляваме.

Извърнах глава в друга посока, за да не види как подбелвам очи.

— Предполагам, че ако бях една от вас, нямаше да съм Върховен елф, а нисш, нали? И като Алис, щях да ви прислужвам.

Той не отговори, което означава, че съм права. При такава арогантност, нищо чудно, че Люсиен намира моето присъствие тук в замяна на приятеля му за възмутително. И понеже, така или иначе, вече ме мразеше и провали плановете ми в зародиш, го попитах:

— Как се сдоби с този белег?

Той се намръщи.

— Не си затворих устата, когато трябваше да го направя, и бях наказан за това.

— Тамлин ли го направи?

— В името на Котела, не. Него го нямаше. Но той ми направи изкуственото око.

Още отговори, които не бяха точно отговори.

— Значи има елфи, които отговарят на всеки въпрос, който им зададеш, ако ги хванеш в капан?

Може би някой такъв елф ще знае как да се измъкна от условията на Договора.

— Да — каза той рязко. — Сюриелите. Само че те са стари и зли и не си струва риска да тръгнеш да ги търсиш. А ако си толкова глупава и продължиш да любопитстваш, ще се наложи да стана много подозрителен и да предложа на Там да те постави под домашен арест. Макар че сигурно заслужаваш всичко, което може да ти се случи, ако тръгнеш да търсиш сюриел.

Сигурно се спотайват наблизко, щом изглежда толкова неспокоен. Люсиен обърна рязко глава надясно и се заслуша, а изкуственото му око тихо жужеше и се въртеше. Косъмчетата по врата ми настръхнаха и лъкът се озова в ръцете ми, зареден за секунда, стрелата насочена в посоката, накъдето гледаше Люсиен.

— Свали лъка — прошепна той, гласът му беше нисък и груб. — Свали проклетия лък, човеко, и гледай право пред себе си.

Послушах го и усетих как настръхвам цялата, когато от храсталака до нас се чу шумолене.

— Не реагирай — каза Люсиен и с усилие насочи погледа си напред. Металното му око замря. — Каквото и да усетиш или да видиш, не мърдай. Не поглеждай. Просто се вирай пред себе си.

Започнах да треперя и стиснах по-здраво поводите в изпотените си ръце. Можех да се запитам дали пък това не е някаква ужасна шега, но лицето на Люсиен беше съвсем преbledняло. Ушите на конете ни прилепнаха назад, но те не спряха, сякаш също бяха разбрали заповедта на Люсиен.

Тогава го усетих.

ГЛАВА 10

Кръвта във вените ми се вледени, когато някакъв зловещ, изсмукващ студ ни обгърна. Не виждах нищо, само неясно блещукане с крайчеца на окото си, но конят под мен се вцепени. Насилих се да си придам безизразна физиономия. Дори ухаещата на пролет гора сякаш замря, повехна и замръзна.

Студеното нещо прошушна наблизко, обикаляйки около нас. Нищо не виждах, но го усещах. В дъното на съзнанието ми някакъв дъвен, глух глас зашепна:

Ще строша костите ти между пръстите си. Ще изпия костния ти мозък. Ще пирувам с плътта ти. Аз съм всичко, от което се боиш. Аз съм всичко, от което се ужасяваш. Погледни ме. Погледни ме.

Опитах се да преглътна, но гърлото ми се беше стегнало. Продължих да се вирам в дърветата, в клоните им, във всичко, освен в студеното нещо, което продължаваше да обикаля около нас.

Погледни ме.

Исках да погледна... трябваше да видя какво е това.

Погледни ме.

Вторачих се в нацепената кора на един бряст в далечината и се опитах да мисля за приятни неща. Като топъл хляб и пълен стомах...

Аз ще напълня стомаха си с теб. Ще те погълна. Погледни ме.

Нощно безоблачно небе, обсипано със звезди, спокойно, бляскаво и безкрайно. Летен изгрев. Освежаващо къпане в горско езерце. Срещите с Айзък, когато се изгубвах за час или два в тялото му, в споделения ни дъх.

Онова нещо беше навсякъде около нас, толкова студено, че зъбите ми затракаха. *Погледни ме.*

Гледах ли, гледах към бряста, който сякаш непрекъснато се приближаваше, не смеех да мигна. Очите ми се зачервиха от болка, напълниха се със сълзи, които оставих да текат, без да давам знак, че съм забелязала нещото, което обикаля около нас.

Погледни ме.

И точно когато мислех, че наистина ще погледна, когато очите ме заболяха толкова силно от това да не гледам, студът се скри в храстите, оставяйки след себе си диря от смачкани растения. Едва когато Люсиен издиша с облекчение и конете ни разтърсиха глави, си позволих да се отпусна. Дори минзухарите сякаш се надигнаха.

— Какво беше това? — попитах, бършейки сълзите от лицето си. Люсиен все още беше блед.

— Не ти трябва да знаеш.

— Моля те. Това ли е... сюриел?

Кафявото око на Люсиен потъмня, преди да ми отговори дрезгаво:

— Не. Това беше създание, което няма работа в нашите земи. Наричаме го Боге. Не можеш да го уловиш, не можеш да го убиеш. Дори с любимите ти ясенови стрели.

— Защо не бива да го гледам?

— Защото, ако погледнеш към него, ако дадеш знак, че забелязваш присъствието му, той става истински. И тогава може да те убие.

По гърба ми пробяга ледена тръпка. Ето това е Притиан, такъв, какъвто очаквах да бъде — пълен с чудовища, толкова страховити, че хората до ден-дневен снишават гласове, когато разказват за тях. Тези чудовища са причината, поради която не се поколебах и за миг да убия онзи вълк, щом заподозрях, че може да е елф.

— Чух гласа му в главата си. Каза ми да го погледна.

Люсиен разтърси рамене.

— Е, слава на Котела, че не го направи. Ако трябваше да разчиствам остатъците ти, щеше да ми се провали целият ден.

Усмихна ми се тъжно. Не отвърнах на усмивката.

Все още чувах гласа на Боге да шепти измежду листата, да ме вика.

След около час, който прекарахме в безмълвно яздене между дърветата, се успокоих достатъчно, че да се обърна отново към него:

— Значи си стар.

Той потръпна.

— И носиш меч, и патрулираш границата. Би ли се във войната?

Е... добре де, още съм любопитна как се е сдобил с белега си.

Той присви очи от неудоволствие.

— По дяволите, Фейра, не съм чак толкова стар.

— Но си воин, нали? Би ли могъл да ме убиеш, ако се наложи?
Люсиен изпръхтя развеселено.

— Не съм толкова добър, колкото е Там, но се справям с оръжията — той потупа дръжката на меч. — Искаш ли да те науча как да боравиш с такова оръжие, или вече знаеш, о, велики човешки ловецо? Щом си успяла да се справиш с Андрас, сигурно няма на какво повече да се научиш. Стига да знаеш къде да се прицелиш, нали? — и той се потупа по гърдите.

— Не зная как да използвам меч. Знам само как да ловувам.

— То е същото.

— За мен е различно.

Люсиен млъкна и се замисли.

— Мисля, че вие, човеците, сте такива противни страхливци, че щеше да се подмокриш, да се свиеш на кълбо и да чакаш да дойде смъртта, ако тогава знаеше със сигурност какъв е Андрас.

Беше непоносим. Люсиен въздъхна и ме огледа.

— Винаги ли си толкова сериозна и скучна?

— А ти винаги ли си такъв простак? — заядох се в отговор.

Трябва да умра, наистина заслужавам да умра за тези си думи.

Само че Люсиен ми се ухили.

— Така е много по-добре.

Изглежда, Алис не е сбъркала.

* * *

Каквото и кратко примирие да настъпи между нас следобеда, на вечеря от него не остана и следа.

Тамлин се беше отпуснал на стола си и прокарваше нокът по ръба на бокала си. Ръката му замря в момента, в който влязох в стаята, с Люсиен по петите. Зелените му очи ме приковаха на място.

Ясно. Тази сутрин отказах поканата му с оправданието, че искам да съм сама. Тамлин бавно обърна поглед към Люсиен, чието лице изглеждаше мрачно.

— Ходихме на лов — каза той.

— Чух — каза Тамлин грубо и продължи да гледа ту мен, ту него, докато сядохме на масата. — Забавно ли беше?

Ноктите му потънаха обратно в плътта.

Люсиен не отговори, остави тази част на мен. Страхливец. Прокашлях се.

— Горе-долу — казах.

— Хванахте ли нещо? — всяка негова дума режеше на място.

— Не — Люсиен се прокашля многозначително, сякаш ме насърчаваше да продължа да разказвам.

Аз обаче нямаше какво да кажа. Тамлин се взира в мен известно време, а после започна да яде. Изглежда, и на него не му се говореше толкова с мен.

Тогавя Люсиен тихо каза:

— Там.

Тамлин вдигна поглед от чинията си. Зелените му очи бяха повече очи на звяр, отколкото на човек. Настоятелният му поглед означаваше, че държи да чуе какво има да казва Люсиен.

Люсиен преглътна с усилие.

— Боге беше в гората.

Вилицата на Тамлин се огъна в ръката му и той попита с убийствено спокойствие:

— Срецнахте ли го?

Люсиен кимна.

— Мина покрай нас, доста близо. Трябва да се е промъкнал през границата.

Металната вилица направо изстена, когато ноктите на Тамлин изскочиха от пръстите му и окончателно я унищожиха. Той се изправи с мощно, свирепо движение. Опитах се да не потрепера пред сдържаната му ярост, пред удължаващите се зъби, когато каза:

— Къде в гората?

Люсиен му обясни. Тамлин хвърли поглед към мен, след което излезе от стаята и затвори вратата след себе си толкова внимателно и тихо, че се изплаших.

Люсиен издиша шумно и бутна все още наполовина пълната си чиния с храна. Разтри слепоочията си с пръсти.

— Къде отива? — попитах аз, загледана към вратата.

— Да преследва Боге.

— Но ти каза, че той не може да бъде убит, че никой не може да го погледне.

— Там може.

Дъхът ми секна за миг. Грубоватият Върховен елф, който се опитва да ми прави непохватни комплименти, е способен да убие Боге. И въпреки това ми сервира лично онази първа вечер, предложи ми живот вместо смърт. Още тогава знаех, че е смъртоно опасен, че е някакъв воин, но...

— И отиде да търси Боге там, където бяхме днес?

Люсиен сви рамене.

— Ако някъде има следа, по която да тръгне, тя е там.

Нямах представа как някой може да се изправи пред този безсмъртен ужас, с който се срещнах днес, но... проблемът не беше мой.

И само защото Люсиен приключи с вечерята, не означаваше, че аз съм приключила. А и се беше замислил толкова дълбоко, че изобщо не забеляза пиршеството, което си устройх.

После се прибрах в стаята си и тъй като бях будна и нямах какво да правя, се загледах през прозореца към градината, в очакване да се върне Тамлин. Но той не се връщаше.

Наточих ножа, който бях скрила, на един камък взет от градината. Измина цял час, но Тамлин все още го нямаше.

Луната показва лицето си и превърна градината в плетеница от сребриста светлина и сенки.

Абсурдно. Пълен абсурд — да чакам завръщането му, да видя дали наистина ще оцелее след сблъсъка с Боге. Извърнах се от прозореца с намерението да си легна.

Тогавя зърнах някакво движение в градината.

Метнах се към завесите до прозореца, за да не види, че го чакам, и надникнах иззад гънките им.

Не беше Тамлин, но някой се спотайваше до живия плет срещу входа на къщата. И гледаше към мен.

Мъж, прегърбен, и...

Въздухът рязко напусна дробовете ми, когато видях как елфът закуцука напред, само две крачки, преди да попадне в светлината, идваща от прозорците на къщата.

Не беше елф, а човек.

Баца ми.

ГЛАВА 11

Не си позволих да изпадам в паника, да се съмнявам, да почувствам каквото и да е, освен желанието да бях откраднала малко храна от подноса ми със закуска, докато навличах туника върху туника, а после се увих в наметалото и пъхнах откраднатия нож в ботуша си. Дрехите, прибрани в торбата, щяха само да ме забавят по пътя.

Баща ми. Баща ми е дошъл за мен... да ме спаси. Каквото и да му е предложил Тамлин след заминаването ми, явно не е било много примамливо. Може би има кораб, готов да отплава, който ще ни отведе далеч оттук. Може би е продал колибата и е получил достатъчно пари, за да се установим на ново място, на нов континент.

Баща ми... сакатият ми, пречупен баща е дошъл.

Бърз поглед към градината ми разкри, че под прозореца няма никого, а тишината в къщата подсказваше, че още никой не е забелязал баща ми. Той все така чакаше край плета и сега ми направи знак да дойда. Поне Тамлин още не се е прибрал.

Огледах стаята за последен път, заслушах се дали някой не идва по коридора отвън и после се хванах за една от решетките на пълзящите по стената глицинии и се спуснах надолу.

Направих гримаса, когато ботушите ми докоснаха чакъла на пътеката с хрущене, но баща ми вече бе тръгнал към външната порта, куцукайки натам с бастун в ръка. Как изобщо е стигнал дотук? Сигурно някъде наблизо има коне. Не беше облечен достатъчно дебело за зимата, която ни очакваше от другата страна на стената. Аз обаче се бях навлякла с достатъчно дрехи, че да му дам една-две от тях, ако се наложи.

Като се стараех да се движа максимално леко и безшумно и внимавах да не ме осветят лунните лъчи, забързах след баща ми. Той вървеше с изненадваща бързина към плета край портата и тъмнината отвъд.

В къщата горяха само няколко свещи. Не смеех да дишам твърде шумно, не смеех и да извикам след баща ми, който все така куцукаше към портата. Ако тръгнем веднага, ако той наистина е дошъл с коне, ще сме на половината път към вкъщи, преди някой да забележи, че ме няма. Ще избягаме. От Тамлин, от болестта, заплашваща да нахлуе и в нашите земи.

Баща ми стигна до портата. Тя вече беше отворена, а тъмната гора отвъд сякаш ни приканваше да се скрием в нея. Явно е оставил конете там. Той се обърна към мен, лицето му, което познавах толкова добре, бе изпито и напрегнато, кафявите му очи по изключение бяха ясни и ме подканваха. *Побързай, побързай*, сякаш крещеше всяко движение на ръката му.

Сърцето ми бясно биеше в гърдите ми, отекваше в гърлото ми. Оставах само няколко метра — до него, до свободата, до новия живот...

Около ръката ми се стегнаха нечии пръсти и ме дръпнаха силно.

— Отиваш ли някъде?

По дяволите, по дяволите, по дяволите.

Ноктите му пробиха всички дрехи, които бях навлякла. Вдигнах очи към лицето му, изпълнени с неподправен ужас.

Не смеех да помръдна, дори когато устните му се превърнаха в тънка черта, а мускулите на челюстта му потрепнаха. Дори и когато отвори уста и аз зърнах дългите, хищнически зъби, които проблеснаха на лунната светлина.

Ще ме убие — ще ме убие точно тук, а после ще убие баща ми. Няма да има повече вратички в Договора, нито комплименти, нито милост. Вече не го е грижа. Вече бях мъртва.

— Моля те — промълвих аз, — баща ми...

— *Баща ти ли?*

Той вдигна поглед към портите зад гърба ми и ръмженето му отекна из цялото ми тяло, когато отново оголи зъби.

— Защо не погледнеш пак — рече той и ме пусна.

Залитнах назад, завъртях се и си поех дъх да извикам на баща си да бяга, но...

Но него го нямаше. Само един белезникав лък и също толкова белезникав колчан със стрели, подпрени на портата. Планински ясен. Преди секунди ги нямаше, нямаше...

Лъкът и колчанът затрептяха, сякаш бяха от вода, и се превърнаха в голяма торба с припаси. Последва още едно трептене и торбата се превърна в сестрите ми, свити, прегърнати, плачещи.

Коленете ми омекнаха.

— Какво е...

Не ми стигнаха силите да довърша въпроса си. Пред мен отново се появи баща ми.

— Не те ли предупредиха да внимаваш? — сопна се Тамлин. — Че човешките ти сетива ще те предадат?

Той пристъпи от другата ми страна и изръмжа толкова яростно, че каквото и да беше онова нещо при портата, само проблесна и изчезна със скоростта на светкавица, потънала в тъмнината.

— Глупачка — каза той и се извърна към мен. — Ако ще бягаш, поне го направи през деня.

Изгледа ме строго, а зъбите му се прибраха. Ноктите обаче останаха навън.

— В тази гора има и по-лоши неща от Боге през нощта. Нещото до портата не беше от тях и все пак дори то щеше да те изяде, при това бавно.

Незнайно как, отново бях в състояние да говоря. И от всичко, което можех да кажа, аз изтърсих:

— А ти как би постъпил на мое място? Сакатият ми баща се появява под прозореца ми и ти си мислиш, че няма да хукна към него веднага? Наистина ли си мислиш, че с удоволствие ще остана тук завинаги, дори и да си се погрижил за семейството ми, заради някакъв си Договор, който няма нищо общо с мен и който позволява на вашия народ да избива нашия, когато ви скимне?

Той размърда пръсти, сякаш в опит да прибере ноктите, но връхчетата им останаха да се подават над кожата, готови да изскочат отново и да режат плът и кости.

— Какво искаш, Фейра?

— Искам да се върна вкъщи!

— Къде вкъщи, по-точно? Предпочиташ жалкото си човешко съществуване там пред това тук?

— Дадох дума — казах аз. Дишах накъсано. — На майка ми, преди да умре. Че ще се грижа за семейството, след като тя си отиде. Всичко, което съм вършила оттогава, всеки ден, всеки час, е било

заради това обещание. И само защото в онзи злощастен ден ловувах, за да спася семейството си, да сложа някаква храна в стомасите им, сега съм принудена да наруша дадената дума.

Той тръгна към къщата и аз го изчаках да се отдалечи, преди да го последвам. Ноктите му се прибраха изцяло, сякаш му беше нужно голямо усилие да потисне хищническата ярост в себе си. Без да ме погледне, каза:

— Ти не нарушаваш обещанието си — оставайки тук, ти го спазваш, дори повече от това. Семейството ти сега е добре, по-добре, отколкото беше, докато ти живееше с тях.

В съзнанието ми изплуваха онези олющени, избелели рисунки в колибата. Сигурно няма и да си спомнят кой ги е рисувал. Незначителни — такива ще се окажат всички години, които им посветих, незначителни, каквато бях аз за тези Върховни елфи. И онази мечта, че някой ден ще живея с баща си, с достатъчно храна и пари, за да мога да рисувам... тя си беше само моя и ничия друга.

Потърках се по гърдите.

— Не мога просто... да се откажа от тях. Каквото и да казваш.

Дори да бях глупачка, тъпа, глупава смъртна, способна да повярва, че баща ми ще дойде да ме спаси.

Тамлин ме изгледа косо.

— Ти не се отказваш от тях.

— Живея в разкош, тъпча се с храна. Как точно...

— Те са добре. Нахранени са и живеят в охолство.

Нахранени и живеят в охолство. Щом не може да лъже, ако всичко това е вярно, тогава... тогава то далеч надхвърля всичко, на което някога съм се надявала.

Тогава... съм изпълнила обещанието към майка ми.

Това толкова силно ме поразя, че онемях, докато вървахме към къщата.

Сега животът ми принадлежеше на Договора, но... може би бях свободна по друг начин.

Приближихме се до широките стълби, които водеха към къщата, и аз най-сетне проговорих:

— Люсиен ходи да патрулира по границата, а ти спомена, че има и други стражи, но досега не съм видяла нито един тук. Къде са?

— На границата — каза той. Сякаш това обясняваше всичко. — Докато аз съм тук, не ни трябват стражи.

Защото той е достатъчно силен. Опитах се да не мисля за това, но въпреки всичко попитах:

— Значи си обучен воин?

— Да.

Когато не отговорих, той додаде:

— Прекарах по-голямата част от живота си с войската на баща ми, за да се обучавам и някой ден да се бия за него или за някой друг. Управлението на тези земи... не беше отредено за мен.

Равният тон, с който говореше, ми каза достатъчно за това какво мисли за титлата си, защо присъствието на сладкодумния му приятел е толкова необходимо.

Щеше да е твърде лично, твърде нахално да питам какво се е случило, за да се наложи той да поеме управлението на имението. Затова се прокашлях и казах:

— Какви други елфи бродят из гората отвъд портата? Щом Боге не е най-лошият. Какво беше онова?

Това, което всъщност исках да попитам, е: *Що за същество се готвеше да ме изтезава и после да ме изяде? Кой си всъщност, че си толкова силен и можеш да надвиеш всяко от тези създания?*

Той спря пред първото стъпало, за да ме изчака.

— Пука. Използват собствените ти желания, за да те подмамят към някое отдалечено място. Там те изяждат. Бавно. Вероятно е надушил човешкия ти мирис в гората и те е последвал до къщата.

Потреперих и не се опитах да го скрия. Тамлин продължи:

— Някога тези земи се охраняваха добре. По-опасните елфи бяха държани в границите на собствените им територии, под надзора на местните господари елфи, или биваха прогонвани. В миналото създания като пуката никога не биха припарили тук. Но сега, с болестта, върлуваща из Притиан, защитата е отслабена.

Последва дълга пауза, сякаш му беше трудно да говори.

— Нещата сега са различни. За никого не е безопасно да пътува сам през нощта... особено ако е човек.

Защото хората са беззащитни като малки деца в сравнение с родени хищници като Люсиен и Тамлин, който не се нуждае от

оръжие, за да ловува. Хвърлих поглед към ръцете му, но не видях и следа от ноктите. Беше се успокоил.

— Какво друго е различно? — попитах, докато се изкачвах след него по мраморното стълбище.

Този път той не спря, дори не погледна към мен, когато каза:

— Всичко.

* * *

Значи наистина ще остана да живея тук завинаги. Колкото и да ми се иска да се уверя в думите на Тамлин, че семейството ми е добре, колкото и ми се иска да вярвам на твърдението му, че оставайки тук, се грижа за тях... Дори и да е вярно, че с оставането си в Притиан аз изпълнявам обещанието, което дадох на майка ми... без тежестта на тази клетва се чувствах празна, куха.

През следващите три дни придружавах Люсиен при патрулите му по границата, докато Тамлин търсеше Боге, без да се засечем с него. Макар че от време на време се държеше като кучи син, Люсиен, изглежда, не възразяваше срещу присъствието ми и най-често сам поддържаше разговора, което ме устройваше чудесно — така можех да си мисля до какви последствия може да доведе изстрелването на единадесетинствена стрела.

Стрела. Не изстрелях нито една през тези три дни, когато яздохме покрай границата. На третата сутрин зърнах сърна в една горичка и инстинктивно се прицелих в нея, готова да пратя стрелата към окото ѝ, когато Люсиен заяви подигравателно, че тя поне не е елф. Аз се вгледах в животното — охранено, здраво, доволно, и отпуснах лъка, а стрелата върнах в колчана. Оставих сърната да живее. Защо да ловувам, щом храната беше в изобилие?

Нито веднъж не видях Тамлин из имението — Люсиен ми каза, че ден и нощ преследва Боге. Дори когато се появяваше за вечеря, почти не говореше и ставаше веднага, след като се нахрани, за да продължи с лова. Нямах нищо против отсъствието му. Бях облекчена.

На третата вечер след срещата ми с пуката, току-що бях седнала на масата, когато Тамлин стана и каза, че не иска да губи време.

Двамата с Люсиен мълчаливо го изпратихме с поглед. Въпреки маската виждах, че лицето на Люсиен е много бледо и напрегнато.

— Тревожиш се за него — казах аз.

Люсиен се свлече в стола си, съвсем неподобаващо за един елф аристократ.

— Тамлин изпада в... настроения — каза той внимателно, предпазливо.

— Не иска ли да му помогнеш в преследването на Боге?

— Предпочита да е сам. А и самият факт, че в земите ни се е появил Боге... предполагам, че няма да разбереш. Но това създание не бива да е тук и това му тежи. Пуките са незначителни и не го притесняват, но дори и след като разкъса Боге, ще бъде мрачен.

— И няма кой да му помогне?

— Най-вероятно ще разкъса всеки, който се осмели да престъпи заповедта му да стоят настрана.

Усетих как студена вълна се плъзга по тила ми.

— Наистина ли ще направи нещо толкова жестоко?

Люсиен погледна виното в чашата си.

— Един господар не задържа властта си като се държи приятелски с всички. А и на елфите — и на Върховните, и на нисшите, е нужна твърда ръка. Прекалено сме силни, прекалено сме отегчени от безсмъртието си и нищо друго не може да ни озапти.

Положението, което заемаше Тамлин, изглеждаше студено и самотно, особено когато го е заел не по свое желание. Не бях сигурна защо това ме натъжава толкова.

* * *

Снегът не спираше, валеше на парцали, плътно и безмилостно, и вече бях затънала в него до колене, когато опънах тетивата — още и още, докато ръката ми не потрепери. Зад мен се спотайваше сянка, не, наблюдаваше ме. Не смеех да се обърна и да я погледна, да видя кой се крие зад нея и ме гледа така настойчиво, защото от другия край на полянката в мен втрещено ме гледаше вълкът.

Просто ме гледаше втрещено. Сякаш чакаше, предизвикваше ме да изстрелям ясеновата стрела.

Не... не, не исках да го правя, не и този път, не отново, не...

Но нямах власт над пръстите си, те изобщо не ме слушаха, а вълкът продължаваше да се взира в мен, когато стрелях.

Една стрела. Една стрела в златистото му око.

Бликнала кръв, обагряща снега, глух удар от падането на тежко тяло, въздишка на вятъра. *Не.*

Не вълк падна на снега, не. Беше мъж, висок и атлетичен.

Не, не беше и мъж, а Върховен елф, с тези заострени уши.

Премигнах и... усетих топлината и влагата на кръвта по ръцете си, видях червеното, одрано тяло, от което се надигаха струйки пара, и кожата му, държах в ръцете си неговата кожа, а после...

* * *

Стреснах се и се събудих, по гърба ми се стичаше пот, наложих си да успокоя дишането си, да отворя очи и да отбележа всяка подробност в тъмната спалня. Истинско, това беше истинско.

При все това виждах Върховния елф, проснат по лице на снега, стрелата ми, стърчаща от окоето му, целия окървавен, след като съм одрала кожата му.

В гърлото ми се надигна жлъчка.

Не беше истина. Просто сън. Въпреки че онова, което сторих на Андрас, макар и във вълча форма, беше... беше...

Разтърках си лицето. Може би кошмарът е резултат от празнотата, обхванала ме от няколко дни. Може би причината е, че вече не се налага да мисля всеки час от всеки ден как да помогна на семейството си да оцелее, но... Съжаление и може би срам бяха чувствата, които изпитвах в момента с всяка частица от тялото и съзнанието си.

Потръпнах, сякаш това ще ми помогне да се отърся от видението, и сригах завивките, за да стана от леглото.

ГЛАВА 12

Без да успея да се отърся изцяло от ужаса на съня, тръгнах из тъмните, тихи коридори на имението. Всички, Люсиен, слугите отдавна спяха. Аз обаче трябваше да правя нещо, каквото и да е, след този кошмар. Дори и само за да не заспя отново. С лист хартия в едната ръка и писалка в другата, започнах да отбелязвам откъде минавам, да чертая прозорците и вратите, като от време на време изписвах с X някой възможен изход.

Само за това ми стигаха способностите и всеки грамотен човек би сметнал скиците ми за неразгадаеми. Но... не можех нито да пиша, нито да чета, освен няколко букви, затова самоделната ми карта беше все пак по-добре от нищо. Ако ще живея тук, беше жизненоважно да знам къде са най-добрите скривалища и къде е най-бързият изход навън, в случай че в имението стане опасно за мен. Не можех да се отърва от този свой инстинкт.

Беше прекалено тъмно, за да се насладя на някоя от картините по стените, а не смеех да запаля свещ. През последните три дни все попадах на прислужници, когато се осмелявах да сляза и разгледам картините, а онази част от мен, която говореше с гласа на Неста, ми се подиграваше, че невежа като мен може да оцени елфическото изкуство. Е, някой друг път тогава, помислих си. Ще избира друг ден, някой спокоен час, когато наоколо няма никого, и ще дойда да ги разгледам. Вече имах достатъчно време... цял живот пред себе си. Може би... може би някой ден ще реша какво да правя с него.

Промъкнах се надолу по главното стълбище към фойето, чиито бели и черни плочи искряха на лунната светлина. Стигнах до него, стъпвайки безшумно с боси крака по студения мрамор, и се ослушах. Нищо и никой.

Сложих малката си карта на масичката във фойето и нарисовах няколко хикса, за да обознача вратите, прозорците и мраморното стълбище. Мислех да опозная къщата така, че да мога да се оправям из нея дори с вързани очи.

Лек ветрец извести за пристигането му и аз се обърнах от масичката към дългия коридор, в дъното на който стъклените врати зееха отворени.

Бях забравила колко огромен е в тази си форма. Извитите рога и вълчата муцуна, мечешкото тяло, което се движеше с котешка грация. Зелените му очи, светещи в мрака, се заковаха в мен. Вратите зад него се затвориха и чаткането на ноктите по мрамора изпълни въздуха. Стоях неподвижна, без да смея да помръдна и с мускулче.

Накуцваше. Стъпките му оставяха тъмни петна на лунната светлина.

Той продължи да върви към мен, изсмуквайки целия въздух от преддверието. Беше толкова едър, че широкото фоайе сякаш се смали, стана като тясна клетка. Драцене на нокти, тежко дишане, капеща кръв.

Докато вървеше, променяше формата си и аз стиснах очи, когато дойде ослепителната светкавица. Когато очите ми отново привикнаха към тъмнината, той стоеше пред мен.

Стоеше, но... не съвсем. Нямах и следа от кожения ремък или от ножовете му. Дрехите му бяха на парцали — дълги и разкъсани така жестоко, че беше истинско чудо как не е бил изкормен. Гладката кожа под парцалите обаче беше непокътната.

— Уби ли Боге? — прошепнах. Нямах сили да говоря по-силно.

— Да.

Отговорът му беше глух и празен. Сякаш не си спомняше как да говори учтиво и не го беше грижа. Все едно тази част присъстваше чак в края на дълъг списък с приоритети.

— Ранен си — казах още по-тихо.

Наистина, едната му ръка бе окървавена и кръвта продължаваше да капе по пода. Той хвърли празен поглед на ръката си, все едно полага огромно усилие дори да си спомни, че има ръка и тя е ранена. Каква ли сила и воля са му коствали да убие Боге, да се изправи пред толкова чудовище? Що за мрачни дълбини, изпълнени с безсмъртна сила и чудовищна мощ притежава, за да извърши това?

Той погледна към картата, оставена на масичката, и каза с глас, лишен от всякакви емоции:

— Какво е това?

Аз грабнах картата.

— Реших да... да опозная къщата.

Кап-кап-кап.

Отворих уста да му напомня за ръката отново, но той каза:

— Не можеш да пишеш, нали?

Не отговорих. Не знаех какво да кажа. Невежа, незначителна смъртна.

— Нищо чудно, че си станала толкова умела в други неща.

Предположих, че толкова е потънал в мисли за сблъсъка си с Боге, че без да забележи, ми е направил комплимент.

Още една едра капка кръв падна на мраморния под.

— Има ли къде да ти почистим раната?

Той вдигна глава и отново ме погледна. Неподвижен, мълчалив и изморен. После каза:

— Има малка лечебница.

Казах си, че това е най-полезното нещо, което научих тази нощ. Последвах го към лечебницата, заобикаляйки петната кръв, и се замислих за онова, което ми каза Люсиен, за самотата му, за товара, който носи. Замислих се за онова, което Тамлин спомена — че отговорността за тези земи е била отредена другиму и... ми стана мъчно за него.

* * *

Лечебницата беше добре оборудвана с лекарства и превързочни материали. По-скоро склад с работна маса, отколкото лечебница за болни елфи. Предположих, че повече не им е и нужно, след като притежават способността да се самолекуват с безсмъртните си сили. Но тази рана... раната му не се затваряше сама.

Тамлин се отпусна тежко в единия ъгъл на масата, хванал ранената си ръка за китката, и загледа как вадя каквото ми е нужно от шкафчетата. Когато събрах всичко, което ми трябваше, се опитах да не се поколебая и да го докосна, въпреки ужаса, който предизвикваше в мен тази мисъл. Не позволих на този ужас да ме завладее и взех ръката му в своите. Топлината, която излъчваше кожата му, беше като адски огън под хладните ми пръсти.

Почистих окървавената, мръсна ръка внимателно, предпазливо, напрегната в очакване на ноктите. Само че ноктите си останаха скрити под кожата му, а той не продума, докато превързвах раната. Колкото и да е странно, раната всъщност представляваше няколко дълбоки прореза, но никой от тях не изискваше шевове.

Завързах бинта и отстъпих, после взех купата с кървава вода, за да я излея в дълбоката мивка в дъното на стаята. Очите му ме изгаряха, докато не приключих с почистването, и стаята отново стана прекалено тясна и гореща. Убил е Боге и се е отървал без сериозна рана. Щом Тамлин е толкова силен, то Великите господари на Притиан трябва да са почти богове. Всеки човешки инстинкт в тялото ми пламна при тази мисъл.

Стигнах до отворената врата и едва се сдържах да не хукна към стаята си, когато той попита:

— Не можеш да пишеш, но си се научила да ловуваш, за да оцелееш. Как?

Замрях с ръка върху дръжката на вратата.

— Така става, когато отговаряш за повече животи от своя собствен, нали? Правиш каквото трябва.

— Значи имаме поне нещо общо.

Той все така седеше на масата, поддържайки тънката линия между тук и сега и мястото, без значение къде точно в съзнанието му, където битката му с Боге още продължава. Срецнах погледа му, все така див и блестящ.

— Не си онова, което очаквах... от човек — каза той.

Не отговорих. А той не каза довиждане, когато излязох.

* * *

На следващата сутрин, докато слизах по парадното стълбище, се опитвах да не мисля твърде много за измитите мраморни плочи, по които вече нямаше и следа от кръвта на Тамлин. Опитвах се да не мисля прекалено за срещата ни снощи.

Когато открих, че фойето е празно, почти се усмихнах — усетих вълнение наред огромната празнота, която ме преследваше. Може би сега, когато наоколо цари тишина, най-сетне ще успея да разгледам

картините по стените, да си дам достатъчно време да ги изуча, да им се възхитя.

Сърцето ми препусна от вълнение при тази мисъл, насочвайки се към една зала, чиито стени бяха покрити с картини, когато от трапезарията долетяха приглушени гласове.

Спрях. Гласовете звучаха тихо и напрегнато, затова се приближих безшумно до отворената врата на трапезарията. Това беше страхлив, жалък ход, но това, което гласовете казваха, бързо ме освободи от всякакво чувство за вина.

— Просто искам да знам какво си мислиш, че правиш.

Това беше Люсиен — познатата злоба и гняв прозираха от всяка дума.

— А ти какво правиш? — отсече Тамлин. През пролуката между ръба на вратата и касата видях и двамата, застанали един срещу друг, ядосани. Ноктите на здравата ръка на Тамлин блестяха на утринната светлина.

— Аз ли? — Люсиен сложи ръка на гърдите си. — В името на Котела, Там, няма време вече, а ти се цупиш и сърдиш. Дори не се опитваш да се преструваш.

Веждите ми се повдигнаха. Тамлин се извърна за момент, но после пак се обърна и оголи зъби.

— Беше грешка от самото начало. Не мога да го приема, не и след всичко, което баща ми причини на техния народ, на земите им. Няма да стана като него, няма да последвам примера му. Затова стой настрана.

— Да стоя настрана? Да стоя настрана, докато ти подписваш присъдите ни и проваляш всичко? Останах с теб заради надеждата, не за да те гледам как допускаш грешки. За елф с каменно сърце, твоето е доста меко напоследък. Боге навлезе в земите ни, Тамлин, Боге! Границите между дворовете изчезнаха и сега дори нашите гори изобилстват от боклуци като пуките. Нима смяташ да се пренесеш да живееш в гората, за да избиваш всички вредители, които се промъкнат на твоя територия?

— Дръж си езика зад зъбите! — каза Тамлин.

Люсиен пристъпи към него и също оголи зъби. Усетих удар като от сгъстен въздух в корема и ми замириса на магия. Но не виждах магията, само я усещах.

— Не ме предизвиквай, Люсиен — гласът на Тамлин бе станал плашещо тих и косъмчетата по тила ми настръхнаха, когато от устата му излезе ниско, животинско ръмжене. — Нима мислиш, че не знам какво става в земите ми? Мислиш, че не знам какво мога да загубя и какво съм загубил вече?

Болестта. Може би са я ограничили, но, изглежда, все още причинява опустошения. Все още е заплаха за тях и вероятно такава, за която наистина не искат да знам или поради липса на доверие, или защото... защото за тях бях никоя и нищо. Приведох се напред, но един от пръстите ми се отплесна и тихо тупна по вратата. Човек не би чул шума, но двамата Върховни елфи моментално обърнаха глави към мен.

Пристъпих прага и се изкашлях. Сърцето ми туптеше силно, докато измислях оправдания, но после вдигнах поглед към Люсиен и се усилих да се усмихна. Очите му се разшириха и аз се зачудих дали е заради усмивката ми, или защото изглеждах наистина виновна.

— Ще ходиш ли да яздиш? — попитах неловко и посочих с палец зад себе си. Не планирах да ходя да яздя с него, но... това звучеше като добро оправдание.

Кафявото око на Люсиен блесна, но остана безизразно, въпреки усмивката, която ми отправи. Това бе лицето на посланика на Тамлин — обигран и пресметлив, какъвто не съм го виждала досега.

— Днес съм зает — учтиво отговори той. Посочи с брадичка към Тамлин. — Той ще дойде с теб.

Тамлин хвърли на приятеля си презрителен поглед, без да си направи труда да го скрие. По кожения му ремък бяха наредени повече ножове от досега и изящните им метални дръжки проблеснаха, когато се обърна към мен, изопнал рамене.

— Когато решиш да тръгнем, просто кажи.

Ноктите на здравата му ръка се прибраха под кожата.

Не. Казах го почти на глас и отправих умолителен поглед към Люсиен. Да не би тази покана да има нещо общо с разговора, който подслушах? Люсиен само ме потупа по рамото и мина покрай мен.

— Може би утре, човеко.

Останала насаме с Тамлин, аз преглътнах мъчително.

Той стоеше и чакаше.

— Не искам да ходя на лов — казах накрая тихо. Истина беше.
— Мразя лова.

Той наклони глава на една страна.

— Тогава какво ти се прави?

* * *

Тамлин ме поведе по коридорите. От един отворен прозорец нахлу лек бриз, който донесе аромата на рози и погали лицето ми.

— Ходиш на лов — продума Тамлин след малко, — но всъщност не се интересуваши от лова.

Хвърли ми кос поглед.

— Нищо чудно, че никога не хващаш нищо.

Нито следа от студения, далечен воин от предишната нощ или гневния елф аристократ отпреди няколко минути. Просто Тамлин.

Само че ще е глупаво да сваля гарда, когато съм около него, да си мисля, че поведението му наистина означава нещо, особено когато нещо очевидно не е наред в земите му. Беше убил Боге и това го превръщаше в най-опасното създание, което някога съм срещала. Не бях съвсем сигурна какво да мисля за него, затова казах малко нервно:

— Как е ръката ти?

Той сви и разпусна пръстите на превързаната си ръка и огледа белия бинт, толкова ярък и чист на фона на загорялата му, целуната от слънцето кожа.

— Не ти благодарих.

— Няма нужда.

Той обаче поклати глава, а косата му улови лъчите на утринното слънце и заблестя, сякаш изтъкана от същите тези лъчи.

— Ухапването на Боге забавя зарастването на раните. Достатъчно дълго, че да може да убие някой от нас. Благодарен съм ти.

Аз свих рамене, а той добави:

— Откъде знаеш как се превързват рани? Дори и с превръзката, мога да използвам ръката си.

— С проби и грешки. Когато се наранявах, трябваше да мога да ползвам лъка на следващия ден.

Той замълча, докато завивахме към поредния, окъпан в слънце мраморен коридор и аз се осмелих да го погледна. Открих, че и той ме изучава с очи, стиснал устни.

— Някой някога грижил ли се е за теб? — попита тихо.

— Не — казах дръзко. Отдавна спрях да се самосъжалявам.

— И да ловуваш ли се научи по същия начин? С проби и грешки?

— Шпионирах ловците, когато не ме виждаха, и после се упражнявах, докато не уцеля нещо. Когато пропусках целта, оставахме гладни. Затова първото, което научих, беше как да улучвам целта си.

— Любопитен съм — каза той нехайно. Кехлибарените точки в очите му пламтяха. Като че ли не всички следи от война звяр бяха изчезнали. — Смяташ ли някога да използваш ножа, който открадна от масата ми?

Аз се вцепених.

— Откъде знаеш?

Можех да се закълна, че веждите му се вдигнаха под маската.

— Обучен съм да забелязвам такива неща. Освен това подуших страха ти.

— Мислех, че никой не е забелязал — промърморих.

Устните му се извиха в усмивка, по-искрена от всички фалшиви усмивки и комплименти, които ми е отправял досега.

— Със или без Договор, ако искаш да имаш и най-малък шанс да избягаш от елф, ще се наложи да мислиш по-творчески от това да задигнеш кухненски нож. Но пък при тази склонност към подслушване, може някой ден да научиш нещо полезно.

Ушите ми пламнаха от срам.

— Аз... аз не... Съжалявам — измънках. Но не можех да не се върна към това, което чух. Нямах смисъл да се преструвам, че не съм подслушвала.

— Люсиен каза, че няма много време. Какво има предвид? Да не би и други чудовища като Боге да са тръгнали насам заради болестта?

Тамлин се скова и огледа коридора, по който вървахме, отбелязвайки всяка подробност, всеки звук и аромат. После сви рамене с прекалено нехайство, за да е истинско.

— Аз съм безсмъртен. Нямам друго, освен време, Фейра.

Произнесе името ми с такава... нежност. Сякаш не е създание, способно да убива чудовища, изтъкани от кошмари. Отворих уста да

настоявам за по-ясен отговор, но той ме прекъсна.

— Силата, която покосява земите и магическите ни способности, също ще свърши някой ден, ако Котелът се смили над нас. Но да, щом Боге стигна до земите ни, бих казал, че е логично да очакваме и други като него, особено след като пуките са станали толкова смели.

Щом границите между дворовете са изчезнали, както чух да казва Люсиен... Щом всичко в Притиан е различно, както каза Тамлин, заради тази болест... Ами никак не ми се искаше да се озова насред някаква брутална война или революция.

Тамлин продължи напред и отвори двойните врати в дъното на коридора. Мощните мускули по гърба му се размърдаха под дрехите. Изглеждаше като изваян от мускули и камък, от сила, по-древна от дърветата, които се извисяваха в гората, и от скалите, изникнали от покритата с мъх земя. Не, в него нямаше почти нищо, което да ме накара да забравя какъв е и на какво е способен. И преди всичко — за какво е обучен.

— Както пожела — каза той. — Кабинетът.

Видях какво имаше отвъд вратите и стомахът ми се сви.

ГЛАВА 13

Тамлин махна с ръка и стотици свещи огряха помещението. Каквото и да казва Люсиен за това как болестта изсмуква и уврежда магията на елфите, тя, изглежда, не е навредила сериозно на силите на Тамлин. А може би той просто е далеч по-силен от всички останали, щом може да преобразява стражите си във вълци, когато пожелае. Мирисът на магия опари носа ми, но не наведох глава. Тоест, докато не надникнах вътре.

Дланите ми се изпотиха, когато видях огромния, пищно украсен кабинет. Всяка стена беше покрита с редици книги, които приличаха на безмълвна армия. Навсякъде из стаята имаше бюра, дивани и разкошни килими. Но... измина малко повече от седмица, откакто напуснах семейството си. Въпреки че баща ми каза никога да не се връщам, макар обещанието към майка ми да е изпълнено, можех поне да им съобщя, че съм добре... сравнително добре. Да ги предупредя за болестта, върлуваща из Притиан, която може някой ден да прехвърли стената.

Имаше само един начин да направя това. За жалост, въпросният начин е толкова труднодостъпен за мен, колкото и бягството. Но трябва да опитам.

— Имаш ли нужда от нещо друго? — попита Тамлин и аз се стреснах. Стоеше зад мен.

— Не — казах аз и бързо влязох в кабинета. Не можех да мисля за небрежната сила, която току-що демонстрира — елегантната небрежност, с която запали стотици свещи. Трябваше да се съсредоточа върху задачата си.

Не е моя вината, че не можех да чета. Преди разорението на баща ми, майка ни изобщо не се интересуваше от образованието ни, дори не си направи труда да ни наеме гувернантка. А след като обедняхме, по-големите ми сестри, които можеха да четат и пишат, решиха, че селското училище е под нашето достойнство, но изобщо не се заеха да

ме обучават. Можех да чета слабо, да изписвам буквите, но толкова лошо, че беше мъчително за мен дори да напиша собственото си име.

Достатъчно неприятно беше, че Тамлин знае. Ще мисля как да изпратя писмо на семейството ми, щом го завърша... може би ще убедя него или Люсиен да ми направи тази услуга. Но да ги моля да го напишат ще е прекалено унижително. Вече чувах думите: *типична невежа смъртна*. И тъй като Люсиен изглежда убеден, че ще се превърна в шпионин в първия удобен момент, без съмнение ще изгори писмото и всички други, които се опитам да напиша след това. И така, трябва сама да се науча да пиша, ако искам да предупредя семейството си.

— Е, оставям те тогава — каза Тамлин, когато мълчанието се проточи прекалено дълго и стана твърде напрегнато.

Не помръднах, докато той не затвори вратите. Ритъмът на сърцето ми отекваше из цялото ми тяло, затова си поех дълбоко въздух и се приближих към лавиците с книги.

* * *

Наложи се да спра, за да вечерям и да спя, но на следващия ден се върнах в кабинета още преди да е пукнала зората. Открих малко писалище в един ъгъл и си приготвих хартия и мастило. Пръстът ми следеше текста, докато шепнех думите.

Тя гра... гра... б... на... грабна обув... ката си и се из... изпра... ви от мяс... тото си.

Отпуснах гръб на облегалката на стола и натиснах очи с длани. Издишах тежко. Когато се успокоих достатъчно, че да не ми идва да си оскубя косата, взех писалката и подчертах думата „място“.

С трепереца ръка преписвах буква след буква на растящия списък, който държах до книгата. В списъка вече имаше почти четиридесет думи, изписани с грозни, криви, почти нечетливи букви. По-късно ще работя върху изговора им.

Изправих се от стола — имах нужда да си опъна краката, гърба, просто да се махна от дългия списък с думи, които не знаех как да произнеса, и от постоянната топлина, обхванала лицето и шията ми.

Предполагам, че ще е по-точно кабинетът да се нарече библиотека, тъй като нито една от стените не се виждаше от малките лабиринти с лавици, изпълващи основното пространство, стените на мецанина над него също бяха отрупани с книги. Но пък кабинет звучеше по-малко стряскащо. Тръгнах между лавиците, следвайки процеждащата се слънчева светлина, която накрая ме изведе до редица прозорци в далечния край на помещението. Оттам се виждаше розова градина, грейнала в десетки нюанси на пурпурното, розовото, бялото и жълтото.

Точно реших да остана да погледам всички тези цветове, които проблясваха от росата на утринната светлина, когато зърнах картината, заела цялата стена в съседство с прозорците.

Не е картина, помислих си аз, премигнах и отстъпих крачка назад, за да мога да обхвана с поглед цялата творба. Не, това е... затърсих думата в онази полузабравена част от мозъка си. Стенопис. Точно така, това е.

Отначало не бях в състояние да правя друго, освен да се вирам в тази огромна творба, в творческия замах, с който е нарисувана, да недоумявам пред факта, че такъв шедьовър е скрит тук, където никой не може да го види, сякаш създаването на нещо подобно е нищо, абсолютно нищо.

Стенописът разказваше история — с начина, по който се съчетаваха цветовете, формите и светлината, с начина, по който се променяше тоналността в различните му части. Историята на... на Притиан.

Всичко започваше с един котел.

Огромен черен котел, държан от сияйни, тънки женски ръце, наред безкрайна звездна нощ. Ръцете го накланяха и от него се изливаше златиста, искряща течност. Не, не искряща, а... изпъстрена с множество миниатюрни символи, може би някакъв древен елфически език. Каквото и да означаваха символите, каквото и да пишеше там, съдържанието на котела се изливаше в празното пространство и се събираше на земята, за да създаде нашия свят...

Това беше карта на целия ни свят — не само мястото, в което се намирахме, а и моретата и големите континенти отвъд тях. Всяка територия беше оцветена и обозначена със сложни, богато украсени изображения на създанията, които са управлявали земите, където днес

живеят хората. Всичко, потръпнах при тази мисъл, целият свят някога е бил техен, поне според вярванията им, създаден за тях от носителя на котела. Не се виждаха хора, тук нямаше и следа от нас. Предположих, че за елфите сме били нещо като прасета.

Трудно ми беше да погледна следващата част. Картината там бе колкото проста, толкова и подробна, че за момент се озовах насред бойното поле, усещах кървавата кал под краката си, рамо до рамо с хиляди човешки войници, изправили се пред елфическите орди, които се носеха към нас. Миг затишие преди да започне касапницата.

Стрелите и мечовете на хората изглеждаха толкова безполезни срещу Върховните елфи с техните бляскави доспехи или нисшите елфи, целите в нокти и зъби. Знаех, без да виждам нарисувано на стената, че хората едва ли са оцелели точно след тази битка. Черното петно, изпъстрено с червено, в съседната част на стенописа беше красноречиво.

Следваше друга карта, на която елфическото царство беше много по-малко. Северните територии бяха разделени между Върховните елфи, които са загубили земите си на юг от стената. Всичко на север от нея сега принадлежеше на тях. Всичко на юг от стената беше мъглявина, нищо. Смален, забравен свят, който художникът не е проявил желание да изобрази.

Разгледах множеството територии, дадени на Върховните елфи. Земите бяха много — толкова много земи, управлявани от толкова могъщи създания, целият север на земята. Знаех, че тамошните елфически територии се управляват от крале, кралици, съвети или императрици, но никога не бях виждала изображение на всичко това, за първи път виждах от колко много земи са били принудени да се откажат в полза на Юга и колко малко територии са им останали, в сравнение с преди.

Нашата земя, един огромен остров, благодетелства преди всичко Притиан, докато на жалките човеци е даден само най-долният ъгъл. Най-ощетена откъм размери е най-южната от седемте територии — земя, изрисувана от художника с минзухари, агънца и рози. Земите на Пролетта.

Приближих се, за да видя тъмното, грозно петно, което представляваше стената — поредният злобен намек от страна на художника. В човешките земи нямаше никакви отличителни знаци, не

бяха отбелязани по-големите градове или центрове, но... открих приблизителното място, където се намираше нашето село и гората, която го делеше от стената. Двудневното пътуване от селото до стената изглеждаше толкова кратко, толкова невероятно кратко, на фона на мощта, която ни дебнеше отвън стената. Проследих с пръст въображаемата линия, която водеше нагоре от стената към земите, в които се намирах сега, към Двора на Пролетта. И тук нямаше никакви конкретни обозначения, но пък беше пълно с изображения, характерни за пролетта — цъфнали дървета, променливи бури, новородени животни...

Погледнах към северните части на картата и отново отстъпих назад. Останалите шест двора на Притиан изглеждаха като одеяло от пъстри парчета плат. Веднага разпознах Дворовете на Есента, Лятото и Зимата. Над тях сияеха още два. Този на юг беше издържан в нюанси от меката червена палитра — Дворът на Зората. Над него, в ярко златисто, жълто и синьо, грееше Дворът на Деня. А над всички останали, кацнал насред замръзнала планинска пустош под нощно небе, осеяно със звезди, се простираше огромният Двор на Нощта.

В сенките из планините се виждаха разни неща — малки очи, блестящи зъби. Земя на смъртоносна красота. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Сигурно щях да продължа да разглеждам и останалите царства отвъд морето, ограждащи нашата земя, например усамотеното царство на феите на запад, което, изглежда, е избегнало загубата на земи и продължава да е независимо, ако не бях погледнала сърцето на тази прекрасна жива карта.

В самия център на картата като ядро, около което се върти всичко останало, или може би като мястото, където течността от котела за пръв път е докоснала земята, беше изобразена малка, заснежена планина. От нея се издигаше един гигантски, самотен връх. Без сняг и всякакви признаци на живот, сякаш природните стихии отказваха да го докоснат. Нищо не подсказваше какво е това място, нищо не разкриваше значението му, затова предположих, че зрителите вече знаят всичко това. По всичко личи, че стенописът не е предназначен за човешки очи.

С тази мисъл се върнах на малкото си писалище. Поне научих разположението на териториите и вече знаех, че никога, ама никога не

бива да отивам на север.

Отпуснах се на стола и намерих мястото, до което бях стигнала в книгата, а лицето ми пламна, щом зърнах илюстрациите, с които беше изпъстрена. Беше детска книга, а аз не можех да прочета двадесетте ѝ страници. Защо имаше детски книжки в библиотеката на Тамлин? Дали бяха останали от неговото детство, или стояха тук в очакване на бъдещи поколения? Нямах значение. Не можех да ги прочета. Мразех миризмата на тези книги, на гниеци, разпадащи се страници, подигравателния шепот на хартията, грубата кожа на кориците. Погледнах пак списъка си с думи, всички тези думи, които не знаех.

Стиснах хартията, смачках я на топка и я хвърлих в кошчето за боклук.

— Мога да ти помогна да им пишеш, ако затова си тук.

Подскочих от мястото си, почти съборих стола и когато се завъртях, видях Тамлин да стои пред мен с купчина книги в ръце. Опитах се да прогоня топлината, която отново заля лицето и ушите ми, да овладее паниката, че може да се досеца за какво точно смятах да им пиша.

— Да ми помогнеш ли? Искаш да кажеш, че един елф ще пропусне възможността да се подиграе на невежия човек?

Той сложи книгите на писалището. Челюстта му отново се стегна. Не можех да прочета заглавията, изписани на гръбчетата на книгите.

— Защо да ти се подигравам за слабост, за която нямаш вина? Нека ти помогна. Длъжник съм ти заради ръката.

Слабост. Наистина беше слабост.

И все пак, едно е да му превържа ръката и да говоря с него сякаш не е хищник, създаден да убива и унищожава, и съвсем друго да споделя с него колко малко знам, да му разкрия онази част от себе си, която все още е дете, неразвито, неопитно дете...

Лицето му остана непроницаемо. Макар че не долових в гласа му съжаление, изправих гръб.

— Ще се оправя.

— Да не мислиш, че си нямам друга работа, освен да измислям разнообразни начини да те унижавам?

Помислих си за онова петно нищо, с което художникът на стенописа е изобразил човешките земи, и не отговорих — не ми

хрумваше учтив отговор. Вече им бях дала достатъчно — на тях... на него.

Тамлин поклати глава.

— Значи на Люсиен позволяваш да те води на лов и...

— Люсиен — прекъснах го тихо, но не и учтиво — не се преструва на нещо, което не е.

— Какво трябва да означава това? — изръмжа той, но ноктите му останаха скрити, дори след като сви ръце в юмруци.

Пътят, по който поех, определено беше опасен, но не ме интересуваше. Макар да ми предложи убежище, нямаше защо да коленича в краката му.

— Означава — казах аз с все така хладен тон, — че не те познавам. Не знам кой си или какво си, нито пък какво искаш.

— Искаш да кажеш, че не ми вярваш.

— Как да вярвам на елф? Не изпитвате ли удоволствие да ни мамите и убивате?

Този път ръмженето му почти угаси свещите.

— Ти определено не се покриваш с представата ми за човек, повярвай ми.

Почти физически усетих как се отвори раната в гърдите ми и всички онези безмълвни думи се изляха от нея. *Неграмотна, невежа, незабележима, горда, студена...* думи, излезли от устата на Неста, думи, които отекваха в главата ми с нейния подигравателен глас.

Стиснах устни.

Той направи гримаса и вдигна ръка, сякаш да ме докосне.

— Фейра — започна той с толкова мек глас, че аз просто поклатих глава и излязох от стаята. Той не ме спря.

Следобед, когато отидох да си взема смачкания списък от кошчето, открих, че е изчезнал. Купчината ми с книги беше пипана — бяха пренаредени. Сигурно някой прислужник, казах си аз, за да успокоя тежестта в гърдите ми. Алис или някой друг елф с птича маска е разчиствал, това е. Не съм написала нищо страшно и нямаше начин той да разбере, че се опитвам да предупредя семейството си. Съмнявах се, че ще ме накаже за подобно нещо, но... Разговорът ни сутринта мина достатъчно зле.

Въпреки всичко ръцете ми трепереха, когато отново заех мястото си до писалището и отворих книгата на мястото, докъдето бях

стигнала. Знаех, че трябва да се засрамя от това, че отбелязвам неща в книгите с мастило, но щом Тамлин може да си позволи златни чинии, значи ще успее да подмени една-две книги.

Втрещих се в книгата, без да виждам бъркотията от букви.

Може би постъпих глупаво, като отказах помощта му, не успях да преглътна гордостта си и да му позволя да напише писмото, нямаше да му отнеме много време. Дори не ставаше дума за предупредително писмо, а такова, което да им каже, че с мен всичко е наред. Но щом той си има и друга работа, освен да измисля начини да ме унижава, значи има и друга работа, освен да ми помага да пиша писма. И все пак предложи помощта си.

Близкият часовник отбеляза със звън часа.

Слабост, още една от слабостите ми. Потърках чело с палец и показалец. Глупаво беше, че изпитах и частица жалост към него. Към самотния, мрачен елф, за когото мислех, колко глупаво от моя страна, че ще се зарадва, ако срещне някого, който може би разбира — по моя си невеж, жалък, човешки начин — но все пак разбира, какво е да носиш подобен товар, да знаеш, че животът на други хора зависи от теб. Трябваше да оставя раната му да кърви онази нощ. Трябваше да се досетя, че е невъзможно да срещна някого — човек или елф, който е в състояние да разбере каква съм аз, в какво ме превърнаха последните няколко години от живота ми.

Измина минута, после друга.

Елфите може и да не могат да лъжат, но определено знаят как да избягват да споделят информация. Тамлин, Люсиен и Алис полагаха всички усилия да не отговарят конкретно на въпросите ми. Да разбере повече за болестта, която ги застрашава, каквото и да е за нея, откъде идва, какво друго им причинява освен отслабване на магията и особено какво може да причини на човек, определено си струва отделеното време.

А ако има вероятност да знаят и за някоя забравена вратичка в проклетия Договор, ако знаят за някакъв начин да изплатя дълга си и да се върна при семейството си, за да ги предупредя лично за заплахата... аз просто трябва да поема риска.

Двайсет минути по-късно бях пред спалнята на Люсиен. Отбелязах на картата си къде е стаята — в едно отделно крило на втория етаж, далече от моята, и след като претърсих обичайните места,

където си прекарваше времето, стигнах и до спалнята му. Почуках на двойната врата, боядисана в бяло.

— Влез, човеко.

Сигурно можеше да ме познае само по дишането. А може би онова негово око може да вижда през вратата.

Отворих я. По размери стаята приличаше на моята, но в цветово отношение тук преобладаваха оранжевите, червените и златистите нюанси, тук-там с малко зелено и кафяво. Почувствах се като в есенна гора. И докато моята стая излъчваше мекота и изящност, тук се усещаше една грубоватост. Вместо красива масичка за закуска, под прозореца стоеше голяма работна маса, покрита с разнообразни оръжия. Люсиен седеше пред нея, само по бяла риза и панталони, с пусната червена коса, която блестеше като течен огън. Обигран дворцов служител и посланик, но едновременно с това кален в битки воин.

— Отдавна не съм те виждала — казах аз, затворих вратата и се облегнах на нея.

— Наложил се да отида да озаптя няколко буйни глави на северната граница — официална посланическа мисия — обясни той и остави на масата огромния ловджийски нож, който почистваше. Острието беше дълго и страховито. — Върнах се тъкмо навреме, за да чуя размяната на любезности между теб и Там, затова реших, че тук ще съм на по-сигурно място. Но се радвам, че човешкото ти сърце проявява топлина към мен. Поне вече не съм начело на списъка ти с бъдещи жертви.

Изгледах го продължително.

— Е — каза той, — изглежда си влязла под козината на Там достатъчно, че да ме издири и почти да ми отхапе главата. Така че май трябва да ти благодаря, задето провали иначе съвсем приличния обяд. За мое щастие, се оказа, че в западната гора е станала някаква бъркотия, така че клетият ми приятел тръгна нататък, за да се справи с проблема, както само той умее. Учудвам се, че не сте се сблъскали на стълбите.

Слава на забравените богове за малките милости, които проявяват.

— Каква бъркотия?

Люсиен сви рамене, но движението бе прекалено напрегнато, за да е безгрижно.

— Обичайната — нежелани, проклетни същества, които създават хаос.

Хубаво. Хубаво, че Тамлин отсъства и няма да разбере какво се готвя да направя. Пак късмет.

— Впечатлена съм, че и толкова ми казваш — казах колкото се може по-безгрижно, обмисляйки всяка дума. — Но жалко, че не си сюриел, за да ми кажеш всичко, което знаеш, ако се хванеш в капана ми.

Той премигна срещу мен. После устата му се изкриви на една страна, а металното око се завъртя към мен и се присви.

— Предполагам, че няма да ми кажеш какво искаш да знаеш, нали?

— Ти си имаш твоите тайни, аз си имам моите — казах предпазливо. Не знаех дали ще се опита да ме разубеди, ако му кажа истината.

— Но ако беше сюриел — продължих съвсем бавно, в случай че не е разбрал намека, — как точно мога да те хвана?

Люсиен остави ножа, с който си играеше, на масата и заоглежда ноктите си. За секунда се зачудих дали изобщо ще ми каже нещо. Дали няма да отиде право при Тамлин и да му каже всичко, за което питам.

Тогава той каза:

— Вероятно ще имам слабост към млади брезови горички, като онези в западната гора, и прясно заклани пилета, освен това сигурно ще съм толкова алчен, че няма да забележа двойно усуканата примка, поставена в горичката, за да завърже краката ми и да ме обездвижи.

— Хммм — не посмях да го попитам защо е толкова услужлив. Все още имаше вероятност да не му стане неприятно, ако намеря смъртта си, но въпреки това ще рискувам. — Някак си те предпочитам като Върховен елф.

Той се усмихна самодоволно, но веселието му не трая дълго.

— Ако бях достатъчно луд и глупав да тръгна да търся сюриел, освен всичко друго, ще си взема лък и стрели, а може би и нож, като ей този. — Той прибра ножа в ножницата му и го бутна към ръба на масата. Предлагаше ми го. — Освен това ще бъда готов да побягна с

всички сили, след като освободя сюриела, към най-близката течаща вода, тъй като те мразят да минават през такава.

— Само че ти не си луд, затова ще си стоиш тук, на сигурно място, нали?

— Ще бъда на лов някъде наоколо и поради свръхестествено острия си слух ще мога да чуя, ако някой се разпищи откъм западната гора. Добре, че нямам нищо общо, ако някой ти каже да излезеш днес, защото Там ще изкорми всеки, който сподели с теб как се лови сюриел. Също така е добре, че, така или иначе, планирах да полозувам, тъй като ако някой ме хване да ти помагам, ще си навлечем други, съвсем различни и сериозни неприятности. Надявам се, че твоите тайни си струват всичко това.

Последното каза с обичайната си усмивка, но с известна острота в гласа — предупреждение, което аз не пропуснах.

Поредната загадка и поредната частица информация. Казах му:

— Хубаво е, че както ти имаш свръхестествено остър слух, аз пък имам свръхестествената способност да си държа устата затворена.

Той изсумтя, когато взех ножа от масата и се насочих към вратата, за да си взема лъка от стаята.

— Мисля, че започвам да те харесвам... за човек, който убива.

ГЛАВА 14

Западната гора. Млада брезова горичка. Заклано пиле. Двойно усукана примка. Близо до течаща вода.

Повтарях си указанията на Люсиен, докато излизах от имението, минавах през градините, прекосяхах зелените хълмове отвъд, прескачах бистри ручей и най-сетне навлязох в пролетно раззеленената гора. Никой не ме спря, никой дори не ме видя как излизам, нарамила лъка и колчана, с ножа на Люсиен на колана. Носех и торба с прясно заклано пиле, осигурено от озадачения кухненски персонал, а в ботуша си затъкнах още един нож.

И хълмовете бяха пусти като къщата, макар от време на време да мярках по някое проблясване с крайчеца на окото си. Всеки път, когато се обърнех да погледна, проблясъкът се превръщаше в танцуващи слънчеви лъчи по повърхността на някое езерце или в повей на вятъра, погалил листата на самотния клен, извисяващ се на едно хълмче. Докато минавах край едно обширно езеро в подножието на по-голямо възвишение, мога да се закълна, че зърнах четири лъскави женски глави да се подават над повърхността на водата и да ме гледат. Ускорих крачка.

Чувах само чуруликането на птички и шумоленето на малки животинки, когато навлязох в притихналата, зелена западна гора. Не съм яздила насам по време на разходките си с Люсиен. Тук нямаше пътеки, нямаше никаква следа от намеса в природата. Дъбове, брястове и брези растяха толкова нагъсто, че клоните им се преплитаха и почти задушаваша процеждащата се слънчева светлина, която се опитваше да проникне изпод гъстия балдахин от листа. Покритата с мъх земя поглъщаше звука от стъпките ми.

Стара... не, гората беше направо древна. И жива, по начин, който не можех да опиша, а само да го почувствам дълбоко в себе си. Вероятно съм първият човек от петстотин години насам, който върви под тежките тъмни клони, вдишва свежия аромат на нови листа, заглушаващ тежката миризма на гнила шума.

Брези и течаща вода. Вървах из гората със свито гърло. Нощта е опасно време, напомних си. Имах само няколко часа преди слънцето да залезе.

Макар че Боге се изпречи на пътя ни посред бял ден.

Боге беше мъртъв и с каквито и ужасии да се разправяше в момента Тамлин, те се намираха в друга част на тези земи. Земите на Двора на Пролетта, ако стенописът не лъжеше. Чудех се в какви отношения е Тамлин с Великия господар на Двора на Пролетта и дали същият този господар не е извадил окоето на Люсиен. А може и да беше съпругата на въпросния Велик господар, онази тя, която Люсиен спомена и от която толкова се бояха. Отхвърлих тази мисъл.

Продължих да се придвижвам напред с леки стъпки, с отворени на четири очи и наострени уши. Със или без слабости, все пак мога да ловувам. А отговорите, които търсех, си заслужаваха опасността.

Открих горичка от млади брезички с тънки стволоче и започнах да обикалям в разширяващи се кръгове, докато не попаднах на един ручей. Не беше дълбок, но пък беше толкова широк, че ще се наложи да го прескоча със засилка. Люсиен ме посъветва да намеря течаща вода, а този ручей беше достатъчно близо до горичката, че да ми свърши работа, ако се наложи да бягам. Надявах се, че няма да се наложи.

Изпробвах няколко маршрута до ручея. Също и няколко други, по-обиколни, в случай че по-преките са блокирани. Когато опознах всеки корен, камък и дупка около горичката, се върнах до малката полянка между белокорите дървета и заложих примката си.

* * *

Седнах на мястото си на дървото — голям, стар дъб, чийто гъст листак ме скриваше напълно, и зачаках. И чаках. Следобедното слънце пълзеше по небето и нагряваше въздуха — успяваше дори да пробие гъстия балдахин, под който се криех. Свалих наметалото и навих ръкавите на туниката си. Стомахът ми се обади, затова извадих парче сирене от раницата си. Сиренето се яде по-безшумно от ябълката, която също взех от кухнята на излизане. Когато свърших със сиренето,

пийнах вода от манерката — гърлото ми беше пресъхнало от свършената работа и от жегата.

Дали на Тамлин или Люсиен някога им омръзва тази вечна пролет? Пътуват ли понякога до другите територии, за да видят и останалите сезони? Аз нямам нищо против да живея сред вечна пролет, ако трябва да се грижа за семейството си — всяка година зимата ни приближаваше опасно много до смъртта. Но ако съм безсмъртна, сигурно ще искам малко разнообразие, за да минава времето по-бързо. Сигурно ще искам да върша нещо повече от това да се спотайвам в имението си. Макар че още не съм събрала смелост да отправя молбата, която се въртеше в ума ми, откакто видях стенописа.

Гледах да не се движа особено много върху клона, на който седях, а само колкото да не се схвана. Разбрах, че нещо се приближава, щом усетих вълната от тишина, която се разля наоколо. Сякаш дроздовете, катериците и пеперудите затаиха дъх, докато нещото преминава покрай тях.

Лъкът чакаше. Извадих безшумно една стрела. Тишината се приближаваше все повече и повече.

Дърветата сякаш се наведоха напред, преплетените им клони се преплетоха още по-силно, превръщайки горичката в жива клетка, от която дори малките птички не можеха да излетят.

Може би идеята изобщо не беше добра. Може би Люсиен е надценил способностите ми. Или пък чака удобен случай да ме прати на смърт.

Мускулите ми се сковаха от усилието да се задържа на клона неподвижно, но запазих равновесие и се заслушах. Тогава го чух — шепот, като че някой влачеше парче плат по корените и камъните, гладно, хриптящо душене, което идваше от близката полянка. Ужасяващ звук. Древен като дърветата наоколо.

Поставих капана си внимателно, а пилето изглеждаше така, сякаш само е дошло дотук и си е счупило врата при опит да се измъкне изпод един паднал клон. Постарах се да прикрия собствената си миризма от пилето. Но елфите имаха толкова остри сетива, че колкото и добре да съм прикрила следите си...

Последва изщракване, свистене и глух, зловец писък, от който мускулите и костите ми се вцепениха, а дъхът ми замря.

Още един писък прониза горския въздух, а примката изстена, но задържа създаването.

Слязох от дървото и се отправих да се срещна очи в очи със сюриела.

* * *

Люсиен, помислих си, докато се промъквах към елфа, определено е надценил способностите ми. Или пък от все сърце ме иска мъртва.

Не знаех какво да очаквам, когато навлязох в кръга, оформен от белите стволове на брезите — високи и прави като колони, но това определено не беше високата тънка фигура в парцалива тъмна роба. Беше прегърбена и ясно виждах твърдите буци на гръбнака ѝ под протърканата дреха. Тънки, дълги, люспести ръце дращеха по примката с пожълтели, нацепени нокти.

Бягай, прошепна някаква първична, дълбоко човешка част от мен. Умоляваше ме. *Бягай, бягай и не се обръщай.*

Но стрелата, насочена към създаването не трепна. Казах тихо:
— Сюриел ли си?

Елфът замръзна. После подуши. Веднъж. Два пъти.

След това бавно се обърна към мен, а булото върху плешивата му глава се развя от невидим вятър.

Лице сякаш издялано от суха, древна кост, с липсваща или захвърлена кожа, с уста без устни и твърде дълги зъби, подаващи се от черни венци, цепнатини вместо ноздри и очи... очи като бездънни ями от млечна белота — белотата на смъртта, на болестта, на оглозганите кости.

Между парцалите на робата му се виждаха части от тяло, съставено като че ли изцяло от жили и кости, сухо и ужасяващо като лицето. Създаването пусна примката и прекалено дългите му пръсти щракнаха, когато започна да ме изучава с поглед.

— Човек — каза той с глас, който беше едновременно един и много, стар и млад, красив и кошмарен. Стомахът ми се обърна. — Ти ли заложи този хитър, ловък капан?

— Сюриел ли си? — повторих аз въпроса си едва чуто.

— Такъв съм.

Щрак, щрак — по едно изщракване за всяка дума.

— Тогава този капан е за теб — успях да продумам. *Бягай, бягай, бягай.*

Създанието седеше на земята, босите му загрубели крака бяха стегнати в двойно усуканата примка.

— Не съм виждал смъртна жена от цяла вечност. Ела по-близо, за да мога да зърна тази, която ме хвана.

Нищо подобно не направих.

Сюриелът се засмя. От хрипливия звук ме побиха тръпки.

— И кой от братята ми предаде тайната ми на човек?

— Никой. Майка ми ми е разказвала истории за такива като теб.

— Лъжи... подушвам лъжите на езика ти.

Съществуването пак задуши въздуха, а пръстите му отново зацракаха. После наклони глава настрани, рязко, внезапно движение, от което булото се люшна в същата посока.

— Какво иска смъртната жена от сюриела?

— Ти ми кажи — казах тихо.

То отново се изсмя.

— Нима ме изпитваш? Глупаво, безполезно изпитание, защото щом се осмели да ме хванеш, нуждата ти от знание трябва да е много голяма.

Замълчах и създанието се ухили с устата си без устни, разкривайки огромните си почернели зъби.

— Задай ми въпросите си, човеко, и после ме освободи.

Преглътнах с усилие.

— Наистина ли... наистина ли няма начин да се прибера у дома?

— Не, освен ако не търсиш начин да бъдеш убита заедно със семейството си. Трябва да останеш тук.

И последната частица надежда, в която се бях вкопчила, и последното късче оптимизъм, което се насилвах да поддържам, повехна и се разпадна. Но това не променяше нищо. Преди караницата с Тамлин тази сутрин дори не се замислих да разпитвам за това сюриела. Може би дойдох тук само от злоба. Е... добре, щом така и така съм вече тук и рискувам живота си, поне мога да науча нещо.

— Какво знаеш за Тамлин?

— Питай по-конкретно, човеко, по-конкретно. Защото знам доста неща за Великия господар на Двора на Пролетта.

Земята се огъна под краката ми.

— Тамлин е... Тамлин е Велик господар?

Щрак-щрак-щрак.

— Не знаеше ли?! Интересно.

Тамлин не беше просто собственик на имение, а... а Велик господар на една от седемте елфически територии. Велик господар на Притиан.

— Не знаеше ли, че се намираш в Двора на Пролетта, човеко?

— Да... да, това вече го знам.

Сюриелът се намести по-удобно на земята.

— Пролет, Лято, Есен, Зима, Утро, Ден и Нощ — изброи той, сякаш не чу отговора ми. — Седемте двора на Притиан, всеки управляван от Велик господар, до един смъртоносни по свой собствен начин. Те не просто са силни, те са самата сила.

Значи затова Тамлин може да се изправи срещу Боге и да оживее. Защото е Велик господар.

Потиснах страха си.

— Всички в Двора на Пролетта са принудени да носят маски, но не и ти — започнах предпазливо. — Не си ли част от Двора?

— Аз не съм част от никой двор, човеко. По-стар съм от Великите господари, по-стар съм от Притиан, по-стар съм от костите на този свят.

Люсиен определено е надценил способностите ми.

— Какво може да се направи с болестта, която върлува из Притиан и краде и променя магията? Откъде е дошла?

— Стой с Великия господар, човеко — каза сюриелът. — Това е единственото, което можеш да направиш. С него ще бъдеш в безопасност. Не се намесвай. Не търси отговори на въпросите си от днес нататък, иначе ще те погълне сянката, надвиснала над Притиан. Той ще те пази от нея, затова стой близо до него и всичко ще се оправи.

Това не беше точно отговор на въпроса ми. Повторих:

— Откъде е дошла болестта?

Млечнобелите очи се присвиха.

— Великият господар не знае, че си дошла тук, нали? Той не знае, че смъртната му жена е дошла да хване сюриел, защото той не

може да ѝ даде отговорите, които тя търси. Но вече е прекалено късно, човеко — и за Великия господар, и за теб, а може би и за твоето царство...

Въпреки всичко, което каза, въпреки заповедта да спра да задавам въпроси и да остана с Тамлин, единствено *смъртната му жена* отекна в съзнанието ми. Стиснах зъби.

Сюриелът продължи:

— Отвъд бурното западно море лежи още едно елфическо царство на име Хиберн, под властта на зъл и могъщ крал. Да, крал — повтори той, когато вдигнах вежда. — Не Велик господар. Неговата територия не е разделена на дворове. В земите си той е единствената власт. В това кралство вече няма хора, макар че тронът му е направен от техните кости.

Това беше онзи остров, който видях на картата, същият, който след Договора не е дал от земите си на хората. И... трон от кости. Сиренето, което изядох по-рано, се превърна в олово в стомаха ми.

— От известно време кралят на Хиберн недоволства срещу Договора, който другите Върховни елфи склучиха с вас, хората, преди толкова столетия. Недоволства, че са го накарали да го подпише, че са пуснали човешките му роби на свобода и че са го принудили да живее в изолация на влажния си зелен остров на края на света. И така, преди сто години той изпрати по света най-верните си военачалници, най-силните бойци, всички остатъци от древните армии, които някога е стоварил на континента, за да поведе жестока война срещу вас, хората. И те до един зли и подли като него. Пратениците му се внедрили из дворовете, кралствата и империите на Върховните елфи по целия свят като шпиони, придворни и любовници на управляващите. И така цели петдесет години. А когато вече разполагаха с достатъчно информация, кралят подготви своя план. Но преди почти пет десетилетия един от военачалниците му се разбунтува. Измамникът. И... — сюриелът се изправи. — Не сме сами.

Опънах тетивата на лъка, но оставих стрелата да сочи надолу, и огледах напразно дърветата. Но цареше пълна тишина заради присъствието на сюриела.

— Човеко, трябва да ме освободиш и да бягаш — каза създанието, а безжизнените му очи се разшириха. — Бягай към имението на Великия господар. Не забравяй какво ти казах — остани

близо до него и ще живееш достатъчно, за да видиш как всичко се оправя.

— Какво има? — Ако знаех какво ни заплашва, щях да бъда по-подготвена...

— Нага, елфи, създадени от сенки, омраза и тлен. Чули са писъците ми и са те подушили. Освободи ме, човеко. Ако ме хванат, ще ме затворят в клетка. Освободи ме и се върни при Великия господар.

По дяволите. По дяволите. Свалих лъка и се метнах към примката, посягайки към ножа си.

И тогава иззад дърветата се плъзнаха четири смътни фигури, толкова тъмни, като че ли бяха изтъкани от беззвездна нощ.

ГЛАВА 15

Нагите бяха създания, излезли от някакъв кошмар. Покрити с черни люспи и нищо друго, те изглеждаха като чудовищна комбинация от змийски черти и човекоподобни, мъжки тела, чиито горни крайници завършваха с дълги, гладки нокти, способни да разкъсват плът.

Ето това бяха създанията от кървавите легенди, онези, които се промъкваха през стената да тормозят хората. Онези, които с радост бих убила в онзи ден в снежната гора. Огромните им бадемовидни очи огледаха алчно сюриела и мен.

Четиримата прекосиха полянката и се насочиха към нас. Сюриелът седеше между мен и чудовищата, затова насочих стрелата си към този по средата...

Създанието се ухили, разкривайки зъби, остри като бръсначи, и сребрист раздвоен език, който се стрелна между тях.

— Майката на Мрака ни поднася дар, братя — каза той и гледаше сюриела, който отново започна да драци по примката. После кехлибарените очи се завъртяха към мен. — И закуска.

— Няма много за ядене по нея — каза друг и сви и разпусна нокти.

Започнах да отстъпвам назад, към ручея, към имението в далечината, без да свалям лъка, насочен към тях. Един мой писък ще съобщи на Люсиен всичко, което трябваше да знае, но не ми стигаше дъхът. А може и да не дойде, ако нарочно ме е изпратил тук. Съсредоточих всичките си сетива и продължих да отстъпвам.

— Човеко — промълви сюриелът умолително.

Имах десет стрели — девет, щом изстрелям тази в лъка. Никоя от тях не беше ясенова, но може би ще задържат нагите достатъчно дълго, за да избягам.

Отстъпих още една крачка. Четирите наги се приближаваха, сякаш се наслаждаваха на бавния си лов, знаейки предварително, че ще спечелят.

Имах време колкото три удара на сърцето, за да взема решение. Три удара на сърцето, за да изпълня плана си.

Изопнах тетивата до краен предел, докато ръката ми затрепери.

И после изпищях. Силно, пронизително, с целия въздух в дробовете си.

Когато и четирите наги се обърнаха към мен, стрелях по примката, уловила сюриела.

Примката се разкъса. Като сянка на вятъра, сюриелът се стопи във въздуха, изригване на мрака, което накара нагите да залитнат назад.

Онзи, който беше най-близо до мен, се метна след сюриела, протегнал дългата си люспеста шия. Вече нямаше начин движенията ми да се сметнат за непровокирана атака, не и след като видяха колко точно стрелям. Сега със сигурност искаха да ме убият.

Затова пуснах и втората стрела.

Върхът ѝ проблесна като падаща звезда в мрака на гората, а аз имах време колкото да мигна, преди да видя как се заби в тялото на нагата и във въздуха плисна кръв. Създанието се строполи на земята в момента, в който останалите три се завъртяха към мен. Не знаех дали съм го убила. Вече бягах.

Хукнах към ручея по трасето, което набелязах по-рано, без да посмея да погледна назад. Люсиен каза, че ще е наблизо, но все още бях навътре в гората, далече от имението и помощта.

Чувах зад себе си пукота на клонки и съчки, идваше съвсем отблизо, и ръмжене, което звучеше съвсем различно от това на Тамлин, на Люсиен, на вълка или на което да е друго горско животно.

Единственият ми шанс да се измъкна жива бе да задържа преднината си, докато не стигна до Люсиен, и то само ако той е там, където обеща, че ще бъде. Не смеех да си помисля за всички хълмове, които ще се наложи да изкачвам, щом изляза от гората. Или какво ще правя, ако Люсиен е променил намерението си.

Шумът зад мен се засилваше, приближаваше се, затова свърнах надясно и прескочих ручея. Течащата вода може и да спира сюриелите, но силно съскане и тъп удар наблизо ми показаха, че не може да спре нагите.

Залитнах към един храст и бодлите му ми издраха страните. Почти не усещах бодливите целувки или кръвта, която започна да се

стича по лицето ми. Нямах време дори да потрепна от болка, когато зърнах две тъмни фигури от двете си страни, които се приготвиха да ми пресекат пътя.

Коленете ми възроптаха, когато се насилих да тичам още по-бързо, без да свалям очи от растящото петно светлина в края на гората. Но нагата отдясно се хвърли към мен толкова бързо, че едва успях да избегна остриите му нокти.

Спънах се, но успях да се задържа изправена и в този момент нагата отляво нападна. Аз спрях на място и замагнах силно с лъка. Почти изпуснах ръкохватката му, когато дървото се удари в змийското лице и се чу смразяващо кръвта хрущене на счупени кости. Прескочих огромното му тяло, без да спирам, за да се огледам за другите двама.

Успях да направя три крачки, преди третата нага да се изправи пред мен.

Замагнах с лъка към главата на създанието. То избегна удара. Другите двама засъскаха. Усетих ги как се приближават отзад. Стиснах лъка по-силно.

Бях обкръжена.

Завъртях се бавно в кръг с вдигнат, готов за удар, лък.

Едно от създанията ме подуши, цепнатините, които му служеха за ноздри, се разшириха.

— Мършаво човече — той се изплю и се обърна към другите, чиито усмивки се изостриха. — Знаеш ли какви загуби ни нанесе?

Нямаше да се предам без бой, без да взема някой от тях със себе си в Отвъдното.

— Върви по дяволите — казаха аз, но думите ми излязоха като немощен шепот.

Те се разсмяха и започнаха да се приближават. Замагнах с лъка по най-близкия. Той избегна удара и се изкикоти.

— Ще си поиграем с теб... но на теб може да не ти се стори забавно.

Стиснах зъби и отново замагнах. Нямаше да допусна да ме хванат като вълци сърна. Ще намеря изход от положението. Ще...

Една ръка с дълги черни нокти стисна лъка ми и в тихата гора отекна сухо пукане.

Въздухът внезапно напусна дробовете ми и имах време само колкото да се обърна, преди един от тях да ме стисне за гърлото и да ме

хвърли на земята. После заблъска ръката ми в земята толкова силно, че костите ми изстенаха, докато не разтворих пръсти и не изпуснах остатъците от лъка.

— Когато ти смъкнем кожата, ще ти се прииска никога да не си идвала в Притиан — каза той в лицето ми, а дъхът на леш, който лъхаше от устата му, навлезе в гърлото ми. Задавих се. — Ще те накълцаме на толкова ситни късчета, че за гарваните няма да остане нищо.

В тялото ми избухна нажежен до бяло пламък. Ярост, ужас или първичен инстинкт, не знаех. Не мислех. Грабнах ножа от ботуша си и го забих в люспестата шия на нагата.

Лицето ми се окъпа в кръв, навлезе и в устата ми, докато крещях от ярост и от ужас. Нагата падна назад. Изправих се на крака преди останалите двама да ме хванат, но нещо твърдо като камък ме удари в лицето. Усетих вкус на кръв, пръст и трева, когато паднах. Пред очите ми играеха звезди и аз отново се помъчих да се изправя на крака, инстинктивно, без да спирам да опипвам наоколо за ножа на Люсиен.

Не и така. Не и така. Не и така.

Едната нага се метна към мен и аз се извъртях настрани. Ноктите на създанието закачиха наметалото ми, дръпнаха го силно и го разкъсаха на парцали. Другата нага ме притисна към земята и заби нокти в ръцете ми.

— Ще кървиш — задъхано рече единият и се засмя тихо, когато видя ножа в ръката ми. — Ще ти източим кръвта бавно.

Размърда дългите си нокти — съвсем подходящи за пронизване и разкъсване. После отново отвори уста и из гората се понесе оглушителен рев.

Само че ревът не идваше от неговата уста.

Ехото още не бе заглъхнало, когато нагата отлетя от мен и се блъсна в едно дърво толкова силно, че дървото се сцепи. Успях да зърна златната маска, косата и дългите, смъртоносни нокти преди Тамлин да ги забие в създанието.

Другата нага ме пусна и изкрещя, после скочи на крака, докато Тамлин разкъсваше гърлото на другаря ѝ. Кръв и парченца плът се разхвърчаха.

Останах да лежа на земята с нож в ръка и да чакам.

Тамлин отново нададе рев, от който се смръзна и костният ми мозък, и дългите му остри зъби блеснаха. Последната нага се втурна да тича. Успя да направи едва няколко крачки, преди Тамлин да я събори и да я прикове на земята. После я изкорми с един-единствен мощен замах.

Останах на мястото си, заровила лице в листата, падналите клонки и мъха. Не се опитах да стана. Треперех толкова силно, че имах чувството как всеки момент ще се разпадна на части. Едва удържах ножа. Тамлин се изправи и издърпа ноктите си от тялото на създанието. От тях покапаха кръв и късчета плът и обагриха мекия мъх.

Велик господар. Велик господар. Велик господар.

В очите му пламтеше дива ярост и аз се сепнах, когато коленичи до мен. Той протегна ръка, но се дръпнах, по-далеч от окървавените нокти. Успях да се надигна колкото да седна и отново затреперих. Знаех, че не съм в състояние да се изправя на крака.

— Фейра — каза той. Гневът изчезна от очите му, а ноктите се прибраха под кожата, но онзи рев все още кънтеше в главата ми. В този звук имаше само и единствено първична ярост.

— Как?

Само това успях да продумам, но той ме разбра.

— Преследвах една глутница наги. Тези четиримата избягаха и явно са последвали миризмата ти дотук. Чух те, когато изпищя.

Значи не знаеше за сюриела. И... и е дошъл да ме спаси.

Той отново протегна ръка към мен и аз потръпнах, когато прокара хладните си влажни пръсти по парещата ми от болка буза. Кръв, по пръстите му имаше кръв. Лицето ми лепнеше, което ми подсказа, че самата аз съм достатъчно окървавена и няколко капки в повече няма да променят особено нещата.

Болката в лицето и ръката ми започна да се оттегля и накрая изчезна. Очите му потъмняха леко, щом зърна синината, която със сигурност вече се оформяше на скулата ми, и туптенето под кожата ми се успокои. Металният мирис на магия ме обгърна и после отлетя като лек бриз.

— Открих един мъртъв на половин километър оттук — продължи той, разкопча кожения ремък, свали туниката си и ми я подаде. Предницата на моята беше раздрана и изпокъсана от ноктите

на нагите. — Видях една от стрелите си в гърлото му и тръгнах по следите.

Облякох туниката на Тамлин върху моята, като се опитах да не обръщам внимание на мускулите, прозиращи под бялата му риза, които засъхващата кръв подчертаваше още повече. Чистокръвен хищник, създаден да убива, без да се замисли, без да изпитва угризения. Отново потръпнах и се зарадвах на топлината, която излъчваше дрехата. Велик господар. Трябваше да се досетя, трябваше да позная. Но може би не съм искала, може би се страхувах.

— Ето — каза той, стана и ми подаде окървавената си ръка. Не посмях да погледна към разкъсаните наги, хванах ръката му и той ме изправи на крака. Коленете ми се огънаха, но успях да запазя равновесие.

Втренчих се в хванатите ни ръце — покрити с кръв, която не беше наша.

Не, той не е единственият, пролял кръв. Това сигурно ме правеше толкова звяр, колкото и него. Но той ме спаси. Уби заради мен.

— Искам ли да знам какво правеше тук? — попита той.

Не. Определено не. Не и след всички предупреждения, които ми отпрати.

— Мислех, че не съм затворена само в къщата и градината. Не си дадох сметка, че съм се отдалечила толкова.

Той пусна ръката ми и въздъхна тежко.

— В дните, когато съм далеч да се занимавам с... проблеми, стой по-близо до къщата.

Кимнах малко сковано.

— Благодаря — измърморих аз, борейки се с треперенето и изтощението, обхванало тялото ми. Не можех повече да търпя кръвта на нагата върху себе си. — Не... не само за това. А за това, че ми спаси живота.

Исках да му кажа колко много значи това за мен — Великият господар на Двора на Пролетта е сметнал, че заслужавам да бъда спасена... но не можах да намеря подходящите думи.

Дългите му зъби изчезнаха.

— Това е... най-малкото, което мога да направя. Не биваше да навлизат толкова навътре в земите ми.

Той поклати глава, замислен.

— Да се прибираме у дома — каза накрая, с което ми спести усилието да обяснявам какво съм правила тук. Не можах да се насиля да му кажа, че имението не е мой дом... и че може би вече изобщо нямах дом.

Пътят на връщане изминахме в мълчание, и двамата окървавени и пребледнели. Касапницата, която сътворихме, още беше пред очите ми — напоените с кръв земя и дървета. Парчетата нага.

Е, поне научих нещо от сюриела. Нищо, че не беше точно това, което исках да чуя... или да узная.

Остани с Великия господар. Добре, това беше лесно. Колкото до урока по история, който започна да ми изнася, за зли крале и техните военачалници, и как всичко това е свързано с Великия господар, който сега вървеше до мен, и с болестта... Все още не разполагах с достатъчно подробности, за да предупредя семейството си. Но сюриелът ми каза да не търся повече отговори.

Имах чувството, че ще допусна огромна грешка, ако не послушам този съвет. Семейството ми ще се наложи да повярва на оскъдната информация, с която разполагам. Надявам се, че ще е достатъчно.

Не разпитвах повече Тамлин за нагите, за това колко е убил преди тези четири да се измъкнат. Не го попитах изобщо нищо, защото не забелязах и следа от триумф в него, само дълбоко усещане за срам и поражение.

ГЛАВА 16

След като се киснах в банята почти час, се оказах седнала на стола с ниска облегалка пред огромната камина в стаята ми, примижала от удоволствие, докато Алис разресваше влажната ми коса. Макар че вечерята приближаваше, Алис ми донесе чаша разтопен шоколад и отказа да се захване с каквото и да било, преди да пийна няколко глътки.

Това беше най-вкусното нещо, което съм опитвала някога. Отпихах от тежката чаша, докато тя разресваше косата ми, и почти мърках от удоволствие, когато тънките ѝ пръсти докосваха главата ми.

Когато се уверих, че другите прислужници са слезли долу да помагат в сервирането на вечерята, сложих чашата в скута си.

— Ако още повече елфи продължат да минават границата и да нападат, ще започне ли война?

Може би трябва да дадем отпор, може би е време да кажем „Стига“. Така каза Люсиен на Тамлин през първата ми вечер тук.

Четката замръзна.

— Не задавай такива въпроси. Ще извикаш лошия късмет.

Размърдах се на стола и погледнах гневно маскираното ѝ лице.

— Защо останалите Велики господари не държат поданиците си под контрол? Защо позволяват на тези ужасни създания да ходят където си поискат? Някой... някой започна да ми разказва историята за някакъв крал в Хиберн...

Алис ме сграбчи за рамото и ме обърна към себе си.

— Не е твоя работа.

— О, напротив, мисля, че е — и се обърнах обратно, стиснала подлакътниците на дървения стол. — Ако всичко това прелее в човешкия свят... ако се стигне до война или тази болест отрови и нашите земи...

Опитах се да отблъсна надигащата се паника. Трябва да предупредя семейството си, трябва да им пиша. Скоро.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Остави Великия господар Тамлин да се занимава с това. Той е единственият, който може да го направи.

И сюриелът каза така. Кафявите очи на Алис ме гледаха строго, безмилостно.

— Мислиш, че никой няма да ми каже какво си поискала да ти дадат от кухнята ли? Че няма да разбере какво си отишла да хванеш? Глупаво, неразумно момиче. Ако не беше хванала сюриела в добро настроение, щеше да си заслужиш смъртта, сполетяла те от ноктите му. Не знам кое е по-зле — това или идиотското ти поведение с пуката.

— А ти по друг начин ли би постъпила? Ако имаше семейство...

— Аз имам семейство.

Изгледах я от горе до долу. На пръста ѝ нямаше халка.

Алис забеляза погледа ми и каза:

— Сестра ми и мъжът ѝ бяха убити преди почти петдесет години и оставиха две деца. Всичко, което правя, всичко, към което се стремя, е свързано с тези две момчета. Така че нямаш право да ме гледаш по този начин и да ме питаш дали бих постъпила по друг начин, момиче.

— Къде са те сега? Тук ли живеят?

Сигурно затова има детски книжки в библиотеката. Може би онези две бляскави фигурки в градината... са племенниците на Алис.

— Не, не живеят тук — каза тя остро. — Другаде са, далече.

Замислих се над думите ѝ и наклоних глава на една страна.

— Децата на елфите по друг начин ли растат?

Щом родителите им са били убити преди петдесет години, едва ли вече са момчета.

— А, някои растат като вас и могат да се размножават редовно като зайци, но има някои... като мен, като Върховните елфи, които рядко успяват да създадат поколение. Онези, които се раждат от такива родители, растат доста по-бавно от хората. Всички се изненадахме, когато сестра ми забременя с второ дете само пет години след раждането на първото... което ще достигне зряла възраст едва когато стане на седемдесет и пет. Но те се раждат толкова рядко, с всички наши деца е така, затова са по-ценни за нас от златото или скъпоценните камъни.

Тя стисна зъби силно и аз си дадох сметка, че повече нищо няма да изкопча от нея.

— Не съм се съмнявала в отдадеността ти — казах тихо. Тъй като тя не отговори, добавих: — Разбирам какво имаш предвид... за това, че всичко, което правиш, е за тях.

Алис сви устни, но каза:

— Следващия път, когато онзи глупак Люсиен тръгне да ти дава съвети как да уловиш сюриел, ела при мен. Заклани пилета, виж ми задника. Достатъчно беше да му предложиш нова дреха и той ще започне да ти се умилква в краката.

* * *

Докато стане време да слеза за вечеря, успях да спра да треперя и във вените ми се разля някакво подобие на топлина. Велик господар на Притиан или не, нямаше да му се кланям, не и след всичко, през което минах днес.

Люсиен и Тамлин вече ме чакаха на масата.

— Добър вечер — поздравих и се насочих към обичайното си място. Люсиен наклони глава настрани с въпросително изражение и аз му кимнах леко, докато седах. Тайната му беше опазена, макар да заслужаваше бой задето ме прати толкова неподготвена при сюриела.

Люсиен се отпусна в стола си.

— Чух, че вие двамата сте прекарвали доста вълнуващ следобед. Де да бях там да ви помогна.

Това вероятно бе прикрито, неохотно извинение, на което аз отново кимнах.

После той продължи с пресилена безгрижност:

— Е, изглеждаш все така прелестна въпреки преживелиците.

Аз изсумтях. Никога не съм изглеждала прелестно.

— Мислех, че елфите не могат да лъжат.

Тамлин се задави с виното си, а Люсиен се ухили, от което белегът му стана още по-стрясащ.

— Кой ти каза това?

— Всеки го знае — казах аз и започнах да трупам храна в чинията си, като в същото време се замислих за всичко, което те двамата са ми казали досега и което аз приех за неподправена истина.

Люсиен се облегна със самодоволна котешка усмивка на устните.

— Разбира се, че можем да лъжем. За нас лъжата е изкуство. Излъгахме, когато казахме на онези човеци преди стотици години, че не можем да произнесем неистина. Как иначе да спечелим доверието им и да ги накараме да вършат каквото искаме?

Устата ми се превърна в тънка, стегната линия. Казваше истината, защото ако лъжеше... от логиката ми се зави свят.

— А желязото? — успях да продумам.

— Нищо лошо не може да ни направи. Само ясеновото дърво, както сама знаеш.

Лицето ми пламна. Бях приемала всяка тяхна дума за истина. Може би сюриелът ме е излъгал днес, с подробните си обяснения за елфическата политика. Със съвета да стоя до Великия господар и за това, че всичко ще се оправи накрая.

Погледнах Тамлин. *Велик господар*. Това не беше лъжа — тази истина усещах дълбоко в себе си. Макар да не се държеше като жестоките Велики господари от легендите, които са принасяли в жертва девици и убивали хората, когато им скимне. Не. Тамлин беше... точно такъв, какъвто онези фанатизирани, смирени Деца на благословените описваха елфите, когато обрисоваха щедростта и удобствата на Притиан.

— Макар Люсиен да разкри някои от най-строгото пазените ни тайни — започна Тамлин, отправяйки последната дума към Люсиен с ръмжене, — никога не сме те заблуждавали с думи.

Погледът му срещна моя.

— Никога не сме те лъгали умишлено.

Успях да кимна и отпих голяма глътка вода. Нахраних се в мълчание, толкова заета да разгадавам всяка дума, която чух от пристигането си тук, че не обърнах внимание кога Люсиен се е извинил и станал от масата, без да дочака десерта. Останах сама с най-опасното същество, което някога съм срещала.

Стените на трапезарията ме притиснаха.

— По-добре ли... се чувстваш?

Беше подпрял брадичката на юмука си, а в очите му проблясваше загриженост и като че ли изненада от тази загриженост.

Преглътнах мъчително.

— Ако никога повече не срещна нага, ще се смятам за късметлийка.

— Какво правеше в западната гора?

Истина или лъжа, лъжа или истина... и двете.

— Чувала съм легенда за същество, което може да отговори на всички въпроси, които му зададеш, ако го уловиш.

Тамлин трепна и ноктите му изскочиха от плътта и порязаха лицето му. Само че раните се затвориха почти мигновено и останаха само няколко струйки кръв да се стичат по златистата му кожа, докато той не ги избърса с ръкав.

— Отишла си да уловиш сюриел.

— Улових сюриел — поправих го аз.

— И той каза ли ти каквото искаше да знаеш?

Не бях сигурна дали дишам.

— Нагите ни прекъснаха преди да успее да ми каже нещо съществено.

Той стисна устни.

— Бих ти се развикал, но мисля, че днешната случка е достатъчно наказание — той поклати глава. — Успяла си да уловиш сюриел. Едно човешко момиче.

Неволно, въпреки всичко, станало днес, устните ми се извиха нагоре.

— Да не би да се предполага, че е трудна задача?

Той се засмя и извади нещо от джоба си.

— Ако имам късмет, няма да се налага да ловя сюриел, за да разбера какво е това.

И той вдигна в ръка смачкания ми списък с думи.

Сърцето ми слезе в петите.

— Ами... — не можах да измисля подходяща лъжа, всичко беше толкова абсурдно.

— *Необичайна? Опашка? Клане? Пожарище?*

Четеше списъка. Идеше ми да се свия на кълбо и да умра. Това бяха думи, които не разчетох в книгите, думи, които сега звучаха толкова прости, толкова лесни за произнасяне, докато той ги казваше на глас.

— Това да не е стихотворение за това как ме убиваш и изгаряш трупа ми?

Гърлото ми се стегна и се наложи да стисна юмруци, за да не скрия лице в ръцете си.

— Лека ноц — едва продумах аз и се изправих с треперещи крака.

Почти стигнах до вратата, когато той заговори отново.

— Много ги обичаш, нали?

Обърнах се. Зелените му очи срещнаха моите, той стана и се приближи към мен. Спря на почетно разстояние.

Списъкът с думи, изписани с разкривени букви, все още беше в ръката му.

— Чудя се дали семейството ти си дава сметка за това — каза тихо. — Че всичко, което си правила за тях, не е било заради обещанието към майка ти или заради самата теб, а заради тях.

Не казах нищо, тъй като подозирах, че срамът ще проличи в гласа ми.

— Знам... знам, че онова, което казах по-рано, не прозвуча добре, но мога да ти помогна да се научиш да пишеш...

— Остави ме на мира — казах аз и тръгнах да излизам, но се блъснах в нещо. В него. Залитнах назад. Забравих колко бързо може да се движи.

— Не целя да те обидя — тихият му глас още повече влошаваше нещата.

— Нямам нужда от помощта ти.

— Виждам — каза той с крива усмивка, която бързо се стопи. — Смъртна, която може да се справи с елф в образа на вълк, да улови сюриел и да убие сама две наги...

Той се задави от смях и поклати глава. Отблясъците от огъня танцуваха по маската му.

— Те са глупаци. Глупаци, че не го виждат.

Потрепна, но погледът му беше искрен.

— Ето — рече и ми подаде списъка с думи.

Пъхнах го в джоба си. Обърнах се, но той нежно ме хвана за ръката.

— Жертвала си толкова много за тях.

Вдигна другата си ръка сякаш да ме погали по бузата. Аз се напрегнах в очакване на докосването му, но той свали ръка.

— Можеш ли изобщо да се смееш?

Отблъснах ръката му, неспособна да преглътна гневните си думи. Велик господар или не, проклет да е.

— Не ми трябва съжалението ти.

Изумрудените му очи блестяха толкова ярко, че ми се зави свят.

— А приятелство?

— Могат ли елфите да са приятели с хората?

— Преди петстотин години доста елфи бяха толкова близки приятели на хората, че се биха във войната на тяхна страна.

— Какво?

Това не съм го чувала. Нямаше го и на стенописа в кабинета.

Той сви рамене.

— Иначе как мислиш, че оцеляха човешките армии? Как мислиш, че успяха да нанесат такива поражения на моя народ, че да се стигне до искане за мирен договор? Само с ясеново дърво? Имаше елфи, които се биха и умряха на страната на хората за свободата им, които скърбяха, когато се оказа, че единственото решение на проблема е двата народа да се разделят.

— Ти един от тях ли беше?

— Тогава бях дете, твърде малък, за да разбере случващото се... или някой да ми го обясни — каза той.

Дете. Кое то значеше, че сега е на повече от...

— Но ако бях достатъчно голям, щях да се бия, да. Срещу робството, срещу тиранията и щях с радост да отида на смърт, независимо чия свобода защитавам.

Не съм сигурна дали бих постъпила по същия начин. Най-важното за мен щеше да е защитата на семейството ми... затова щях да избира страната, която ще им даде сигурност. Досега не бях мислила за това като за недостатък.

— Доколкото това има значение за теб — каза Тамлин, — семейството ти знае, че си в безопасност. Няма спомен за звяр, нахлул в колибата им, а си мислят, че отдавна забравена, много богата ваша леля те е извикала да се грижиш за нея на смъртния ѝ одър. Знаят, че си жива, сита и в безопасност. Но знаят и че има слухове за... опасност в Притиан и са готови да избягат, ако видят някой от предупредителните знаци, че стената е започнала да се руши.

— Ти... ти си им променил спомените? — отстъпих крачка назад.

Каква арогантност, каква елфическа арогантност — да ни променят съзнанията, да ни насаждат мисли, сякаш това не е

насилие...

— Омаях спомените им, все едно ги покрих с було. Боях се, че баща ти може да дойде да те търси или да убеди селяните да преминат стената заедно с него и така да нарушат Договора.

Така всички щяха да загинат, ако попаднеха на създания като пуката, нагите или Боге. Тишина обвини съзнанието ми. Бях толкова изтощена, че не можех да мисля, затова думите се изплъзнаха от устата ми:

— Ти не го познаваш. Баща ми нямаше да си направи труда да идва да ме търси.

Тамлин ме изгледа продължително.

— Напротив.

Само че той не би го направил, не и с неговото сакато коляно. Не и щом може да го използва за оправдание. Осъзнах това в момента, в който илюзията, създадена от пуката, се разпръсна.

Сита, спокойна и в безопасност... дори са предупредени за болестта, независимо дали са разбрали предупреждението или не. Очите му бяха открити, искрени. Беше направил повече, отколкото изобщо съм предполагала, за да успокои притесненията ми.

— Наистина ли си ги предупредил за... за възможната опасност?

Кимна сериозно.

— Не директно, но... предупреждението е втъкано в омаята на спомените им заедно със заповед да бягат при първия знак за опасност.

Елфическа арогантност, но... но той е направил повече, отколкото аз въобще бих могла. Семейството ми може да не обърне никакво внимание на писмото ми. Ако знаех, че има такива способности, сигурно сама щях да помоля Великия господар да омае спомените им, ако не го беше сторил сам.

Наистина нямаше за какво да се тревожа, освен за факта, че ще ме забравят по-скоро, отколкото очаквах. Не мога да ги виня. Обещанието ми е спазено, задачата — изпълнена... Какво ми оставаше тогава?

Пламъците на огъня танцуваха по маската му, топлеха златото, караха изумрудите да искрят. Толкова цветове и нюанси — цветове, чиито имена дори не знаех, цветове, които исках да съхраня в паметта си и да смеси. Цветове, които нищо вече не ми пречеше да изуча.

— Бои — казах аз, по-скоро прошепнах. Той наклони глава, а аз преглътнах и изпънах рамене. — Ако... ако не е прекалено нахално, бих искала малко бои. И четки.

Тамлин премигна.

— Обичаш... изкуството? Обичаш да рисуваш?

Думите му не прозвучаха укорително или подигравателно. Насърчи ме достатъчно да кажа:

— Да. Не съм... изобщо не съм добра, но ако не е проблем... Ще рисувам навън, за да не цапам, но...

— Навън, вътре, на покрива — рисувай, където искаш. Не ме е грижа къде — каза той. — Но щом ти трябва бои и четки, ще имаш нужда и от хартия и платна.

— Мога да работя, да помагам в кухнята или в градината, за да платя за всичко това.

— Повече ще им пречиш. Може да отнеме няколко дни, но ще имаш бои, четки и платна. Цялото пространство тук е на твое разположение. Работи, когато искаш. Тази къща и бездруго е прекалено чиста.

— Благодаря ти! Наистина. Благодаря ти!

Той промълви тихо:

— Разбира се.

Обърнах се, но той продължи:

— Видя ли галерията?

— В къщата има галерия? — изтърсих аз.

Той се засмя, наистина се засмя, Великият господар на Двора на Пролетта.

— Затворих я, когато наследих имението.

Когато е наследил титла, която не му носи никаква радост.

— Струваше ми се загуба на време за прислужниците да я чистят.

Разбира се, че ще е загуба на време за един воин.

Той продължи да говори:

— Утре съм зает, а в галерията трябва да се почисти, така че... Вдругиден, нека ти я покажа вдругиден — той се потърка по врата, а по страните му плъзна лека руменина, която го накара да изглежда пожив и топъл от всякога. — Моля те, за мен ще бъде удоволствие.

И аз му повярвах.

Кимнах, без да продумам. Щом картините по стените в коридорите бяха толкова великолепни, онези в галерията сигурно надхвърляха и най-смелите полети на човешкото ми въображение.

— Много... много ще се радвам.

Той отново ми се усмихна, широко и без колебание. Айзък никога не ми се е усмихвал така. От Айзък дъхът ми никога не е спирал, дори и за малко.

Това чувство беше толкова изумително, че веднага излязох, стиснала смачкания лист хартия в джоба си, сякаш ако го стисках достатъчно силно, ще удържа усмивката, напиреща на устните ми.

ГЛАВА 17

Стреснах се и се събудих посред нощ, задъхана. Сънищата ми бяха изпълнени с щракането на костеливите пръсти на сюриела, ухилените наги и една бледа, безлика жена, която прокарваше кървавочервените си нокти през гърлото ми и бавно го разпорваше. Не спираше да пита за името ми, но щом се опитах да отворя уста, кръвта бликаше от плитките рани по гърлото ми и ме давеше.

Прокарах пръсти през изпотената си от кошмара коса. Когато дишането ми се поуспокои, въздухът се изпълни от друг звук, който долиташе откъм фойето през процепа под вратата. Викове и нечии писъци.

Веднага скочих от леглото. Виковете не звучаха враждебно, а по-скоро като заповеди. Но писъците...

Всяко косъмче по тялото ми настръхна, когато отворих широко вратата. Можех да остана да се крия в стаята си, но съм чувала такива писъци и преди, в гората до дома ни, когато не успеех да убия плячката си с един удар и животното агонизираше. Не можех да го понеса. Трябваше да разбера какво става.

Стигнах началото на широкото стълбище навреме, за да видя как се отваря входната врата и Тамлин влита вътре с пищящ елф на гръб. Елфът беше едър почти колкото Тамлин, но Великият господар го носеше сякаш е не по-тежък от чувал зърно. Стори ми се, че е от нисшите елфи — със синя кожа, издължени крайници, заострени уши и дълга, черна като оникс коса. Но дори и от мястото си виждах кръвта, която бликаше от гърба на елфа, кръв от разръфани черни останки, стърчащи от плешките му. Кръв, която попиваше в туниката на Тамлин на огромни влажни петна. Един от ножовете, които обикновено носеше на ремъка си, липсваше.

Люсиен се появи на бегом точно когато Тамлин изкрещя:

— Масата! Разчисти я!

Люсиен помете с ръка една ваза, пълна с цветя, от дългата маса в центъра на фойето. Или Тамлин не мислеше трезво, или не искаше да

губи време да носи елфа в лечебницата. Трясъкът на строшеното стъкло ме извади от унеса и докато Тамлин полагаше елфа по корем върху масата, вече бях преполовила стълбите. Елфът не носеше маска, нищо не скриваше агонията, разкривила удължените му, неземни черти.

— Съгледвачи го намерили захвърлен до границата — обясни Тамлин на Люсиен, но очите му се стрелнаха към мен. В тях блесна предупреждение, но аз стъпих на следващото стъпало. Той отново се обърна към Люсиен.

— От Двора на Лятото е.

— В името на Котела — рече Люсиен и огледа жертвата.

— Крилете ми — продума елфът. Лъскавите му черни очи са разширени, вперени в нищото. — Тя ми взе крилете.

Отново онази безименна *тя*, която тровеше живота им. Коя беше? Щом не тя управлява Двора на Пролетта, значи може да е начело на някой от другите. Тамлин махна с ръка и на масата се появиха вода и бинтове. Устата ми пресъхна, но стигнах до фоайето и продължих да вървя към масата и смъртта, която със сигурност витаеше наоколо.

— Тя ми взе крилете — повтори елфът, разтърсен от неудържимо треперене. — Взе ми крилете — рече отново и се вкопчи в ръба на масата с тънките си дълги пръсти.

Тамлин измърмори нещо тихо и нечленоразделно, но нежно — никога не го бях чувала да говори така. Взе една кърпа и я натопи във водата. Аз застанах в другия край на масата срещу Тамлин и се сепнах, когато видях раните.

Която и да е тази *тя*, не просто е взела крилете на елфа. Беше ги откъснала от гърба му.

От разкъсаните кадифени черни рани в плешките му стърчаха остатъци от плът и хрущяли, разсечени, както изглежда, с неравно острие. Сякаш е рязала крилете с трион, парче по парче.

— Тя ми взе крилете — каза елфът с пресеклив глас. После отново затрепери от шока, а по кожата му проблесна плетеница от златисти вени — сияйни като шарките по крилете на пеперуда.

— Не мърдай — каза Тамлин и изстиска кърпата. — Ще започнеш да кървиш по-силно.

— Н-н-н-не — започна елфът и започна да се гърчи, за да се отдалечи от Тамлин, от болката, която вероятно го залива, щом кърпата докосне раните му.

Инстинктивно, от жалост или отчаяние, сграбчих ръцете на елфа малко под раменете и го натиснах надолу, притискайки го към масата възможно най-внимателно. Той се замята — беше доста по-едър от мен, че се наложи да вложа цялата си сила. Кожата му беше гладка като кадифе и хлъзгава — консистенция, която никога не бих могла да рисувам, дори ако разполагам с цяла вечност, за да се упражнявам. Но не спрях да го натискам, стиснала зъби, стараяйки се да го успокоя само с усилието на волята си. Погледнах към Люсиен, чието лице беше изгубило обичайния си тен и сега имаше болнав, бяло зеленикав цвят.

— Люсиен — каза Тамлин. Прозвуча като заповед, макар да говореше тихо. Но Люсиен продължи да зяпа жестоките рани по гърба на елфа, чуканчетата, останали от крилете, металното му око се разширяваше и свиваше, разширяваше и свиваше... Той отстъпи крачка назад. После още една. И след това се обърна и повърна в саксията на едно растение, преди да избяга от стаята.

Елфът на масата отново се загърчи и аз го стиснах по-здраво, с ръце, треперещи от усилието. Раните му явно го бяха изтощили съвсем, щом успях да го удържа.

— Моля те — промълвих. — Моля те, не мърдай.

— Тя ми взе крилете — изхлипа елфът. — Взе ми ги.

— Знам — казах. Пръстите ме боляха. — Знам.

Тамлин допря кърпата до една от двете грозни рани и елфът изпищя толкова силно, че сетивата ми блокираха и аз залитнах назад. Той се опита да стане, но ръцете не го слушаха и той се строполи по лице върху масата.

Бликна нова кръв — толкова силно и толкова ярка, че ми отне секунда да осъзная — за подобна рана трябваше турникет, но елфът вече беше изгубил прекалено много кръв и турникетът нямаше да промени нищо. Течеше по гърба му и по масата, а оттам се стичаше по ръба и кап-кап капеше на пода до краката ми.

Усетих, че Тамлин ме гледа.

— Кръвта не се съсирва — каза той тихо, докато елфът под ръцете му стенеше от болка.

— Не можеш ли да използваш магия? — попитах и ми се прииска да откъсна маската от лицето му и да видя цялото му изражение.

Тамлин преглътна мъчително.

— Не. Не и за толкова сериозно нараняване. Мога само веднъж, но не и повече.

Елфът на масата изскимтя, дишането му утихна.

— Тя ми взе крилете — прошепна той.

Зелените очи на Тамлин проблеснаха и тогава, точно в този момент, осъзнах, че елфът ще умре. Смъртта не просто витаеше около нас, тя броеше оставащите удари на сърцето му.

Взех едната ръка на елфа в своята. Там кожата беше още погладка и лъскава и вероятно инстинктивно дългите му пръсти се склупчиха около моите и скриха ръката ми.

— Тя ми взе крилете — каза той. Треперенето му отслабваше.

Отметнах влажната дълга коса от лицето на елфа, полуизвърнато към мен, и открих дълъг заострен нос и уста, пълна с остри зъби. Тъмните му очи се извъртяха към моите, отчаяни, умоляващи.

— Всичко ще бъде наред — казах аз, като се надявах, че не може да надуши лъжите така, както го умее сюриелът. Погалих безжизнената му коса, която на допир беше като течна ноц — още една структура, която никога не бих могла да предам в картина, но сигурно ще се опитвам вероятно цял живот.

— Всичко ще бъде наред.

Елфът затвори очи и аз стиснах ръката му по-силно.

Нещо топло ме докосна по крака и не се наложи да поглеждам надолу, за да разбера, че кръвта му се е събрала в локва около краката ми.

— Крилете ми — прошепна елфът.

— Ще си ги върнеш.

Елфът с усилие отвори очи.

— Заклеваш ли се?

— Да — промълвих аз. Това беше първото лъжливо обещание, което давах, и се намразих заради него. Елфът успя да се усмихне немощно и отново затвори очи. Устните ми се разтрепериха. Искаше ми се да кажа още нещо, да му предложи нещо повече от празните си

обещания. Тогава Тамлин заговори и аз вдигнах поглед към него, за да видя как взима другата ръка на елфа в своята.

— Котелът ще те запази — започна той да рецитира думите на молитва, която вероятно бе по-стара от царството на смъртните. — Майката ще те прегърне. Мини през портите и усети аромата в безсмъртната земя на меда и млякото. Не се бой от злото. Не чувствай болката — лицето на Тамлин се изкриви, но той довърши. — Иди и влез във вечността.

Елфът изпусна една последна въздишка и ръката, която държах, се вцепени. Аз обаче не я пуснах, а продължих да го галя по косата, дори след като Тамлин освободи другата му ръка и отстъпи назад.

Усещах погледа му върху себе си, но не пусках ръката на елфа, защото не знаех колко време душата остава в тялото след смъртта. Стоях в локвата кръв, докато тя изстина. Държах тънката ръка на елфа и го галех по косата, чудейки се дали е усетил лъжата, когато му е захлех, че ще си получи крилете обратно. И дали сега, след като си отиде, наистина не си ги е получил.

Отнякъде долетя биенето на часовник и аз усетих ръката на Тамлин върху рамото си.

— Отиде си. Пусни го.

Очите ми изучаваха лицето на елфа — толкова неземно, толкова нечовешко. Кой би проявил такава жестокост към него?

— Фейра — каза Тамлин и стисна рамото ми. Аз прибрах дългата коса на елфа зад заостреното му ухо и ми се прииска да знаех името му. После пуснах ръката му.

Тамлин ме поведе нагоре по стълбите. Никой от двамата ни не го беше грижа за кървавите следи, които оставях по мрамора, и за вледеняващо студената кръв, просмукала се в нощницата ми. На площадката между етажите спрях, отърсих ръката му от рамото си и вперих поглед в масата долу.

— Не можем да го оставим там — казах аз и понечих да тръгна обратно. Тамлин ме хвана за лакътя.

— Знаем — отвърна той. Думите звучаха глухо, изморено. — Първо исках да те изпратя до стаята ти.

Преди да го погребем.

— Искам да дойда с теб.

— През нощта е прекалено опасно да...

— Мога да се...

— Не — каза той и зелените му очи блеснаха. Стегнах се, готова да споря, но той въздъхна, раменете му се превиха и каза: — Трябва да го направя. Сам.

Главата му беше наведена, раменете — приведени. Нямахте нокти, нямахте зъби. Нямахте как да се справи с този враг, с тази съдба. Нямахте с кого да се бие. Затова кимнах — знаех, че на негово място и аз ще искам да го направя сама, и се обърнах да продължа към стаята си. Тамлин остана до стълбите.

— Фейра — повика ме той, толкова нежно, че веднага се обърнах. — Защо?

Той наклони глава на една страна.

— Никога не си харесвала нашия народ. А след Андрас... — на тъмната площадка обикновено ясните му очи изглеждаха помътнели. — Тогава защо?

Аз пристъпих към него. Босите ми, окървавени крака лепнеха по килима. Погледнах надолу, към мястото, където ясно се виждаше безжизнената фигура на елфа и остатъците от крилете му.

— Защото и аз не бих искала да умра сама — казах аз, а гласът ми потрепери, когато срещнах погледа на Тамлин отново и се усилих да не отклоня очи. — Защото бих искала и на мен някой да ми държи ръката, докато умирам и малко след това. Всеки заслужава това, и човек, и елф.

Преглътнах мъчително, гърлото ми се беше стегнало до болка.

— Съжалявам за онова, което причиних на Андрас — продължих. Думите излизаха от устата ми толкова трудно, задушаваша ме. — Съжалявам, че... че имах толкова омраза в сърцето. Искане ми се да мога да върна времето и... съжалявам. Ужасно много съжалявам!

Не си спомням кога за последен път съм говорила така с някого, ако изобщо съм го правила. Той просто кимна и се обърна. Зачудих се дали не трябва да кажа още нещо, дали не трябва да падна на колене и да го умолявам за прошка. Щом чувстваше такава скръб и вина за един непознат, то Андрас... Докато си отворя устата, той вече беше слязъл долу.

Загледах го. Наблюдавах всяко негово движение, мускулите, очертани под окървавената туника, невидимия товар, който превиваше раменете му. Без да ме погледне, той вдигна тялото на елфа и го изнесе

през вратата към градината, където изчезна от погледа ми. Приблжих се до прозореца на площадката, наблюдавайки как Тамлин носи елфа през обляната в лунна светлина градина към далечните хълмове. Не се обърна нито веднъж.

ГЛАВА 18

На следващия ден, докато закусвах, къпех се и се обличах, кръвта на елфа беше почистена. Не бързах и стана почти обяд, преди да застана отново на площадката над стълбището и да надникна надолу към масата във фойето. Просто да се уверя, че наистина го няма.

Бях решила да намеря Тамлин и да му обясня — да се опитам да обясня колко много съжалявам за Андрас. Щом ще живея тук, с него, поне мога да се опитам да оправя онова, което съсипах. Хвърлих поглед към големия прозорец зад гърба ми — денят беше ясен и аз виждах чак до декоративното езерце отвъд градината.

Водата беше толкова спокойна, че отразяваше безупречно яркото небе и пухкавите бели облаци. Сигурно ще е невъзпитано да питам за боите си, но ако наистина пристигнат, ще се опитам да нарисувам гледката.

Можех да стоя така и да се вирам в пиршеството от цветове, светлина и текстура, ако от едно странично крило на къщата не се бяха появили Тамлин и Люсиен, обсъждайки поредния граничен патрул или нещо подобно. Замлъкнаха, когато слязох при тях, а Люсиен направо тръгна да излиза, без дори да каже „Добро утро“. Само ми махна небрежно. Жестът му не беше злонамерен, но очевидно нямаше намерение да остава за разговора, който ни предстоеше с Тамлин.

Огледах се с надеждата да видя какъвто и да е намек за бои, но Там посочи към отворената входна врата, през която току-що излезе Люсиен. Отвън видях конете ни, оседлани, чакащи. Люсиен тъкмо се качваше на трети кон. Обърнах се към Тамлин.

Остани с него, той ще те пази и всичко ще се оправя. Хубаво. С това мога да се справя.

— Къде отиваме? — попитах глухо.

— Боите ти и другите неща ще пристигнат едва утре, галерията е почистена, а пък... срещата ми се отложи.

Несвързано ли говореше?

— Помислих си, че може да поюздим — никакво убиване. Нито пък наги, за които да се тревожиш.

Макар че се поусмихна, очите му продължаваха да са тъжни. Наистина, и на мен ми стигаше толкова смърт последните два дни. Не исках да убивам повече елфи. Не искам да убивам нищо. Той също не носеше оръжия — нито на колана, нито на кожения ремък... но от ботуша му се подаваше дръжка на нож.

Къде ли е погребал елфа? Един Велик господар да копае гроб за непознат. Сигурно нямаше да го повярвам, ако някой ми го разкаже. Нямаше да го повярвам, ако той не ми предложи убежище вместо смърт.

— Накъде? — попитах.

Той само се усмихна.

* * *

Думите замряха в гърлото ми, когато стигнахме. Знаех, че дори да успея да нарисувам това място, няма да мога да предам цялото му великолепиe. Не защото беше най-красивото място, което някога съм виждала. Не и защото ме изпълваше копнеж и радост едновременно. Просто... изглеждаше правилно. Сякаш всички цветове и цялата светлина на света се бяха събрали, за да създадат едно идеално късче земя, една истинска красота. След снощи точно от това имах нужда.

Седнахме на един тревист хълм, който гледаше към поляна, около която растяха дъбове — толкова дебели и високи, че изглеждаха като кули на древен замък. Из въздуха танцуваха проблясващи пухчета на глухарчета, а поляната бе обсипана с полюшващи се минзухари, кокичета и камбанки. Докато стигнем, стана един или два часа след обяд и светлината беше тежка, златна.

Въпреки че тримата бяхме сами, мога да се закълна, че чух някой да пее. Седнах, прегърнах коленете си и започнах да поглъщам с очи гледката пред себе си.

— Донесли сме одеяло — каза Тамлин. Аз погледнах през рамо и той посочи с глава към виолетовото одеяло, постлано на няколко метра. Люсиен се отпусна тежко на него и си опъна краката. Тамлин остана прав, в очакване на отговора ми.

Аз поклатих глава и обърнах глава напред. Прокарах пръсти през меката като перушина трева и се опитах да запамята цвета и структурата ѝ. Никога не бях докосвала подобна трева и със сигурност нямаше да се лиша от удоволствието като седна на някакво си одеяло.

Зад мен се размениха няколко напрегнати прошепнати реплики и преди да успея да се обърна, за да разбера какво става, Тамлин дойде да седне до мен. Беше стиснал зъби така силно, че веднага отклоних поглед от него.

— Какво е това място? — попитах, без да спирам да прокарам пръсти през тревата.

Виждах Тамлин с периферното си зрение, в което той изглеждаше като позлатен силует, но сега мернах белотата на зъбите му.

— Просто горичка.

Зад нас Люсиен изсумтя.

— Харесва ли ти? — бързо попита Тамлин. Зеленото на очите му бе същото като на тревата между пръстите ми, а кехлибарените точки бяха с цвета на слънчевите лъчи, които се изливаха между клоните на дърветата. Дори маската му, странна и не на място, някак подходеше на горичката, сякаш мястото е създадено специално за него. Представих си го в образа му на звяр, свит на тревата, дремещ.

— Какво? — попитах. Бях забравила въпроса.

— Харесва ли ти? — повтори той и се усмихна.

Поех си дъх на пресекулки и отново се загледах към гората.

— Да.

Той се засмя.

— Само това ли? Да?

— Искате да падна в краката ви от благодарност, задето сте ме довели тук, Велики господарю?

— Аха. Значи сюриелът не ти е казал нищо важно, а?

Тази негова усмивка запали дързост в гърдите ми.

— Освен това ми каза, че обичаш да те чешат и ако съм умно момиче, мога да те дресирам да правиш номера за лакомства.

Тамлин отметна глава към небето и избухна в смях. Противно на себе си и аз се засмях.

— Ще взема да умра от изненада — каза Люсиен зад мен. — Ти се пошегува, Фейра.

Обърнах се и го изгледах с високомерна усмивка.

— Не ти трябва да знаеш какво каза сюриелът за теб.

Повдигнах вежди многозначително и Люсиен вдигна ръце в знак, че се предава.

— Давам добри пари, за да чуя какво мисли сюриелът за Люсиен — рече Тамлин.

Чу се звук от вадене на тапа и после Люсиен надигна бутилката. След малко се изкикоти и каза „да го чешат“.

Очите на Тамлин все още блестяха от смеха, когато ме хвана за лакътя и ме изправи.

— Ела — каза той и посочи с глава към подножието на хълма, където течеше ручей. — Искам да ти покажа нещо.

Станах. Люсиен не се надигна от мястото си на одеялото, но вдигна бутилката с вино за поздрав. После отпи щедра глътка, отпусна се назад и впери поглед в зеления балдахин на дърветата.

Всяко движение на Тамлин беше прецизно и ловко, мускулестите му крака сякаш ядяха земята, докато вървахме между огромните дървета, прескачахме малки ручейчета и катерехме стръмни могили. Спряхме на върха на един хълм и ръцете ми сами се отпуснаха от двете ми страни. Пред нас, на сред малка полянка, заобиколено от стари, високи дървета, проблясваше сребристо езерце. Дори и оттук се виждаше, че не е пълно с вода, а с нещо много по-рядко и безценно.

Тамлин ме сграбчи за китката и ме задърпа надолу по хълма. Мазолите му леко драскаха кожата ми. Пусна ме, за да прескочи с лекота един огромен корен, а после продължи с все така лека стъпка към езерцето. Аз стиснах зъби и се запрепъвах след него.

Той приклепна до езерцето и загреба с шепа от течността. После изви длан и я остави да изтече.

— Погледни.

Сребрилата течност, която изтече от ръката му, направи кръгчета в езерцето, всяко сияещо в множество цветове и...

— Това прилича на звездна светлина — прошепнах аз.

Той изсумтя весело и отново напълни и изпразни шепата си. Аз гледах втренчено многоцветната вода.

— Това е звездна светлина.

— Невъзможно — казах аз, борейки се с порива да пристъпя към водата.

— Това е Притиан. Според собствените ви легенди тук няма нищо невъзможно.

— Но как? — попитах, неспособна да откъсна очи от езерото — сребристо, но и синьо, и червено, и розово, и жълто, всякакви цветове, проблясващи под повърхността толкова красиво...

— Не знам. Не съм питал и никой не ми е обяснявал.

Аз продължих да зяпам езерото, докато той не се засмя, с което ме разсея. Когато погледнах към него, видях, че си разкопчава туниката.

— Скачай — каза той. В очите му танцуваше покана.

Да плувам. Без дрехи, сама. С Велик господар на притиански двор. Поклатих глава и отстъпих крачка назад. Пръстите му замряха над второто копче на туниката.

— Не искаш ли да усетиш какво е?

Не знаех какво има предвид: Да плувам в звездната светлина, или да плувам с него.

— Аз... не.

— Добре.

Той продължи с копчетата и после свали туниката. Под нея имаше само гладка, златиста кожа.

— Защо тук? — попитах и с усилие откъснах погледа си от гърдите му.

— Беше любимото ми място, когато бях малък.

— Кое е било кога? — не се въздържах.

Той ми хвърли кратък поглед.

— Много отдавна.

Каза го толкова тихо, че пристъпих от крак на крак. Трябва наистина да е било отдавна, щом е бил дете по време на войната.

Е, вече започнах с въпросите, така че се престаших да задам още един.

— Люсиен добре ли е? След снощи, имам предвид.

Изглеждаше сякаш се е върнал към обичайното си саркастично, непочтително поведение, но пък беше повърнал при вида на умирация елф.

— Той... не реагира много добре.

Тамлин сви рамене, но гласът му беше мек, когато каза:

— Люсиен... Люсиен е преживял неща, заради които случката от снощи му се отрази... зле. Не са само белегът и окото, макар да се обзалагам, че снощната случка е върнала и спомените за тях.

Тамлин потърка врата си и после вдигна очи към мен. В очите му, в стиснатата челюст прозираше древен, огромен товар.

— Люсиен е най-малкият син на Великия господар на Двора на Есента.

Изправих гръб.

— Има шестима по-големи братя. Дворът на Есента е... жестоко място. Красиво е, но братята му гледат един на друг единствено като на конкуренти, понеже най-силният от тях ще наследи престола, не най-големият. В цял Притиан е същото, във всеки двор. Люсиен никога не го е било грижа за властта, така че не очакваше той да стане Велик господар. Затова прекара младостта си, вършейки неща, които синът на един Велик господар вероятно не бива да върши. Обикаляше останалите дворове, сприятеляваше се със синовете на другите Велики господари — в очите на Тамлин проблесна пламъче при тези думи. — Освен това се събираше с женски елфи, които бяха далеч от аристокрацията на Двора на Есента.

Тамлин млъкна за момент и почти усетих тъгата му, когато продължи:

— Люсиен се влюби в една жена елф, която баща му смяташе за напълно неподходяща за негов наследник. Люсиен му каза, че не го интересува дали тя е Върховен елф, или не, сигурен е, че това е зовът на душата и съчетанието им е близо, той ще се ожени за нея и ще напусне двора на баща си и строежите на братята си.

Въздъхна тежко.

— Баща му я уби. Екзекутира я пред очите на Люсиен, докато братята му го държаха и го накараха да гледа.

Стомахът ми се обърна и сложих ръка на гърдите си. Не можех да си представя какво е усещането при такава загуба.

— Люсиен си тръгна. Прокле баща си, отказа се от титлата и от Двора на Есента и си тръгна. Без титла на наследник, която да го защитава, братята му решиха да елиминират един от претендентите за короната на Велик господар. Трима от тях тръгнаха след него. Само един се върна.

— Люсиен... ги е убил?

— Той уби единия — каза Тамлин. — Аз убих другия, тъй като бяха навлезли на моя територия, а аз вече бях Велик господар и можех да правя каквото си пожелаая с натрапниците, които заплашват мира в земите ми.

Това беше студено, лишено от емоция изявление.

— Приех Люсиен за член на собствения ми двор. Назначих го за посланик, тъй като винаги е бил добър в общуването, а пък аз... понякога срещам трудности. Оттогава живее тук.

— Като посланик в останалите дворове — започнах аз, — случвало ли се е да се среща с баща си? Или братята си?

— Да. Баща му така и не му се извини, а братята му твърде много се страхуват от мен, за да посмеят да му посегнат.

В тези думи нямаше високомерие, само безпристрастна истина.

— Но той още помни какво направиха с любимата му и какво се опитаха да направят с него. Макар да се преструва, че не е така.

Това не оправдаваше всичко онова, което Люсиен ми каза и причини, но... сега го разбирах. Разбирах стените, които без съмнение е издигнал около себе си. Гърдите ми се стегнаха, нямаше място да поемат болката, която се надигаше в мен. Погледнах езерцето със звездна светлина и въздъхнах тежко. Трябваше да сменя темата.

— Какво ще стане, ако пия от него?

Тамлин се напрегна за миг, после се отпусна, сякаш облекчен от споделянето на този мъчителен спомен.

— Според легендите ще бъдеш щастлива до края на дните си.

Помълча и добави:

— Май и двамата трябва да изпием по чаша.

— Мисля, че и цялото езеро да изпия, няма да ми е достатъчно — казах аз и той се засмя.

— Две шеги за един ден — чудо, пратено от Котела — каза той.

Аз се усмихнах широко. Той пристъпи към мен, сякаш с усилие оставя зад себе си мрачното, скръбно петно на случилото се с Люсиен. Звездната светлина затанцува в очите му, когато попита:

— А какво ще е достатъчно, за да те направи щастлива?

Изчервих се от шията до корените на косата си.

— Аз... не знам.

Вярно беше. Никога не съм се замисляла за това. Стигаше ми сестрите ми да се омъжат за подходящи мъже, да имам достатъчно

храна за себе си и баща си и време, за да се науча да рисувам.

— Хммм — каза той, без да помръдне. — Какво ще кажеш за звъна на ето тези камбанки? Или панделка от слънчев лъч? Или гирлянда от лунна светлина?

Усмихна се палаво.

Велик господар на Притиан, да бе. Велик господар на Задявките, по-скоро. Освен това знаеше — знаеше много добре, че ще кажа не, че ще се притесня от самото му присъствие.

Не, няма да му позволя да ме засрами. Достатъчно ме засрамваха напоследък, достатъчно... достатъчно дълго се чувствах като затворена в клетка от лед и горчивина. Затова му се усмигнах сладко, като се постарях да не ми проличи, че стомахът ми се обръща от притеснение.

— Едно плуване ще ми се отрази чудесно.

Не губих време да обмислям решението си. Освен това изпитах голяма гордост от факта, че пръстите ми не трепнаха, докато си свалях ботушите, разкопчавах туниката и ги захвърлях в тревата. Бельото ми беше достатъчно скромно, че да не се вижда кой знае колко от тялото ми, но въпреки това се изправих пред Тамлин с високо вдигната глава и пристъпих към тревистия бряг на езерото. Въздухът беше топъл и приятен, духаше лек бриз, който сякаш нежно целуна голия ми корем.

Бавно, съвсем бавно очите му се спуснаха надолу, после се върнаха обратно към лицето ми. Сякаш изучаваше всеки сантиметър, всяка извивка на тялото ми. И макар че бельото ми с цвят на слонова кост остана на мястото си, този поглед ме накара да се почувствам напълно разсъблечена.

Очите му срещнаха моите и той ми се усмихна лениво, преди да съблече собствените си дрехи. Разкопчаваше копче по копче. Можех да се закълна, че очите му са придобили гладен, див блясък, който ме накара да гледам навсякъде другаде, но не и в тях.

Позволих си да се насладя на кратък поглед към широките му гърди, мускулестите му ръце и силните, дълги крака, преди да вляза в езерото. По никакъв начин не приличаше на Айзък, който, докато бяхме заедно, все още имаше издължените, недодялани форми на непораснал мъж. Не — великолепното тяло на Тамлин беше ваяно векове наред в битки и жестокост.

Течността беше приятно топла и аз повървах по дъното, докато не стана достатъчно дълбоко да поплувам и после да попляскам на място. Течността не беше като вода, беше някак по-гладка, по-гъста. Не беше и като масло, а по-лека и по-чиста. Като топла, течна коприна. Толкова бях заета да се наслаждавам на усещането, когато пръстите ми минаваха през нея, че забелязах Тамлин едва когато се озова до мен.

— Кой те научи да плуваш? — попита той и потопи глава под повърхността. Когато я извади, се усмихваше широко, а по маската му течача блещукащи струйки звездна светлина.

Аз не си потопих главата. Не знаех дали се шегува, когато каза, че от течността ще се почувствам щастлива.

— Когато бях на дванайсет, гледах как селските деца плуват из едно езерце и после сама се научих.

Това беше едно от най-ужасяващите изпитания, които съм преживявала. По време на самообучението си изгълтах горе-долу половината езерце, но схванах как се плува и надмогнах заслепяващата си паника и ужас. Повярвах в себе си. Да мога да плувам ми се струваше жизненоважно умение — умение, което някой ден може да ми спаси живота. Но никога не съм очаквала, че ще доведе до това.

Той пак потопи глава под водата и когато се появи отново, прокара ръка през златистата си коса.

— Как баща ти загуби богатството си?

— Откъде знаеш за това?

Тамлин изсумтя.

— Не мисля, че хората, родени на село се изразяват като теб.

Една част от мен искаше да се заяде с този снобски коментар, но... ами, прав беше и не можех да го виня за това, че е наблюдателен.

— Наричаха баща ми Принцът на търговците — започнах аз, без да спирам да се движа из копринената, странна вода. Почти не се налагаше да проявявам усилие — водата бе толкова топла, толкова лека, че сякаш се носех във въздуха и всяка болка в тялото ми се просмукуваше навън и изчезваше.

— Титлата, която е наследил от своя баща, а той от своя, беше лъжа. Беше ни останало само доброто име, което скриваше дългове, трупани три поколения. Баща ми години наред се опитваше да намери изход от положението и да изплати тези дългове и когато му се предостави такава възможност, той я пое, въпреки рисковете —

прегълтнах. — Преди осем години той качи богатството ни на три кораба, които щяха да отплават към Бхарат за редки подправки и платове.

Тамлин се намръщи.

— Наистина рисковано. Морето там е смъртоносен капан, освен ако не се мине по дългия път.

— Е, тези кораби не минаха по дългия път. Щеше да отнеме твърде много време, а кредиторите му дишаха във врата. Затова той пое риска да изпрати корабите направо към Бхарат. Но те така и не стигнаха до брега.

Наклоних глава назад и си потопих косата във водата. Опитах се да забравя изражението на баща ми в деня, когато съобщиха, че корабите са потънали.

— След това кредиторите се спуснаха към баща ми като вълци. Взеха му всичко, докато от него не остана само опозореното име и малко злато, колкото да купи колибата. Бях на единайсет. Баща ми... Просто спря да прави опити да се изправи на крака.

Не намерих сили да разкажа за онзи последен, отблъскващ момент, когато един от кредиторите дойде с биячите си да осакати крака на баща ми.

— Тогава ли започна да ловуваш?

— Не, дори и след като се преместихме в колибата, изминаха три години, преди парите наистина да свършат — казах аз. — Започнах да ловувам на четиринайсет.

В очите му заигра ново пламъче — не остана и следа от суровия воин, принуден да поеме отговорностите на Велик господар.

— И ето те сега тук. На какво друго се научи сама?

Може да беше от вълшебното езеро или от искрения интерес, изписан по лицето му, но се усмихнах и му разказах за всички онези години, прекарани в гората.

* * *

Изморена, но удивително доволна от няколкото часа плуване, хапване и лежане на тревата, загледах Люсиен, докато яздохме обратно към къщата. Тъкмо минавахме през една ливада, покрита със свежа

пролетна трева, когато той улови десетия поглед, който му хвърлях. Подготвих се за сблъсък, щом той изостана от Тамлин, за да се изравни с мен.

Металното око се присви, а другото ме загледа предпазливо, равнодушно.

— Да?

Тази единствена дума ме убеди, че не е добра идея да споменавам миналото му. И аз не обичах да ме съжаляват. Да не говорим, че не ме познаваше, не и толкова добре, че да реагира с нещо различно от раздразнение, ако спомена нещо, макар знанието за това, което му се е случило, да ми тежеше и натъжаваше.

Почаках, докато Тамлин се отдалечи достатъчно, че дори и свръхразвитият му елфически слух да не може да долови думите ми.

— Така и не успях да ти благодаря за съвета, който ми даде за сюриела.

Люсиен се напрегна.

— О?

Погледнах напред, към безгрижната стойка на Тамлин и спокойния му кон, който сякаш не усещаше изобщо теглото на ездача си.

— Ако все още искаш да умра — казах тихо, — ще трябва да се постарая повече.

Люсиен издиша.

— Нямах такова намерение.

Аз го изгледах продължително.

— Не че ще проливам сълзи, ако умреш — додаде той. Знаех, че е истина. — Но това, което ти се случи...

— Шегувах се — казах аз и му се усмигнах.

— Не е възможно да ми простиш, след като те изпратих в устата на звяра.

— Не съм ти простила. Част от мен не иска нищо друго, освен да те пребие, че не ме предупреди за сюриела. Но те разбирам — аз съм човекът, който уби твой приятел, сега живее в дома ти и с когото се налага да свикнеш. Разбирам те — повторих.

Той замълча. Мина време и аз реших, че повече няма да проговори.

Тъкмо щях да продължа напред, когато той каза:

— Там ми каза, че с първия си изстрел си спасила живота на сюриела. Не своя собствен.

— Стори ми се правилно.

Погледът, който ми отпрати тогава, бе по-замислен от всякога.

— Познавам твърде много Върховни и нисши елфи, които не биха и помислили да го направят.

Протегна ръка към нещо отстрани на тялото си и ми го подхвърли. Почти паднах от седлото, докато се протягах да го хвана — ловджийски нож, украсен със скъпоценни камъни. Хванах го с две ръце.

— Чух те да крещиш — каза той, докато аз разглеждах оръжието. Никога не бях виждала толкова изящно изработен нож, така добре балансиран.

— Поколебах се — продължи той. — Не много, но все пак се поколебах, преди да се втурна натам. Макар че Там стигна до теб навреме, аз все пак наруших думата си в секундите, през които се колебах.

Той посочи с глава ножа.

— Твой е. Не го забивай в гърба ми, моля те.

ГЛАВА 19

На следващата сутрин пристигнаха боите и материалите ми, откъдето и да ги беше намерил Тамлин или прислужниците. Но преди да ми позволи да ги видя, Тамлин ме поведе по коридор след коридор, докато стигнахме едно крило на сградата, в което още не съм била дори по време на нощните ми разходки. Знаех къде ме води, без да се налага да ми казва. Мраморните подове блестяха толкова ярко, че сигурно бяха излъскани преди минути, а през отворените прозорци нахлуваше ветреца с аромат на рози. Всичко това... всичко това е направил за мен. Сякаш ако имаше паяжини и прах, щях да забележа.

Той спря пред двойка дървени врати и се усмихна леко, което бе достатъчно, за да изтъряся:

— Защо правиш нещо... нещо толкова мило?

Усмивката потрепна.

— Отдавна в къщата не е живял някой, способен да оцени картините вътре. Харесва ми, че отново ще радват някого.

Особено щом всяка останала част от живота му е белязана с толкова много кръв и смърт.

Той отвори вратите и аз спрях да дишам.

Подът от светло дърво блестеше на чистата, ярка светлина, нахлуваща от прозорците. Стаята беше празна, с изключение на няколко големи кресла и скамейки, където можеш да седнеш и да гледаш... да гледаш...

Изобщо не усетих кога съм тръгнала по дългата галерия, с една ръка притисната към шията ми, заглеждана в картините.

Толкова много, толкова различни и все пак подредени така, че да се допълват плавно и неусетно... Толкова различни гледни точки, късчета от света и толкова много гледни точки. Пейзажи, портрети, натюрморти... Всяка от тези картини разказваше история, всяка бе отделно изживяване, глас, който викаше или шепнеше, или пееше за различен момент и различно чувство, всяка от тях бе възглас в бездната на времето, че те са там, че съществуват. Някои бяха рисувани

през очи, подобни на моите, от художници, виждащи цветовете и форми, които можех да разбера. Други разкриваха цветовете, за които не съм и подозирала — те ми показваха света, пречупен през съвсем различна от моята гледна точка. Портал към съзнанието на същество, толкова различно от мен, и все пак... и все пак, докато гледах някоя от тези творби, аз можех да я разбера, да я почувствам, да я изживея.

— Не съм и подозирал — каза Тамлин иззад гърба ми, — че хората са способни на...

Той млъкна, когато се обърнах, а ръката ми се спусна от шията към гърдите, където сърцето ми биеше бясно, изпълнено със смесица от непоносима радост, скръб и изумително преклонение — преклонение пред великолепното изкуство пред очите ми.

Той стоеше до вратата, наклонил глава по онзи животински начин и все още неспособен да довърши изречението си.

Прокарах пръсти по мокрите си бузи.

— Това е...

Прекрасно, великолепно, надхвърля всичко, на което е способно въображението ми — нищо от това не можеше да изрази как се чувствам. Задържах ръката си върху сърцето.

— Благодаря ти — казах. Само това успях да измисля, за да му покажа какво означават тези картини... какво означава за мен това, че ме е допуснал тук.

— Идвай винаги, когато поискаш.

Аз му се усмигнах, неспособна да удържа радостта, изпълнила сърцето ми. Неговата усмивка в отговор беше неуверена, но искрена и след нея той ме остави да се възхищавам на галерията сама.

Останах там часове наред. Останах, докато се опих от картините, докато ми се зави свят от глад, затова излязох в търсене на нещо за ядене.

След обяда Алис ми показа една празна стая на първия етаж, с маса, върху която бяха натрупани платна с различни размери, четки, чиито дървени дръжки блестяха на съвършената следобедна светлина, и бои — толкова много бои, освен основните четири цвята, които се надявах да получа, че дъхът ми секна.

Когато Алис излезе, в стаята се възцари тишина и очакване...
Моята стая.

И започнах да рисувам.

* * *

Изминаха няколко седмици. Рисувах и рисувах, най-често ужасно зле.

Не позволявах никой да види творбите ми, независимо колко настояваше Тамлин и колко подигравателно се подсмивваше Люсиен на изцапаните ми с боя дрехи. Нито веднъж не усетих, че образите, които създавам, се доближават дори до онези, които горяха в съзнанието ми. Нерядко рисувах от зори до здрач, понякога в стаята, понякога в градината. Дните започнаха да се сливат. От време на време си взимах почивка и опознавах земите на Пролетта, водена от Тамлин. След тези почивки се връщах, пълна с нови идеи, които ме изкарваха от леглото с настъпването на следващия ден, за да скицирам сцените или цветовете така, както съм ги видяла.

Но имаше и дни, в които Тамлин заминаваше, за да се изправи пред поредната заплаха за земите му и тогава дори рисуването не можеше да ме разсее, докато не се върне, покрит с кръв, която не е негова, понякога в облика си на звяр, понякога като Велик господар. Никога не ми разказваше в подробности какво е правил, а и аз не питах. Достатъчно ми беше, че се е върнал невредим.

В земите около самото имение нямаше и следа от създания като нагите или Боге, но аз стоях далеч от западната гора, макар често да я рисувах по спомени. И въпреки че сънищата ми все още изобилстваха със сцени от убийствата, на които станах свидетел, онези, които причиних, разкъсващата ме бледа жена и сянката, която наблюдаваше, но аз така и не успях да видя ясно, лека-полека спрях да се страхувам. *Остани с Великия господар. С него си на сигурно място.* Така и правех.

Дворът на Пролетта беше земя на полегати зелени хълмове, пищни гори и прозрачни, бездънни езера. Магията не просто изобилстваше из хълмовете и долините, тя извираше от тях. Колкото и да се опитвах да нарисувам това, така и не улавях усещането, което предизвикваше в мен. Затова от време на време си позволявах да рисувам Великия господар, който яздеше до мен, когато се отправяхме на обиколка из земите му в спокойните, лениви дни. Великият

господар, с когото разговарях с удоволствие и същевременно можех да прекарам часове в мълчание, без то да ни пречи.

Сигурно присъствието на магията замъгляваше мислите ми, защото не се бях сещала за семейството си, докато една сутрин не излязох пред външния жив плет, в търсене на ново място за рисуване. От юг долиташе ветреца, който ми разроши косата — свеж и топъл. Пролетта скоро щеше да пукне в човешкия свят.

Кога мина толкова време? Семейството ми — омаяно, нахранено, в безопасност, все още не знаеше къде съм. Смъртният свят... той продължаваше напред без мен, сякаш никога не съм съществувала. Един кратък, жалък шепот, това бе моят живот там, изчезнал, без да остави следа у никого, когото познавах или съм обичала.

Не рисувах и не излязох на разходка с Тамлин този ден. Прекарах го седнала пред едно празно платно, без нито един цвят в съзнанието си.

Никой у дома вече не си спомняше за мен, за тях бях умряла. А Тамлин ме *остави* да забравя тях. Може би боите и платната целяха да ме разсеят, да ме накарат да спра да се оплаквам, да му досаждам с приказки, че искам да ги видя. А може би целяха да ме разсеят от онова, в което болестта превръщаше Притиан. Вече не задавах въпроси, точно както ми нареди сюриелът — като глупав, безполезен, покорен човек.

Единствено инатът ми помогна да изкарам вечерята. Тамлин и Люсиен забелязаха, че съм в лошо настроение и не се опитаха да ме включат в разговора си. Това никак не помогна на растящия ми гняв, затова когато се нахраних, излязох в обляната от лунни лъчи градина и започнах да блуждая между живите плетове и цветните лехи.

Не ме интересуваше къде отивам. След малко се озовах в розовата градина и спрях. Лунната светлина превръщаше алените цветове в тъмновиолетови и посребряваше белите.

— Баща ми е направил тази градина за майка ми — каза Тамлин зад мен. Не се обърнах. Забих нокти в дланите си, когато той застана до мен. — Подарък за съчетанието им.

Взирах се в розовите цветове, без да продумам. Цветята, които нарисувах по масата у дома, сигурно вече са се олющили или изчезнали напълно. А може и Неста да ги е изстъргала.

Ноктите ми пронизваха кожата на дланите. Независимо че Тамлин се е погрижил за тях, нищо, че е омаял спомените им, аз бях... заличена от живота им. Забравена. Позволих му да ме заличи. Той ми предложи бои и място, където да рисувам. Показа ми езера със звездна светлина и лунни дъги, и риби, които могат да ходят. Спаси ми живота като някакъв варварски рицар от легенда и аз погълнах всичко това като елфическо вино. С нищо не бях по-добра от онези заблудени Деца на благословените.

Маската му изглеждаше бронзова в мрака, а изумрудите проблясваха.

— Изглеждаш... разтревожена.

Закрачих към най-близкия розов храст и откъснах един цвят. Бодлите на розата се забиха в пръстите ми. Не обърнах внимание на болката и топлата кръв, която потече от раните. Никога нямаше да успея да нарисувам всичко това както трябва. Никога нямаше да предам образите, които виждах, като художниците, чиито творби висяха по стените на галерията. Никога нямаше да успея да нарисувам градинката на Илейн пред колибата така, както я помнех, дори след като собственото ми семейство вече не помнеше мен.

Той не ме укори, задето съм откъснала една от розите на родителите му. Родители, които, също като моите, вече ги няма, но те сигурно са се обичали и са обичали и него, и то много повече, отколкото моите са ме обичали. Били са семейство, което вероятно би се жертвало да заемат неговото място, ако някой дойде да го отведе.

Пръстите ме боляха и пареха, но не пуснах розата, когато казах тихо:

— Не знам защо се чувствам толкова жестоко засрамена от това, че ги напуснах. Не знам защо имам чувството, че да рисувам, е егоистично, ужасно. Не би трябвало... не би трябвало да се чувствам така, нали? Знаем, че не бива, но не мога да го превъзможна.

Розата висеше безжизнено в ръката ми.

— През всички тези години, всичко, което правех за тях... А те дори не се опитаха да те спрат, когато дойде да ме вземеш.

Ето това беше огромната ми болка, болката, която ме прерязваше на две, ако мислех за нея твърде дълго.

— Не знам защо очаквах от тях да... защо повярвах в илюзията на пуката онази нощ. Не знам защо продължавам да мисля за всичко

това. И защо ме боли.

Той продължи да мълчи, затова добавих:

— В сравнение с теб... с отговорностите ти и с отслабената магия, моето самосъжаление е абсурдно.

— Щом те наранява — каза той нежно, думите сякаш проникнаха дълбоко в мен и ме погалиха, — не мисля, че е абсурдно.

— Защо? — равнодушен въпрос, след който захвърлих розата в храстите.

Той взе ръцете ми в своите. Силните му мазолести пръсти нежно обгърнаха моите и поднесоха едната ми окървавена ръка към устните му. Целуна дланта. Сякаш това бе някакъв отговор.

Устните му бяха гладки, дъхът топъл и коленете ми омекнаха, когато той вдигна и другата ми ръка и я целуна. Целуна я внимателно, по начин, който запали огън в цялата ми същност, между краката ми.

Когато свали ръката ми, по устните му останаха следи от кръвта ми. Погледнах ръцете си, които все още бяха в неговите, и видях, че раните са изчезнали. Вдигнах очи отново към лицето му, към скъпоценната му маска, към белотата на кожата му и червенината на кръвта по устните му. Той каза:

— Не се чувствай виновна за нито един миг, запълнен с нещо, което ти доставя удоволствие.

Той пристъпи към мен и пусна едната ми ръка, за да сложи розата, която бях откъснала, зад ухото ми. Не знаех как се е озовала в ръката му и как са изчезнали бодлите ѝ.

Не можах да се въздържа и отново попитах:

— Защо... защо правиш всичко това?

Той се наведе към мен, беше толкова близо, че се наложи да отметна глава, за да продължа да го гледам в очите.

— Защото човешките ти радости ме пленяват — начинът, по който изживяваш всичко в рамките на смъртния си живот толкова диво и силно, наведнъж... омайващо е. Всичко това ме привлича, макар да знам, че не бива, и се опитвам да устоя.

Защото бях смъртна и щях да остаряя и... не си довърших мисълта, тъй като той се наведе още повече към мен. Бавно, сякаш ми даваше време да се отдръпна, ако искам, той докосна с устни бузата ми. Нежна, топла, трогателно внимателна целувка. След миг се

изправи. Не бях помръднала от момента, в който устата му докосна кожата ми.

— Един ден... един ден ще имаш отговорите на всичките си въпроси — каза той тихо, пусна ръката ми и отстъпи назад. — Но този момент още не е дошъл. Моментът, в който ще е безопасно.

Не виждах очите му в тъмнината, но от тона, с който говореше, знаех, че са пълни с горчицина.

Той си тръгна и аз жадно си поех въздух. Не разбрах, че дори съм спряла да дишам.

Осъзнах, че копнея за топлината му, за близостта му едва когато той си тръгна.

* * *

Изпитвах смазващ срам от всичко, което бях признала, от начина, по който... по който се промени всичко между нас, затова на следващия ден след закуска незабелязано се измъкнах от къщата и поех към гората, за да глътна малко чист въздух и да се любувам на светлината и цветовете. Носех си лъка и стрелите, както и красивия ловджийски нож, подарък от Люсиен. По-добре беше да съм въоръжена, отколкото някой да ме хване неподготвена.

Разхождах се между дърветата и храсталаците около час, преди да усетя нечие присъствие зад себе си — някой се приближаваше към мен, а животните се разбягваха пред него. Усмихнах се на себе си и двайсет минути по-късно се бях настанила в короната на висок бряст, замряла в очакване.

Храстите зашумоляха, сякаш през тях мина повей на вятъра, но аз знаех какво да очаквам, познавах знаците.

Последва свистене и яростен рев, който отекна из гората и разпръсна птичките.

Слязох от дървото и пристъпих на малката полянка. Скръстих ръце и погледнах Великия господар на Двора на Пролетта, увиснал надолу с главата от капана, който бях направила.

Дори и в тази си поза, той успя да ми се усмихне лениво.

— Жестоко човече.

— Това получаваш, когато следиш хората.

Той се засмя, а аз се приближих още повече и се осмелих да прокарам пръст по коприненомеката му златиста коса, увиснала току пред лицето ми, и да се насладя на всички нюанси в нея, нюанси на жълто, кафяво и пшеничено. Сърцето ми заби по-силно и си помислих, че той сигурно го чува. Той обаче наклони глава към мен в мълчалива покана и аз прокарах пръсти през косата му — нежно, леко. Той измърка и звукът отекна в пръстите ми, ръцете, краката и корема ми. Замислих се как ли ще усетя звука, ако тялото му се притисне в моето, кожа до кожа. Отстъпих назад.

Той се сви напред с грациозно движение и замахна с дълъг нокът към пълзящата лоза, която използвах за примка. Поех си дъх да извикам, но преди да успея да го направя, той се преметна и стъпи на земята. Невъзможно ми е да забравя дори за миг какъв е и на какво е способен. Той пристъпи към мен, все така развеселен.

— Днес по-добре ли се чувстваш?

Смотолевих нещо нечленоразделно.

— Добре — рече той. Или не го беше грижа какво съм казала, или се преструваше, че е така. — За всеки случай исках да ти дам това.

Извади три листа хартия от туниката си и ми ги подаде. Аз си прехапах бузата отвътре и се втренчих в листовете. На тях имаше... няколко текста от по пет реда. Стихове. Общо бяха осем и аз започнах да се потя, вторачена в думи, които не можех да разчета. Щеше да ми отнеме цял ден да разбере какво означават.

— Преди да хукнеш да бягаш или да се развиваш... — каза той и надникна към стиховете над рамото ми. Ако имах смелостта, щях да облегна глава на гърдите му. Дъхът му топлеше шията ми, ухото ми.

Той прочисти гърлото си и зачете първия стих.

*Имаше нявга дама потайна
с дух вироглав и малко необичайна.
Приятели нямаше и за показ,
а на мъжете, които се редяха за нея на опашка,
все отговаряше с отказ.*

Веждите ми се бяха вдигнали толкова високо, че сигурно почти допираха косата. Обърнах се и премигнах. Диханията ни се смесиха,

докато той довършваше стиха.

Без да изчака реакцията ми, Тамлин взе листовете от ръцете ми и отстъпи крачка назад, за да прочете втория стих, който беше далеч по-неприличен от първия. Докато стигне до третия, лицето ми беше пламнало. Тамлин направи пауза, преди да прочете четвъртия и след това ми подаде листовете.

— Последната дума на всеки втори и четвърти ред — каза той и посочи с глава към листовете в ръцете ми.

Необичайна. Опашка. Погледнах втория стих. *Клане. Пожарище.*

— Това са... — започнах аз.

— Списъкът ти с думи беше прекалено хубав, за да пропусна възможността да си поиграя с него. И изобщо не ставаше за любовни стихове.

Вдигнах вежда в безмълвен въпрос и той обясни:

— Едно време, когато живеех с войската на баща ми на границата, си организирахме състезания за най-мръсно стихче. По принцип не обичам да губя, затова се постарях да стана добър в съчиняването им.

Не знаех как е запомнил дългия списък с думи, който направих, и не исках да знам. Когато се увери, че няма да извадя стрела и да го прониза, Тамлин отново взе листовете и ми прочете петия стих, най-неприличния от всички.

Когато приключи, аз отметнах глава назад и избухнах в смях, смях като слънчев лъч, който разбива вековен лед.

* * *

Още се усмихвах, когато излязохме от гората и поехме към хълмовете по пътя за имението.

— Ти каза... снощи в розовата градина... — прехапах устни за миг. — Каза, че баща ти е засадил градината в чест на съчетанието му с майка ти, а не сватбата.

— Върховните елфи най-често се женят — каза той, а златистата му кожа леко поруменя. — Но ако са благословени, откриват другаря си. Душа равностойна на тяхната във всяко едно отношение. Някои се женят и без зова на душата, но ако откриеш другаря си, този зов е

толкова силен, че в сравнение с него обикновената женитба е... нищожна.

Не ми стигна смелост да попитам дали има елфи, които усещат такъв зов към смъртни, но ми стигна за друг въпрос:

— Къде са родителите ти? Какво е станало с тях?

В челюстта му трепна мускулче и аз съжалих, че съм попитала, заради болката, трепнала в очите му.

— Баща ми... — ноктите му се показаха над кожата, но не изцяло. Определено бях задала неправилния въпрос — позволих си твърде много, сякаш имах право да го разпитвам за лични неща. — Баща ми беше също толкова лош, като на Люсиен. Даже по-лош. Двамата ми по-големи братя бяха като него. Имаха роби, и тримата, а братята ми... Бях млад, когато Договорът беше подписан, но още помня какво правеха братята ми... — гласът му заглъхна. — Това ми остави белег, достатъчно сериозен, та когато те видях, видях къщата ти, не можах... не исках да постъпя като тях. Не пожелах да нараня теб или семейството ти или да ви подложя на обичайните приумици на елфите.

Роби. Тук е имало роби. Не исках да знам. Никога не съм търсила следи от робство тук, все пак са минали петстотин години. Но дори и след толкова време аз бях просто вид движима собственост за повечето елфи тук, за този свят. Ето защо ми предложи вратичката в Договора, правото да живея където искам в Притиан.

— Благодаря ти — казах.

Той сви рамене, сякаш това ще омаловажи благородството му, ще облекчи тежестта на вината, която все още носи.

— А майка ти? — продължих да питам.

Тамлин въздъхна.

— Майка ми... тя обичаше баща ми много силно. Прекалено силно, но душите им бяха съчетани и... Дори когато ясно виждаше какъв тиранин е той, не казваше и дума срещу него. Никога не съм очаквал или искал да наследя титлата му. Братята ми нямаше да ме оставят да доживея до двуцифрена възраст, ако бяха заподозрели, че я искам. Така че в момента, в който пораснах достатъчно, се присъединих към войската на баща ми и започнах да се обучавам, за да мога един ден да му служа — на него или на този от братята ми, който наследеше титлата.

Той сви и разпусна пръсти, сякаш си представяше ноктите, скрити под плътта.

— Твърде рано осъзнах, че да се бия и да убивам са единствените две неща, които мога да върша добре.

— Съмнявам се — промълвих.

Той ми се усмихна колебливо.

— О, свиря страхотно на цигулка, но синовете на Великите господари не стават пътуващи музиканти. Така че се обучавах и после се бих за баща ми срещу когото ми кажеше да се бия, а кроежите оставих на братята ми. Само че силите ми не спираха да нарастват и нямаше как да го скрия... не и от себеподобните си — той поклати глава. — За щастие или нещастие... всички бяха избити от Великия господар на вражески двор. Аз оцелях, Котелът ми прати късмет, кой знае защо. За майка си скърбях. За останалите...

Отново сви рамене, някак напрегнато.

— Моите братя не биха се опитали да ме спасят от съдба като твоята.

Аз вдигнах поглед към него. Какъв брутален, жесток свят — семейства, чиито членове се избиват взаимно за власт, за отмъщение, от злоба и за повече контрол. Може би неговата доброта и щедрост са ответната реакция на всичко това. Може би, когато ме е видял, е открил, че все едно гледа отражението си в огледало.

— Съжалявам за майка ти — казах аз. Не можех да му дам нищо друго, нищо от това, което той вече ми даде. Той се усмихна. — Значи така си станал Велик господар?

— Повечето Велики господари от раждането си се обучават на маниерите и правилата на дворцовите войни. Когато титлата се падна на мен, преходът беше... труден. Много от придворните на баща ми избягаха в други дворове, вместо да служат на воин звяр, който само им ръмжи.

Полудив звяр, така ме нарече веднъж Неста. Едва се сдържах да не го хвана за ръката, да го погаля и да му кажа, че разбирам как се чувства. Вместо това казах само:

— Значи са идиоти. Ти си опазил земите си от болестта в момент, в който другите като че ли не се справят толкова добре. Идиоти — повторих.

През погледа на Тамлин обаче премина сянка, а раменете му сякаш се превиха почти незабележимо. Преди да успее да го попитам какво има, излязохме от последната горичка и пред нас се ширнаха хълмовете. В далечината по много от тях се виждаха маскирани елфи, които, изглежда, редяха дърва за клади.

— Какво е това?

— Подготвят празничните огньовете за Каланмаи. След два дни е.

— За кое?

— Огнената нощ.

Поклатих глава неразбиращо.

— Не отбелязваме празници в човешкото царство. Не и след като вашият... вашият народ е напуснал земите. На някои места са забранени. Даже не помним имената на боговете ви. Какво се празнува на Кала... в Огнената нощ?

Той се потърка по врата.

— Просто една пролетна церемония. Палим огньовете и... магията, която създаваме, възражда земята за още една година.

— Как създавате магията?

— Има ритуал. Но е... много елфически — той стисна зъби и продължи да върви, по-далеч от незапалените огньовете. — Сигурно ще забележиш повече елфи от обичайното наоколо — и от този двор, и от други територии. В тази нощ им е позволено да ходят където поискат.

— Мислех, че болестта е пропъдила много от тях.

— Така е... но въпреки това ще дойдат доста. Просто... просто стой настрана от тях. В къщата ще бъдеш в безопасност, но ако налетиш на непознати, преди да запалим огньовете по залез-слънце след два дни, не им обръщай внимание.

— Аз не съм ли поканена на церемонията?

— Не. Не си — той свиваше и разпускате пръстите си, отново и отново, сякаш се опитваше да задържи ноктите си скрити.

Въпреки усилието да си придам безгрижен вид, сърцето ми се сви.

Остатъкът от пътя извървахме в напрегнато мълчание — нещо, което не ни се е случвало от седмици. В момента, в който влязохме в градината, Тамлин се вцепени. Не заради мен или заради неловкия ни разговор. Всичко наоколо беше притихнало по онзи смразяващ кръвта

начин, който подсказваше, че наблизо има зло създание. Тамлин оголи зъби и изръмжа, а после обърна поглед към мен.

— Скрый се и каквото и да чуеш, не се показвай.

После изчезна.

Останах на чакълената пътека и се заоглеждах като пълен идиот. Ако наистина наблизо има опасен елф, не бива да стоя на открито. Сигурно трябваше да се засрамя, че не му предлагам помощта си, но... той е Велик господар. Само ще му се пречкам.

Тъкмо приклекнах зад един жив плет, когато до ушите ми достигнаха гласовете на Тамлин и... Люсиен. Приближаваха. Изругах наум и замръзнах. Може би ще успея да се промъкна през градината и да стигна до конюшните. Ако става нещо нередно, там ще намеря не само убежище, но и кон, за да избягам. Тъкмо се канех да хукна към високата трева, която бележеше края на градината и началото на полята, когато ръмженето на Тамлин проряза въздуха от другата страна на плета, зад който се криех.

Обърнах се и ги видях през гъсталака на храстите. *Скрый се*, беше казал той. Ако мръднеш сега, със сигурност ще ме забележат.

— Знам кой ден е — каза Тамлин, но не на Люсиен. Дватамента сякаш бяха застанали пред... нищо. Пред някой, който не беше там. Някой невидим. Щях да си помисля, че си правят шега с мен, ако не чух да им отговаря един нисък, безпльтен глас.

— Поведението ти предизвиква голям интерес в двора — каза гласът, дълбок и съскащ. Аз потръпнах, въпреки че денят беше топъл. — Тя започва да се чуди — чуди се защо още не си се отказал. И защо четири наги са били намерени убити тук преди известно време.

— Тамлин не е като другите глупаци — сопна се Люсиен и изпъна рамене, сякаш стана по-висок и заприлича повече от всякога на воин. Нищо чудно, че стаята му е пълна с оръжия. — Ако е очаквала преклонени глави, значи е по-голяма идиотка, отколкото мислех.

Гласът засъска и кръвта ми се смръзна.

— Как смееш да говориш така за онази, която държи съдбата ти в ръцете си? С една дума, може да унищожи цялото това жалко имение. Не беше доволна, когато чу, че си пратил воините си — сега гласът сякаш се обръщаше към Тамлин. — Но тъй като от това не излезе нищо, тя предпочете да го забрави.

Последва дълбоко ръмжене от страна на Великия господар, но думите, които излязоха от устата му след това, звучаха спокойно.

— Кажи й, че ми омръзна да разчиствам боклука, който хвърля по границите ми.

Безплътният глас се изкиска. Прозвуча като сипец се пясък.

— Тя ти ги праща като дарове и за да ти напомни какво ще стане, ако те хване в нарушение на условията на...

— Нищо не е нарушил — изръмжа Люсиен. — А сега се махай. Достатъчно боклуци като теб са се струпали по границите ни. Не е нужно да омърсяваш и къщата, в която живеем. В тази връзка, стой далече от пещерата. Тя не е обществен път за нечестивци като теб да го ползват, когато им скимне.

Тамлин изръмжа в съгласие.

Невидимото създание отново се засмя — ужасен, кошмарен звук.

— Макар да имаш сърце от камък, Тамлин — каза гласът и Тамлин се скова, — изглежда, че е изпълнено със страх.

Сега гласът звучеше напевно.

— Не се тревожете, Велики господарю — изплю титлата подигравателно. — Всичко ще се оправи съвсем скоро.

— Да гориш в Ада! — каза Люсиен вместо Тамлин и създанието отново се изсмя, преди да се чуе плясък на ципести криле. В лицето ме лъхна смрад и после всичко утихна.

Двамата мъже на пътеката постояха мълчаливо известно време. Аз затворих очи и задишах дълбоко, но в следващия момент две огромни ръце ме хванаха за раменете и аз изписах.

— Отиде си — каза Тамлин и ме пусна. Едва не се строполих на земята.

— Какво чу? — поиска да знае Люсиен. Заобиколи плета и скръсти ръце. Аз погледнах Тамлин, чието лице беше побеляло от гняв, гняв срещу онова създание, и реших да обърна очи към Люсиен.

— Нищо... По-точно нищо не разбрах — казах аз, съвсем искрено. Наистина нищо не разбрах. Не можех да спра да треперя. Нещо в този глас изсмука топлината от тялото ми. — Кой... какво беше това?

Тамлин започна да се разхожда напред-назад по пътеката, а чакълът скърцаше под ботушите му.

— В Притиан живеят елфи, вдъхновили легендите, които карат вас, човеците, да се страхувате толкова от нас. Някои, като този, са възплъщение на тези легенди.

В съскането на онзи глас чух писъците на стотици жертви, молбите на млади девойки, чиито коремни са били разпорвани на елфически олтари. Гласът спомена и нещо за друг двор. Дали онази *тя* е убила родителите му? Велика господарка вместо Велик господар. Предвид жестокостта, която Върховните елфи са склонни да проявяват към членовете на семействата си, срещу враговете си сигурно бяха чудовищно брутални. И ако назряваше война между дворовете, ако болестта вече е отслабила силите на Тамлин...

— Ако Аторът я види... — започна Люсиен и се огледа.

— Не я видя — каза Тамлин.

— Сигурен ли си, че...

— *Не я видя* — изрева Тамлин през рамо, после ме погледна, все така блед от ярост, със стиснати устни. — Ще се видим на вечеря.

Разбрах, че присъствието ми е нежелано, а и копнеех да се озова зад заключената врата на спалнята ми, затова тръгнах бавно към къщата, замислена за онази *тя*, която караше и Тамлин, и Люсиен да се чувстват толкова нервни, и използваше онова *нещо* като вестител.

Пролетният бриз ми прошепна, че не искам да знам.

ГЛАВА 20

След напрегнатата вечеря, по време на която Тамлин не продума нито на мен, нито на Люсиен, аз запалих всички свещи в спалнята си, за да прогоня сенките.

На следващия ден не излязох от къщата, а когато седнах да рисувам, на платното се появи образът на високо, слабо като скелет сивкаво същество с уши на прилеп и огромни ципести криле. Паста му бе зинала като за рев и разкриваше ред след ред остри зъби. Чудовището размахваше криле, за да полети. Докато рисувах, можех да се закълна, че усещам всеки негов дъх, вонящ на леш, че вятърът, който завихряха крилетете му, обещаваеше смърт.

Завършената картина беше толкова зловеща, че я прибрах в дъното на стаята и отидох да убеждавам Алис да ми позволи да помогна с приготвянето на храната за Огнената нощ. Бях готова да правя каквото и да е, за да не се наложи да излизам в градината, където може пак да се появи Аторът.

Пукна зората на деня преди Огнената нощ — Каланмаи, както го нарече Тамлин. Цял ден не видях нито него, нито Люсиен. Когато следобедът започна да преваля, отново се намерих пред централното стълбище в къщата. Прислужниците с птичи маски не се виждаха никъде. Кухнята беше празна — нямаше ги и готвачите, и храната, която бяха готвили през последните два дни. Дочух биене на тъпани.

Звукът идваше отдалече — тъпаните бяха оттатък градината, отминавайки парка, в гората, която е отвъд. Биеха бавно, дълбоко. На всеки един удар отговаряха два други. Призовавах.

Стоях до вратите към градината и се вирах към небето, което скоро се оцвети в оранжеви и червени оттенъци. В далечината, на хълмовете по пътя към гората, заблещукаха пламъци и към рубиненото небе се издигнаха черни стълбове дим — огньовете, чиято подготовка наблюдавах преди два дни. Не съм поканена, напомних си. Не съм поканена на празненството, за което си шушукаха и се смееха прислужниците в кухнята.

Сега тъпаните забиха по-бързо, по-силно. Макар да бях привикнала към миризмата на магия, сега носът ми потръпна от надигащия се метален аромат, по-силен от всякога. Направих крачка напред и спрях, стиснала ръба на вратата. Трябваше да се върна вътре. Зад мен залязващото слънце оцвети черно-белите плочи в сияйно мандаринено, а сянката ми сякаш запулсира с ритъма на тъпаните.

Дори градината, в която обикновено се чуваше непрекъснато жужене от оркестъра на нейните обитатели, сега беше утихнала, заслушана в тъпаните. Изведнъж се появи някаква нишка — нишка, която ме дърпаше към хълмовете и ми заповядваше да тръгвам, да отида да чуя тъпаните на елфите...

И сигурно щях да направя точно това, ако от един коридор не се беше появил Тамлин.

Беше без риза, само с кожения ремък препасан през голите гърди. Златната топка, увенчала дръжката на меча му, проблесна в златно под лъчите на умиращото слънце, а перестите краища на стрелите, подаващи се над рамото му, се обагриха в кървавочервено. Втренчих се в него и той се втренчи в мен. Олицетворение на воин.

— Къде отиваш? — успях да продумам.

— Каланмай е — каза той равно. — Трябва да тръгвам.

Той посочи с глава към огньовете и тъпаните.

— Какво ще правиш? — попитах и хвърлих поглед на лъка в ръцете му. Биенето на тъпаните отекваше в сърцето ми и ритъмът му ставаше все по-див.

Зелените му очи се притвориха под златната маска.

— Като Велик господар трябва да взема участие в Големия ритуал.

— Какъв е този Голям...

— Иди си в стаята — изръмжа той и отново погледна към огньовете. — Заклучи вратите, заложи капани и каквото още ти хрумне.

— Защо? — сопнах се аз. Гласът на Атора изплува в паметта ми. Беше казал нещо за много елфически ритуал — какъв беше този ритуал, по дяволите?

— Просто го направи — зъбите му започнаха да се удължават. Сърцето ми препусна в галоп. — Не излизай до сутринта.

Тъпаните биеха все по-силно, все по-бързо, а мускулите по шията на Тамлин затрептяха, сякаш стоенето на едно място му причиняваше болка.

— Ще се биеш ли? — прошепнах аз и той се изсмя.

Вдигна ръка, сякаш да ме докосне по рамото, но я свали преди пръстите му да се допрат до туниката ми.

— Стой си в стаята, Фейра.

— Но...

— Моля те.

Преди да успея да го помоля да промени решението си и да ме вземе с него, той се втурна навън. Мощните мускули по гърба му заиграха, когато прескочи стълбите към градината и се затича между лехите, пъргав и грациозен като елен. След секунди изчезна от погледа ми.

* * *

Направих, както ми нареди, макар че скоро си дадох сметка, че съм се заключила в стаята си, без да съм вечеряла. С това непрекъснато биене на тъпани и десетките огньове, които блещукаха откъм хълмовете, не можех да спра да се разхождам из стаята и да се вирам през прозореца към пламъците в далечината.

Стой си в стаята.

Но един див, лукав глас, преплетен с тъпаните, ми нашепваше друго. *Върви*, казваше този глас. *Иди да видиш.*

В десет часа вече не можех да издържам. Последвах тъпаните.

Конюшната беше празна, но Тамлин ме научи как да яздя без седло през последните седмици и не след дълго бялата ми кобила препусна напред. Не се налагаше да я насочвам — и тя като мен следваше биенето на тъпаните и се отправи към първия хълм.

Въздухът бе натежал от пушек и магия. Скрита под качулката на наметалото си, аз зяпнах, когато наближихме първите огромни огньове на хълма. Наоколо имаше стотици Върховни елфи, но не успявах да различа чертите на лицата им зад маските. Откъде бяха дошли и къде живееха, щом бяха част от Двора на Пролетта, но не обитаваха имението? Когато се опитах да се съсредоточа върху лицата им, те се

превръщаха в цветни петна. Когато ги гледах с крайчеца на окото си, се виждаха по-ясно, но щом се обърнех с лице към тях, виждах само сенки и цветни водовъртежи.

Това беше магия — някакъв вид омая, която действаше само на мен и целеше да не мога да ги видя ясно, точно както е омаяно семейството ми. Ако биенето на тъпаните не отекваше дълбоко в мен и онзи лукав глас не ме призоваваше, щях да се ядосам, да си помисля дали не е по-добре да се върна в къщата.

Слязох от кобилата и я поведох през тълпата. Човешките ми черти бяха надеждно скрити под качулката. Молех се димът и безбройните аромати, излъчвани от Върховни и нисши елфи, да прикрият човешката ми миризма, но все пак проверих дали двата ножа, които взех, са си на мястото, докато навлизах все по-навътре в празнуващата тълпа.

От едната страна на огъня, който доближих, стояха тъпанджиите, но всички елфи се стичаха към вдлъбнатината между два близки хълма. Завързах кобилата за един самотен чинар, кацнал на малко възвишение, и последвах потока от елфи, все така заслушана в ритъма на тъпаните, който отекваше в земята и в краката ми. Никой не ми обръщаше внимание.

Почти се подхлъзнах, докато слизах към мястото между хълмовете. В единия му край зееше отвор на пещера. Беше украсен с цветя, клонки и листа, а отвъд украсата успях да зърна покрит с животински кожи проход. Вътрешността на пещерата оставаше скрита от погледите, тъй като проходът завиваше, но в стените се отразяваха пламъци.

Каквото и да ставаше или щеше да стане в пещерата поглъщаше цялото внимание на насъбралите се елфи, които се разделиха на две, оформяйки шпалир, водещ към входа. Пътеката, покрай която се редяха, се виеше между двата хълма, а елфите се полюшваха на място в ритъма на тъпаните, който отекваше в стомаха ми.

Погледах ги как се движат, после пристъпих от крак на крак. Това ли ми беше забранено да гледам? Изглеждаше съвсем невинно. Огледах мястото, осветено от пламъците на огъня, и се опитах да пробия с поглед булото на пушека и нощта. Не видях нищо интересно и никой от маскираните елфи не ми обърна внимание. Стояха покрай пътеката и всяка минута към тях се присъединяваха нови и нови

попълнения. Нещо определено щеше да се случи — Големият ритуал, каквото и да представлява.

Проправих си път обратно към върха на хълма, застанах край огъня, близо до групичка дървета, и се загледах в елфите наоколо. Тъкмо събирах смелост да попитам един нисш елф — от прислугата, с птича маска като Алис, който минаваше наблизко, какъв е този ритуал, когато някой ме сграбчи за ръката и ме завъртя.

Премигнах срещу трима непознати и онемях пред острите черти на лицата им, нескрити под маски. Приличаха на Върховни елфи, но имаше нещо особено в тях — изглеждаха по-високи и по-стройни от Тамлин и Люсиен, а черните им, бездънни очи излъчваха нещо жестоко. Нисши елфи, значи.

Онзи, който ме хвана за ръката, ми се усмихна отвисоко, разкривайки леко заострени зъби.

— Човешка жена — измърмори той и ме огледа. — Отдавна не сме виждали такава като теб.

Опитах се да си издърпам ръката, но той ме стискаше здраво за лакътя.

— Какво искате? — попитах, като се постарях да звуча спокойно и хладно.

Двамата елфи, застанали от двете ми страни, се усмихнаха и един от тях ме хвана за другата ръка точно когато посягах за ножа.

— Просто да се позабавяваме в Огнената нощ — каза единият и протегна бледа, твърде дълга ръка, за да отметне кичур коса, паднал върху лицето ми. Аз се дръпнах, за да не му позволя да ме докосне, но той ме държеше здраво. Никой от елфите около огъня не реагира, никой дори не погледна към нас.

Ако извиках за помощ, щеше ли някой да отговори? Дали Тамлин ще отговори? Едва ли щях отново да извадя подобен късмет — най-вероятно бях изразходвала целия отреден ми късмет при схватката с нагите.

Отново си дръпнах ръката, този път по-силно. Те ме стиснаха още по-здраво, докато ме заболя, и нямаше никакъв начин да стигна до ножовете си. Тримата се скупчиха около мен, с което ме скриха от околните. Огледах се в търсене на съюзник. Сега виждах повече елфи без маски. Тримата, които ме държаха, се засмяха — нисък, съскащ

звук, който ме обгърна. Не си давах сметка колко далече от всички останали съм застанала, колко близо съм до гората.

— Пуснете ме — казах, по-високо и по-гневно, отколкото мислех, че мога, предвид треперенето в краката си.

— Доста смело изказване от човек в нощта на Каланмай — каза онзи, който държеше лявата ми ръка. Пламъците на огъня не се отразяваха в очите му. Сякаш поглъщаха светлината. Сетих се за нагите, чиято отблъскваща външност олицетворяваше гнилата им същност. Тези три красиви, неземни лица около мен ми се струаха много по-зловещи.

— Щом ритуалът е изпълнен, ще се позабавляваме, нали? Какъв късмет, какъв чудесен късмет да попаднем на човешка жена тук.

Озъбих му се.

— Свалете си ръцете от мен — казах аз още по-високо — всеки можеше да ме чуе.

Единият прокара ръка по тялото ми. Костеливите му пръсти опипаха ребрата ми, хълбоците. Опитах се да отскоча, но така само се опрях в онзи, който стоеше зад мен. Той усуква косата ми около пръстите си и ме дръпна още по-близо. Никой не погледна към нас, никой не забеляза.

— Спрете — казах, но думите ми излязоха като пресеклива въздишка, когато тримата започнаха да ме побутват към гората, към мрака. Борех се и се мятах. В отговор те съскаха. Единият ме блъсна напред и аз залитнах. Ръцете им ме пуснаха за момент. Земята се приближи към мен и аз посегнах за ножовете, но преди да успея да ги извадя или да падна в тревата, две силни ръце ме подхванаха под мишниците и ме изправиха.

Бяха силни ръце — топли и големи. Съвсем различни от острите, костеливи пръсти на тримата елфи, които замръзнаха на място, когато ръцете на непознатия ме изправиха на крака.

— Ето така. Търсех те — каза дълбок, чувствен мъжки глас, който чувах за първи път. Не свалях очи от тримата елфи и се приготвих да се бия, когато притежателят на гласа излезе напред и праметна ръка около раменете ми.

Тримата нисши елфи пребледняха, а тъмните им очи се разшириха.

— Благодаря ви, че я намерихте — каза спасителят ми учтиво, спокойно. — Насладете се на Ритуала.

Тонът му прозвуча достатъчно заплашително, че да се вцепенят. Без да кажат и дума, те хукнаха обратно към огъня.

Освободих се от ръката на спасителя си и се обърнах да му благодаря.

Пред мен стоеше най-красивият мъж, когото някога съм виждала.

ГЛАВА 21

Непознатият излъчваше чувствена грация и спокойствие. Без съмнение Върховен елф. Късата му черна коса беше лъскава като гарванови пера и контрастираше с бледата му кожа и очите, толкова дълбоко сини, че изглеждаха виолетови, дори на светлината на огъня. Сега в тези очи проблясваха палави искрици, докато мъжът ме гледаше.

За момент никой от нас не продума. *Благодаря* изглеждаше недостатъчно за онова, което направи за мен, но в същото време имаше нещо в абсолютната му неподвижност, в начина, по който нощта като че ли се сгъстяваше около него, което ме разколеба да казвам каквото и да е. Идеше ми да хукна да бягам.

И той не носеше маска. Значи бе от друг двор.

По чувствените му устни играеше лека усмивка.

— Какво прави тук една смъртна в Огнената нощ?

Гласът му звучеше като мъркване на любовник, от което по тялото ми плъзнаха тръпки и докоснаха всеки мускул, кост и нерв.

Отстъпих крачка назад.

— Доведоха ме приятели.

Тъпанджиите ускориха темпото, приближаваше кулминацията, която все още не разбирах. Толкова отдавна не съм виждала лице без маска, което дори и бегло да прилича на човешко. Дрехите му — изцяло в черно, изкусно ушити, очертаваха тялото му и не можех да не видя, че изглежда великолепно. Сякаш бе въплъщение на нощта.

— И кои са тези приятели? — усмивката не слизаше от устните му — хищник, преценяващ плячката си.

— Две дами — излъгах аз.

— А имената им?

Той направи крачка напред и пъкна ръце в джобовете си. Отстъпих назад и не отговорих. Да не би току-що да се отървах от три чудовища само за да попадна на нещо още по-страшно?

Когато стана ясно, че няма да му отговоря, той се засмя.

— Няма защо да ми благодариш — рече. — За това, че те спасих.

Настръхнах от тази арогантност и направих още една крачка назад. Бях достатъчно близо до огъня и до пътеката между хълмовете, където се бяха събрали всички елфи, че да успея да избягам, ако се движа достатъчно бързо. Може би някой ще се смили над мен, може би Люсиен или Алис са там.

— Странно е за човек да бъде приятел с двама елфи — отбеляза той и закричи в кръг около мен. Можех да се закълна, че след него се проточиха струйки нощ, изпъстрени със звезди. — Вие човечите обикновено не се ли страхувате от нас? И като стана дума, не се ли предполага да си стоите от вашата страна на стената?

Ужасявах се от него, но нямах намерение да му го казвам.

— Познавам ги открай време. Никога не съм имала причина да се страхувам от тях.

Той спря да обикаля и ме изгледа внимателно. Сега стоеше между мен и огъня... и пътя ми за бягство.

— И въпреки това са те довели тук за Големия ритуал и са те изоставили.

— Отидоха да вземат нещо за ядене и пиене — казах аз и усмивката му се разшири. Явно с думите си току-що се бях разкрила. Видях как прислужниците товарят храната за празника, но може би не са я докарали тук.

Той остана загледан в мен още малко и се усмихваше. Никога не съм срещала толкова красив мъж и никога в главата ми не са звънели повече предупредителни камбани.

— Опасявам се, че напитките и храната са далече — каза той и пристъпи към мен. — Може да мине известно време, преди да се върнат. Мога ли да те придружа донякъде, междувременно?

Той извади едната си ръка от джоба и я сгъна в лакътя.

Беше успял да разгони онези трима елфи, без да си мръдне и пръста.

— Не — казах с надебелял от ужас език.

Той махна с ръка към пътеката, водеща до пещерата, и към тъпанджиите.

— Е, наслаждавай се на Ритуала. Опитай се да не си навличаш повече неприятности.

Очите му блеснаха по начин, който ми подсказа, че за да не си навлека неприятности, трябва да стоя възможно най-далече от него. Но в мен напиреха толкова много въпроси, че макар да поемах може би най-големия риск в живота си, изгърсих:

— Значи не си от Двора на Пролетта?

Той се върна обратно — всяко движение бе изпълнено с изящество, зад което дремеше убийствена мощ, но аз не отстъпих, когато той ми отправи ленива усмивка.

— Приличам ли на някого от Двора на Пролетта?

В думите му звънна арогантност, достижима единствено за безсмъртните. Засмя се тихо.

— Не, не съм част от благородния Двор на Пролетта. Което ме радва — той посочи към лицето си, там, където при други обстоятелства щеше да има маска.

Трябваше да си тръгна, да си затворя устата.

— Тогава какво правиш тук?

Необичайните очи на мъжа сякаш светнаха с особена, заплашителна светлина, която ме накара да отстъпя назад.

— Защото тази нощ всички чудовища са пуснати от клетките си, независимо от кой двор са. И аз мога да ходя където си поискам до сутринта.

Още гатанки и въпроси без отговор. Но смелостта ми се изчерпа, особено когато усмивката му стана студена и жестока.

— Наслади се на Ритуала — повторих собственото му пожелание възможно най-равнодушно.

После забързах към пътеката между хълмовете, изнервена от факта, че се обръщам с гръб към него. С облекчение се смесих с тълпата, която чакаше неизвестно какво.

Когато най-сетне спрях да треперя, се огледах. Повечето от събраните елфи носеха маски, но имаше някои, като опасния непознат и онези трима, от които ме беше отгървал, чиито лица бяха открити. Или са свободни от дворцова служба, или са придворни на друг Велик господар. Не можех да ги различа. Докато оглеждах тълпата, очите ми срещнаха погледа на маскиран елф от другата страна на пътеката. Едното му око беше кафяво и блестеше като червената му коса. Другото беше метално. И двамата мигнахме едновременно, а после

очите му се разшириха. Изчезна и след секунда някой ме сграбчи за лакътя и ме издърпа от тълпата.

— Да не си изгубила ума? — изкрещя Люсиен над биенето на тъпаните. Лицето му беше посивяло. — Какво правиш тук?

Никой от околните не ни обърна внимание, всички бяха вперили погледи в началото на пътеката.

— Искях да... — започнах аз, но Люсиен изруга.

— Идиотка! — кресна ми и после погледна към мястото, което наблюдаваха останалите. — Безполезна смъртна глупачка.

След тези думи той млъкна и ме метна на рамо като чувал с картофи. Въпреки че се въртях и протестирах, въпреки настояванията ми да вземем коня, той не ме пусна и когато най-сетне вдигнах глава, видях, че тича, и то много бързо. По-бързо от всяко живо същество. Призля ми и затворих очи. Не ги отворих, докато не почувствах, че въздухът е станал по-хладен и по-спокоен, а тъпаните се чуват отдалече.

Люсиен почти ме пусна на пода във фоайето на имението и когато аз се закрепих на крака, видях, че е все така блед.

— Глупачка такава — сопна ми се. — Той не ти ли каза да си стоиш в стаята?

Люсиен погледна през рамо, към хълмовете, където биенето на тъпаните се ускори още повече и звучеше като буря.

— Едва ли имаше...

— Това дори не беше церемонията!

Едва тогава обърнах внимание на потта, която се стичаше по лицето му, и паническият блясък в очите му.

— В името на Котела, ако Там те беше открил...

— И какво? — извиках аз в отговор. Мразех да се чувствам като непослушно дете.

— Това е Големият ритуал, Котелът да ме свари! Никой ли не ти каза за него?

Мълчанието ми бе достатъчно красноречив отговор. Почти виждах как биенето на тъпаните пулсира по кожата му, как го призовава да се присъедини към останалите.

— Огнената нощ полага началото на пролетта, и в Притиан, и в смъртния свят — започна Люсиен. Макар думите му да звучаха спокойно, гласът му потреперваше.

Облегнах се на стената и се насилих да си придам безгрижен вид, макар да бях далече от безгрижието.

— Тук посевите ни зависят от магията, която съживяваме на Каланмаи — тази нощ.

Пъхнах ръце в джобовете на панталона си. И Тамлин беше казал нещо подобно преди два дни. Люсиен потръпна, сякаш се отърси от нежелано докосване.

— Правим това с Големия ритуал. Всеки от седемте Велики господари на Притиан провежда ритуала всяка година, тъй като магията им идва от земята и накрая отново се връща в нея — първо взимаме, после даваме.

— И какъв е този ритуал? — попитах, а той цъкна с език.

— Тази нощ Тамлин ще позволи... на мощна и опасна магия да обладае тялото му — каза Люсиен, загледан към далечните огньовете. — Магията ще поеме контрол над съзнанието, тялото и душата му, и ще го превърне в Ловеца. Ще го изпълни с една-единствена цел — да намери Девицата. От съчетанието им магията ще се освободи и ще се разпръсне по земята, където ще възроди живота за още една година.

Лицето ми се сгорещи и едва се стърпях да не започна да пристъпвам от крак на крак.

— Тази нощ Там няма да бъде елфът, когото познаваш — добави Люсиен. — Няма да знае дори името си. Магията ще погълне всичко в него, освен онази единствена първична заповед, тази нужда.

— А коя... коя е Девицата? — успях да продумам.

Люсиен изсумтя.

— Никой не знае, докато не дойде моментът. След като Там хване белия елен и го убие за жертвоприношението, той ще тръгне към пещерата, а покрай пътеката ще го чакат женски елфи и всяка ще се надява да бъде избрана за негова партньорка за нощта.

— Какво?

Люсиен се засмя.

— Да. Всички онези женски елфи около теб край пътеката ще чакат Тамлин да ги избере. Този избор е чест, но ще зависи от инстинкта на Там.

— Но и ти беше там... и други мъжки елфи — лицето ми пламна и се потях. Ето защо тримата елфи бяха там и са решили, че самото ми присъствие е в унисон с техните желания.

— А — Люсиен се изкикоти. — Ами Там не е единственият, който ще провежда Ритуала. Щом направи избора си, всички сме свободни да пообщуваме. Макар че това не е Големият ритуал, и нашите флиртове тази нощ също ще помогнат на земята.

Той отново отърси от себе си невидимата ръка и обърна очи към хълмовете.

— Имаш късмет, че те намерих — добави той тихо. — Защото иначе той щеше да те подуши и да те вземе, но не Тамлин щеше да те вкара в онази пещера.

Очите му срещнаха моите и аз се вледених.

— Не си мисли, че щеше да ти хареса. Тази нощ не е за любов.

Преглътнах тежко. Стомахът ми се обръщаше.

— Трябва да тръгвам — рече Люсиен с поглед, отново зареян към хълмовете. — Трябва да се върна преди Тамлин да стигне до пещерата, поне да се опитам да го озаптя, когато подуши миризмата ти и не успее да те открие в тълпата.

Догади ми се от мисълта за това как Тамлин ме насилва. Но да чуя, че... че някаква дива, първична част от него ме иска... Дишането ми причиняваше болка.

— Стой си в стаята тази нощ, Фейра — каза Люсиен и се запъти към вратите към градината. — Който и да почука на вратата, не отключвай. Не излизай до сутринта.

* * *

В някакъв момент съм задрямала, седнала пред тоалетката. Събудих се в момента, в който тъпаните спряха да бият. През къщата премина тръпнеща тишина и косъмчетата по ръцете ми настръхнаха, когато покрай мен профуча вихър магия и излезе навън.

Макар да не ми се искаше, си помислих за вероятния ѝ източник и се изчервих, а сърцето ми се сви. Погледнах часовника. Минаваше два сутринта.

Е, определено не е бързал с Ритуала, което означава, че момичето сигурно е било красиво и очарователно и е привлякло инстинктите му.

Зачудих се дали се е радвала, че е избрана. Сигурно. Отишла е на хълма по своя воля. Тамлин е Велик господар, а ритуалът е чест.

Предполагам, че Тамлин е също така и красив. Ужасно красив. Макар да не можех да видя горната половина на лицето му, очите му изглеждаха добре, а устните му бяха пълни и красиви. Пък и тялото му, което... което... Изсъсках и станах.

Втренчих се във вратата на стаята си и в капана, който бях заложила. Що за безумие — няколко парчета въже и дърво нямаше да ме опазят от демоните, които бродеха по тези земи.

Имах нужда да правя нещо с ръцете си, затова внимателно развалих капана. После отключих вратата и излязох в коридора. Що за абсурден празник. Напълно абсурден. Добре, че хората са се отказали от подобни неща.

Стигнах до празната кухня, изядох половин самун хляб, една ябълка и лимонов сладкиш. Поех към стаята, в която рисувах, дъвчейки бисквита с шоколад. Трябваше да изкарам поне някои от влудяващите образи, които изпълваха съзнанието ми, дори да се налага да рисувам на свещ.

Тъкмо стигнах до ъгъла на коридора, когато пред мен изникна висока мъжка фигура. Лунната светлина, която нахлуваше от отворения прозорец, бе посребрила маската му, а златистата му коса, пуснатата, украсена с лавров венец, сияеше.

— Отиваш ли някъде? — попита той. Гласът му не беше изцяло от този свят.

Потиснах тръпката, която се надигна в мен.

— Излязох да хапна нещо — казах аз. С болезнена яснота усещах всяко свое движение, всеки дъх, който си поемах, докато се приближавах към него.

Голите му гърди бяха нашарени с фигури, изрисувани с тъмносиня боя, и от размазаните петна получих доста ясна представа къде са го докосвали. Опитах се да не обръщам внимание на факта, че рисунките продължават и под пъпа му.

Щях да го подмина, но той ме сграбчи толкова бързо, че не видях нищо, усетих само как ме притисна към стената. Бисквитата падна от ръката ми, когато той улови китките ми.

— Подуших те — промълви той, а изрисуваните му гърди се повдигаха и спускаха толкова близо до моите. — Потърсих те, но теб те нямаше.

Вонеше на магия. Когато го погледнах в очите, там блещукаха остатъци от свръхестествена мощ. Нямахте доброта, нямахте суховат хумор и предпазлив укор. Тамлин, какъвто го познавах, бе изчезнал.

— Пусни ме — казах с възможно най-спокоен тон. Ноктите му изскочиха и се впиха в дървото над ръцете ми. Все още беше под влиянието на магията, беше подивял.

— Ти ме подлудяваш — изръмжа той и звукът отекна в шията ми и се плъзна към гърдите ми, които се напрегнаха болезнено. — Търсих те, а теб те нямаше. Когато не те намерих — той доближи лицето си до моето, диханията ни се смесиха, — се наложи да избира друга.

Не можех да избягам. Дори не съм съвсем сигурна, че искам да бягам.

— Тя ме помоли да не съм нежен — изсъска той, а зъбите му заблестяха на лунната светлина. Доближи устни до ухото ми. — С теб обаче щях да съм нежен.

Аз потреперих и затворих очи. Всеки сантиметър от тялото ми се изопна, докато думите му отекваха в мен.

— Щях да те накарам да стенеш и да повтаряш името ми през цялото време. А това време щеше да е много, много дълго, Фейра.

Произнесе името ми като милувка, горещият му дъх погъделичка ухото ми. Неволно извих гръб.

Той откъсна ноктите си от стената, а на мен ми се подкосиха коленете, щом ме пусна. Подпрях се на стената, за да не се свлека на пода, за да не го сграбча — да го ударя или да го прегърна, не знаех. Отворих очи. Той все още се усмихваше. Усмивка на звяр.

— Защо са ми остатъците от нечие чуждо пиршество? — попитах и се опитах да го отблъсна. Той ме сграбчи за ръцете и ме захапа за шията.

Извиках, когато зъбите му стиснаха нежното място, където шията ми се съединяваше с рамото. Не можех да се движа, не можех да мисля. Светът се сви и се изпълни с усещането от устните и зъбите му върху кожата ми. Не я пронизаха, хапеше ме, за да не ме остави да избягам. От натиска на тялото му върху моето — едновременно твърдо и меко, пред очите ми се спусна червена пелена, в която проблесна светкавица и аз притиснах хълбоци към неговите. Трябваше да го мразя, да го мразя заради този глупав ритуал, заради жената, с която е бил тази нощ...

Зъбите му пуснаха кожата ми, а езикът му помилва белега. Не помръдна. Продължи да се притиска към мен и да целува шията ми. Съвсем съзнателно, лениво, сякаш маркираше територията си. Между краката ми пулсираше непоносима топлина, докато тялото му се търкаше в моето, до всяко чувствително място, възпламенено до болка. От устните ми се откъсна стон.

Той се дръпна. Въздухът, който облъхна освободената ми от него кожа, ми се стори вледеняващ. Дишах тежко, а той се взираше в мен.

— Никога повече не престъпвай заповедите ми — каза той с мъркащ глас, който отекна из всяко кътче на тялото ми, събуди го и веднага го накара да се предаде.

После обмислих думите му и изпънах рамене. Той ми се ухили пак по онзи див начин и в следващия момент ръката ми рязко се съедини с лицето му.

— Не ми казвай какво да правя — изсъсках. Дланта ми пареше. — И не ме хапи като някакъв побеснял звяр.

Той се изсмя с горчивина. На лунната светлина очите му имаха цвета на листа в дълбока сянка. Исках повече. Исках твърдото му тяло да се притисне в моето. Исках да усетя устните, зъбите и езика му върху голата си кожа, по гърдите си, между краката си. Навсякъде, исках го навсякъде, давех се в тази нужда.

Ноздрите му потрепнаха, когато ме подуши — подуши всяка пареща, подлудяваща мисъл, която пулсираше в тялото ми, в сетивата ми. Издиша рязко.

После изръмжа — тих, разочарован и едновременно с това гневен звук, и се отдалечи.

ГЛАВА 22

Когато се събудих, слънцето се издигаше високо в небето. Цяла нощ се мятах в леглото, чувствах се празна и всичко ме болеше.

Прислужниците си отспиваха след снощния празник, затова сама си приготвих ваната и полежах доста дълго в нея. Колкото и да се опитвах да забравя усещането от устните на Тамлин върху шията ми, в момента там имах огромна синина. След като се изкъпах, се облякох и седнах пред тоалетката да си сплета косата.

Започнах да отварям чекмеджетата в търсене на шал или нещо подобно, за да скрия синината, която надничаше изпод яката на синята ми туника, но в един момент спрях и се втренчих в отражението си. Той се държа като дивак, като звяр, и ако тази сутрин е дошъл на себе си, видът на синината, която ми направи, ще е най-малкото наказание, което заслужава.

Изсумтах и разтворих яката на туниката. Прибрах кичур златистокестенява коса зад ухото си, за да няма нищо, което да скрива синината. Бях прекалено ядосана, за да ме е страх какво ще стане.

Тръгнах надолу, тананикайки си, размахала безгрижно ръце. Носът ми ме поведе към трапезарията, където знаех, че се сервира обядът за Тамлин и Люсиен. Когато отворих вратите, ги открих и двамата, проснати в столовете си. Можех да се закълна, че Люсиен спи седнал, с вилица в ръка.

— Добър ден — казах приповдигнато и отправих твърде захаросана усмивка на Великия господар. Той премигна срещу мен, а после двамата измърмориха някакъв поздрав, докато аз се настанявах на един стол срещу Люсиен, вместо на обичайното си място срещу Тамлин.

Отпих голяма глътка от бокала си с вода и започнах да трупам храна в чинията си. Наслаждавах се на напрегнатото мълчание, което цареше, докато ядях.

— Изглеждаш... освежена — отбеляза Люсиен и хвърли поглед на Тамлин.

Аз свих рамене.

— Добре ли спа?

— Като бебе — усмихнах му се. Лапнах поредната хапка и видях как очите на Люсиен се залепиха за шията ми, като самонасочващ се механизъм.

— Каква е тази синина? — повиши глас Люсиен.

Посочих с вилица към Тамлин.

— Питай него. Той го направи.

Люсиен започна да мести поглед от мен към Тамлин и обратно, и накрая на устните му се появи лека усмивка.

— Защо Фейра има на шията си синина, направена от теб? — попита той с тон, който ясно показваше, че се забавлява.

— Ухапах я — каза Тамлин, без да спира да реже пържолата си. — Сблъскахме се във фоайето след Ритуала.

Аз изопнах гръб.

— Изглежда много ѝ се иска да умре — продължи Тамлин, все така режейки месото. Нотките му бяха прибрани, но връхчетата им почти се показваха над кожата. Гърлото ми се сви. Наистина беше ядосан, бесен от глупостта ми, която ме накара да изляза от стаята, но някак си успяваше да държи гнева си на къс и много обтегнат повод.

— Та, щом Фейра не я е грижа за заповедите ми, не мога да бъда държан отговорен за последствията от неподчинението ѝ.

— Отговорен? — сопнах се аз и сложих ръце на масата. — Ти ме приклеци в коридора като вълк, приклецил заек!

Люсиен подпря лакът на масата и сложи ръка върху устата си. Кафявото му око блестеше.

— Макар и да не съм бил на себе си, и двамата с Люсиен ти казахме да не излизаш от стаята си — каза Тамлин толкова спокойно, че ми идваше да си оскубя косата.

Не можах да се въздържа. Изобщо не направих и опит да потисна нажежения до червено гняв, който завладя всичките ми сетива.

— Елфическо прасе! — креснах аз и Люсиен избухна в толкова силен смях, че за малко да падне от стола си. Когато зърнах растящата усмивка на Тамлин, излязох.

Трябваша ми два часа да спра да рисувам малки портретчета на Тамлин и Люсиен със свински лица. Докато довършвах последния — „Две елфически прасета се въргалят в собствената си мръсотия“, така

ще нарека творбата си, се усмигнах в чистата, ярка светлина на личната ми стая за рисуване. Тамлин какъвто го познавах, се беше завърнал.

Това ме караше да се чувствам... щастлива.

* * *

Разменихме си извинения на вечеря. Той дори ми поднесе букет от бели рози, набрани от градината на родителите му, и макар да се престорих, че не ме интересуват, настоях Алис да се погрижи добре за тях, когато се върнах в стаята си. Тя само ми кимна сухо и каза, че ще ги сложи в стаята ми за рисуване. Заспах с усмивка.

За пръв път от много, много дълго време спях спокойно.

* * *

— Не знам дали трябва да се радвам, или да се тревожа — каза Алис на следващата вечер, докато спускаше златната фуста върху вдигнатите ми ръце.

Аз се усмигнах. Дивях се на изящната метална дантела, която прилепна към тялото ми като втора кожа, преди да се спусне надолу и да опре в пода.

— Просто рокля — казах аз и отново вдигнах ръце, за да ми облече Алис ефирната рокля в тюркоазено. Беше достатъчно прозрачна, за да се вижда златната мрежа отдолу, беше лека, въздушна, жива, сякаш се носеше по невидимо течение.

Алис се подсмигна и ме заведе до тоалетката, за да се заеме с косата ми. Беше ме страх да погледна в огледалото, докато тя работеше.

— Това значи ли, че отсега нататък ще се обличаш в рокли? — попита Алис, която разделяше косата ми на кичури, без да имам идея какво смята да прави с тях.

— Не — бързо казах аз. — Тоест... ще си нося обичайните дрехи през деня, но си помислих... Помислих си, че ще е приятно да пробвам и рокля, поне за една вечер.

— Разбирам. Радвам се, че не си изгубила напълно здравия си разум.

Изкривих уста на една страна.

— Кой те е учил как да сплиташ коса така?

Пръстите ѝ замряха за миг, после продължиха да се движат.

— Майка ми научи мен и сестра ми, а нейната майка е научила нея.

— Винаги ли си живяла в Двора на Пролетта?

— Не — каза тя и започна да закрепва косата ми с фуркети. — Не, родом сме от Двора на Лятото и още имам роднини там.

— Как дойде тук?

Алис срещна погледа ми в огледалото и сви устни.

— Сама избрах да дойда тук... И всички ме помислиха за луда. Но сестра ми и мъжът ѝ бяха убити, а момчетата им... — тя се закашля, сякаш думите я давеха. — Дойдох тук, за да помогна с каквото мога.

Потупа ме по рамото.

— Погледни.

Набрах смелост да погледна отражението си.

Изтичах от стаята, преди да изгубя смелост.

* * *

Докато вървах към трапезарията, стисках юмруци, изпънала ръце до тялото си, за да не започна да трия потните си длани в роклята. Щом стигнах вратата, изведнъж ми се прииска да хукна нагоре и да се преоблека в туника и панталони. Но знаех, че вече са ме чули да се приближавам или са ме подушили, или са използвали каквото там свръхразвито сетиво имат, за да разберат, че съм тук. Бягството само щеше да влоши нещата, затова събрах смелост и отворих двойните врати.

Каквото и да обсъждаха Люсиен и Тамлин, разговорът спря и аз се опитах да не забелязвам ококорените им очи, докато вървах към обичайното си място в далечния край на масата.

— Е, имам да свърша нещо важно и закъснявам — каза Люсиен и преди да успее да го изоблича в лъжа или да го помоля да остане,

елфът с лисичата маска изчезна.

Усетих пълната тежест на вниманието на Тамлин върху всеки дъх, който си поемах, и всяко движение, което правех. Разгледах свещниците върху полицата на огромната камина. Каквото и да кажех, щеше да прозвучи абсурдно, но по някаква причина устата ми реши да се отвори и да заговори.

— Толкова си далече — посочих голямото пространство на масата между нас. — Сякаш си в друга стая.

Почти цялата маса изчезна и Тамлин се озова на по-малко от метър от мен. Вече седяхме на далеч по-интимна маса. Изписках и почти паднах от стола, а той се засмя, когато зяпнах към масичката, която ни делеше сега.

— Така по-добре ли е? — попита той.

Постарах се да не обръщам внимание на металния мирис на магията и казах:

— Как... как го направи? Къде отиде масата?

Той наклони глава на една страна.

— В промеждутъка. Представи си го като... килер, скрит в невидимите гънки на пространството.

Той започна да свива и разпуска пръсти и завъртя шия, все едно се отърсваше от някаква болка или схващане.

— Магията изморява ли те?

По мощния му врат май проблясваха капчици пот.

Той спря да свива и разпуска пръсти и сложи ръце на масата.

— Преди беше по-лесно от дишането, но сега... сега трябва да се съсредоточавам.

Заради болестта, плъзнала из Притиан, и изпитанията, на които го подлага.

— Можеше просто да се преместиш по-близо — казах аз.

Тамлин ми се усмихна лениво.

— И да пропусна възможността да се поперча пред една красива жена? В никакъв случай.

Аз се усмихнах и сведох очи към чинията си.

— Наистина си красива — тихо повтори той. — Сериозно — добави, когато видя, че правя гримаса. — Не се ли погледна в огледалото?

Макар че синината от ухапването му все още загрозяваше шията ми, наистина изглеждах добре. Женствена. Не бих се нарекла красавица, но... Не се стреснах от отражението си. Няколкото месеца тук са направили чудеса с непохватната ъгловатост на тялото ми и изпитото ми лице. Смеех да кажа, че и в очите ми — в моите очи, не в майчините ми очи или в очите на Неста, се появи някаква нова светлина. В *моите* очи.

— Благодаря — казах аз и с облекчение замълчах, докато той ми сервира и после сервира на себе си. Когато стомахът ми беше пълен до пръсване, се осмелих да вдигна поглед към него, наистина да го погледна.

Тамлин се беше облегал на стола си, но раменете му бяха напрегнати, а устата беше изопната в тънка черта. Не са го викали на границата от няколко дни и не се е връщал окървавен и изтощен отпреди Огнената нощ. Въпреки това... Скърбеше за елфа с откъснатите криле от Двора на Лятото. Колко скръб и тежко бреме носеше за всички станали жертва на конфликта — на болестта и нападенията по границата? Беше Велик господар — титла, която не е искал или очаквал, но е принуден да носи. И полагаше всички усилия да се справи добре.

— Ела — казах аз, станах от стола си и го хванах за ръката. Дланта ми усещаше мазолите му, но пръстите му стиснаха моите, когато ме погледна. — Имам нещо за теб.

— За мен? — повтори той внимателно, но се изправи. Изведох го от трапезарията. Когато се опитах да пусна ръката му, той не позволи.

Това бе достатъчно да ме накара да вървя възможно най-бързо, сякаш можех да избягам от блъскащото се в гърдите ми сърце, от безсмъртното му присъствие толкова близо до мен. Минавахме коридор след коридор, докато стигнахме стаята ми за рисуване. Там той най-сетне освободи ръката ми и аз извадих ключа. Студеният въздух ухапа ръката ми, лишена от топлината на неговата.

— Знаех, че ще поискаш ключ от Алис, но не вярвах, че наистина заключваш вратата — каза той иззад гърба ми.

Хвърлих му подозрителен поглед през рамо и отворих вратата.

— В тази къща всеки слухти. Не исках ти или Люсиен да влизате тук, докато не съм готова.

Пристъпих в тъмната стая и се прокашлях, за да го подсетя да запали свещите. Отне му повече време отпреди и аз се зачудих дали смаляването на масата не го е изморило повече, отколкото ми показва. Сюриелът каза, че Великите господари са самата сила и все пак... нещо наистина сериозно се е объркало, щом му трябва толкова време да запали едни свещи. Стаята постепенно се освети, аз потиснах тревогата си и тръгнах напред. Поех си дълбоко дъх и посочих статива и картината, поставена на него. Надявах се, че няма да забележи другите, наредени покрай стените.

Той се завъртя на място, за да огледа стаята.

— Знам, че са странни — казах аз. Дланите се потяха отново, затова ги скрих зад гърба си. — И знам, че не са... не са толкова хубави, като онези, които имаш, но...

Приблжих се до картината на статива. Беше по-скоро импресия, а не отражение на реалността.

— Исках да ти покажа тази — казах и посочих цапаницата в зелено, златисто, сребристо и синьо. — За теб е. Подарък. За всичко, което направи.

Бузите, шията, ушите ми пламнаха, когато той безмълвно се приближи до картината.

— Горичката с езерото звездна светлина — обясних бързо.

— Знам какво е — промълви той, изучавайки внимателно платното. Отстъпих крачка назад. Не можех да понеса да го наблюдавам как я гледа. Не трябваше да го водя тук, обвиних виното, което изпих на вечеря, и глупавата рокля. Той се взираше в картината цяла една мъчителна вечност, после отклони поглед... към най-близкото платно, подпряно на стената.

Стомахът ми се сви. Неясен пейзаж от сняг и оголени дървета, нищо друго. Приличаше на... на нищо не приличаше, предполагам, освен за мен. Отворих уста да обясня, като се укорявах, че не съм обърнала всички тези картини с лице към стената, но той заговори първи.

— Това е твоята гора. Гората, в която си ловувала.

Той се доближи до картината, взрян в мрачната студена гора, в бялото, сивото, кафявото и черното.

— Това е бил животът ти — поясни.

Бях прекалено засрамена, твърде смаяна, за да отговоря. Той продължи към следващата картина, подпряна на стената. Мрак и гъсти кафяви краски, проблясъци на рубиненочервено и оранжево, които се процеждат между тях.

— Колибата ви през нощта.

Опитах се да помръдна, да му кажа да спре да гледа тези платна и да обърне внимание на онези, които съм изложила, но не можех, не можех дори да дишам както трябва, докато той вървеше от картина на картина. Следващата показваше загоряла, яка мъжка ръка, легнала върху слама, свита в юмрук, стиснала няколко кичура златистокестенява коса. Моята коса. Сърцето ми се сви.

— Това е мъжът, с когото си се срещала, онзи от селото.

Той наклони глава на една страна, докато изучаваше картината. От устните му се процеди тихо ръмжене.

— Когато сте правили любов — той отстъпи крачка назад и огледа цялата редица платна. — Само в тази има светлина.

Това... ревност ли беше?

— Това беше единственото бягство, което имах.

Истина беше. Нямах да се оправдавам заради Айзък. Не и след като Тамлин току-що беше извършил Големия ритуал. Не че го обвинявах, но ако смяташе да ревнува от Айзък...

Тамлин, изглежда, разбра това, защото вдиша и издиша дълбоко, преди да премине към следващото платно. На него имаше няколко издължени сенки на мъже, от чиито стиснати юмруци и дървени бухалки капеше яркочервено. То се прокрадваше и изпълваше докрай картината с трите сенки, надвиснали над свита фигура на пода, кръвта бликаше от нея, кракът ѝ бе извит под неестествен ъгъл.

Тамлин изруга.

— Била си там, когато са чупили крака на баща ти.

Преглътнах мъчително през свито гърло.

— Някой трябваше да ги умолява да спрат.

Тамлин ми хвърли дълъг поглед, изпълнен с разбиране, и отново се обърна към картините. Там бяха всичките, всички рани, отворили се отново през последните месеци. Премигнах. Няколко месеца. Дали наистина семейството ми още вярваше, че ще стоя цяла вечност при измислената, умираща леля?

Най-сетне Тамлин обърна очи към картината на горичката с езерото. Кимна оценяващо. Но посочи към платното с потъналата в сняг гора.

— Тази. Искам тази.

— Тя е студена и меланхолична — казах аз и прикрих потрепването си. — Изобщо не подхожда на имението.

Той се приближи към картината и ми отпрати усмивка, по-красива от която и да е вълшебна поляна или езеро със звездна светлина.

— Въпреки това я искам — каза той меко.

Никога не съм копняла така силно за нещо, отколкото сега да сваля маската от лицето му и да го видя, да открия дали наистина изглежда така, както го сънувам.

— Каж ми, че има как да ти помогна — прошепнах аз. — За маските, за тази опасност, която изсмуква така силите ти. Каж ми... просто ми кажи какво да направя.

— Човек иска да помогне на елф?

— Не се подигравай — помолих го. — Моля те, просто... просто ми кажи.

— Нищо не искам да правиш. Нищо не можеш да направиш, нито ти, нито който и да е друг. Бременето е само мое.

— Не е нужно...

— Напротив. Онова, пред което съм изправен, което трябва да изтърпя, Фейра... ти няма да оцелееш.

— Значи ще живея тук вечно, в неведение за онова, което се случва? Ако не искаш да разбере какво става с Притиан... би ли предпочел... — преглътнах отново. — Би ли предпочел да отида да живея другаде? Където няма да те разсейвам?

— Каланмай не те ли научи на нещо?

— Само че магията те превръща в звяр.

Той се засмя, макар и не съвсем весело. Когато не отговорих, той въздъхна.

— Не, не искам да живееш другаде. Искам те тук, където мога да се грижа за теб, където, щом се върна, ще знам, че си тук, на сигурно място и рисуваш.

Не можех да откъсна очи от него.

— В началото си помислих да те изпратя някъде другаде — промълви той. — Част от мен все още мисли, че трябва да ти намеря друг дом. Но вероятно проявих егоизъм. Дори когато ясно ми показва, че предпочиташ да пренебрегнеш Договора или да намериш спасителна вратичка в него, не намерих сили да те пусна да си идеш... да намериш друго място в Притиан, където ще ти е достатъчно приятно, че да не искаш да избягаш.

— Защо?

Той взе малката картина със заснежената гора и отново я разгледа.

— Имал съм много любовници — призна. — Аристократки, жени воители, принцеси...

Юмрукът на яростта ме удари ниско в корема при мисълта за всички тези жени — ярост, предизвикана от титлите им, от несъмнената им красота, от близостта, която са изпитвали с него.

— Но те така и не ме разбраха. Не разбраха какво ми е било, какво ми е сега да се грижа за хората си и за земите. Не разбраха за белезите, които все още нося, и колко тежки са лошите ми дни.

Гневната ревност у мен изчезна като роса от тревата, когато той се усмихна на картината.

— Тази картина ми напомня за това.

— За кое? — прошепнах.

Той свали платното и ме погледна, погледна вътре в мен.

— Че не съм сам.

Тази нощ не заключих вратата на стаята си.

ГЛАВА 23

Следобеда на следващия ден лежах по гръб на тревата и се наслаждавах на слънчевата светлина, която нахлуваше през дебелия балдахин, образуван от короните на дърветата. Обмислях как да изобразя всичко това в следващата си картина. Люсиен заяви, че има скучна посланическа работа и ни остави двамата с Тамлин сами да се оправяме. Великият господар ме заведе на поредното възхитително място в омагьосаната си гора.

Само че тук магии нямаше — нямаше езера със звездна светлина, нямаше водопади в цветовете на дъгата. Просто една полянка, над която се издигаше плачеща върба и където течеше малко ручейче. Лежахме, без да говорим, без никой от нас да се чувства неловко. Хвърлих поглед на Тамлин, който дремеше до мен. Златната му коса и маската сияеха върху изумруденозеленото на тревата. Изящната извивка на ухото му ме накара да затая дъх. Беше едно от многото неща, които непрекъснато ми напомняха колко сме различни. Какво друго беше различно? Копнеех да протегна ръка и да сваля маската му, да зърна лицето му, макар и само за секунда. Той, изглежда, беше свикнал с нея след толкова много години. Не бях сигурна, че ще издържа с маска на лицето толкова дълго, без да полудея — без да мога да усещам дъжда и вятъра върху лицето си.

Той отвори едно око и ми се усмихна лениво.

— Песента на върбата винаги ме приспива.

— Кое на кое? — попитах аз и се подпрях на лакти, за да видя по-добре дърветата.

Тамлин посочи върбата. Клоните ѝ сякаш въздишаха, полюшвани от вятреца.

— Тя пее.

— Предполагам, че мръсни войнишки песнички.

Той се усмихна, подпря се на лакът и се обърна към мен.

— Ти си човек — каза, а аз подбелих очи. — Сетивата ти все още са затворени за всичко наоколо.

Направих гримаса.

— Поредната от многото ми слабости.

Думата слабост някак си беше загубила отровното си жило.

Той махна стръкче трева от косата ми. Лицето ми пламна, когато пръстите му докоснаха за миг бузата ми.

— Мога да ти помогна да видиш — каза той. Пръстите му се спуснаха към плитката ми и се заиграха с нея. — Да видиш моя свят, да го чуеш и да го помиришеш.

Дишането ми се ускори, когато той се надигна и седна.

— Да го вкусиш — добави Тамлин, а очите му проблеснаха, когато се обърнаха към синината на шията ми.

— Как? — попитах аз, цялата сгорещена, когато той коленичи пред мен.

— Всеки дар си има цена.

Аз се намръщих, а той се ухили.

— Една целувка.

— В никакъв случай! — възкликнах, но кръвта ми кипна и се наложи да заровя ръце в тревата, за да не ги протегна към него. — Не мислиш ли, че не е честно да не мога да виждам всичко това?

— Аз съм Върховен елф. Ние не даваме нищо, без да получим нещо в замяна.

Изненадах себе си като казах:

— Добре.

Той премигна, явно очаквал да се противя малко повече. Скрих усмивката си и седнах изправена срещу него. Коленете ни се докосваха. Облизах устни, а сърцето ми запърха толкова бързо, сякаш имах колибри в гърдите си.

— Затвори очи — каза той и аз се подчиних, заровила пръсти в тревата.

Птичките чуруликаха, а клоните на върбата въздишаха. Тревата изшумоля, когато Тамлин се надигна на колене. Напрегнах се, когато целуна първо единия ми клепах и после другия. Отдръпна се и ме остави бездиханна, докосването на устните му остана дълго върху кожата ми.

Чуруликането на птичките се превърна в оркестър — симфония от клюки и веселие. Никога не съм чувала толкова много пластове музика, никога не съм долавяла вариациите и мелодиите, които се

извиваха около трелите им. А отвъд птичата песен се чуваше неземна мелодия — женски глас, меланхоличен, скръбен... върбата. Поех си шумно въздух и отворих очи.

Светът бе станал по-наситен, по-ясен. Ручейчето представляваше почти невидим поток, който обливаше гладките като коприна камъни, събрал всички цветове на дъгата. Дърветата бяха обгърнати от ефирно сияние, което сякаш идваше от сърцевината им и танцуваше по краищата на листата. Не усещах острия метален мирис — не, мирисът на магия напомняше аромата на жасмин, на люляк, на рози. Никога няма да мога да нарисувам всичко това, богатството му, самото усещане... Може би ще успея да пресъздам частица от него, но никога всичко.

Магия... всичко беше магия и това разбиваше сърцето ми.

Погледнах Тамлин и сърцето ми се пръсна на парчета.

Беше Тамлин, но и не беше той. Приличаше на онзи Тамлин, когото сънувам. Кожата му сияеше със златист отблясък, а около главата му блестеше ореол от слънчева светлина. А очите му...

Не бяха просто златистозелени, а съчетаваха всеки възможен нюанс на двата цвята, който можех да си представя, сякаш всички листа в гората се бяха слели в едно. Това е един от Великите господари на Притиан — убийствено красив, завладяващ, всемогъщ.

Дъхът ми замря в гърлото, когато докоснах ръба на маската му. Хладният метал впи зъби в пръстите ми, а изумрудите се плъзгаха под мазолестата ми ръка. Вдигнах и другата си ръка и хванах краищата на маската. Дръпнах леко.

Маската не помръдна.

Той започна да се усмихва, когато я дърпах повторно. Аз премигнах и отпуснах ръце. В следващия момент обвитият в златно сияние Тамлин изчезна и се появи отново старият Тамлин. Все още чувах песента на върбата, но...

— Защо не те виждам вече?

— Защото върнах омаята.

— Каква омая?

— Да изглеждам нормално. Или поне възможно най-нормално, предвид това проклето нещо — каза той и посочи маската. — Да си Велик господар, дори и с... намалели способности, върви заедно с определени физически признаци. Затова нямаше как да скрия от

братята си и от никого в какво се превръщам. Така е по-лесно да се слея с тълпата.

— Но маската наистина не може да се махне... Тоест, сигурен ли си, че няма някой, който знае как да оправи онова, което магията е причинила в онази нощ, дори да е член на друг двор?

Не знаех защо маската ме притеснява толкова. Не ми трябваше да виждам цялото му лице, за да го опозная.

— Съжалявам, че си разочарована.

— Просто... Просто искам да знам как изглеждаш.

Зачудих се кога съм станала толкова повърхностна.

— Как мислиш, че изглеждам?

Наклоних глава настрани.

— Едър, прав нос — казах аз, като си представях образа, който веднъж се опитах да нарисувам. — Високи скули, които подчертават очите. Леко... леко извити вежди — завърших и се изчервих.

Той се усмихваше толкова широко, че виждах зъбите му — човешки, не зъби на звяр. Опитах се да измисля оправдание, че съм толкова директна, но устата ми се отвори в прозявка, а върху очите ми се спусна неподозирана тежест.

— Ами твоята част от сделката?

— Какво?

Той се наведе към мен, а усмивката му придоби палав оттенък.

— Целувката ми?

Сграбчих пръстите на ръката му.

— Ето — казах и шумно го мляснах по опакото на дланта. — Ето ти целувката.

Тамлин избухна в смях, но за мен светът се размъти, караше ме на сън. Върбата ме подканваше да легна и аз я послушах. Отдалече чух Тамлин да ругае.

— Фейра?

Да спя. Искях да спя. И нямаше по-подходящо място за сън от това, докато слушам върбата, птичките и ручея. Свих се и легнах на една страна, подвила ръка под главата си вместо възглавница.

— Трябва да те прибера вкъщи — измърмори той, но не направи опит да ме изправи на крака. Усетих леко тупване на земята и аромата на земя, на пролетен дъжд и прясна трева, който той излъчваше, нахлу

в носа ми, когато легна до мен. По тялото ми се разля удоволствие, когато ме погали по косата.

Такъв прекрасен сън. Никога досега не съм спала толкова добре. Толкова ми беше топло и удобно до него. Толкова спокойно. Накрая гласът му проникна в дрямката ми.

— И ти изглеждаш точно така, както те сънувах — прошепна той, дъхът му погали ухото ми и тогава тъмнината ме погълна.

ГЛАВА 24

На сутринта ме събуди не зората, а някакво жужене в стаята. Изстенах и седнах в леглото, после премигнах и се втренчих в набитата жена с кожа от дървесна кора, която се суетеше с подноса със закуската.

— Къде е Алис? — попитах и разтърках очи, за да прогоня съня. Явно Тамлин ме е донесъл дотук. Явно ме е носил по целия път.

— Какво? — тя се завъртя към мен. Птичата ѝ маска изглеждаше познато. Виждала ли съм я преди? Щях да запомня елф с подобна кожа. И вече да съм я нарисувала.

— Алис да не е болна? — попитах пак и спуснах крака на пода. Това беше моята стая, нали? Огледах се за потвърждение.

— Ти да не си си изгубила ума? — рече елфът.

Прехапах устни.

— Аз съм Алис! — изкудкудяка тя, поклати глава и се запъти към банята, за да ми приготви ваната.

Това беше невъзможно. Алис, която познавах, беше светла, пухкава и изглеждаше като Върховен елф.

Потърках очи с палец и показалец. Омая, това каза, че е спуснал върху себе си Тамлин. Елфическото си зрение, което ми предаде, е свалило ефекта на всички омаи, които виждах досега. Но защо е трябвало да омайва всичко?

Защото бях изплашен човек, ето защо. Защото Тамлин е знаел, че ще се заключа в тази стая и никога няма да изляза, ако видя истинския им облик.

Нещата се влошиха, когато тръгнах надолу по стълбите, за да потърся Великия господар. Коридорите бяха пълни с маскирани елфи, които никога преди не бях виждала. Някои бяха високи и приличаха на хора — Върховни елфи като Тамлин, а други... не бяха. Нисши елфи. Опитах се да не се втренчвам в тях, тъй като, изглежда, най-много ги изненадаваше моето нескрито внимание.

Почти треперех, когато стигнах до трапезарията. Люсиен, за щастие, изглеждаше като Люсиен. Дали защото Тамлин му е казал да се скрие зад по-силна омая, или защото не го беше грижа как изглежда пред мен, не знаех.

Тамлин седеше на обичайното си място, отпуснал гръб на облегалката, но се изправи, когато ме видя да стоя до вратата.

— Какво има?

— Има... много хора... елфи, наоколо. Кога пристигнаха?

Почти изкрещях, когато сутринта надникнах през прозореца на спалнята и видях елфите, с които беше пълна градината. Повечето от тях, всичките с маски на насекоми, подкастрияха храстите и плевяха цветните лехи. Тези бяха най-странни от всички, защото от гърба им излизаха прозрачни, пърхащи криле, които пречупваха бялата светлина и я разбиваха в цветовете на дъгата. И, разбира се, имаха зеленикавокафява кожа и неестествено дълги крайници, а...

Тамлин прехапа устни, за да не се засмее.

— Бяха си тук през цялото време.

— Но... аз не чух нищо.

— Разбира се, че не си чула — проточи Люсиен и започна да подхвърля един кинжал от ръка в ръка. — Погрижихме се да не виждаш и да не чуваш нищо, освен абсолютно наложителното.

Аз наместих реверите на туниката си.

— Значи... значи, когато тръгнах след пуката онази нощ...

— Го направи пред публика — довърши Люсиен.

А си мислех, че съм толкова тиха. Значи съм се промъквала между елфи, които сигурно са се смели до припадък на слепия човек, вървящ по дирите на една илюзия.

Опитах се да се преборя с връхлитащия ме срам. Обърнах се към Тамлин. Устните му потрепнаха и той ги стисна силно, но в очите му останаха развеселени пламъчета, докато казваше:

— Беше много смела.

— Но виждах нагите... и пуката, и сюриела. И... и елфа, чиито крила бяха... бяха изтръгнати — казах аз и направих гримаса, когато споменът нахлу в съзнанието ми. — Защо омаята не действаше върху тях?

Очите му потъмняха.

— Те не са от моя двор — каза Тамлин, — затова омаята ми не действаше върху тях. Пуката принадлежи на вятъра и всичко променливо. А нагите... те принадлежат на другиго.

— Разбирам — излъгах аз, защото абсолютно нищо не разбирах.

Люсиен се засмя, усетил лъжата, и аз му хвърлих кръвнишки поглед.

— Напоследък отново те виждаме доста рядко.

Той започна да си чисти ноктите с кинжала.

— Зает съм. Както и ти, доколкото разбирам.

— Това пък какво означава? — сопнах му се аз.

— Ако ти предложи луната на връвчица, ще целунеш ли и мен?

— Не се дръж като магаре — каза му Тамлин и изръмжа леко, но Люсиен продължи да се смее и не спря, докато не излезе от стаята.

Останала насаме с Тамлин, аз пристъпих от крак на крак.

— Значи ако попадна пак на Атора — започнах аз, най-вече за да наруша тежкото мълчание, — ще го видя, така ли?

— Да, и гледката няма да е приятна.

— Ти каза, че миналия път не ме е видял, а той определено не приличаше на член на твоя двор — продължих. — Защо?

— Защото хвърлих върху теб омая, когато влязохме в градината — обясни той. — Аторът не можеше нито да те види, нито да те чуе, нито да те подуши.

Погледът му се отклони към прозореца зад мен и той прокара ръка през косата си.

— Правя всичко възможно да те скрия от създания като Атора... и още по-лоши. Болестта отново се засилва... и все повече от тези създания се освобождават от веригите си.

Стомахът ми се обърна.

— Ако се натъкнеш на някое — продължи Тамлин, — дори ако изглежда приятно, но те кара да се чувстваш неспокойна, се престори, че не го виждаш. Не говори с него. Ако те наранят, аз... резултатите няма да са приятни нито за тях, нито за мен. Спомни си какво стана с нагите.

Ставаше дума за безопасността ми, не да се забавлява. Той не искаше да ме наранят и не искаше да наказва някого за това, че ме е наранил. Макар нагите да не бяха от неговия двор, дали убийството им му е причинило болка?

Осъзнах, че очаква от мен отговор и кимнах.

— Онази... болест отново ли се е разразила?

Тамлин отвърна тихо:

— Засега само в други територии. Тук си на сигурно място.

— Не се тревожа за собствената си безопасност — казах аз.

Погледът му омекна, но устните му останаха стиснати.

— Всичко ще бъде наред.

— Възможно ли е това влошаване на нещата да е временно?

Глупава надежда.

Тамлин не ми отговори, което само по себе си беше отговор. Ако болестта отново се е активирала... Този път не си направих труда да му предлагам помощта си. Вече знаех, че няма да ми позволи да се замесвам в проблема, какъвто и да е той.

Тогавя си помислих за картината, която му дадох, и за това, което той каза за нея... и ми се прииска, въпреки всичко, да ме допусне до себе си.

* * *

На следващата сутрин открих глава в градината.

Окървавената глава на Върховен елф, забучена на статуята на голямата чапла, размахала криле, която красеше фонтана. Каменната фигура беше обляна с толкова кръв, че главата трябва да е била прясно отсечена, преди да я забучат на сочещия към небето клон на чаплата.

Носех статива и боите, за да нарисувам една леха с ириси, когато се натъкнах на главата. Стативът и боите се пръснаха по чакъла.

Не знам къде отидох, след като вторачено гледах главата — с уста раззината в писък, с изскочили кафяви очи, с изпочупени, окървавени зъби. Нямахше маска, значи не беше от Двора на Пролетта. Не забелязах никакъв друг отличителен знак.

Кръвта му изглеждаше толкова ярка на фона на сивия камък, а устата зееше направо неприлично. Отстъпих крачка назад и се блъснах в нещо твърдо и топло.

Извъртях се, вдигнала инстинктивно ръце пред себе си, но гласът на Тамлин каза:

— Аз съм.

Замръзнах. До него стоеше Люсиен, пребледнял и суров.

— Не е от Двора на Есента — каза Люсиен. — Не го познавам.

Тамлин сложи ръка на рамото ми, когато се обърнах отново към главата.

— И аз не го познавам — каза той. Думите му бяха подчертани от ниско, зловещо ръмжене, но от ръката на рамото ми не се показаха нокти. Въпреки това ме стисна за момент, когато Люсиен пристъпи в плиткия басейн на фонтана, където стоеше статуята. Продължи да върви, докато не се озова под ужасяващата глава и вдигна очи, за да я огледа.

— Има клеймо зад ухото — каза той и изруга. — Планина и три звезди.

— Двора на Нощта — каза Тамлин съвсем тихо.

Дворът на нощта, най-северната територия в Притиан, ако си спомнях вярно картата на стенописа. Земя на мрак и звездна светлина.

— Защо... защо ще правят такова нещо? — промълвих.

Тамлин пусна рамото ми и пристъпи напред. Загледа как Люсиен се качва на статуята, за да свали главата. Отвърнах поглед към една дива ябълка.

— Дворът на Нощта прави каквото си пожелае — каза Тамлин. — Живеят по собствени правила и спазват свой собствен, изкривен морал.

— Садистични убийци, до един — рече Люсиен. Аз му хвърлих предпазлив поглед. Седеше на крилото на чаплата. Отвърнах очи.

— Наслаждават се на мъченията във всякаква форма и ще приемат нещо подобно за особено забавно.

— Забавление, а не послание, така ли? — огледах градината.

— О, послание е — каза Люсиен. Свих се, когато чух влажните, плътни звуци на плът и кост, плъзгащи се по камъка, докато той сваляше главата от статуята. Бях одрала достатъчно животни през годините, но това... Тамлин отново сложи ръка на рамото ми.

— Да пробият защитите ни, да извършат престъплението най-вероятно наблизо, щом кръвта е толкова прясна... — Люсиен се приземи в плиткия басейн с плясък. — Точно такъв род забавления допадат на Великия господар на Двора на Нощта. Кучият му син.

Премерих на око разстоянието от фонтана до къщата. Петнайсет-двайсет метра. Толкова близо са били до нас. Тамлин ме потърка по

рамото с палец.

— Все още си в безопасност. Това е просто тяхното виждане за шега.

— И няма връзка с болестта, така ли? — попитах аз.

— Само дотолкова, доколкото и те знаят, че болестта се събужда отново... и искат ние да знаем, че обикалят Двора на Пролетта като лешояди, в очакване защитите ни да паднат.

Явно съм изглеждала толкова зле, колкото се и чувствах, защото Тамлин добави:

— Няма да допусна това.

Не посмях да посоча как маските на лицата им са достатъчно доказателство, че нищо не може да се направи срещу болестта.

Люсиен излезе от басейна, но аз не бях в състояние да го погледна, не и с главата в ръце.

— Скоро ще си получат заслуженото. Да се надяваме, че болестта ще се стовари на главите им.

Тамлин му изръмжа да се погрижи за главата и чакълът захрущя под ботушите на Люсиен.

Наведох се да си събера боите и статива. С треперещи ръце се опитах да вдигна една от големите четки. Тамлин коленичи до мен, взе ръцете ми в своите и ги стисна.

— Все още си в безопасност — повтори той. Заръката на сюриела отекваше в съзнанието ми. *Остани с Великия господар, човеко. С него ще си в безопасност.*

Кимнах в отговор.

— Това е просто поза — каза той. — Дворът на Нощта носи смърт, но това тук е просто начинът, по който техният Велик господар си прави шеги. Ако нападне някого тук — теб, това ще му навлече повече неприятности, отколкото е готов да преживее. Ако болестта ни нанесе сериозни щети и Дворът на Нощта успее да премине границите ни, ще бъдем готови да ги посрещнем.

Станах с треперещи колене. Елфическа политика, дворове...

— Представата им за шеги сигурно е била още по-ужасна, докато сме били ваши роби.

Сигурно са вършели неописуеми неща с хората, когато си поискат. Сигурно са изтезавали по кошмарни начини човешките си домашни любимци. В очите на Тамлин премина сянка.

— Има дни, в които много се радвам, че съм бил дете, когато баща ми е изпратил робите си на юг от стената. Онова, на което станах свидетел дотогава, беше достатъчно лошо.

Не исках и да си го представям. Дори и сега, след толкова месеци тук, не съм правила опити да търся следи, оставени от древните човеци, които са живели по тези земи като роби. Не мисля, че петстотин години са достатъчни, за да изчезне петното от мъченията, които народът ми е преживял тук. Трябва да спра да мисля за това, трябва, но не можех.

— Помниш ли дали са били щастливи от заминаването си?

Тамлин сви рамене.

— Да. Но никога не са живели като свободни хора и не познаваха сезоните, както ги познаваш ти. Не знаеха какво да правят в света на смъртните. Но да, повече от тях бяха много, много щастливи да си тръгнат — звучеше все едно произнасянето на всяка дума му коства усилие. — И аз бях щастлив, че си тръгват, нищо, че баща ми не беше.

Макар да стоеше съвсем неподвижно, ноктите му се показаха над кожата.

Нищо чудно, че се чувстваше толкова неловко с мен и не знаеше какво да ме прави, когато ме доведе тук. Казах тихо:

— Ти не си като баща си, Тамлин. Или като братята си.

Той сведе поглед и аз добавих:

— Никога не си ме карал да се чувствам като в затвор. Никога не съм се чувствала като вещ, която ти принадлежи.

Сенките, които преминаха през погледа му, докато ми кимаше с благодарност, ми подсказаха, че това не е всичко. Имаше още много неизказано за семейството му, за живота му преди то да бъде избито и тежестта на титлата да падне на плещите му. Нямах да го питам, не и сега, когато са го налегнали тревоги за болестта, не и докато той не е готов да сподели. Той ми осигури лично пространство и уважение — не мога да не му отвърна със същото.

Този ден не бях в състояние да рисувам.

ГЛАВА 25

Извикаха Тамлин на границата няколко часа след като открих главата. Не пожела да ми каже къде точно и защо отива. Аз обаче се досетих за истината от онова, което не ми каза — болестта наистина пълзеше из другите дворове и приближаваше нашия.

Не се върна през нощта — за пръв път, откакто бях тук, но прати Люсиен да ми съобщи, че е жив. Люсиен наблегна особено силно на последната дума и аз спях ужасно, макар една малка част от мен да се дивеше, че Тамлин е сметнал за нужно да ме уведоми как е. Знаех си, знаех, че съм тръгнала по път, който най-вероятно ще разбие смъртното ми сърце на хиляди парченца, но... Но не можех да се спра. Не бях в състояние да се спра от деня на схватката с нагите. А след като видях главата... и научих за игрите, които си разменят различните дворове и в които човешките животи не бяха нищо повече от пионки... Щом си помислех за това, ми призляваше.

И въпреки приближаващата се заплаха, на следващия ден се събудих от весела мелодия на цигулка и когато погледнах през прозореца, видях, че градината е украсена с панделки и гирлянди. На далечните хълмове зърнах приготовления за огньовете и стълбове, около които да се танцува. Когато попитах Алис — чийто народ, както разбрах, се е казвал уриски, какво става, тя каза: „Лятното слънцестоене. Големите празненства едно време се организираха в Двора на Лятото, но... сега нещата са различни. Така че празнуваме тук. И ти ще дойдеш.“

Лято... през седмиците, които прекарвах в рисуване и вечери с Тамлин и в обикаляне на имението в компанията му, беше дошло лятото. Дали семейството ми все още смята, че съм на гости на някаква забравена леля? Какво ли правеха? Щом е слънцестоене, значи ще има малко събиране на площада в селото — нищо религиозно, разбира се, макар че Децата на благословените сигурно ще се присламчат в опитите си да спечелят за вярата някой от младежите. Малко закуски, бира, дадена безплатно от единствената кръчма, и може би няколко

танца. Единственото събитие, което се празнуваше на този ден, е последната почивка преди дългите, изнурителни летни дни на жътва и оран.

Украсите в градината тук обаче ми подсказаха, че тукашното празненство ще е с доста по-голям размах.

Тамлин не се появи до късно този ден. Измъчваше ме тревога, дори когато рисувах набързо панделките и гирляндите в градината. Може и да съм егоистична и дребнава, предвид завърналата се болест, но тайно се надявах, че празненството по повод слънцестоеенето не изисква ритуали като онзи в Огнената нощ. Дори не исках да мисля какво ще направя, ако ято красиви женски елфи се нареди на опашка, за да си избере той някоя от тях.

Едва късно следобед чух дълбокия му глас и цвилещия смях на Люсиен да отекват из коридорите на къщата чак до стаята ми за рисуване. Раменете ми се превиха от облекчение, но когато хукнах навън да ги посрещна, Алис ме дръпна на горния етаж. Свали ми изпръсканите с бои дрехи и настоя да се преоблека в ефирна рокля от шифон с цвят на синя метличина. Остави косата ми пусната, но вплете в нея венец от розови, бели и сини полски цветя.

Може и да се чувствах като дете от време на време, но за месеците, прекарани тук, ъгловатите ми форми се бяха изпълнили. Имах тяло на жена. Прокарах ръце по плавните меки извивки на талията и хълбоците си. Никога не съм очаквала да напипам там нещо друго, освен мускули и кости.

— Котелът да ме свари — подсвирна Люсиен, докато слизах по стълбите. — Тя изглежда като Върховен елф.

Бях прекалено заета да оглеждам Тамлин — търсех следа от рана, петно кръв или белег, оставен от болестта, и пропуснах да благодаря на Люсиен за комплимента. Но Тамлин бе безупречно чист, почти сияещ и без никакъв намек за нараняване. И ми се усмихваше. Каквото и да е вършил през последните дни, не му се е отразило зле.

— Изглеждаш прекрасно — промълви той и нещо в тона му почти ме накара да измъркам.

Изпънах рамене, за да не му покажа какво въздействие имат върху мен думите му, гласът, фактът, че е здрав. Още не.

— Учудвам се, че ми е позволено да участвам в празника тази вечер.

— За твоя и на шията ти жалост — рече Люсиен, — тази вечер празненството си е просто празненство.

— По цяла нощ ли лежиш буден в леглото, докато се опитваш да измислиш остроумни реплики?

Люсиен ми намигна, а Тамлин се засмя и ми предложи ръката си.

— Прав е — каза Великият господар. Усецах всеки сантиметър от телата ни, където се докосвахме, близостта на мускулестата му гръд под зелената туника. — Този празник отбелязва равновесието между деня и нощта — неутрално време, в което всички могат да се отпуснат за малко и просто да се порадват на живота. Да спрем да се делим на Върховни и нисши елфи и просто да бъдем елфи, всички до един.

— Тоест ще има песни и танци, и прекомерно пиене — поясни Люсиен, който вървеше зад нас. — И флиртуване — додаде с лукава усмивка.

Усецах силно, болезнено дори близостта на тялото на Тамлин, но Великият господар само стисна малко по-силно ръката ми, когато излязохме от градината и поехме към хълмовете.

Слънцето започваше да се спуска към хоризонта, когато стигнахме платото, на което ще се проведе празникът. Опитах се да не зяпам към събралите се елфи, дори и те да ме зяпат. За първи път виждах толкова много от тях, събрани на едно място, поне не и без омая, която да ги скрива от очите ми. Сега, когато можех да виждам нормално, великолепните рокли и гъвкавите форми, чудатите и разнообразни форми на телата им бяха истинско чудо за мен. Интересът от моето присъствие до Великия господар скоро замря, подпомогнат от ниското му предупредително ръмжене, което ги разпръсна набързо.

В едната половина на платото бяха наредени дълги маси, отрупани с храна, и аз изгубих Тамлин от поглед, докато стоях на опашка с чиния в ръка. Постарах се да не изглеждам като негова играчка. Откъм огромния лагерен огън се разнесе музика — цигулки, барабани и разни весели инструменти, които ме накараха да потропвам нетърпеливо с крак. Този празник беше весел и открит, беше усмихнатата сестра на кръвожадната Огнена нощ.

Люсиен, разбира се, се беше усъвършенствал да изчезва точно когато ми е най-нужен, така че се задоволих да си изям ягодовия сладкиш, ябълковата торта и боровинковия пай — съвсем същите като

летните лакомства в царството на смъртните, седнала под един чинар, украсен с разноцветни фенери и искрящи панделки.

Нямах нищо против усамотението, особено както бях погълната от начина, по който светеха фенерите и панделките, и от сенките, които хвърляха. Може би това ще е следващата ми картина. А може да рисувам неземните елфи, които започваха да танцуват. Толкова много възможни перспективи и цветове. Зачудих се дали някои от тях са позирали на художниците, чиито творби са изложени в галерията.

Станах едва когато ожаднях. Нови и нови елфи прииждаха на платото, докато слънцето потъваше към хоризонта. По хълмовете също горяха огньове и се вихреха танци, музиката им се просмукваше в паузите, докато нашите музиканти си почиваха. Тъкмо си наливах бокал златисто, шумящо вино, когато Люсиен най-сетне се появи зад гърба ми и надникна над рамото ми.

— На твое място не бих го пил.

— О? — възкликнах и се намръщих към пенливата течност.

— Елфическо вино на слънцестоеенето — многозначително каза Люсиен.

— Хммм — казах аз и подуших виното. Не миришеше на алкохол. Всъщност миришеше на лета, прекарани в лежане по тревата и къпане в хладни езера. Никога не бях помирисвала нещо толкова прекрасно.

— Сериозно говоря — каза Люсиен, когато вдигнах чашата към устните си. Вдигнах вежди.

— Помниш ли какво стана последния път, когато пренебрегна мое предупреждение? — той ме боцна с пръст по шията и аз го ударих по ръката.

— Спомням си и че ми каза как вълшебните боровинки всъщност само така се казват и как веднага, щом хапнах една, ми се завъртя главата и започнах да залитам — отбелязах, припомняйки си един следобед преди няколко седмици. Бях халюцинирала часове наред, а Люсиен се смя до припадък — толкова дълго, че накрая Тамлин го захвърли в декоративното езерце. Пропъдих спомена. Днес, само днес наистина искам да се отпусна. Днес ще пратя предпазливостта по дяволите. Ще забравя за болестта, която настъпва към нас и заплашва моя Велик господар и земите му. Къде изобщо е

Тамлин? Ако се е появила нова заплаха, Люсиен щеше да разбере и да отмени празненството веднага.

— Е, този път говоря сериозно — каза Люсиен и аз дръпнах чашата по-далече от ръцете му. — Там ще ме изкорми, ако те види да пиеш това.

— Непременно ще се погрижа за безопасността ти — казах аз и изгълтах съдържанието на бокала на един дъх.

Сякаш милиони фойерверки избухнаха в тялото ми и изпълниха вените ми със звездна светлина. Засмях се високо, а Люсиен изпъшка.

— Глупаво човече — изсъска той. Сега омаята, която го криеше, се свлече. Червената му коса грееше като разтопен метал, а кафявото му око пламтеше като бездънна пещ. Ето това ще нарисувам първо.

— Ще те нарисувам — казах аз и се изкикотих — наистина се изкикотих, докато думите се отронваха от устата ми.

— Котелът да ме свари и да ме изпържи — измърмори той и аз пак се засмях. Преди да успее да ме спре, изгълтах още една чаша от елфическото вино. Беше най-вкусното нещо, което някога съм пила. Освободи ме от вериги, за които не съм и подозирала, че ме държат.

Музиката се превърна в песен на сирена. Мелодията беше като магнит, който ме теглеше към себе си, а аз нямах сили да се противя. Всичко беше прекрасно и обещаващо. Възхитих се на влажната трева под босите ми крака. Дори не обърнах внимание, че съм си изгубила обувките.

Небето беше вихрушка от разтопени аметисти, сапфири и рубини, които се оттичаха към езеро от най-чист оникс. Искях да плувам в това езеро, да се изкъпя в цветовете и да усетя звездите между пръстите си.

Препънах се, премигнах и се намерих застанала до кръга танцуващи. Музикантите свиреха на елфическите си инструменти и аз започнах да се полюлявам в ритъма на музиката, загледана в танцуващите елфи, които обикаляха около огъня. Това не бяха бални танци. Танцьорите изглеждаха толкова освободени, колкото се чувствах аз. Свободни. Обичах ги.

— По дяволите, Фейра — каза Люсиен и ме хвана за лакътя. — Да не искаш да се самоубия в опит да те опазя да не си понижиш смъртните си гърди на някоя скала?

— Какво? — попитах и се завъртях към него. Целият свят се завъртя с мен, което ми достави истинско удоволствие, замая ме.

— Идиотка — каза той, когато ме погледна в лицето. — Пияна идиотка.

Темпото на музиката се ускори. Искях да вляза в нея, да яхна мелодията и да плувам между тоновете. Чувствах музиката навсякъде около себе си като живо, дишащо същество — диво, красиво и весело.

— Спри, Фейра — рече Люсиен и отново ме хвана. Започнах да танцувам и да се отдалечавам от него. Тялото ми остана огънато към посоката, от която идваше музиката.

— Ти спри. Престани да си толкова сериозен — казах аз и се отърсих от ръката му. Искях да чуя музиката, исках да я чуя в момента, в който излизаше от инструментите на свирачите. Люсиен изруга, когато се впуснах в танц.

Заподскачах между другите танцьори, размахала полите на роклята си. Музикантите, седнали, до един с маски, не вдигнаха поглед към мен, когато изскочих точно пред тях и затанцувах на място. Нямаше вериги, нямаше граници — бяхме само аз и музиката, и танцът. Не бях елф, но бях част от тази земя и земята бе част от мен. Бях готова да танцувам тук до края на живота си.

Тогавя един от музикантите вдигна глава от цигулката си и очите ми се ококориха.

По силния му врат блестяха капчици пот, брадичката му се подпираше на тъмното дърво на цигулката. Беше запретнал ръкавите на ризата си и виждах ясно мускулите, играещи по ръцете му. Веднъж спомена, че би искал да е пътуващ музикант, ако не беше воин и Велик господар. Сега, докато го слушах как свири, осъзнах, че ако беше станал музикант, щеше да забогатее.

— Съжалявам, Там — задъхано изрече Люсиен, който изникна от нищото. — Оставих я сама за момент при една от масите с храна и когато я открих, пиеше вино и...

Тамлин не спря да свири. Златистата му коса беше влажна от пот и изглеждаше удивително красив, нищо че не можех да видя голяма част от лицето му. Усмихна ми се диво, а аз продължих да танцувам пред него.

— Аз ще я наглеждам — каза той и аз светнах. Започнах да танцувам по-бързо.

— Иди да се забавляваш.

Люсиен изчезна внезапно, както се появи.

— Не ми трябва пазител!

Исках да се въртя, и въртя, и въртя.

— Така е — съгласи се Тамлин, без да сбърка и един тон. Как танцуваше лъкът му по струните. Пръстите му бяха здрави, силни и дълги, нямаше и следа от ноктите, от които вече не се плаших...

— Танцувай, Фейра — прошепна той.

И аз танцувах.

Бях освободена, чувствах се като прашинка във вихъра и не знаех с кого съм танцувала или как изглеждаха околните, знаех само, че съм се превърнала в музика, в огън и в нощ, и че нищо не може да ме накара да забавя темпото.

През цялото време Тамлин и останалите музиканти свиреха толкова весели мелодии, че в един момент си помислих как светът не би могъл да издържи цялото това щастие. Припнах към него, към моя господар — елф, моя защитник и воин, моя приятел, и затанцувах пред него. Той ми се усмихна широко, а аз не спрях да танцувам, когато той стана, дойде, коленичи пред мен в тревата и засвири само за мен.

Музика само за мен, истински дар. Той свиреше ли, свиреше, пръстите му се движеха бързо и ловко по струните на цигулката. Тялото ми се извиваше като змийско и накрая отметнах глава към небето и оставих музиката на Тамлин да ме изпълни цялата.

Усетих натиск на кръста си и в следващия момент се понесох в нечии прегръдки обратно към кръга на танцуващите. Смеех се толкова силно, че се уплаших да не избухна, и когато отворих очи, видях пред себе си Тамлин, който продължи да ме върти отново и отново.

Всичко се превърна в неясна смесица от цветове и звуци, в която виждах само и единствено него. Той беше единствената ми връзка със здравия разум, с тялото ми, което засияваше и изгаряше там, където той ме докоснеше.

Бях изпълнена със слънчева светлина. Сякаш никога досега не съм изживявала лято, сякаш не знаех кой ще се появи от гората, покрита със сняг и лед. Не исках това да свършва... исках вечно да остана на платото.

Тогава музиката затихна и аз, задъхана, погледнах нагоре към луната, която вече залязваше. Цялото ми тяло бе обляно в пот.

Тамлин, също задъхан, ме хвана за ръката.

— Времето минава по-бързо, когато си се напил с елфическо вино.

— Не съм пияна — изсумтях аз. Той само се засмя и ме поведе нанякъде. Аз забих пети в земята, когато приближихме края на осветения от огъня кръг земя.

— Пак започват — казах и посочих към танцьорите, които се събираха пред отпочиналите музиканти.

Той се наведе към мен, дъхът му погали ухото ми, и прошепна:

— Искам да ти покажа нещо още по-хубаво.

Спрях да се противя. Той ме поведе надолу по хълма, водеше го лунната светлина. Подбираше пътя така, че да не нараня босите си крака, избирайки само мека трева. Скоро музиката заглъхна и чувах само въздишките на дърветата под полъха на нощния бриз.

— Ето — каза Тамлин и спря до началото на обширна поляна. Ръката му остана на рамото ми.

Високата трева на поляната се движеше като вода под последните лъчи лунна светлина.

— Какво е това — промълвих аз, но той сложи пръст на устните си и посочи напред.

Няколко минути не се случи нищо. После, от отсрещния край на поляната във въздуха заплуваха десетки блещукащи форми, прилични на миражи от лунна светлина. След това започна пеенето.

Многогласно, съчетаващо и мъжки, и женски гласове, две страни на една монета, които се зовяха и си отговаряха с песен. Сложих ръка на гърлото си. Песента се издигна и формите затанцуваха. Призрачни и неземни, те се носеха над тревата, приличащи на оживели лунни лъчи.

— Какво са те?

— Блуждаещи огънчета — духове на въздуха и светлината — каза той нежно. — Идват да празнуват слънцестоенето.

— Прекрасни са.

Устните му докоснаха шията ми и той промълви:

— Танцувай с мен, Фейра.

— Наистина ли? — обърнах се и лицето ми се озова на сантиметри от неговото.

Той се усмихна лениво.

— Наистина.

Той ме завъртя сякаш бях лека като прашинка. Не помнех танцовите стъпки, които съм учила в детството си, но той ме допълваше с дивата си грация, без нито веднъж да направи погрешка стъпка, усещаше кога ще се препъна и не ми го позволяваше. Танцувахме из пълната с духове поляна.

Чувствах се като пухче от глухарче, а той бе вятърът, който ме носеше над света.

Усмихна ми се и аз му се усмихнах в отговор. Не се налагаше да се преструвам, да се правя на нещо, което не съм, докато се носехме из поляната, заобиколени от блуждаещите огънчета, които приличаха на десетки миниатюрни луни.

После танцът се забави и накрая застанахме неподвижно, без да се пускаме, като се поклацахме леко под звуците на песните на духовете. Той подпря брадичка на главата ми и ме погали по косата. Пръстите му докоснаха за момент шията ми.

— Фейра — прошепна той. От неговата уста името ми прозвуча красиво.

— Фейра — повтори. Не беше въпрос, звучеше, сякаш просто му харесва да го повтаря.

Духовете изчезнаха така бързо, както се появиха, отнасяйки музиката със себе си. Аз премигнах. Звездите избледняваха, а небето придоби сивкавовиолетов оттенък.

Лицето на Тамлин отново бе на сантиметри от моето.

— Зазорява се.

Кимнах, омаяна от лицето му, от миризмата му, от допира му. Посегнах и докоснах маската. Беше толкова студена, въпреки че кожата под нея бе поруменяла. Ръката ми се разтрепери, а дишането ми се ускори, когато прокарах пръсти по линията на челюстта му. Кожата му бе гладка... и гореща.

Той облиза устни, дишаше учестено като мен. Пръстите му притиснаха кръста ми и аз го оставих да ме привлече по-близо до себе си, докато телата ни се допряха едно в друго и неговата топлина преля в мен.

Вдигнах глава, за да срещна погледа му. По устните му беше изписана смесица от усмивка и болезнена гримаса.

— Какво има? — попитах аз и опрях ръка на гърдите му, готова да се дръпна. Той обаче зарови пръстите на другата си ръка в косата ми и я опря в тила ми.

— Мисля, че мога да те целуна — каза той тихо, но твърдо.

— Направи го.

Изчервих се от собствената си дързост.

Тамлин само се засмя и се наведе към мен.

Устните му докоснаха моите — само опит, леко и топло. Отдръпна се за малко и аз отворих очи. Той се взираше в мен и аз се взирах в него, когато отново ме целуна, този път по-силно, но не така, както целуваше шията ми. После се отдръпна отново и ме загледа.

— Това ли беше? — попитах настоятелно, а той се разсмя и ме целуна горещо.

Ръцете ми се сключиха около шията му, придърпах го по-близо до себе си, прилепих се до него. Неговите ръце обхождаха гърба ми, играеха си с косата ми, стискаха ме, сякаш не можеше да обхване достатъчно от тялото ми наведнъж.

Изведнъж издаде тих стон и се отдръпна.

— Ела — каза той и ме целуна по челото. — Ще го изпуснем, ако не тръгнем веднага.

— По-хубаво ли е от блуждаещите огънчета? — попитах, но в отговор той само ме целуна по бузите, по шията и накрая по устните. Последвах го към дърветата, през събуждащия се под първите лъчи на слънцето свят. Ръката му беше силна и не ми даваше да помръдна, докато вървахме през мъглата, стелеща се ниско над земята. После той ми помогна да се изкача на един хълм, окъпан от роса.

Седнахме на върха и аз прикрих усмивката си, когато Тамлин обви ръка около раменете ми и ме придърпа по-близо до себе си. Опрях глава на гърдите му, а той се заигра с цветята във венеца на главата ми.

Загледахме се мълчаливо в необятната зеленина пред нас.

Небето порозовя, а облаците грейнаха със златиста светлина. После слънцето, като блещукащ, светъл диск, неподдаващ се на описание, се издигна над хоризонта и позлати всичко наоколо. Сякаш гледахме как се ражда светът и бяхме единствените свидетели на това събитие.

Ръката на Тамлин се стегна още по-силно около раменете ми и той ме целуна по главата. Аз се отдръпнах и го погледнах.

Златистите точки в очите му, блеснали по-ярко в утринното слънце, засияха.

— Какво има?

— Баща ми веднъж ми каза, че трябва да оставя сестрите си да си представят един по-добър живот, по-добър свят. Аз му казах, че такава неща не съществува.

Прокарах палец по устните му, все така омаяна от присъствието му. После поклатих глава.

— Не го разбрах... защото не можех. Не можех да повярвам, че е възможно.

Преглътнах и свалих ръка от лицето му.

— Досега.

Той също преглътна. Този път целувката му беше дълбока, бавна и настояща.

Оставих зората да се пропие в тялото ми, оставих я да расте с всяко движение на устните и езика му, когато срещаха моите. Под спуснатите ми клепачи набъбнаха сълзи.

Това беше най-щастливият момент в живота ми.

ГЛАВА 26

На следващия ден Люсиен се присъедини към нас за обяд, който всъщност беше закуска за всички ни. Откакто се оплаках от размерите на масата, се хранехме на смалената ѝ версия. Люсиен не спря да си разтрива слепоочията, докато ядеше, необичайно тих, и накрая аз прехапах бузи отвътре за да не се засмея, и го попитах:

— Къде беше снощи?

Металното му око се присви срещу мен.

— Ако искаш да знаеш, докато вие двамата танцувахте с духовете, аз бях на граничен патрул.

Тамлин се прокашля предупредително и Люсиен добави:

— В приятна компания — ухили ми се лукаво. — Според слуховете сте се върнали едва след зазоряване.

Аз хвърлих поглед на Тамлин и прехапах устни. Не усетих как съм стигнала до спалнята си на сутринта, сякаш не стъпвах по земята. Очите на Тамлин обаче ме гледаха внимателно, сякаш търсеха следа от съжаление или страх. Колко нелепо.

— В Огнената нощ ме ухапа по шията — промълвих. — Щом мога да се изправя срещу теб след това, няколко целувки са нищо.

Той подпря ръце на масата и се наведе към мен.

— Нищо ли?

Очите му пробягаха по устните ми. Люсиен се размърда и призова Котелът да го пощади, но аз не му обърнах внимание.

— Нищо — повторих аз с лека хладина, без да свалям очи от устата на Тамлин. Усещах всяко негово движение като свое и мразех масата, която ни разделяше. Почти усещах топлината на дъха му.

— Сигурна ли си? — промълви той, толкова настойчиво, с такъв глад в гласа, че се зарадвах, че съм седнала. Можеше да ме има направо там, върху масата. Исках да усещам големите му ръце по голата си кожа, исках да почувствам зъбите му на шията си, исках устата му навсякъде.

— Опитвам се да ям — заяви Люсиен и аз премигнах. Дъхът, който сдържах досега, внезапно напусна гърдите ми. — Но ако можеш да ми отделиш малко внимание, Тамлин... — каза той рязко, макар че Великият господар отново гледаше мен, поглъщаше ме с очи. Едва се удържах да седя, едва понасях дрехите, които дращеха сгорещената ми кожа. С известно усилие, Тамлин обърна глава към посланика си.

Люсиен се размърда.

— Не ми се иска точно аз да съобщавам лоши новини, но връзката ми в Двора на Зимата успя да ми прати писмо — той си пое дълбоко дъх и аз се зачудих... Зачудих се дали посланик не означава и шпионин. Зачудих се и защо говори за всичко това в мое присъствие. Усмивката изчезна от лицето на Тамлин.

— Болестта — каза Люсиен, напрегнато, но внимателно. — Взела е две дузини от малките им. *Две дузини деца.*

Той преглътна.

— Просто... прогорила е магията им и изпепелила съзнанията им. Никой в Двора на Зимата не е бил в състояние да направи нищо. Никой не е могъл да я спре, щом веднъж се е насочила към тях. Скръбта им е... неизразимо дълбока. Връзката ми казва, че и другите дворове понасят огромни загуби, макар Дворът на Нощта, разбира се, да остава незасегнат. Но изглежда, че болестта се насочва и насам — всеки следващ удар е все по на юг.

Цялата топлина, която изпитах допреди секунда, цялата искряща радост в душата ми изчезна като изтичаща кръв.

— Болестта... наистина ли може да убива? — успях да кажа. Малки. Болестта е покосила... децата, като буря от мрак и смърт. Щом създаването на поколение е такава рядкост, както ми разказа Алис, загубата на толкова много млади животи трябва да е била по-унищожителна, отколкото можех да си представя.

В очите на Тамлин се появи сянка и той бавно поклати глава, опитвайки се да я прочисти от скръбта и шока от новината за толкова много смърт.

— Болестта е способна да ни вреди по начини, които ти... — той скочи на крака толкова бързо, че столът му се преобърна. Ноктите му се показаха и той изръмжа към отворената врата на трапезарията. Белнаха се дългите му извити зъби.

Къщата, обикновено изпълнена с шумоленето на полите и бърбенето на прислужниците, сега беше притихнала.

Това не бе напрегнатата тишина на Огнената нощ, а по-скоро една пулсираща тишина, от която ми се прииска да се скрия веднага под масата. Или просто да побягна. Люсиен изруга и извади меча си.

— Заведи Фейра до прозореца зад завесите — изръмжа Тамлин на Люсиен, без да сваля очи от вратата. Ръката на Люсиен се вкопчи в лакътя ми и ме измъкна от стола.

— Какво... — започнах аз, но Тамлин отново изръмжа и звукът отекна из цялата стая. Грабнах един нож от масата и оставих Люсиен да ме заведе до прозореца, където ме бутна към кадифените завеси. Искрах да попитам защо не ме скрие зад тях, но елфът с лисичата маска се обърна с гръб към мен и ме притисна назад към стената.

Миризмата на магия нахлу в ноздрите ми и макар мечът му да сочеше към пода, Люсиен го стисна по-силно, така че кокалчетата му побеляха. Магия, омая. За да ме скрие, да ме направи невидима част от себе си, скрита зад магията и миризмата му. Надникнах над рамото му към Тамлин, който си пое дълбоко дъх, прибра ноктите и зъбите си и на гърдите му се появи от нищото коженият ремък с ножовете. Не извади никой от ножовете, а изправи съборения стол и се настани в него, след което започна да си разглежда ноктите. Сякаш нищо не се е случило.

Но някой идваше, някой достатъчно страшен, за да ги притесни, някой, който ще поиска да ме нарани, ако знае, че съм тук.

Припомних си съскацията глас на Атора. Има и по-страшни създания от него, ми каза Тамлин. По-страшни от нагите и от сюриела, и от Боге.

От коридора се чува стъпки. Равномерни, бавни, безгрижни.

Тамлин продължи да си разглежда ноктите, а Люсиен си промени позата, за да изглежда отдалеч, че се визира през прозореца. Стъпките приближиха — ботуши по мраморен под. И после той се появи.

Нямаше маска. И той като Атора принадлежеше на друг двор. На друг Велик господар.

По-лошото бе, че... вече съм го виждала. Той ме спаси от тримата грубияни в Огнената нощ.

Пристъпвайки твърде грациозно, плавно като котка, той се приближи към масата и спря на няколко метра от Великия господар.

Изглеждаше точно както го помнех, облечен в изкусно ушити, елегантни дрехи, обвити в струйки нощ. Абаносова туника, избродирана със злато и сребро, тъмни панталони и черни ботуши до коленете. Не посмях да го нарисувам след първата ни среща и сега разбрах, че никога няма да се престава.

— Господарю — каза новодошлият и кимна леко. Не се поклони.

Тамлин не мръдна от мястото си. Тъй като беше с гръб към мен, не можех да видя лицето му, но в гласа му звънна заплашителна нотка, когато каза:

— Какво искаш, Рисанд?

Рисанд се усмихна — беше потресаващо красив — и сложи ръка на гърдите си.

— Рисанд ли? Хайде стига, Тамлин. Не сме се виждали от четирийсет и девет години и ти ме посрещаш с „Рисанд“? Само пленниците и враговете ми ме наричат така — усмивката му стана още по-широка и видът му се промени, стана по-див, по-заплашителен. Изглеждаше по-опасен от Тамлин. Рисанд се завъртя и аз затаих дъх, когато очите му се спряха на Люсиен.

— Лисича маска. Колко подходящо за теб, Люсиен.

— Върви по дяволите, Рис — сопна се Люсиен и непознатият се засмя.

— За мен винаги е удоволствие да общувам с простолюдието — каза той и отново се обърна към Тамлин. Продължавах да сдържам дъха си. — Надявам се, че не прекъснах нещо.

— Тъкмо обядвахме — каза Тамлин. Гласът му бе изцяло лишен от топлината, с която бях свикнала. Това беше гласът на Великия господар. По тялото ми се разля мраз.

— Преструваш се — измърка Рисанд.

— Какво правиш тук, Рис? — попита Тамлин, все така без да помръдне.

— Исках да видя как си. Да проверя как вървят нещата. Да видя дали си получил подаръка ми.

— Подаръкът ти беше излишен.

— Но не ти ли напомни на доброто старо време? — Рисанд цъкна с език и огледа стаята. — Да прекараш половин век, затворен в някакво селско имение. Не знам как издържаш. Но — продължи той и отново погледна Тамлин, — тъй като си упорит кучи син, сигурно тук

ти се струва райско, в сравнение с „В недрата на Планината“. Предполагам, че е така. Но се учудвам — четирийсет и девет години, без да направиш и най-малкия опит да спасиш земите си. Дори и сега, когато нещата отново започват да стават интересни.

— Няма какво да се направи — каза Тамлин. Гласът му беше нисък, напрегнат.

Рисанд се приближи към него. Всяко движение на тялото му бе гладко като коприна. Гласът му се сниши до шепот — еротична милувка, от която бузите ми пламнаха.

— Колко жалко, че ти трябва да понесеш основната тежест, Тамлин, и още по-жалко е, че си се примирил със съдбата си. Може и да си упорит, но това е просто жалко. Колко е различен днешният Велик господар от военачалника, когото познавах преди векове.

Люсиен се обърна и му се сопна:

— Ти пък какво знаеш? Курва на Амаранта.

— Може и да съм нейна курва, но си имам причини за това.

Потръпнах, когато гласът му се изостри.

— Поне не си губя времето да се крия между живи плетове и цветни лехи, докато целият свят отива по дяволите.

Мечът на Люсиен се надигна.

— Ако си мислиш, че само с това се занимаваме, скоро ще разсеем заблудата ти.

— Малкият Люсиен. Определено предизвика много слухове, когато се премести в Двора на Пролетта. Толкова тъжна гледка е майка ти, оставена да скърби до края на живота си заради загубата ти.

Люсиен насочи меча към Рисанд.

— Дръж си мръсната уста.

Рисанд се засмя — смях на любовник, нисък, мек и интимен.

— Така ли се говори с Велик господар на Притиан?

Сърцето ми спря. Ето защо онези елфи бяха избягали от него в Огнената нощ. Би било самоубийство да го ядосат. А и как излъчваше мрак, как горяха тези виолетови очи, като звезди...

— Хайде де, Тамлин — каза Рисанд. — Не е ли редно да се скараш на слугата си за тона, който ми държи?

— Не се съобразявам с произход и йерархия в двора ми — отвърна Тамлин.

— Все още? — Рисанд скръсти ръце. — А е толкова забавно, когато започнат да молят за милост. Предполагам, че баща ти така и не си направи труда да ти покаже как се прави.

— Тук не е Дворът на Нощта — изсъска Люсиен. — И ти нямаш власт, така че се измитай. Леглото на Амаранта изстива.

Опитах се да не дишам прекалено шумно. Рисанд е изпратил онази глава. Като подарък. Потръпнах. В Двора на Нощта ли живееше тази жена... тази Амаранта?

Рисанд се изкиска, но в следващия момент се озова почти допрял нос до този на Люсиен, твърде бързо, за да мога да проследя движенията му с човешките ми очи. Изръмжа в лицето му. Люсиен ме притисна още по-силно към стената с гръб, толкова силно, че едва не извиках.

— Колех наред по бойното поле много преди да се родиш — изсъска Рисанд. После, също толкова светкавично, както се появи, изчезна и се озова на няколко метра от нас, безгрижен и спокоен.

— Освен това — каза той и пъхна ръце в джобовете си. — Кой, мислиш, научи любимия ти Тамлин на фините аспекти в отношението към мечовете и жените? Едва ли вярваш, че е научил всичко, което знае, в малките военни лагери на баща си.

Тамлин потърка слепоочията си с пръсти.

— Спести го за друг ден, Рис. Скоро ще се видим отново.

Рисанд тръгна към вратата.

— Тя вече се готви за теб. Предвид настоящото ти състояние, мисля, че мога с чисто сърце да докладвам, че си пречупен и готов да размислиш за предложението ѝ.

Люсиен затаи дъх, когато Великият господар на Двора на Нощта се приближи до масата. Рисанд прокара пръст по облегалката на стола ми, съвсем нехаен жест.

— Нямам търпение да ти видя лицето, когато...

Той погледна внимателно масата.

Люсиен се изпъна като струна и ме натисна още по-силно към стената. Масата бе сервирана за трима души и чинията ми с недоядения обяд стоеше точно пред него.

— Кой е гостът ви? — тихо попита Рисанд, вдигна бокала ми и го помириса, след това го върна на масата.

— Изпратихме го, когато усетих, че идваш — хладно излъга Тамлин.

Рисанд застана срещу Великия господар, с лице, лишено от всякакви емоции, докато изведнъж не вдигна вежди. През погледа му мина проблясък на възбуда, после недоверие и после той рязко обърна глава към Люсиен. Мирисът на магия ме удари в носа и аз се вторачих в Рисанд с неприкрит ужас, когато видях как лицето му се изкривява от ярост.

— *Позволяваш си да ме омайваш?* — изръмжа той с пламнали виолетови очи, които сякаш ме пронизваха. Макар че магическата бариера падна, Люсиен продължи да ме притиска към стената.

Столтът на Тамлин простърга по пода, когато той стана и го бутна назад. Ноктите му бяха изскочили, по-смъртоносни от всички ножове, закачени на ремъка му.

Лицето на Рисанд се превърна в маска на овладяна ярост, докато ме гледаше, без да откъсва очи.

— Помня те — измърка той. — Изглежда си пренебрегнала съвета ми да се пазиш от неприятности. — Той се обърна към Тамлин. — Та коя, моля, е гостенката ти?

— Годеницата ми — отговори вместо него Люсиен.

— О? А пък аз си мислех, че още скърбиш за любовницата си от простолюдието, която загуби преди векове — рече Рисанд и закрочи към мен. Бродерията по туниката му не отразяваше слънчевите лъчи — сякаш отбягваха мрака, който излъчваше.

Люсиен се изплю в краката на Рисанд и вдигна меча си.

Отровната усмивка на Рисанд се разшири.

— Ако ми пуснеш кръв, Люсиен, скоро ще научиш как курвата на Амаранта може да потопи в кръв целия Двор на Есента. Особено скъпата му господарка.

Лицето на Люсиен загуби цвета си, но той не отстъпи. Тамлин каза:

— Свали меча, Люсиен.

Рисанд ме огледа.

— Знаех, че си падаш по долнопробни жени, Люсиен, но не подозирах, че си способен да се забъркаш със смъртен боклук.

Лицето ми пламна. Люсиен трепереше — дали от ярост, страх или мъка, не знаех.

— Господарката на Двора на Есента наистина ще скърби, когато чуе за постъпките на най-малкия си син. Ако съм на твоето място, ще скрия новата си играчка далеч от очите на баща ти.

— Махай се, Рис — заповяда Тамлин, застанал на няколко крачки зад Великия господар на Двора на Нощта. И все пак не направи опит да го нападне въпреки извадените нокти, въпреки факта, че Рисанд още повече се приближи към мен. Може би един сблъсък между двама Велики господари ще събори къщата, ще я превърне в прах. А ако Рисанд наистина е любовник на онази жена, ответният удар ще е прекалено силен. Особено в комбинация с надигащата се болест.

Рисанд отмести Люсиен от пътя си сякаш беше завеса.

Сега между нас нямаше нищо, въздухът беше студен и остър. Тамлин обаче остана на мястото си, а Люсиен дори не мигна, когато Рисанд, с ужасяваща нежност, взе ножа от ръцете ми го хвърли на земята.

— Така или иначе няма да ти помогне — каза ми. — Ако си умна, ще побегнеш оттук с писъци, ще избягаш от тези хора. Впрочем цяло чудо е, че още си тук.

Объркването ми явно се изписа на лицето ми, защото Рисанд се засмя високо.

— О, тя не знае, така ли?

Продължих да треперя, неспособна да намеря думи, да намеря кураж да му отвърна.

— Имаш няколко секунди, Рис — предупреди го Тамлин. — Няколко секунди да си тръгнеш.

— На твоето място нямаше да говоря така.

Против волята ми цялото ми тяло се изопна, всеки мускул се напрегна, костите ми се вцепениха. Магия, по-силна от всичко досега. Сила, която завладя всяка част от мен. Дори кръвта ми течеше натам, накъдето той искаше.

Не можех да помръдна. Една невидима ръка с остри нокти на хищна птица докосна съзнанието ми. Веднага осъзнах — едно свиване на тези нематериални нокти и личността ми ще спре да съществува.

— Пусни я — каза Тамлин, настръхнал, но не помръдна. В очите му се появи нещо като паника, когато прехвърли поглед от мен към Рисанд. — Достатъчно.

— Бях забравил, че човешките съзнания са крехки като яйчени черупки — каза Рисанд и прокара пръст по гърлото ми. Аз потръпнах, очите ми пареха. — Виж само колко е възхитителна, как се опитва да не се разкрещи от страх. Обещавам, че ще бъда бърз.

Ако все още имах какъвто и да е контрол върху тялото си, щях да повърна.

— Мислите й за теб, Тамлин, са наистина пикантни — каза той. — Чуди се какво ще е да усети пръстите ти по бедрата си... и между тях.

Засмя се. Излагаше на показ най-интимните ми мисли, горях от възмущение и срам, но не можех да се освободя от невидимата му хватка. Сега Рисанд се обърна към Великия господар.

— Любопитен съм: защо се пита дали ще е приятно да я ухапеш по гърдата така, както си я ухапал по шията?

— ПУСНИ Я ВЕДНАГА — лицето на Тамлин се изкриви от толкова дълбока и дива ярост, че изпитах съвсем нов ужас.

— Ако това ще те успокои — с поверителен тон му каза Рисанд, — тя щеше да е жената за теб. И дори можеше да ти се размине. Но е малко късно. Тя е по-упорита и от теб.

Невидимите нокти лениво погалиха съзнанието ми и изчезнаха. Коленете ми се огънаха и аз се строполих на пода. Съзнанието ми се върна, а заедно с него и опитите ми да не се разплача, да не се разкрещя и да не повърна на пода.

— Амаранта с удоволствие ще я пречупи — отбеляза Рисанд, обръщайки се към Тамлин. — Почти с толкова голямо удоволствие, колкото да наблюдава теб, докато разрушава съзнанието й малко по малко.

Тамлин беше замръзнал. Ръцете му, ноктите, висяха безжизнено. Никога не го бях виждала в такова състояние.

— Моля те — бе единственото, което се отрони от устните му.

— Моля какво? — попита Рисанд, нежно, успокоително. Като любовник.

— Не казвай на Амаранта за нея — гласът на Тамлин звучеше измъчено.

— И защо не? Като нейна курва — той хвърли бегъл поглед към Люсиен, — трябва да й казвам всичко.

— Моля те — повтори Тамлин, сякаш му беше трудно да диша.

Рисанд посочи към пода, а усмивката му стана зла.

— Помоли ми се, както трябва, и ще си помисля дали да кажа на Амаранта.

Тамлин падна на колене и сведе глава.

— По-ниско.

Тамлин опря чело в пода и протегна ръце към краката на Рисанд. Идеше ми да се разплача от ярост при вида на Тамлин, насилен да се кланя на някого, при вида на моя Велик господар, принуден да се унижава. Рисанд посочи Люсиен.

— И ти също, лисичко.

Лицето на Люсиен бе потъмняло, но и той падна на колене и опря чело в пода. Прииска ми се да стигна до ножа, който Рисанд захвърли, да се докопам до какво да е оръжие и да го убия.

Спрях да треперя достатъчно дълго, за да чуя как Рис задава въпрос.

— Заради себе си ли го правиш, или заради нея? — звучеше замислен. После сви рамене, сякаш не е принудил един Велик господар на Притиан да го умолява на колене. — Прекалено си отчаян, Тамлин. Действа ми отблъскващо. Станал си много скучен, откакто пое Двора на Пролетта.

— Ще кажеш ли на Амаранта? — попита Тамлин, без да вдига глава от пода.

Рисанд се подсмихна.

— Мога да ѝ кажа или пък не.

Тамлин се изправи светкавично и удължените му зъби се озоваха пред лицето на Рисанд.

— Без такива — каза Рисанд, цъкна с език и бутна леко Тамлин с една ръка. — Не и пред дамата.

Обърна поглед към мен.

— Как се казваш, миличка?

Ако му кажех името и фамилията си, това щеше да доведе до още болка и страдания. Можеше да открие семейството ми и да ги доведе тук, за да се забавлява като ги измъчва. Но пък можеше да вземе името ми от главата ми, ако се колебаех твърде дълго. Опитвайки се да изпразня съзнанието си и да се успокоя, казах първото име, за което се сетих — на една приятелка на сестрите ми от селото, с която никога не съм разговаряла и чието лице дори не си спомнях.

— Клер Бедор — изрекох немощно.

Рисанд се обърна към Тамлин, без да се вълнува от близостта на Великия господар на Двора на Пролетта.

— Е, беше забавно. От години не съм се веселил така всъщност. Няма търпение да ви видя и тримата „В недрата на Планината“. Ще предам поздравите ти на Амаранта.

После Рисанд изчезна, сякаш е престъпил някаква невидима цепнатина в пространството. Останахме потънали в ужасяващо, напрегнато мълчание.

ГЛАВА 27

Лежах в леглото си и гледах как локвите лунна светлина по пода се движат. Трудно ми беше да изхвърля от съзнанието си изражението на Тамлин, когато заповяда на мен и Люсиен да излезем и затвори вратата на трапезарията. Ако не изпитвах необходимост да събера мислите си, може би щях да остана. И дори да разпитам Люсиен за всичко. Но вместо това, като истинска страхливка, хукнах към стаята си, където ме чакаше Алис с чаша разтопен шоколад. Още по-трудно ми беше да забравя рева, който накара всички полилеи да зазвънят, или пукота и трясъка на чупещи се мебели, които отекнаха из цялата къща.

Не слязох за вечеря. Не исках да знам дали е останала трапезария, в която да вечеряме. Не можех да рисувам, в съзнанието ми, в душата ми не беше останало нищо, което да ме вдъхнови.

От известно време къщата беше притихнала, но трусовете, предизвикани от гнева на Тамлин, все още ехтяха из нея, отекващи в дървото, камъка и стъклото.

Не исках да мисля за всичко, което каза Рисанд. Не исках да мисля за надигащата се буря, предизвикана от болестта, или за „В недрата на Планината“, каквото и да беше това място, не исках да мисля защо може да се наложи да отида там. И за Амаранта — най-сетне имах име, което да свържа с неясния образ на жената, който тормозеше и Тамлин, и Люсиен. Потръпвах всеки път, щом си представех колко трябва да е опасна, за да си позволява да заповядва на един Велик господар на Притиан. Да държи Рисанд на каишка и да принуждава Тамлин да ме крие от нея.

Вратата изскърца и аз подскочих. Лунната светлина освети златиста коса и златна маска, но сърцето ми остана свито, докато Тамлин тихо затвори вратата и после дойде до леглото ми. Стъпваше бавно и тежко, и не проговори, докато не седна в края на леглото.

— Съжалявам — каза. Гласът му беше дрезгав и глух.

— Всичко е наред — излъгах аз, стиснала завивката. Ако продължавах да се връщам към това в мислите си, отново щях да

почувствам острите нокти на силата на Рисанд в съзнанието ми.

— Не е наред — изръмжа той и ме сграбчи за ръката, отскубвайки я от завивката. — Има...

Наведе глава и стисна ръката ми.

— Фейра... иска ми се... — поклати глава и се прокашля. — Изпращам те у дома, Фейра.

Нещо в мен се пропука.

— Какво?

— Изпращам те у дома — повтори той и макар да произнесе думите по-високо, по-натъртено, гласът му потрепери.

— Ами условията на Договора...

— Аз поех дълга ти. Ако някой дойде да пита за нарушените условия, аз ще поема отговорността за смъртта на Андрас.

— Но нали каза, че няма други вратички. Сюриелът каза, че няма...

Ръмжене.

— Ако някой има проблем с това, да дойде да ми каже.

И да свърши разкъсан на парченца.

Сърцето ми се сви. Тръгвам си, *свободна*.

— Нещо лошо ли направих?

Той вдигна ръката ми и я притисна към бузата си. Толкова беше топъл.

— Нищо лошо не си направила.

Целуна дланта ми.

— Беше идеална — промълви, почти допрял устни до кожата ми, а после отдалечи ръката ми от лицето си.

— Тогава защо трябва да си тръгна? — издърпах ръката си.

— Защото има... има същества от моя свят, които могат да те наранят, Фейра. Да те наранят заради това, което значиш за мен. Мислех, че ще мога да се справя, да те опазя от тях, но след днешната случка... Не мога. Затова трябва да си идеш, да заминеш далеч оттук. Там ще бъдеш в безопасност.

— Мога и сама да се защитавам, а и...

— Не можеш — възрази той и гласът му отново потрепери. — Защото и аз не мога да те защита.

Той обхвана лицето ми с ръце.

— Не мога дори себе си да защитя от тях, от онова, което става в Притиан.

Усещах как всяка дума, която излиза от устата му, преминава върху моите устни, всяка струя топъл, неистов въздух.

— Дори да се опълчим на болестта... те ще те преследват, тя ще намери начин да те убие.

— Амаранта.

Той настръхна при споменаването на името ѝ, но кимна.

— Коя е...

— Когато се прибереш у дома — прекъсна ме той, — не разказвай на никого истината за това къде си била. Остави ги да вярват на омаята. Не им разказвай кой съм аз и не им казвай къде си живяла. Шпионите ѝ ще те търсят.

— Не разбирам — хванах го за ръката и стиснах силно. — Кажими...

— Трябва да се прибереш у дома, Фейра.

У дома. Онова не беше моят дом, това беше Адът.

— Искам да остана с теб — прошепнах на пресекулки. — С договор или без договор, с болест или без болест.

Той прокара ръка по лицето си. Пръстите му се свиха, когато допряха маската.

— Знам.

— Тогава нека ти...

— Няма да го обсъждаме — изръмжа той и аз го изгледах гневно. — Не разбираш ли?

Тамлин скочи на крака.

— Рис беше само началото. Искаш ли да бъдеш тук, когато Аторът се появи отново? Искаш ли да научиш на кого служи той? На създания като Боге... и по-лоши.

— Нека ти помогна...

— Не — той закричи напред-назад пред леглото. — Днес не чете ли между редовете?

Не съм, но вирнах брадичка и скръстих ръце.

— Значи ме пращаш къщи, защото ще бъда безполезна, ако се стигне до битка?

— Пращам те у дома, защото ми става зле, като си представя какво ще стане, ако попаднеш в ръцете им!

Настана тишина, нарушавана единствено от тежкото ми дишане. Той се отпусна на леглото и притисна длани към очите си.

Думите му отекнаха в съзнанието ми, стопиха гнева, накараха ме да се чувствам уязвима, крехка.

— За колко... за колко време заминавам?

Той не отговори.

— Седмица?

Мълчание.

— Месец?

Той бавно поклати глава. Горната ми устна се вдигна, но се усилих да се успокоя.

— Година?

Толкова дълго далече от него...

— Не знам.

— Но не завинаги, нали?

Дори ако болестта стигне до Двора на Пролетта, дори да причини смъртта ми... Ще се върна. Той отметна кичура коса, паднал на лицето ми. Отстраних ръката му.

— Предполагам, че животът ви ще е по-лесен, ако се махна — казах, извърнала поглед. — На кого му е притрябвал някой, покрит с бодли.

— Бодли?

— Бодлива. Остра. Кисела. Непокорна.

Той се наведе и ме целуна леко.

— Няма да е завинаги — прошепна в устните ми.

Макар да знаех, че лъже, обвих ръце около шията му и го целунах. Той ме взе в скута си, притисна ме към себе си, устните му разтвориха моите. Усещах го с всяка частица от тялото ми, когато езикът му навлезе в устата ми.

Макар че ужасът от силата на Рисанд все още ме разкъсваше, аз бутнах Тамлин на леглото, яхнах го и го приковах под себе си, сякаш това ще ми помогне да остана тук, ще спра времето.

Той положи ръце на хълбоците ми и горещината, която излъчваха те, ме опари през тънката коприна на нощницата. Косите ми се спуснаха около лицата ни като завеса. Не смогвах да го целувам достатъчно много, достатъчно силно, за да изразя неутолимата жажда, завладяла тялото ми. Той изръмжа тихо и в миг ни преобърна. Затисна

ме с тялото си, отдели устни от моите и прокара огнена пътека от целувки по шията ми.

Целият ми свят се сведе до мястото, където устните му докосваха кожата ми. Всичко извън това, извън него, се превърна в тъмна пустош и лунна светлина. Извих гръб, когато той стигна до мястото, където ме ухапа, и прокарах пръсти през косата му, наслаждавайки се на копринената ѝ мекота. Той проследи с ръце извивката на ханша ми и спря, когато напипа ръба на бельото ми. Нощницата се беше вдигнала до кръста ми, но това не ме интересуваше. Обвих голите си крака около неговите и погалих със стъпала мускулестите му прасци.

Той прошепна името ми, притиснал лице към гърдите ми, докато едната му ръка изучаваше гладката повърхност на корема ми и после продължи нагоре към едната ми гърда. Потръпнах в очакване да усетя допира му върху нея и устните му отново покриха моите, а ръката му спря да се движи.

Този път ме целуваше по-бавно, по-нежно. Върховете на пръстите му се мушнаха под ръба на бельото ми и аз забравих да дишам.

При този звук той се поколеба и си дръпна ръката. Аз ухапах устната му, за да му заповядам да продължи, и той изръмжа тихо. С един дълъг нокът разреза коприната и дантелите и бельото ми се разпадна на парчета. Нокътят се прибра и целувките му станаха по-дълбоки, а ръката му се пъкна между краката ми, нежна и дръзка едновременно. Аз надигнах гръб срещу пръстите му, предадох се напълно на пламтящото диво желание, което гореше като живо в мен, прошепнах името му.

Той отново спря, отдръпна пръстите си от мен, но аз го сграбчих и го придърпах по-близо до себе си. Искях го сега, исках дрехите, които създаваха бариера между нас, да изчезнат, исках да усетя потта му, исках да ме изпълни.

— Аз... — проговори той с надебелял глас, подпрял чело между гърдите ми, и потръпна. — Ако продължим, скоро изобщо няма да мога да спра.

Аз седнах и той се вторачи в мен, почти без да диша. Аз обаче не отвърнах поглед, задишах спокойно, изхлузих нощницата и я захвърлих на пода. Напълно гола, загледах как очите му слизат към гърдите ми, настръхнали от хладния въздух, после към корема ми и

към мястото между краката ми. По лицето му премина сянка на неутолим, жесток глад. Вдигнах единия си крак и го плъзнах встрани в мълчалива покана. Той издаде дълбоко ръмжене и бавно, като дебнещ хищник, вдигна очи към лицето ми.

Цялата мощ на суровата, безпощадна природа на Великия господар се съсредоточи в мен и аз усетих бурята, бушуваща под повърхността, силата, дори и отслабена от болестта, способна да ме отнесе и да ме накара да забравя коя съм. Но знаех, че мога да му вярвам, а и вярвах, че мога да овладее могъщата сила. Можех да му разкрия всичко, което съм, и знаех, че той няма да се отдръпне.

— Дай ми всичко — прошепнах аз.

Той се хвърли към мен като звяр, освободен от веригите.

Превърнахме се в плетеница от крайници и зъби, започнах да късам дрехите му, докато не се озоваха на земята, после задрачих по кожата му, докато не оставих белези по гърба му, по ръцете му. Ноктите му бяха извадени, но докосвах учудващо нежно хълбоците ми, когато той се плъзна между бедрата ми, за да пирува с плътта ми. Спря едва когато потръпнах и се пропуках. Стенех името му, докато той навлизаше в мен с мощен, бавен тласък, който ме пръсна на парченца.

Движехме се в синхрон, до безкрайност, диви, пламнали, и когато за втори път стигнах до върха, той изрева и свърши с мен.

* * *

Заспах в прегръдките му и когато се събудих след няколко часа, отново се любихме, лениво, спокойно, като бавен огън, толкова различен от горския пожар по-рано. Когато и двамата се източихме, запъхтени и облени в пот, полежахме известно време, без никой от нас да продума, а аз вдъхвах земния му аромат, толкова ярък. Никога нямаше да уловя това — да нарисувам усещането, вкуса му, колкото и да се опитвах, колкото и цветове да използвах.

Тамлин чертаеше кръгове с пръст по голия ми корем.

— Трябва да поспим — промълви. — Утре те чака дълъг път.

— Утре ли? — седнах в леглото, без да обръщам внимание на голотата си, не и след като бе видял и вкусил всяко кътче от тялото ми.

Устните му се бяха превърнали в напрегната черта.

— На зазоряване.

— Но...

Той също се изправи с едно плавно, елегантно движение.

— Моля те, Фейра.

Моля. Тамлин беше паднал на колене пред Рисанд. Заради мен.

Плъзна се към края на леглото.

— Къде отиваш?

Той ме погледна през рамо.

— Ако остана, няма да успееш да поспиш.

— Остани — помолих го. — Обещавам да не те докосвам.

Лъжа, каква нагла лъжа.

Той ми отправи подобие на усмивка, която ми показа, че и той знае, че лъжа, но се върна при мен и ме взе в прегръдките си. Обвих ръка около кръста му и опрях глава на рамото му.

Той бавно милваше косата ми. Не исках да спя, не исках да пропусна и минута с него, но върху клепачите ми натеза огромно изтощение и ме задърпа към съня, докато единственото нещо, което усещах, остана допира на пръстите му по косата ми и звукът от дишането му.

Тръгвах си. След като имението се превърна в нещо много повече от убежище, след като заповедта на сюриела се превърна в благословия, а Тамлин — в много, много повече от спасител или приятел. Тръгвах си. Може да минат години преди отново да видя тази къща, преди да помириша отново розите в градината му, да видя тези изпъстрени със златисти точки очи. У дома — това беше моят дом.

Миг преди да се отдам на съня ми се стори, че го чух да говори, почти допрял устни до ухото ми.

— Обичам те — прошепна той и ме целуна по челото. — С всички твои бодли.

Когато се събудих, него го нямаше и не бях сигурна дали не съм сънувала последните му думи.

ГЛАВА 28

Събирането на багажа и сбогуванията не отнеха много време. Бях малко изненадана, когато Алис ме издокара в тоалет, съвсем различен от обичайните дрехи, които носех — с много волани и дантели, стягащ и неудобен. Някаква мода сред човешките богаташи, предположих. Роклята беше от няколко пласта розова коприна, с декорации от бяла и бледосиня дантела. Върху нея Алис ми облече къс, лек жакет от бял лен, с бордюр в цвят чаена роза. На главата ми закрепих смешна малка шапчица в екрю, очевидно с единствена цел украса. Почти очаквах да ми пъкне в ръцете слънчобран.

Казах й го, а тя цъкна с език.

— Не е ли редно да се сбогуваме сълзливо?

Аз подръпнах дантелените ръкавици — безполезни и неудобни.

— Не обичам сбогуванията. Ако мога, просто ще си тръгна без да продумам.

Алис ме изгледа продължително.

— И аз не ги обичам.

Тръгнах към вратата, но не успях да се сдържа и добавих:

— Надявам се скоро да се събереш с племенниците си.

— Радвай се на свободата си — каза тя.

Долу Люсиен изсумтя, щом ме зърна.

— Тези дрехи са достатъчни да ме убедят никога да не посещавам царството на смъртните.

— Съмнявам се, че царството на смъртните ще има и най-малка представа какво да те прави — казах аз.

Усмивката на Люсиен не беше съвсем чистосърдечна, а раменете му бяха изопнати. Той хвърли напрегнат поглед зад мен, към Тамлин, който чакаше пред позлатена каляска. Когато погледите ни отново се срещнаха, металното му око се присви.

— Мислех, че си по-умна.

— Сбогом и на теб — сопнах му се аз. Голям приятел, няма що. Не беше мой избор, нито вина, че решиха да ме държат настрана от

проблемите си. Независимо че с нищо не можех да им помогна срещу онази болест или срещу създанията, които ги тормозеха, или срещу онази Амаранта, която и да беше тя.

Люсиен поклати глава, белегът му ясно изпъкваше на лицето на ярката слънчева светлина. Тръгна към Тамлин въпреки предупредителното ръмжене на Великия господар.

— Няма ли да й дадеш поне още няколко дни? Само няколко, преди да я изпратиш обратно в онази човешка помийна яма? — настоя Люсиен.

— Не подлежи на обсъждане — изръмжа Тамлин и посочи къщата. — Ще се видим на обяд.

Люсиен го изгледа гневно за момент, изплю се на земята и побеснял тръгна нагоре по стълбите към къщата. Тамлин не каза нищо.

Можех да се замисля над думите на Люсиен, можех да извикам след него, но... сърцето ми се сви, когато видях Тамлин, застанал пред позлатената каляска, а ръцете ми се изпотиха в ръкавиците.

— Не забравяй какво ти казах — рече той. Аз кимнах, но бях твърде заета да изучавам лицето му, да запомня всяка малка подробност по него, за да му отговоря. Наистина ли каза това, което ми се стори, че чух снощи? Че ме обича? Пристъпих от крак на крак. Белите обувки, в които Алис бе натикала нещастните ми крака, ми причиняваха болка.

— Царството на смъртните е безопасно за теб и семейството ти.

Аз кимнах и се запитах дали ще се опита да ме убеди да напуснем родното ни място, да тръгнем на юг, но сигурно е разбрал, че ще откажа да се отдалеча толкова много от стената, от него. Че връщането ми при семейството ми е единственото, което ще направя.

— Картините ми... твои са — казах аз. Не знаех как по-ясно да изразя чувствата си, да му покажа какво ми причинява решението му да ме изпрати толкова надалеч и колко ме ужасява каляската зад гърба ми.

Той повдигна брадичката ми с пръст.

— Ще се видим отново.

Целуна ме, но се отдръпна твърде скоро. Аз преглътнах мъчително и се опитах да не обръщам внимание на паренето в очите. *Обичам те, Фейра.*

Извърнах се, преди сълзите да замъглят зрението ми, но той мигновено се озова до мен, за да ми помогне да се кача в пищната каляска. Не свали очи от мен, докато се настанявах на седалката. Лицето му бе маска на спокойствието.

— Готова ли си?

Не, не, не съм готова, не и след изминалата нощ, не и след всички тези месеци. Но кимнах. Ако Рисанд се върне, ако онази Амаранта наистина представлява такава заплаха, щях да бъда просто передното тяло, което Тамлин да защитава... Трябва да си тръгна.

Той затвори вратичката на каретата — моя затвор, с щракване, което отекна в съзнанието ми. После се наведе през отворения прозорец да ме погали по бузата. Можех да се закълна, че чух как се разби сърцето ми. Кочияшът плесна с камшика.

Пръстите на Тамлин докоснаха устните ми. Каляската подскочи, когато шестте бели коня тръгнаха напред. Прехапах си долната устна, преди да е затреперила.

Тамлин ми се усмихна за последен път.

— Обичам те — каза той и отстъпи назад.

Трябваше да му го кажа... трябваше да изрека тези думи, но те заседнаха в гърлото ми, защото... Заради онова, пред което той трябва да се изправи, защото може и да не ме намери отново въпреки обещанието си, защото... защото в края на краищата той е безсмъртен, а аз ще остареея и ще умра. Може би сега наистина вярва, че ме обича, и може би и за него изминалата нощ е толкова важна, колкото за мен, но... Няма да се превърна в бреме за него. Няма да се превърна в поредната тежест, превиваща раменете му.

Затова не казах нищо, докато каляската се отдалечаваше. И не погледнах назад, когато излязохме през портите и поехме към гората отвъд имението.

* * *

Почти веднага, щом каретата навлезе в гората, ароматът на магия нахлу в ноздрите ми и аз потънах в дълбок сън. Когато се събудих сепната, се ядосах страшно, питах се защо въобще е необходимо, но после чух кълтящия тропот на копита по каменни плочи. Потърках очи

и надникнах през прозореца. Видях виеща се алея, покрай която се нижеха вечнозелени храсти, подрязани в конусовидна форма и ириси. Никога не съм идвала тук.

Оглеждах се напрегнато да забележа възможно най-много подробности, когато каретата спря пред малък дворец от бял мрамор с изумруденозелен покрив, почти толкова голям, колкото дома на Тамлин.

Лицата на прислужниците, които вървяха към каретата, ми бяха непознати, но аз запазих безизразното си лице, докато слизах от каретата, подпряна на ръката на един лакей.

Човек. Беше човек, със закръглени уши, зачервено лице и човешки дрехи.

Другите прислужници също бяха хора — всичките до един неспокойни, съвсем различни от безкрайно овладените маниери, присъщи на Върховните феи. Недодялани, лишени от всякаква грация създания от земя и кръв.

Прислужниците ме оглеждаха любопитно, но стояха на разстояние. Толкова високопоставена ли изглеждах? Изправих гръб, щом зърнах вихрушката от цветове и движения, която изскочи от двореца.

Познах сестрите си преди те да ме видят. Вървяха към каретата, приглаждайки елегантните си рокли. Видях как се вдигнаха веждите им при вида на позлатената карета.

Онова тежко усещане в гърдите ми се засили. Тамлин каза, че се е погрижил за семейството ми, но това...

Неста заговори първа, след като направи нисък реверанс. Илейн веднага я последва.

— Добре дошла в дома ни — каза Неста с равен глас, забила очи в земята. — Госпожо...

Аз се изсмях.

— Неста — казах и тя се вцепени. Пак се засмях. — Неста, собствената си сестра ли не можеш да познаеш?

Илейн си пое рязко дъх.

— Фейра? — посегна към мен, но изведнъж спря. — Ами леля Рипли? Да не би... да е починала?

Спомних си, че това е историята, с която ги омая — че съм заминала да се грижа за далечна, богата роднина. Неста огледа дрехите

ми, каретата, а перлите, вплетени в златистокестенявата ѝ коса меко проблясваха на слънцето.

— Оставила ти е богатството си — каза все така равно. Не беше въпрос.

— Фейра, трябваше да ни кажеш! — възкликна Илейн и пак зяпна. — О, какъв ужас, била си съвсем сама, когато е умряла, милата ми тя. Татко ще бъде съсипан, щом разбере, че не е могъл да се сбогува с нея.

Какви... какви прости неща. Умрели роднини, завещани богатства и сбогуване с мъртвите. И все пак... и все пак една тежест, която не подозирах, че нося, сега падна от плещите ми, когато осъзнах, че това са единствените неща, за които им се налага да се тревожат. Това бяха нещата, които имаха значение за тях сега.

— Защо си толкова мълчалива? — попита Неста, без да се доближава до мен. Бях забравила колко са хитри очите ѝ, колко са студени. Тя беше създадена от нещо различно, от материал по-як, по-силен от костите и кръвта. Беше толкова различна от хората наоколо, колкото бях станала и аз.

— Аз... радвам се да видя, че животът ви се е променил за добро — успях да кажа. — Как стана?

Кочияшът, който бе омагьосан да прилича на човек, да изглежда като околните, без маска, започна да разтоварва сандъци. Не знаех, че Тамлин е сложил друг багаж освен личните ми вещи.

Илейн грейна.

— Не получи ли писмата ни?

Тя не помнеше, а може би никога не е знаела, че дори и да ги получа, няма да успея да ги прочета. Когато поклатих глава, тя се оплака колко безполезни са пощите напоследък и после каза:

— Няма да повярваш! Почти седмица след като ти замина при леля Рипли, на прага ни се появи непознат, който поиска татко да инвестира парите му! Татко се колебаеше, защото предложението беше наистина добро, но непознатият настоя, така че татко се съгласи. Даде ни сандък злато само заради съгласието му! След месец татко успя да удвои парите на непознатия и после парите просто потекоха. И знаеш ли какво още? Всички онези кораби, които загубихме по пътя за Бхарат, бяха намерени! С богатствата на татко!

Тамлин. Тамлин е направил всичко това за тях. Опитвах се да не мисля за растящата празнина в гърдите си.

— Фейра, изглеждаш толкова изумена, колкото бяхме и ние — отбеляза Илейн и ме хвана под ръка. — Хайде да влезем. Ще ти покажем къщата! Нямаме готова стая за теб, защото мислехме, че ще стоиш при бедната леля Рипли още няколко месеца, но имаме толкова много спални, че можеш да спиш в различна всяка нощ, ако искаш!

Погледнах през рамо към Неста, която ме наблюдаваше с безизразно лице. Значи не се е омъжила за Томас Мандрей.

— Татко сигурно ще припадне като те види — продължи да бърбори Илейн, като от време на време ме потупваше по ръката, докато ме водеше към къщата. — О, и може би ще организира специален бал в твоя чест!

Неста тръгна след нас — безмълвно, подозрително присъствие. Не искам да знам какво мисли. Не съм сигурна дали да се ядосвам, или да се радвам, че са се справили толкова добре без мен, както и дали Неста също се чуди за това.

Чу се тропот на копита и каретата пое обратно по алеята, далеч от мен, към истинския ми дом, към Тамлин. Призовах цялата си воля да не хукна след нея.

Той каза, че ме обича и аз усетих истината в думите му, докато се любехме, а после ме изпрати надалеч, за да ме опази. Освободи ме от условията на Договора, за да ме спаси. Защото каквато и буря да се задава в Притиан, ще е толкова унищожителна, че дори един Велик господар не може да ѝ се опълчи. Трябва да остана. Разумно беше да остана тук. Но не можех да се преборя с чувството, с тъмната сянка, надигаща се в мен, че съм допуснала много, много голяма грешка с тръгването си, независимо от заповедта на Тамлин. *Остани с Великия господар*, това ми каза сюриелът. Единствената му заръка.

Изтиках тази мисъл от съзнанието си, когато баща ми се разплака, щом ме видя, и наистина разпореди да се организира бал в моя чест. Макар да знаех, че обещанието, което дадох на майка ми преди толкова години, вече е изпълнено, че наистина съм освободена от тази си клетва и семейството ми е осигурено завинаги... растяща сянка покриваше сърцето ми.

ГЛАВА 29

Измислянето на истории за времето, прекарано при леля Рипли, ми отне минимално усилие. Четяла съм ѝ всеки ден, тя ми е давала съвети за добро поведение от леглото си и съм се грижила за нея, докато не умряла в съня си преди две седмици, оставяйки ми цялото си богатство.

А богатството не беше малко — сандъците, с които пътувах, се оказаха пълни не само с дрехи. Някои бяха пълни със злато и скъпоценни камъни. Имаше и необработени скъпоценности, огромни камъни, с всеки от които можеха да се купят хиляда имения.

В момента баща ми правеше опис на въпросните скъпоценности. Беше се затворил в кабинета си, който гледаше към градината. Там бяхме ние с Илейн, седнали на тревата. През прозореца виждах баща ми приведен над бюрото си, с малка везна пред себе си, да тегли необработен рубин с големината на патешко яйце. Отново имаше ясен поглед и се движеше целенасочено, бодро. Такъв не го бях виждала откакто загуби парите си. Дори куцането му се беше поправило — излекувал го някакъв странен минаващ лечител със специален тоник и мехлем, които въпросният лечител му подарил. Дори и само за това ще съм вечно благодарна на Тамлин.

Нямаше ги превитите рамене и зачервените, замъглени очи. Сега баща ми се усмихваше широко, смееше се от все сърце и трепереше над Илейн, която пък трепереше над него. Неста обаче си оставаше мълчалива и мнителна, а когато Илейн я питаше нещо отговаряше едносрично.

— Тези луковици — каза Илейн и посочи с ръка в ръкавица към една купчина алено бели цветя — са чак от полетата с лалета на континента. Татко казва, че следващата пролет ще ме заведе да ги видя. Казва, че километри наред няма нищо, освен тези цветя.

Тя потупа тлъстата черна почва. Малката градинка под прозореца беше нейна — всяко цвете и храст е засадила със собствените си ръце.

Не позволяваше на никой друг да се грижи за градината. Дори плевенето и поливането бяха нейна работа.

Макар слугите да ѝ помагали да носи тежките лейки, призна тя. Сигурно ще се удиви, може би дори и разплаче, ако види градините, с които толкова свикнах, постоянно цъфналите цветя в Двора на Пролетта.

— Трябва да дойдеш с мен — продължи Илейн. — Неста не иска, защото казва, че не желае да рискува с пътуването по море, но ние с теб... О, толкова ще е забавно, нали?

Хвърлих ѝ кос поглед. Сестра ми сияеше, беше щастлива и похубава от всякога, дори и в простата си муселинена рокля. Бузите ѝ се бяха зачервили под широкополата шапка.

— Мисля... мисля, че искам да видя континента — казах аз.

Осъзнах, че не лъжа. Почти нищо не съм видяла от света досега, дори не съм и помисляла за пътувания. Не бях в състояние да мечтая за тях.

— Учудваш ме, че искаш да заминеш тъкмо през пролетта — казах аз. — Това не се ли пада в средата на сезона?

Светският сезон бе приключил преди няколко седмици, очевидно изпълнен с балове, официални обеди и клюки, клюки, клюки. Илейн ми разказа всичко по време на вечерята предишния ден, без да забележи, че преглъщането на всяка хапка ми струва неописуемо усилие. Всичко беше същото — месо, хляб, зеленчуци и все пак... всичко това се превръщаше в пепел в устата ми, когато го сравнявах с ястията, които ядох в Притиан.

— Учудвам се и че пред къщата няма опашка от кандидати, домогващи се за ръката ти.

Илейн се изчерви и заби малката си лопатка в земята, за да извади един плевел.

— Ами... винаги ще има и други сезони. Неста няма да ти каже, но този сезон беше малко... странен.

— В какъв смисъл?

Тя сви тънките си рамене.

— Хората се държаха като че сме били болни осем години или сме живели в далечна страна, а не през няколко села. Сякаш сме си измислили всичко, което ни се случи през тези години. Никой не каза и дума за това.

— А ти мислеше ли, че ще кажат нещо?

Ако бяхме наистина толкова богати, колкото подсказваше тази къща, то със сигурност имаше предостатъчно семейства, склонни да забравят за петното на бедността върху репутацията ни.

— Не... Но ме накара... Прииска ми се тези години да се върнат въпреки глада и студа. Понякога къщата ми се струва толкова голяма, татко е вечно зает, а Неста... — тя хвърли поглед през рамо към мястото, където стоеше най-голямата ми сестра, под една стара, крива черница, загледана към земите ни. Почти не ми проговори предишната вечер, а днес на закуска изобщо не продума. Изненадах се, когато излезе с нас, нищо че застана на разстояние.

— Неста не изкара целия сезон. Не ми каза защо. Започна да отказва всяка покана. Почти с никого не разговаря и аз се чувствам зле, когато ми идват приятелки на гости, защото тя ги кара да се чувстват неудобно като се втренчи в тях по онзи, неин си начин... — Илейн въздъхна. — Може би ти ще поговориш с нея.

Канех се да кажа на Илейн, че с Неста не сме водили нормален разговор от години, но тогава Илейн додаде:

— Тя замина да те види, знаеш ли?

Аз премигнах и ме облъхна хлад.

— Какво?

— Е, нямаше я само седмица, а после каза, че колата се е счупила на сред пътя и било по-лесно да се върне. Но ти нямаше как да разбереш, щом не си получила писмата ни.

Погледнах към Неста, застанала толкова неподвижно под клоните на дървото, с поли, развети от летния бриз. Нима е тръгнала да ме види и е била върната обратно от омаята, която Тамлин е хвърлил върху нея?

Обърнах глава и видях, че Илейн се е втренчила в мен.

— Какво?

Илейн разтърси глава и пак се залови да плеви.

— Просто изглеждаш толкова... Различно. И звучиш различно.

Наистина, сама не повярвах на очите си, когато зърнах отражението си в едно огледало предишната вечер. Лицето ми си беше същото, но около него витаеше някакво... сияние, нещо като блещукаща светлина, която едва се забелязваше. Знаех без сянка от съмнение, че това е резултат от месеците, прекарани в Притиан, че

цялата магия там по някакъв начин ми се е отразила. С ужас очаквах деня, в който ще изчезне без следа.

— Да не би нещо да се е случило, докато беше при леля Рипли?
— попита Илейн. — Да не би... да си срещнала някого?

Свих рамене и отскубнах един плевел.

— Просто се хранех добре и си почивах.

* * *

Минаха дни. Сянката в мен не се оттегли и дори мисълта за рисуване ме отвращаваше. Вместо това прекарвах повечето си време с Илейн в градинката ѝ. Стигаше ми да я слушам как говори за всяка пъпка и цвят, за плановете си да направи още една градина край парника, може би зеленчукова, ако успее да научи достатъчно за отглеждането на зеленчуци през следващите няколко месеца. Тук, в градината, тя оживяваше, а радостта ѝ беше заразителна. Нямаше прислужник или градинар, който да не пази специална усмивка за нея и дори спривавата готвачка все си намираще поводи да ѝ донесе чиния с бисквити и сладки по всяко време на деня. Бях удивена — годините немотия не бяха лишили Илейн от светлината в душата ѝ. Може да са я крили, но тя си оставаше щедра, обичлива и мила — жена, която с гордост наричах сестра и която се радвах да познавам.

Баща ми преброи златото и скъпоценните камъни. Оказа се, че съм невероятно богата. Инвестирах малка част в бизнеса на баща си и когато видях оставащите съкровища, го накарах да ми напълни няколко торби с пари и потеглих на път.

Имението бе само на пет километра от колибата ни и пътят ми беше познат. Не се ядосах, когато полите на роклята ми се изцапаха от калта. Беше тихо, по пътя рядко минаваха каруци или коли. Харесваше ми да слушам как духа вятърът в гората и как въздиша високата трева. Макар мястото да не се доближаваше до красотата на Притиан, ако се върна достатъчно дълбоко в спомените си, мога да си представя как с Тамлин се разхождаме из неговите гори.

Нямаше причина да се надявам, че ще го видя скоро, но всяка вечер си лягах, молейки се на сутринта да се намеря в имението му или да получа послание, с което ме вика при себе си. Единственото по-

лошо нещо от разочарованието ми, че нищо подобно няма да се случи, беше засилващото се усещане, страх, че той е в опасност, че Амаранта, която и да е тя, ще го нарани.

Обичам те. Почти чувах тези думи, чувах как ги изрича, виждах слънчевите лъчи, проблясващи в златистите му коси, изумрудените му очи. Усещах тялото му, притиснато в моето, пръстите му по кожата си.

Стигнах до един завой на пътя, по който спокойно можех да се оправя и през нощта, и я видях.

Толкова беше малка старата ни колиба. Старата градина на Илейн се бе превърнала в плетеница от плевели и цветя, а предпазните знаци, издълбани около вратата, все още си бяха на мястото. Предната врата, която последно видях разбита, почти откъсната от пантите, беше сменена, но стъклото на един от кръглите прозорци се беше пукнало. Вътре беше тъмно, а по земята наоколо нямаше следи от хора или животни.

Проследих вече невидимата пътека през тревата, по която тръгвах всяка сутрин, за да продължа по пътя и после да поема през ширналите се поля към гората. Гората, моята гора.

Някога ми се струваше толкова страшна — изпълнена със смъртоносни опасности, гладна, жестока. А сега изглеждаше... обикновена. Проста.

Погледнах пак към потъналата в мрак тъжна къща, към мястото, което се превърна в мой затвор. Илейн каза, че ѝ липсва, и сега се зачудих какво вижда, когато погледне колибата. Сигурно вижда убежище вместо затвор, убежище от един свят, в който има толкова малко добро, но тя въпреки всичко се опитва да намери и него, нищо, че на мен това ми изглежда глупаво и безсмислено.

Сигурно е гледала колибата с надежда. Аз я гледах единствено с омраза. И знаех коя от нас двете ни е по-силна.

ГЛАВА 30

Имах да свърша още нещо, преди да се върна в имението на баща ми. Селяните, които едно време ми се подиграваха или се правеха, че не ме забелязват, сега ме гледаха зяпнали, а неколцина дойдоха да ме заговорят, да се поинтересуват за леля ми, за богатството ми и така нататък. Аз любезно, но твърдо отказах да разговарям с тях, да им давам каквато и да е храна за клюки. Но пътят до бедната част на селото бе толкова дълъг, че докато стигна до първата олющена врата, се почувствах съвсем изморена.

Бедняците на селото не задаваха въпроси, когато им подавах торбичките със злато и сребро. Опитаха се да откажат, някои дори не ме разпознаваха, но аз им оставих парите, така или иначе. Нищо повече не можех да направя.

Докато вървях обратно към бащиното имение, подминах Томас Мандрей и приятелчетата му, настанили се край фонтана на площада. Говореха си за някаква къща, изгоряла до основи предишната седмица с всичките ѝ обитатели, и дали има какво да се открадне от руините. Той ми отправи доста дълъг поглед, зашари с очи по тялото ми без стеснение, с полуусмивка, която съм виждала да отправя към селските момичета стотици пъти. Защо Неста е променила решението си? Изглеждах го неприветливо и си продължих по пътя.

Малко преди да изляза от очертанаята на селото, дочух женски смях и зад ъгъла почти се сблъсках с Айзък Хейл в компанията на пълна, хубава млада жена, която сигурно беше съпругата му. Държаха се за ръце и се усмихваха, озарени от вътрешна светлина.

Усмивката му угасна, щом ме зърна.

Човек, той изглеждаше толкова човешки, с кокалестите си ръце и крака, простоватата хубост, но усмивката отпреди малко го превръщаше в нещо повече.

Жена му ни изгледа поред, може би малко нервно. Сякаш онова, което чувства към него, любовта, чиято светлина забелязах, е толкова ново и неочаквано усещане, че тя все още се тревожи да не би да

изчезне. Айзък внимателно сведе глава за поздрав. Когато заминах, беше само момче, а човекът, който сега ме поздравяваше... онова, което е разцъфтяло между него и жена му, чувствата, които изпитваха един към друг, са го превърнали в мъж.

Нищо — в гърдите ми, в душата ми нямаше никакво чувство към него, освен смътно усещане за благодарност.

Още няколко стъпки и се разминахме. Усмихнах му се широко, и на него, и на нея, кимнах с глава и от сърце им пожелах всичко най-добро.

* * *

Балът, който баща ми организира в моя чест, щеше да е след два дни и в къщата вече цареше суетня. Толкова пари се хвърляха за неща, които не сме и мечтали да притежаваме някога отново. Умолявах го да не прави бал, но Илейн се зае с планирането и с намирането на рокля за мен в последния момент и... все пак ставаше дума за една вечер. Една вечер, през която да изтърпя присъствието на хора, които ни обърнаха гръб и ни оставиха да гладуваме години наред.

Слънцето клонеше към залез, когато приключих с работата си за деня. Разкопавах един квадрат земя за новата градина на Илейн. Градинарите леко се ужасиха, че още една от дъщерите на семейството се е заела с градинарство, сякаш скоро ще започнем да вършим цялата им работа и да се отървем от тях. Уверих ги, че не ставам за градинар и че просто си запълвам деня.

Само че още не бях решила с какво ще си запълня седмицата или месеца, или какъвто и да е период след това. Ако наистина болестта отвъд стената отново се надига, ако онази Амаранта изпраца чудовища да се възползват от това... Трудно ми беше да забравя за сянката, обгърнала сърцето ми, сянката, която не изчезваше нито за миг. Откакто дойдох не съм рисувала. Онова място в съзнанието ми, откъдето идваха всичко цветове, форми и светлини беше... замряло, притихнало, притъпено. Скоро, казах си. Скоро ще си купя бои и ще започна отново да рисувам.

Забих лопатата в земята и опрях крак в горния ръб. Градинарите се ужасиха от туниката и панталоните, които бях навлякла. Единият

дори хукна да ми донесе една от шапките с огромна периферия, които носеше Илейн. Сложих си я, за да не ги разочаровам — кожата ми беше придобила тен, обсипана с лунички от месеците, прекарани в Двора на Пролетта.

Погледнах ръцете си, хванали дръжката на лопатата. Мазолести, изпъстрени с белези, с мръсотия под ноктите. Сигурно прислужниците щяха да изпаднат в още по-голяма паника, ако ме видеха опръскана с бои.

— Дори да се измиеш, няма как да ги скриеш — чух гласа на Неста иззад гърба си, откъм дървото, под което обичаше да седи. — За да се впишеш в обстановката, трябва да носиш ръкавици и никога да не ги сваляш.

Беше облечена в семпла муселинена рокля в бледолилаво, с небрежно прибрана коса, кичури от която се вееха зад нея като златистокафяви панделки. Красива, величествена, невъзмутима като Върховен елф.

— Може би не искам да се вписвам във вашите социални кръгове — казах аз и извърнах глава.

— Тогава защо си правиш труда да стоиш тук? — остър, студен въпрос.

Натиснах лопатата и тя потъна дълбоко. Ръцете и гърбът ми се напрегнаха, за да изхвърля товара от черна земя и трева.

— Това е домът ми, нали така?

— Не, не е — каза тя равно.

Отново забих лопатата в земята.

— Мисля, че твоят дом е много далеч оттук.

Спрях.

Бавно отпуснах лопатата на земята и се обърнах към сестра си.

— Къщата на леля Рипли...

— Няма никаква леля Рипли. — Неста бръкна в джоба си и подхвърли нещо върху разкопаната земя.

Беше парче дърво, изглеждаше отчупено от по-голям предмет. Върху гладката му повърхност имаше изрисуван мотив от лози и... камбанки. Камбанки в грешен нюанс на синьото.

Дъхът ми спря. През цялото това време, през всички тези месеци...

— Номерчето на твоя звяр не мина пред мен — каза тя ледено. — Изглежда, силната воля е достатъчна, за да предотврати навлизането на омаята. Така че ми се наложи да гледам как баща ни и Илейн минаха от рев и истерия към... нищо. Наложих си да слушам как говорят какъв късмет си извадила да те вземат в някаква измислена къща на измислена леля, как зимен вихър е счупил вратата. Помислих си, че са полудели, но всеки път, щом си го помислех, поглеждах към рисунката ти на масата и после към следите от нокти върху нея, и знаех, че не си въобразявам.

За първи път чувах омая да не подейства. Но съзнанието на Неста беше толкова независимо, изградила е толкова високи стени около него — от стомана, от желязо, от ясеново дърво, че дори магията на Велик господар не е успяла да ги преодолее.

— Илейн каза... каза, че си дошла да ме видиш. Поне си се опитала.

Неста изсумтя. Лицето ѝ беше мрачно, върху него бе изписан онзи отдавна кипящ под повърхността гняв, който не можеше да овладее.

— Той те отнесе в нощта с обяснението, че си нарушила нещо по Договора — каза тя. — И после всичко продължи, сякаш нищо не се е случило. Не беше честно. Изобщо не беше честно.

Ръцете ми увиснаха безсилно.

— Тръгнала си да ме търсиш — казах. — Тръгнала си след мен... към Притиан.

— Стигнах до стената. Не успях да намеря проход.

Вдигнах трепереща ръка към гърлото си.

— Пътувала си два дни дотам и два обратно — през зимата, през гората?

Тя сви рамене, загледана в парчето дърво, откъртено от масата.

— Наех онази наемничка от селото да ме заведе, седмица след като беше отвлечена. С парите от кожата. Тя беше единствената, която ми повярва.

— Направила си това... за мен?

Очите на Неста — моите очи, очите на майка ни, срещнаха моите.

— Не беше честно — повтори тя.

Тамлин сбърка, когато говорехме дали баща ми ще тръгне да ме търси — той нямаше нито куража, нито гнева да го направи. Ако изобщо реши да направи нещо, то ще е да наеме някого, за да тръгне след мен вместо него. Неста обаче е тръгнала с наемничката. Моята изпълнена с омраза, студена сестра, е дръзнала да тръгне към Притиан, за да ме спаси.

— Какво стана с Томас Мандрей? — попитах напрегнато.

— Дадох си сметка, че няма да тръгне с мен за Притиан, за да те спасим.

За нея, с това безмилостно, яростно сърце, това е било последната капка.

Погледнах сестра си, наистина я погледнах — жената, която не може да търпи подлизурковците, които я заобикаляха сега, която никога не е прекарала и ден в гората, но беше навлязла в територията на вълците... Която беше покрила загубата на майка ни, загубата на богатството с пелена от леден гняв и горчивина, защото този гняв я поддържаше жива, а проявите на жестокост освобождаваха напрежението. Но през цялото това време тя не е била безчувствена, напротив, чувствала е, обичала ме е по-силно, по-дълбоко и по-безусловно, отколкото си мислех.

— Томас, така или иначе, не те заслужаваше — казах меко.

Сестра ми не се усмихна, но в синьо-сивите ѝ очи проблесна светлина.

— Разкажи ми всичко — каза тя — заповед, не молба.

И аз ѝ разказах.

Когато свърших с разказа си, Неста ме гледа втренчено известно време, преди да ме помоли да я науча да рисува.

* * *

Обучението на Неста по рисуване се оказа, общо взето, точно толкова приятно, колкото и очаквах, но поне ни осигури оправдание да стоим далеч от по-оживените части на къщата, където нещата ставаха все по-хаотични с приближаването на бала. Да се намерят бои беше лесно, но да ѝ обясня как рисувам, да убедя Неста да изрази онова,

което мисли, което чувства... Поне успя да повтори мазките ми с точна, твърда ръка.

Когато излязохме от тихата стая, която си бяхме присвоили, и двете опръскани с боя и изплескани с петна от въглен, приготовленията почти приключваха. Дългата алея бе украсена с цветни фенери, а вътре всяка повърхност, всеки парапет, всяка арка бяха покрити с венци и гирлянди от всевъзможни цветя. Красота. Илейн беше подбрала всяко едно цвете и бе наредила къде да бъдат разположени.

Двете с Неста се спуснахме по стълбите, но когато стигнахме междинната площадка, зърнахме баща ни и Илейн долу хванати под ръка.

Лицето на Неста се изопна. Баща ми хвалеше Илейн, която грейна и подпря глава на рамото му. Радвах се за тях — за това, че сега живееха в охолство и спокойствие, за доволните им лица. Да, имаха си малките скърби, но и двамата изглеждаха толкова... спокойни.

Неста тръгна по коридора и аз я последвах.

— Има дни — каза тя и спря пред вратата на стаята си, която се намираще срещу моята, — когато искам да го попитам дали си спомня годините, през които почти ни остави да умрем от глад.

— Ти харчеше всеки грош, който печелех — напомних й.

— Знаех, че винаги можеш да изкараш още. А ако не можеше, исках да видя дали той ще се опита да изкара пари. Вместо да седи и да резбова онези парчета дърво. Дали ще излезе да се бори за нас. Аз не можех да се погрижа за семейството, не и така, както го правеше ти. Мразех те заради това. Но него мразех повече. Все още го мразя.

— Той знае ли?

— Винаги е знаел, че го мразя, още преди да обеднеем. Той остави майка да умре — имаше цяла флотилия кораби, които можеха да обиколят света и да намерят лек, можеше да наеме хора да отидат в Притиан за помощ. Но той я остави да умре.

— Той я обичаше, скърбеше за нея.

Не знаех дали това е истината. Може би и двете бяхме прави.

— Той я остави да умре. Ти би отишла накрай света, за да спасиш Великия си господар.

Сърцето ми се сви отново, но казах само:

— Да, бих отишла.

После влязох в стаята си да се приготвя за бала.

ГЛАВА 31

Балът беше мъгла от танцуващи и перचेци се хора, обсипани със скъпоценности аристократи, вино и тостове в моя чест. Стоях до Неста, защото тя, изглежда, се справяше добре в отпъждането на твърде любопитните кандидати за сърцето ми, интересуващи се от наследеното богатство. И все пак се усмихвах, макар и само заради Илейн, която пърхаше из залата, лично поздравяваше всеки гост и танцуваше със синовете им.

Не спирах да мисля за онова, което каза Неста — какво съм готова да направя, за да спася Тамлин.

Знаех, че нещо не е наред. Знаех, че има неприятности не само с болестта в Притиан. Знаех, че силите, които искат да го унищожат, са смъртоносни и въпреки това... Въпреки това спрях да търся отговори, да се боря, доволна, толкова егоистично доволна да изоставя онази дива, примитивна част от мен, която живее само час за час. Оставих го да ме изпрати у дома. Не положих усилия да обмисля нещата, които научих за болестта или за Амаранта. Не се опитах да го спася. Дори не му казах, че го обичам. А Люсиен... Люсиен го знаеше и го показа с горчивите си думи в деня на заминаването ми, показа ми разочарованието си.

Стана два сутринта, а партито не даваше признаци, че ще свърши скоро. Баща ми разговаряше с няколко други търговци и аристократи, с които ме запознаха и чиито имена веднага забравих. Илейн се смееше, заобиколена от красиви приятелки, зачервена, грейнала. Неста се беше оттеглила безмълвно в полунощ и аз също не си направих труда да кажа „Лека нощ“, когато най-сетне се отправих към стаята си.

На следващия ден следобед, недоспали и изморени, всички се събрахме на масата за обяд. Благодарих на сестра си и баща си за партито и отклоних въпросите на баща си дали някой от синовете на приятелите му ми е хванал окото.

Летният зной бе дошъл и аз си повях с ръка, подпряла глава на другата. Не спях добре заради жегата предишната нощ. В имението на

Тамлин никога не беше прекалено топло или прекалено студено.

— Мисля да купя земята на Бедор — казваше баща ми на Илейн, която единствена от нас го слушаше. — Чух слух, че скоро ще я предложат за продажба, понеже никой от семейството не оцеля. Добра инвестиция е. Може някоя от вас, момичета, да си построи къща там, когато сте готови.

Илейн кимна с интерес, а аз премигнах.

— Какво се е случило със семейство Бедор?

— О, истински ужас — каза Илейн. — Къщата им изгоря и всички загинаха в пожара. Е, не можах да открият тялото на Клер, но...

Илейн сведе очи към чинията си.

— Станало е посред нощ. Загинаха всички, и семейството, и прислугата, всички. Стана в деня, преди да се върнеш всъщност.

— Клер Бедор — казах бавно.

— Беше ни приятелка, помниш ли? — попита Илейн.

Кимнах. Усещах погледа на Неста върху себе си.

Не... не, не беше възможно. Трябва да е съвпадение, съвпадение, защото другото обяснение...

Аз дадох това име на Рисанд.

И той не е забравил.

Стомахът ми се обърна и аз се усилих да преборя призляването.

— Фейра? — повика ме баща ми.

Закрих с трепереща ръка очите си и започнах да дишам дълбоко. Какво се е случило? Не само със семейство Бедор, а и у дома, в Притиан.

— Фейра — повтори баща ми и Неста му изсъска:

— Млъкни!

Опитах се да пропъдя вината, отвращението и страха, които ме завладяха. Трябваше да търся отговори — трябваше да разбере дали е било съвпадение, или все още имам възможност да спася Клер. И щом нещо се е случило тук, в света на смъртните, тогава Дворът на Пролетта... Тогава онези създания, от които Тамлин толкова се боеше... Болестта, която разрушаваше магията им и покосява земите им...

Елфи. Дошли са отвъд стената, без да оставят следи.

Свалих ръка от очите си и погледнах баща си и Неста.

— Слушайте ме много внимателно — обърнах се към нея и преглътнах мъчително. — Всичко, което ви кажа, трябва да си остане тайна. Няма да тръгвате след мен. Няма да споменавате името ми пред никого.

— За какво говориш, Фейра? — баща ми, седнал на другия край на масата, зяпна. Илейн прехвърляше поглед от него към мен колебливо. Размърда се на стола си.

Неста обаче не откъсваше очи от мен. Без да помръдне.

— Мисля, че в Притиан се случва нещо много лошо — казах аз меко. Така и не бях разбрала какви предупредителни знаци е заложил Тамлин в съзнанията им, за да ги накара да бягат, когато се наложи, но не смятах да рискувам, като разчитам само на тях. Не и след като Клер е отвлечена, а семейството ѝ избито... заради мен.

— Притиан! — възкликнаха баща ми и Илейн. Неста вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

Продължих.

— Ако не искате да заминавате оттук, наемете стражи, наемете съгледвачи да наблюдават стената и гората. Селото също.

Изправих се.

— При първия знак за опасност, при първия слух, който чуете за стената, при първото странно нещо, се качете на някой кораб и тръгвайте. Заминете на юг, колкото по-далече, толкова по-добре. Някъде, където елфите никога няма да пожелаят да отидат.

Отстъпих от масата. Баща ми и Илейн започнаха да мигат срещу мен, сякаш прочистваха умовете си от мъгла, сякаш се будеха от тежък сън. Неста обаче тръгна след мен по коридора и нагоре по стълбите.

— Семейство Бедор — каза тя меко. — Трябвало е да бъдем ние. Но ти си им дала фалшиво име — на онези зли елфи, които заплашват твоя Велик господар.

Аз кимнах. Виждах как в момента измисля план.

— Ще има ли нашествие тук?

— Не знам. Не знам какво става. Казаха ми, че из земите им върлува болест, която отслабва или обърква силите им, болест, която е нарушила сигурността на границите им и може да е смъртоносна понякога. Те... казаха ми, че болестта е във възход, че... че се движи. Последното, което чух, бе, че не е достатъчно близо до стената, за да засегне нашите земи. Ако Дворът на Пролетта е на косъм да падне,

това значи, че болестта приближава, а Тамлин... Тамлин е един от последните бастиони, които поддържаха контрол над останалите дворове, над жестоките Велики господари. Мисля, че в момента е в опасност.

Влязох в стаята си и започнах да си събличам роклята. Сестра ми ми помогна, после отвори гардероба, откъдето извади дебела туника, панталони и ботуши. Облякох се и започнах да си сплитам косата. Тя каза:

— Тук не ни трябваш, Фейра. Не поглеждай назад.

Дръпнах силно ботушите нагоре и отидох да взема ловджийските си ножове, с които тихомълком се сдобих, след като се върнах.

— Татко веднъж ти каза никога да не се връщаш — каза Неста — и аз ти казвам същото сега. Ще се погрижим за себе си.

Някога щях да приема подобни думи като обида, но сега разбирах — разбирах какъв дар ми предлага тя. Закачих ножовете си на колана и метнах колчана със стрели — нито една от ясеново дърво — на гръб, преди да се наведе да вдигна лъка си.

— Те могат да лъжат — казах й с надеждата, че никога няма да се наложи да използва тази информация. — Елфите могат да лъжат, а желязото не ги притеснява изобщо. Но ясеновото дърво, изглежда, действа. Използвайте парите ми и купете цяла проклета гора от ясени. Илейн може да се грижи за нея.

Неста поклати глава и стисна китката си, на която все още носеше желязната гривна.

— Какво мислиш, че можеш да направиш, за да помогнеш? Той е Велик господар, ти си просто човек.

Това също не беше обида. Беше въпрос от хладен, пресметлив ум.

— Не ме интересува — признах аз, застанала до вратата, и я отворих със замах. — Но трябва да се опитам.

Неста остана в стаята ми. Нямах да се сбогува — мразеше сбогуванията колкото мен.

Не знаех какво ми предстои, какви опасности ме дебнат. Но се обърнах към сестра си и казах:

— Има по-добър свят, Неста. Има по-добър свят, който чака да го откриеш. Ако някога успея да се върна, ако нещата се оправят, ако опасността отmine... ще те намеря.

Не можех да ѝ предложа нищо друго.

Неста обаче изпъна рамене.

— Не си прави труда. Не мисля, че елфите ще ми харесат особено.

Аз вдигнах вежда. Тя сви рамене и продължи.

— Опитай се да ни пратиш послание, когато всичко свърши. Ако изобщо свърши... Баща ни и Илейн могат да останат тук. Аз обаче мисля да видя какво може да предложи светът на една жена с достатъчно пари и добро име.

„Всичко“ — помислих си аз. Неста може да постигне всичко, да стане всичко, стига да намери мястото си в света. Помолих се да имам късмета някой ден да я видя отново.

* * *

Илейн, за моя изненада, беше приготвила кон и торба с храна и други необходими неща за мен, когато слязох по стълбите. Баща ми не се виждаше никъде. Илейн се хвърли на врата ми, прегърна ме силно и каза:

— Спомням си — всичко си спомням.

Аз също я прегърнах.

— Бъдете нащрек. Всички.

Тя кимна с насълзени очи.

— Щеше ми се да разгледам континента с теб, Фейра.

Аз се усмигнах на сестра си, запаметих прелестното ѝ лице и избърсах сълзите ѝ.

— Може би някой ден ще го направим — казах аз. Още едно обещание, което щях да спазя само ако имам голям късмет.

Илейн още плачеше, когато пришпорих коня си и се понесох в галоп по алеята. Не намерих сили да се сбогувам с баща ми за втори път.

Яздих целия ден и спрях едва когато стана твърде тъмно, за да виждам накъде се движа. На север — това е посоката, която ще следвам, докато не стигна до стената. Трябва да се върна, да видя какво се е случило, да кажа на Тамлин всичко, което досега криех в сърцето си, преди да е станало твърде късно.

Яздих през целия втори ден, спях на пресекулки и потеглих отново преди изгрев.

Напред, все напред, през лятната гора, пищна, гъста, шумна.

Изведнъж се спусна пълна тишина. Дръпнах юздите, за да забави конят ми ход, и огледах храстите и дърветата за какъвто и да е издйнически знак, за каквато и да е следа от стената. Нищо и тогава...

Конят ми се запъна и разклати глава, а аз едва се задържах на седлото. Животното отказа да продължи напред, а аз все така не виждах нищо. Но когато слязох, затаила дъх, и протегнах ръка напред, усетих, че там има нещо, което не мога да премина.

Точно там, насред гората, стоеше невидимата стена.

Само че елфите идваха и си отиваха през нея — през определени пролуки, така се говореше. Поведох коня успоредно на стената, като я почуквах от време на време, за да съм сигурна, че не съм се отклонила.

Минаха два дни, а нощта между тях бе по-кошмарна от всичко, което съм преживяла в Двора на Пролетта. Отне ми два дни да открия два големи, обраснали с мъх камъка, стоящи на известно разстояние един от друг, в които бе издялана едва видима завъртулка. Проход.

Този път, когато подканих коня да мине между камъните, той се подчини.

Миризмата на магия опари ноздрите ми, конят се опита отново да се запъне, но най-сетне минахме отвъд.

Познавах тези дървета.

Продължих да яздя в тишина, със зареден лък, насред спотайващи се заплахи, които бяха много по-сериозни от всичко, което би могло да ми се случи в човешката гора.

Тамлин сигурно ще се вбеси, може би ще ми нареди да обърна коня и да се върна вкъщи. Но аз ще му кажа, че ще му помогна, ще му кажа, че го обичам и ще се боря за него както мога, дори ако се наложи да го вържа, за да го накарам да ме изслуша.

Толкова се задълбочих в плановете си как да го убедя да не започне да реве от ярост, че не забелязах веднага колко тихо е наоколо — как няма чуруликащи птички, дори и когато приближих имението, и как живите плетове не са подкастрирани скоро.

Докато стигна портите, устата ми пресъхна. Портите зееха, желязото бе огънато, сякаш нечия гигантска ръка ги е отворила насила.

Всяка стъпка на коня отекваше по чакъла прекалено силно, а когато стигнах до вратите на къщата, също отворени широко, сърцето ми слезе в петите. Едната врата висеше, откъсната от горната панта.

Слязох от коня, все така с готов за стрелба лък. Но нямаше нужда от това. Тук беше пусто, абсолютно пусто. Като в гробница.

— Там? — извиках аз. Хукнах по стълбите и нахлух в къщата. Подхлъзнах се на парче порцелан и изругах — останки от ваза. Бавно вдигнах глава и огледах фойето.

Сякаш оттук бе минала цяла войска. Гоблените от стените висяха разкъсани, мраморния парапет на стълбището бе пукнат, а полилеите лежаха натрошени на пода, купчини натрошен кристал.

— Тамлин? — извиках отново, вече изпаднала в ужас. Нищо.

Прозорците бяха изпочупени.

— Люсиен?

Никакъв отговор.

— Там? — прошепнах. Гласът ми отекна из къщата, сякаш ехото ми се подиграваше.

Паднах на колене, съвсем сама наред останките на имението.

Той си беше отишъл.

ГЛАВА 32

Останах така минута, само една минута, да постоя коленичила сред останките от фоайето.

После се изправих на крака, като внимавах да не докосвам парчетата стъкло, дърво или... кръв. Имаше петна кръв навсякъде, локвички от нея по пода и още петна по издраните стени.

Просто още една гора, казах си. Още следи за проследяване.

Бавно тръгнах напред, проучвайки информацията, която е оставена. Битката е била жестока — кръвта подсказваше, че по-голямата част от щетите са нанесени по време на битката, не след това. Следите от счупено стъкло и отпечатъците от стъпки идваха и от предната, и от задната врата, сякаш къщата е била обградена. Натрапниците са влезли насила през предната врата и после са счупили вратите към градината.

Няма тела, повтарях си непрекъснато. Нямаше нито един труп и почти никакви следи от наранявания, освен кръвта. Трябва да са живи. Тамлин трябва да е жив.

Защото ако е мъртъв...

Разтърках лицето си с ръце и си поех дъх накъсано. Нямаше да се оставя да стигна толкова далеч. Ръцете ми трепереха, когато спрях пред вратите на трапезарията, и двете едва крепящи се на полуоткъртените от стената панти.

Не можех да преценя дали щетите в тази стая са нанесени от самия Тамлин, след посещението на Рисанд в деня преди да замина, или от някого друго. Огромната маса беше на парчета, прозорците строшени, завесите раздрани. Но нямаше кръв, тук нямаше никаква кръв. А от отпечатъците сред парчетата стъкло...

Огледах следата по пода. На места беше нарушена, но успях да различа два чифта следи — от големи крака, които са вървели заедно от мястото, на което е стояла масата. Сякаш Тамлин и Люсиен са седели тук, когато къщата е била нападната и са тръгнали с нападателите без бой.

Ако бях права... значи са живи. Проследих стъпките до вратата, като за миг клекнах, за да огледам парчетата стъкло, мръсотия и кръв. Тук са ги посрещнали много хора, съдейки по следите от стъпки. И всички са тръгнали към градината...

От коридора долетя скърцане — някой стъпваше по боклука, останал след сблъсъка. Аз извадих ловджийския нож и се дръпнах в трапезарията, където затърсих скривалище. Но тук всичко беше на парчета. Поради липса на варианти, се скрих зад отворената врата. Притиснах ръка към устата си, за да не се чуе дишането ми, и надникнах през пролуката между стената и вратата.

Някой докуцука до стаята и подуши въздуха. Виждах само гърба, покрит с просто наметало. Елфът бе среден на ръст... и единственото, което трябваше да направи, за да ме открие, е да затвори вратата. Бях в капан. Може би ако влезе навътре в трапезарията, ще успея да се измъкна незабелязано, но ще се наложи да напусна скривалището си. Може би елфът само ще огледа наоколо и после ще излезе.

Фигурата отново подуши въздуха и стомахът ми се стегна. Надушваше ме. Осмелих се да огледам фигурата по-подробно, в търсене на слабо място, на място, в което да забия ножа си, ако се стигне дотам.

Фигурата се обърна към мен.

Аз извиках, а тя изпищя, когато блъснах вратата и пристъпих напред.

— Алис!

Тя зяпна и сложи ръка на сърцето си. Обичайната ѝ кафява рокля беше разкъсана и мръсна, престилката я нямаше. Но не беше окървавена — изглежда, ѝ нямаше нищо, освен лекото накуцване с десния глезен. Тя се втурна към мен, а кожата ѝ, обикновено с цвят на кафява дървесна кора, бе придобила белотата на бреза.

— Не може да си тук — тя огледа ножа, лъка и колчана. — Каза ти се да стоиш далеч оттук.

— Той жив ли е?

— Да, но...

Коленете ми се огънаха от огромното облекчение, което ме заля.

— А Люсиен?

— И той е жив. Но ти няма да си, ако не се махнеш оттук веднага.

— Кажи ми какво е станало, разкажи ми всичко.

Непрекъснато поглеждах през прозореца, слушах се за звуци отвън. Цареше тишина.

Алис ме сграбчи за рамото и ме издърпа от трапезарията. Не продума, докато ме водеше по стихналите, пусти коридори, всичките пълни с останки от мебели и украси, но... без нито един труп. Или са отнесени, или... не се осмелих да мисля за другите варианти. Стигнахме кухнята.

Огромното помещение беше овъглено от пожар и не бе останало нищо, освен пепел и почернял камък. След като подуши въздуха и се заслуша за евентуална опасност, Алис ме пусна.

— Какво правиш тук?

— Трябваше да се върна. Мислех, че се е случило нещо лошо... не можех да остана там. Трябваше да дойда да помогна.

— Той ти каза да не се връщаш — сопна ми се Алис.

— Къде е той?

Алис покри лице с дългопръстите си, костеливи ръце. Пръстите ѝ се впиха в горния ръб на маската така, сякаш се опитваше да я откъсне от себе си. Но маската не помръдна. Алис свали приличните си на клонки ръце и въздъхна.

— Тя го отведе — каза тя и кръвта ми се смръзна. — Отведе го в своя двор „В недрата на Планината“.

— Кой? — попитах, но вече знаех отговора.

— Амаранта — прошепна Алис и се огледа, сякаш се уплаши, че споменаването на името ѝ може да я накара да се появи тук.

— Защо? И коя е тя, какво е? Моля те, моля те, кажи ми, просто ми кажи истината.

Алис потръпна.

— Истината ли искаш, момиче? Ами ето я: отведе го заради проклятието, защото седемте пъти по седем години свършиха, а той не успя да развали проклятието ѝ. Този път е събрала всички Велики господари, за да гледат как го пречупва...

— Какво е... к-к-какво проклятие? — заекнах аз. Проклятие, проклятие, което тя е наложила на Двора на Пролетта. Проклятие, което изобщо не съм забелязала.

— Амаранта е кралица на тези земи. Кралица на Притиан — промълви Алис едва чуто, а очите ѝ се разшириха от спомена за нещо

ужасно.

— Но нали седемте Велики господари управляват Притиан равнопоставено? Няма кралици.

— Така беше преди, така е било винаги. Допреди сто години, когато тя се появи по тези земи като посланик на Хиберн.

Алис грабна една торба, която явно бе оставила по-рано до вратата. Торбата беше наполовина пълна с дрехи и храна.

Тя започна да тършува из обгорената кухня и да прибира ножове и малкото оцелели хранителни припаси, а аз си припомних онова, което ми каза сюриелът — за злия крал, който прекарал векове в ярост срещу Договора, който бил принуден да подпише, и изпратил най-силните си пълководци в другите елфически територии и кралства, за да провери дали не споделят чувствата му, дали не искат да си върнат земите, дадени на хората. Подпрях се на една почерняла от сажди стена.

— Тя тръгна от двор на двор — продължи Алис, вдигна една ябълка и я заоглежда. Явно сметна, че става за ядене и я пъкна в торбата. — Очарова Великите господари с приказки за търговия между Хиберн и Притиан, с по-тесни връзки, с повече споделяне на богатствата на двете територии. Неувяхващото цвете, така я наричаха. Цели петдесет години живя така, като придворна на всички дворове, за да изкупи, както казваше, собствените си постъпки и тези на Хиберн по време на войната.

— Участвала е във войната срещу хората?

Алис спря.

— Историята ѝ е легенда сред нашия народ — легенда и кошмар. Тя беше най-страшният генерал на краля на Хиберн — биеше се на фронта, колеше хора наред, както и всеки Върховен или нисш елф, осмелил се да ги защитава. Имаше по-малка сестра, Клития, която се биеше редом с нея, точно толкова зла и опасна, колкото сестра си... докато не се влюби в един смъртен воин, Юриан — Алис въздъхна. — Юриан стоеше начело на огромни човешки армии, но Клития копнееше за него, обичаше го лудо. Беше твърде сляпа да разбере, че Юриан я използва, за да получава информация за силите на Амаранта. Амаранта го подозираше, но не можеше да убеди Клития да го остави... и не можеше да го убие, защото това щеше да причини силна болка на сестра ѝ.

Алис цъкна с език и започна да отваря кухненските шкафове и да ги оглежда.

— Амаранта изпитваше удоволствие от изтезания и убийства, но обичаше сестра си толкова много, че възпря ръката си.

— И какво стана? — промълвих аз.

— О, Юриан предаде Клития. Месеци наред търпя да ѝ бъде любовник, докато получи цялата информация, която му трябваше, после я подложи на мъчения и накрая я уби, като я разпна на кръст от ясеново дърво, за да не може да избяга, докато я изтезава. После остави парчетата от тялото ѝ да ги намери Амаранта. Казват, че гневът ѝ можел да срути небесата, ако кралят не ѝ заповядал да не предприема нищо. По-късно получила възможността за последен сблъсък с Юриан и оттогава тя мрази хората с ярост, каквато не можеш и да си представиш.

Алис откри нещо, което приличаше на буркан със сладко, и го прибра в торбата.

— След като двете страни сключиха Договора — продължи тя и започна да отваря чекмеджетата, — тя закла робите си, за да не ги освободи.

Аз пребледнях.

— Векове по-късно обаче Великите господари ѝ повярваха, когато им каза, че смъртта на сестра ѝ я е променила, особено след като отвори търговските канали с Хиберн. Великите господари така и не разбраха, че същите тези кораби, които караха стоки за Хиберн, се връщаха с личната ѝ армия. Кралят на Хиберн също не знаеше. Но всички скоро научихме, че през тези петдесет години, които е прекарала сред нас, тя е решила, че иска Притиан за себе си, за да събере войски тук и да използва страната като отправна точка, от която да нападне вашия свят и да го унищожи веднъж завинаги, със или без благословията на краля. И така, преди четиридесет и девет години, тя нанесе първия си удар.

— Тя знаеше — знаеше, че дори и с цялата си армия не може да покори и седемте Велики господари само със сила или численост. Но тя е и лукава, и жестока, и изчака, докато спечели пълното им доверие и всички се събраха на бал в нейна чест. Тази вечер тя сипа във виното отвара, приготвена по рецепта, открадната от книгата със заклинания на хибернския крал. Когато изпиха виното, силата на Великите

господари стана уязвима и тя открадна магическите им сили от телата им, откъсна ги като ябълки от клон, останаха им само най-простите способности. Твоят Тамлин — това, което си виждала като негова сила, е просто сянка от онова, на което е способен, на силите, които владее. Когато лиши Великите господари от силите им, Амаранта за няколко дни пое контрол над Притиан. От четиридесет и девет години сме нейни слуги. От четиридесет и девет години тя изчаква най-подходящия момент, за да наруши Договора и да завземе вашите земи и всички човешки царства отвъд тях.

Искаше ми се наблизко да има стол, табуретка или пейка, на която да седна. Алис затръшна последното чекмедже и закуцука към килера.

— Сега я наричат Измамницата — онази, която измами седемте Велики господари и построи двореца си под свещената Планина, в сърцето на земята ни.

Алис млъкна и отново покри лицето си с ръце, докато си поемаше дълбоко дъх, за да се овладее.

Свещената планина — онзи чудовищно висок, гол връх, който видях на стенописа в библиотеката преди няколко месеца.

— Но... болестта по земите... Тамлин каза, че болестта е отнела силите им...

— Тя е болестта по земите — срязва ме Алис, свали ръце и влезе в килера. — Няма друга болест, освен нея. Границите паднаха, защото тя ги разруши. Беше й забавно да праща свои слуги в нашите земи, за да провери какви сили са му останали на Тамлин.

Щом болестта е Амаранта, тогава заплахата за човешкия свят... Тя е заплахата за човешкия свят.

Алис излезе от килера, понесла купчина кореноплодни.

— Ти можеше да я спреш — гледаше ме враждебно, оголила зъби, които бяха неприятно остри. Прибра рязата и картофите в торбата си. — Ти можеше да го освободиш, можеше да му върнеш силата, ако не беше толкова сляпа за собственото си сърце. Човеци — изплю тя.

Дъхът ми секна.

— Аз... аз... — вдигнах ръце с дланите напред. — Аз не знаех.

— Нямахше как да знаеш — каза с горчивина Алис и се изсмя безрадостно. Смехът й приличаше на грак. Тя отново влезе в килера. — Това бе част от проклятието над Тамлин.

Зави ми се свят и аз още по-силно притиснах гръб към стената.

— Какво е това проклетие? Какво му е направила?

Алис свали няколко останали бурканчета с подправки от лавицата.

— Тамлин и Амаранта се познаваха отпреди — семейството му открай време поддържаше връзки с Хиберн. По време на войната Дворът на Пролетта се съюзи с Хиберн, за да останат хората роби. Така че баща му, който беше своенравен и зъл, беше много близък с краля и с Амаранта. Когато Тамлин беше дете, той често придружаваше баща си при пътуванията му до Хиберн. Така се запозна с Амаранта.

Тамлин веднъж ми каза, че би се борил с всекиго, за да защити нечия свобода, че никога не би допуснал робство. Дали е било само от срам заради баща му, или защото... защото сам е разбрал какво е да си роб?

— С времето Амаранта пожела Тамлин, пожела го страстно с цялото си черно сърце. Само че той е чувал истории за нея от войната и знаеше какво са причинили Амаранта, кралят и собственият му баща на хората и на елфите. Знаеше какво е направила на Юриан заради смъртта на сестра си. Странеше от нея, когато тя дойде тук, въпреки опитите ѝ да го привлече в леглото си. И така, стоя настрана, докато тя не ограби силата му. Люсиен... Люсиен бе пратен при нея като посланик на Тамлин, за да се опита да постигне мир.

В гърлото ми се надигна злоба.

— Тя отказа и... Люсиен ѝ казал да се върне в помийната яма, от която е изпълзяла. Тя му взела окото за наказание. Извадила го със собствената си ръка, после белязала лицето му. Върна го толкова обезобразен, че Тамлин... Господарят повърна, когато го видя.

Не съм в състояние дори да си представя как е изглеждал Люсиен, щом от вида му на Тамлин му е приляло.

Алис почука по маската си и металът глухо дрънна под пръстите ѝ.

— След това тя организира маскен бал „В недрата на Планината“ за себе си. Всички дворове присъстваха. Празненство, каза тя, за да изкупи онова, което е сторила на Люсиен, с маски, за да не показва той ужасяващия белег на лицето си. Целият Двор на Пролетта трябваше да присъства, дори прислужниците, и всички да носят маски в чест на

способностите на Тамлин да си мени формата, така каза. Той искаше да потуши конфликта без кръв, затова се съгласи да отиде и да вземе всички нас със себе си.

Притиснах ръце към каменната стена и се насладих на хладината ѝ, твърдостта ѝ.

Застанала насред кухнята, Алис домъкна торбата си, вече пълна с храна и дрехи.

— Когато всички се събрахме там, тя заяви, че мир може да има — ако Тамлин стане неин любовник и съпруг. Но когато се опита да го докосне, той отказа да я допусне близо до себе си. Не и след онова, което тя причини на Люсиен. Той каза пред всички в онази нощ, че по-скоро ще сподели леглото си с човек, ще се ожени за човек, отколкото да докосне Амаранта. Тя можеше и да пренебрегне последните му думи, ако не беше добавил, че собствената ѝ сестра е предпочела компанията на човек пред нейната, че собствената ѝ сестра е предпочела Юриан пред нея.

Направих гримаса. Вече знаех какво ще последва в разказа на Алис, когато тя опря ръце на хълбоците си и продължи:

— Можеш да си представиш колко добре прие Амаранта казаното от него. Но тя заяви на Тамлин, че е в щедро настроение — каза, че ще му даде възможност да развали проклятието, с което му е откраднала силите.

Той ѝ се изплю в лицето и тя се разсмя. Каза му, че разполага със седем пъти по седем години, преди тя да предяви правата си над него, преди той безвъзвратно да отиде при нея „В недрата на Планината“. Ако иска да развали проклятието, трябва само да намери смъртно момиче, което ще пожелае да се омъжи за него. Но не кое да е момиче — трябва да е със сърце от лед, изпълнено с омраза към нашия народ. Трябва да е момиче, готово да убие елф.

Земята се разклати под краката ми. Бях благодарна за стената, която ме държеше права.

— Това не е всичко, елфът, когото това момиче убие, трябваше да е от неговите хора, изпратени от него отвъд стената като агнета на заколение. Момичето може да бъде доведено тук, за да го ухахва Тамлин само ако убие един от неговите хора, и то не при самозащита, а само и единствено от омраза, както Юриан е убил Клития... За да може да усети болката на сестра ѝ.

— Договорът...

— Това беше лъжа. Няма никакви условия за това в Договора. Можеш да убиеш колкото искаш невинни елфи и няма да има никакви последствия. А ти уби Андрас — един от стражите на Тамлин, когото той изпрати отвъд стената в този ден като поредното жертвоприношение.

Андрас търсеше лек, каза й Тамлин. Но не лек за някаква магическа болест, а лек, който да спаси Притиан от Амаранта, лек за проклятието.

Вълкът, Андрас... той просто ме погледна, преди да го убия. Остави ме да го убия. За да започне цяла верига от събития и Тамлин да получи възможност да развали проклятието. А щом Тамлин е изпратил Андрас отвъд стената с ясното съзнание, че може да умре там... О, Тамлин.

Алис се наведе, за да вдигне един нож за масло — огънат, изкривен, и бавно и внимателно изправи острието му.

— Всичко това за Амаранта беше една жестока шега, остроумно наказание. Вие хората толкова много се страхувате и мразите елфите, че щеше да е невъзможно едно момиче, убило хладнокръвно елф, да се влюби в друг елф. Но проклятието над Тамлин може да се развали само ако се намери такова момиче, преди да изтекат четиридесет и деветте години, само ако това момиче му каже, че го обича, и то искрено. Амаранта знае, че хората обръщат твърде голямо внимание на красотата, затова залепи маските на всички за лицата ни, за да му бъде по-трудно да намери момиче, което ще пожелае да погледне отвъд маската, да види душата, криеща се зад нея. После ни омагьоса да не можем да кажем и дума за проклятието. Нито дума. Почти нищо не можехме да ти кажем и за самите нас, за света ни, за съдбата ни. Той не можеше да ти каже, никой от нас не можеше. Лъжите за болестта... това беше единственото, което той успя да направи, единственото, което всички ние успяхме да направим. Щом сега мога да ти разкажа всичко това, значи играта е приключила, поне за нея — Алис прибра ножа в джоба си.

— Когато го прокле, Тамлин изпращаше отвъд стената по един елф всеки ден. В горите, във фермите. Преобразяваше ги на вълци, за да предизвика по-лесно желание у вас да ги убиете. Някои се връщаха живи и разказваха за човешки момичета, които хуквали да бягат или

пищели и се молели за пощада, но никога не вдигали ръка срещу вълка. Ако не се върнеха... връзката им с Тамлин като техен Велик господар му подсказваше, че са убити от друг човек, не момиче. Ловци, може би възрастни жени. Цели две години пращаше по един човек всеки ден, налагаше се да избира кого да прати. Когато му останаха не повече от десетина стражи, той бе така покрусен, че спря. Отказа се. Оттогава Тамлин стои тук и защитава границите си от хаоса и безумието на другите дворове, попаднали под властта на Амаранта. Другите Велики господари също се опитаха да ѝ дадат отпор. Преди четиридесет години тя езекутира трима от тях заедно със семействата им за това, че са се съюзили срещу нея.

— Открит бунт? Кои дворове? — изправих гръб и отстъпих от стената. Може би щях да намеря съюзници сред тях, за да ми помогнат да спася Тамлин.

— Дворът на Деня, Дворът на Лятото и Дворът на Зимата. И не, дори не се стигна до открит бунт. Тя използва силите, отнети от Великите господари, за да ни привърже към земята. Разбунтувалите се Господари се опитаха да повикат помощ от другите елфически царства, като използваха за пратеници хора, достатъчно глупави да влязат доброволно в Притиан — повечето от тях млади жени, които ни почитаха като богове.

Децата на благословените. Значи наистина са минали стената, но не да станат невести на елфи. Бях прекалено шокирана от всичко чуто дотук, за да скърбя или да се гневя за съдбата им.

— Само че Амаранта ги излови всичките, преди да напуснат бреговете на Притиан и... можеш да си представиш какъв беше краят им. След това, след като Амаранта изби бунтовниците, наследниците им бяха твърде изплашени да рискуват да събудят гнева ѝ отново.

— И къде са сега? Позволено ли им е да живеят в земите си като Тамлин?

— Не. Държи всички тях заедно с придворните им. „В недрата на Планината“, където може да ги измъчва, както ѝ харесва. Други... на други, ако ѝ се закълнат във вярност, ако коленичат пред нея и станат нейни слуги, им е позволена известна свобода, могат да влизат и излизат от „В недрата на Планината“, когато пожелаят. На нас ни беше разрешено да останем тук, докато изтече срокът на проклятието над Тамлин, но... — Алис потръпна.

— Затова си скрила племенниците си, за да ги опазиш от всичко това — казах меко и погледнах пълната торба в краката ѝ.

Алис кимна и отиде да изправи една преобърната маса, а аз отидох да ѝ помогна. И двете запъшкахме под тежестта ѝ.

— Със сестра ми служехме в Двора на Лятото — тя и мъжът ѝ бяха сред жертвите на Амаранта, когато завзе властта. Взех момчетата и избягах преди Амаранта да отвлече всички „В недрата на Планината“. Дойдох тук, защото нямаше къде другаде да отида, и помолих Тамлин да скрие момчетата. Той го направи и когато го помолих да ми позволи да му помогна по какъвто и да е начин, той ми даде работа тук, няколко дни преди онзи маскен бал, който залепи тая проклетия на лицето ми. Живях тук почти петдесет години и гледах как примката се затяга около шията му.

Изправихме масата и се подпряхме на нея запъхтени.

— Той се опита — каза Алис. — Въпреки шпионите, с които тя ни заобикаляше, той се опита да намери начини да развали проклятието, да му се противопостави, да спре да праща елфи отвъд стената, за да бъдат убити от хората. Мислеше, че ако човешкото момиче наистина го обикне, да я доведе тук, за да бъде освободен от нея, ще е поредната форма на робство. Освен това вярваше, че ако самият той се влюби в нея, Амаранта ще направи всичко по силите си, за да я унищожи, както е била унищожена собствената ѝ сестра. Така прекара десетки години, отказвайки се да търси момиче, да поеме толкова рискове. Но тази зима, когато му оставаха само няколко месеца, той просто... се пречупи. Изпрати последните си останали хора, един по един. И те тръгваха доброволно — през всичките тези години го умоляваха да ги прати отвъд стената. Тамлин бе отчаян, че не може да спаси хората си, толкова отчаян, че се съгласи да рискува живота на последните си довереници, да рискува живота на едно човешко момиче. След три дни Андрас най-сетне попадна на човешко момиче на една горска поляна... и ти го уби със сърце, изпълнено с омраза.

Но аз ги предадох. И с това обрекох всички тях.

Бях обрекла всеки един член на Двора на Пролетта, целия Притиан.

Радвах се, че съм се подпряла на масата, иначе щях да се строполя на пода.

— Можеше да развалиш проклятието — изръмжа Алис, остриите ѝ зъби бяха на сантиметри от лицето ми. — Беше достатъчно да кажеш, че го обичаш — да го кажеш и да го мислиш с цялото си безполезно човешко сърце. Тогава силата му щеше да се върне. Ти, глупаво, глупаво момиче.

Нищо чудно, че Люсиен ме мразеше, но търпеше присъствието ми. Нищо чудно, че беше толкова горчиво разочарован, когато си тръгнах, и спореше с Тамлин да ме остави още няколко дни.

— Съжалявам — казах. Очите ми пареха.

Алис изсумтя.

— Кажй го на Тамлин. Останаха само три дни, след като ти замина, до изтичането на четиридесет и деветте години. Три дни, а той те пусна да си отидеш. Тя дойде с лакеите си точно в момента, в който седемте пъти по седем години изтекоха и го отнесе с повечето от придворните „В недрата на Планината“, за да станат всички нейни поданици. Създания като мен са твърде нисши за нея, макар да няма нищо против да ни убива за развлечение.

Опитах се да не си представям картината.

— Ами кралят на Хиберн? Щом е завладяла Притиан за себе си и му е откраднала заклинанията, той за бунтовник ли я приема, или за съюзник?

— Ако отношенията им са враждебни, то той не е правил опити да я накаже. От четиридесет и девет години вече тя държи земите ни под свой контрол. И по-лошото е, че след като паднаха Великите господари, всички зли създания тук — онези твърде зловещи дори за Двора на Нощта, се втурнаха към нея. Все още го правят. Тя им предлага убежище. Но ние знаем — знаем, че събира армия, бавно, внимателно изчаква момента, в който да нападне вашия свят с най-жестоките, брутални елфи на Притиан и Хиберн.

— Като Атора — казах аз, а коремът ми се стегна от ужас.

Алис кимна.

— В човешките земи има слух, че все повече и повече елфи преминават стената, за да нападат хора. Щом никой не може да мине стената без нейно позволение, значи Амаранта е одобрила тези нападения.

Ако бях права в предположението си какво се е случило с Клер Бедор и семейството ѝ, то и за това заповедта е била дадена от

Амаранта.

Алис избърса някакъв невидим за мен прах от масата, на която все така се подпирахме.

— Няма да се изненадам, ако е пратила слугите си в човешкия свят, за да проучат силните и слабите ви страни преди войната, която се надява някой ден да започне.

Това беше повече от лошо, много по-лошо от всичко, което съм допускала, когато посъветвах Неста и семейството си да бъдат нащрек и да избягат и при най-малкия знак за нещо нередно. Прилоша ми при мисълта в каква компания е Тамлин сега. Прилоша ми, осъзнавайки колко отчаян е бил, колко обзет от вина и скръб за това, че се е наложило да пожертва толкова много от хората си, за невъзможността да ми разкаже... И ме остави да си тръгна. Беше обезсмислил жертвата на Андрас, жертвата на всички тези елфи.

Знаел е, че ако остана, ще съм застрашена от гнева на Амаранта, дори и ако го бях освободила.

Не мога дори самият себе си да защитя, да се справя с това, което се случва в Притиан... И да се опълчим на болестта, те ще те преследват, тя ще намери начин да те убие.

Спомних си недодяланите му опити за ласкателства, когато пристигнах, и как се отказа от тях, от всякакъв опит да ме спечели, когато видя колко отчаяно искам да се върна у дома и никога да не разговарям с него. Но въпреки всичко това се е влюбил в мен, разбрал е, че и аз го обичам, и ме остави да си тръгна само три дни преди изтичането на крайния срок. Постави ме над целия си двор, над целия Притиан.

— Ако Тамлин бъде освободен... ако си възвърне силите — започнах аз, зареяла поглед към една от почернелите стени, — ще успее ли да убие Амаранта?

— Не зная. Тя победи Великите господари с хитрост, не със сила. Магията е особено нещо — обича правилата, а Амаранта манипулира правилата твърде успешно. Държи силите им, заключени в себе си, сякаш не може да ги използва или може да използва съвсем малка част от тях. Но самата тя има смъртоносни сили, така че ако се стигне до битка...

— Но той по-силен ли е? — закърших ръце.

— Той е Велик господар — отвърна Алис, сякаш това беше отговор. — Но това няма значение сега. Той ще стане неин роб и всички ние ще носим маските си, докато не се съгласи да стане неин любовник. Дори тогава няма да възвърне всичките си сили. А тя няма да позволи на никого да напусне „В недрата на Планината“.

Отблъснах се от масата и изпънах рамене.

— Как да стигна „В недрата на Планината“?

Тя цъкна с език.

— Не можеш да стигнеш „В недрата на Планината“. Никой човек, влязъл там, не излиза.

Аз стиснах юмруци толкова силно, че ноктите се вдълбаха в плътта ми.

— КАК ДА СТИГНА ДОТАМ.

— Това е самоубийство — тя ще те убие, ако се доближиш толкова, че да те зърне.

Амаранта беше измамила Тамлин, беше го наранила толкова силно. Беше наранила всички тях.

— Ти си човек — продължи Алис и също се отблъсна от масата. — Плътта ти е тънка като хартия.

Амаранта трябва да е отвлякла и Люсиен... Отнела е окото му и го е белязала до живот. Дали майка му скърбеше за него?

— Ти беше твърде сляпа, за да видиш проклятието над Тамлин — продължи Алис. — Как очакваш да се изправиш пред Амаранта? Ще влошиш нещата още повече.

Амаранта ми отне всичко, което исках, всичко, което най-сетне се осмелих да пожелаая.

— Покажи ми пътя — казах с треперещ глас, но без сълзи.

— Не — каза Алис и метна торбата на рамото си. — Иди си у дома. Ще те заведе до стената. Вече няма какво да се направи. Тамлин ще остане неин роб завинаги, а Притиан ще остане под неин контрол. Така е наредила Съдбата, така са наредили вихрите в Котела.

— Не вярвам в Съдбата. Не вярвам и в някакъв абсурден Котел.

Тя отново поклати глава. На оскъдната светлина кафявата ѝ лъскава коса приличаше на гъста кал.

— Заведи ме при нея — настоях.

Дори и Амаранта да ми изтръгне гръкляна, поне ще умра в опит да го спася. Ще умра, опитвайки се да поправя разрухата, която не

предотвратих, да спася хората, които бях обрела. Поне Тамлин ще
знае, че съм го направила за него, че го обичам.

Алис ме изгледа внимателно, преди погледът ѝ да омекне.

— Както искаш.

ГЛАВА 33

Може и да отивах на смърт, но нямаше да тръгна неподготвена.

Затегнах ремъка на колчана през гърдите си и прокарах пръсти по перата на стрелите, които надничаха над рамото ми. Разбира се, сред тях нямаше ясенови. Трябваше да се справя с онова, което намеря разпръснато из имението. Мога да взема още неща, но всяко допълнително оръжие ще ми тежи излишно, а и бездруго не знаех как да използвам повечето. Така че взех пълния колчан, два кинжала на кръста и лъка, праметнат през рамо. Беше по-добре от нищо, дори и ако трябва да се изправя срещу елфи, родени да убиват.

Алис ме поведе през прихналата гора и хълмовете, като от време на време спираше, за да се послуша и да промени посоката, в която вървахме. Не исках да знам какво чува или подушва, не и при тази дълбока тишина, обгърнала хълмовете. *Остани с Великия господар*, ми каза сюриелът. Остани с него, влюби се в него и всичко ще се оправи. Ако бях останала, ако бях признала какво чувствам... Нищо от това сега нямаше да се случи.

Ноцта постепенно започна да обгръща света. Краката ме заболяха от стръмните склонове на хълмовете, по които се катерехме, но Алис продължаваше напред, без дори да се обърне да види дали я следвам. Започнах да се чудя дали не трябваше да взема повече храна, а не само за един ден, когато тя внезапно спря в долчинката между два хълма. Въздухът беше студен, много по-студен от този на върха на хълма и аз потръпнах, когато зърнах тесния отвор на една пещера пред себе си. Нямаше начин това да е входът, не и ако се вярва на онзи стенопис, където „В недрата на Планината“ бе в центъра на Притиан. На седмици път оттук.

— Всички мрачни, зловещи пътища водят „В недрата на Планината“ — каза Алис толкова тихо, че гласът ѝ прозвуча като шумолене на сухи листа. Тя посочи пещерата. — Това е дъвен, пряк път. Едно време е бил свещен, но вече не е.

Значи тази пещера е имал предвид Люсиен, когато нареди на Атора да не я приближава. Опитах се да овладее треперенето си. Обичах Тамлин и бих отишла накрай света, за да оправя всичко, за да го спася, но щом Амаранта е по-страшна и от Атора... Щом Аторът не е най-опасният от слугите й... Щом Тамлин се страхува от нея...

— Предполагам, че в момента съжаляваш за прибързаното си решение.

Аз изопнах рамене.

— Ще го освободя.

— Ще е късмет, ако реши да те убие бързо. Късмет ще е, ако изобщо я видиш.

Явно бях преbledняла, защото тя стисна устни и ме потупа по рамото.

— Ето няколко правила, които трябва да запомниш, момиче — каза тя и двете се взряхме в пещерата. От недрата й лъхаше смрад, която тровеше свежия вечерен въздух. — Не пий от виното, не е като онова, което пихме на слънцестоенето, и ще ти причини повече вреда, отколкото полза. Не сключвай сделки с никого, освен ако от това не зависи животът ти, а и дори тогава хубаво помисли дали си заслужава. И най-вече: не вярвай на никого, дори на твоя Тамлин. Сетивата ти са най-големите ти врагове — ще чакат сгоден случай да те предадат.

Надмогнах внезапното желание да докосна кинжалите и кимнах за благодарност.

— Имаш ли план?

— Не — признах аз.

— Не очаквай стоманата да ти помогне — каза тя и хвърли поглед към оръжията ми.

— Не очаквам — казах аз и прехапах устни.

— Има още една част от проклятието. Част, която не можем да ти кажем. В момента костите ми стенат, защото дори споменавам, че я има. Част, за която сама... сама ще трябва да се сетиш... част, която тя... тя... — Алис преглътна шумно. — Която явно не иска да знаеш, щом не мога да я изрека — изговори тя без дъх. — Затова дръж... дръж си ушите наострени, момиче. Вслушвай се в това, каквото чуваш.

Докоснах ръката й.

— Ще слушам. Благодаря ти, че ме доведе дотук.

За това, че изгуби ценни часове, и то при положение че торбата с храна — за нея, за момчетата, говори достатъчно ясно накъде е тръгнала.

Алис нададе подобния си на грак смях.

— Рядко се случва някой да ти благодари, че си го завел до лобното му място.

Ако мисля твърде дълго за опасностите, ще изгубя смелостта си, със или без Тамлин. Думите на Алис не ми помагаха в момента.

— Въпреки всичко ти желая късмет — добави Алис.

— Щом се събереш с племенниците си, ако се налага да бягате — казах аз, — минете стената. Идете в дома на семейството ми.

Казах ѝ къде се намира.

— Питай за Неста, най-голямата ми сестра. Тя знае коя си, всичко знае. Ще ви подслони.

Неста наистина ще го направи, сега вече го знаех, нищо, че Алис и племенниците ѝ сигурно ще я ужасят. Ще им осигури безопасност. Алис ме потупа по ръката.

— Остани жива — рече тя.

Погледнах я за последен път, после вдигнах очи към вечерното небе, което потъмняваше над нас и към зелените хълмове. Цветът на очите на Тамлин.

Влязох в пещерата.

* * *

Единствените звуци бяха учестеното ми дишане и скриптенето на стъпките ми по камъните. Напредвах крачка по крачка, препъвайки се в мрака. Движех се близо до стената и не след дълго ръката ми изтръпна от студените, влажни камъни, които докосвах, за да следя пътя си. Правех малки крачки в очакване на някоя невидима яма, в която ще срещна съдбата си.

След известно време, което ми се стори цяла вечност, в мрака се появи ивица жълта светлина. После дойдоха гласовете.

Съскащи, цвилещи, мелодични и гърлени — какофония, която взриви тишината като фойерверк. Притиснах се до стената на пещерата, но гласовете просто отминаха и заглъхнаха.

Продължих напред към светлината, постепенно възвръщайки си зрението след пълния мрак, и скоро открих източника ѝ — една тясна цепнатина в скалата. Цепнатината водеше към осветен от огнени пламъци, грубо изсечен проход в скалата. Останах за миг в сенките, а сърцето ми биеше бясно. Цепнатината бе достатъчно широка, за да се провре човек през нея, но ръбовете ѝ бяха толкова назъбени и остри, че явно не се използваше често. Един поглед към пода на прохода ми разкри липсата на всякакви следи, на знаци, че някой друг го е използвал скоро. Отвъд цепнатината проходът се виждаше ясно, но след известно разстояние завиваше и се скриваше от поглед.

Благодарна бях на Тамлин за дето ме дари с елфическо зрение, което ми позволява да виждам отвъд повечето омаи, но си спомних предупреждението на Алис и не се доверих на ушите си, не и след като знаех, че елфите могат да се движат безшумно като котки. Коридорът беше тих като гроб.

И все пак, трябваше да изляза от пещерата... Тамлин е тук вече няколко седмици. Трябва да открива къде го държи Амаранта. И с малко късмет, да не попадна на никого по пътя. Да убивам животни и наги беше едно, но да се налага да убивам други...

Поех си дълбоко дъх няколко пъти и се приготвих. Беше като лова, само дето сега дивечът бяха елфите. Елфи, които ще ме измъчват цяла вечност, докато не започна да ги умолявам да ме убият. Да ме измъчват така, както са измъчвали елфа от Двора на Лятото, чиито криле бяха изтръгнали.

Забраних си да мисля повече за онези окървавени остатъци от криле. Отлепих гръб от стената и се промъкнах през тясната цепнатина, като си глътнах корема, за да успея да се провря. Оръжията ми простъргаха в скалата и аз примижах, когато няколко камъчета се откъртиха и паднаха на земята. *Продължавай, не спирай.* Забързах по коридора и се скрих в една ниша в отсрещната стена. Не беше кой знае какво укритие.

Плъзнах се напред покрай стената и спрях на завоя. Всичко това беше грешка — само идиот би дошъл тук. Можех да се намирам къде ли не в двора на Амаранта. Алис трябваше да ми даде повече информация. Трябваше да проявя разума да ѝ я поискам. Или хитростта да измисля друг начин да вляза, какъвто и да е, но не и оттук.

Рискувах и надзърнах зад ъгъла и почти се разплаках от безсилие. Зад ъгъла имаше друг коридор, отново издълбан в белезникавия камък, осветен от две редици факли. Нямаше сенчести ниши, в които да се скрия, а в края на коридора имаше още един завой, който ограничаваше видимостта ми. Бях изцяло на показ. Като гладна сърна, късаща кора на дърво наред сечище.

Но в коридора цареше тишина, дори гласовете, които чух преди малко, бяха изчезнали. Ако чуя нещо, мога да се затичам обратно към входа на пещерата. Засега просто ще проуча, ще събера информация, ще открия къде е Тамлин...

Не. Може би няма да имам друга възможност за действие. Трябва да действам сега. Ако стоя на едно място твърде дълго, ще се разколебая да продължа напред. Приплъзнах крак иззад ъгъла.

Около ръката ми се стегнаха дълги, костеливи пръсти и аз се вцепених.

Едно сиво, дълго, ципесто лице се появи пред мен и дългите му зъби проблеснаха, когато ми се усмихна.

— Здравей — изсъска съществото. — Какво търси нещо като теб тук?

Познавах този глас. Все още идваше в кошмарите ми.

Едва се удържах да не изпищя, когато прилеповите му уши се наостриха и аз осъзнах, че стоя пред Атора.

ГЛАВА 34

Без да отпусна ледената си хватка, Аторът ме завлече в тронната зала. Не си направи труда да ми вземе оръжията. И двамата знаехме, че няма да ми свършат никаква работа.

Тамлин. Алис и момчетата ѝ. Сестрите ми. Люсиен. Безмълвно си повтарях имената им, отново и отново, препъвайки се в надвисналата сянка на Атора, този демон на злото. Ципестите му криле от време на време прощумоляваха и ако бях в състояние да проговоря, без да започна да пищя, щях да го попитам защо не ме убие веднага. Засега само ме блъскаше напред, без да изостава със змийската си походка, а закривените дълги нокти на краката му дращеха по каменния под. Създанието притеснително много приличаше на образа, който нарисовах по усет.

Отвсякъде ме наблюдаваха ухилени лица — зловни, жестоки лица и никое от тях не изразяваше и най-бегла загриженост от факта, че съм в ноктите на Атора. Елфи, много елфи, но малцина от тях Върховни.

Преминахме през две огромни, древни каменни врати, по-високи от дома на Тамлин, и влязохме в просторна зала, издълбана в белезникавата скала и поддържана от безчет каменни колони. Онази малка част от мен, която се вълнуваше от безполезни, тривиални неща, отбеляза, че релефите, издълбани по колоните, не са просто безсмислени фигури, а образи на нисши и Върховни елфи и животни в най-разнообразни ситуации. Колоните разказваха неизброими истории от Притиан. Между колоните блещукаха полилеи от скъпоценни камъни и оцветяваха пода от червен мрамор. Ето тук — тук бяха Върховните елфи.

Тълпата придворни заемаше по-голямата част от пространството. Някои танцуваха под звуците на странна, нехармонична музика, други се разхождаха и си говореха — явно имаше нещо като празненство. Стори ми се, че зърнах проблясък на маски сред присъстващите, но

всичко беше вихрушка от остри зъби и елегантни дрехи. Аторът ме блъсна напред и светът се завъртя.

Студеният мраморен под ме пое съвсем nelаскаво, когато се ударих в него. Костите ми изтракаха. Надигнах се и пред очите ми затанцуваха звезди, когато вдигнах глава. Останах на пода, снишена, докато оглеждах подиума пред себе си. От пода на залата към него водеха няколко стъпала. Върху подиума, полуизлегната на черен трон, седеше Амаранта.

Макар и хубава, тя съвсем не беше толкова убийствено красива, колкото си я представях — не приличаше на богиня на мрака и злото. Това я караше да изглежда още по-ужасяваща. Червеникавозлатистата ѝ коса бе сплетена около златна корона и подчертаваше бледата ѝ като сняг кожа, която от своя страна караше рубинените ѝ устни да изпъкнат. Черните ѝ като абанос очи блестяха, имаше... нещо, нещо отблъскващо в красотата ѝ, някаква презрителна усмивка, вечно застинала на лицето ѝ, от която привлекателността ѝ изглеждаше изкуствена и студена. Ако се опитам да я нарисувам, сигурно ще полудея.

Най-великият пълководец на краля на Хиберн. Избивала е човешки армии преди векове, а после е заклала робите си, за да не ги освободи. И е завладяла цял Притиан за няколко дни.

След това погледнах към черния каменен трон до нейния и ръцете ми се омекнаха.

Все още носеше златната си маска, воинските си дрехи и кожения ремък, но по него нямаше ножове, нямаше никакво оръжие. Очите му не се разшириха от изненада. Устните му не се свиха в отговор на някаква емоция. Нямаше нокти, нямаше зъби. Той просто се вираше в мен без всякакво чувство, без всякакво вълнение. Напълно равнодушен.

— Какво е това? — попита Амаранта. Гласът ѝ звучеше весело въпреки змийската усмивка, която ми отпрати. От тънката ѝ шия с цвят на сметана висеше дълга, тънка верижка, от която се поклащаше една шлифована от вековете кост с размерите на пръст. Не желях да мисля на кого е принадлежала, не помръднах от мястото си на пода. Ако преместя ръката си, мога да достигна кинжала си...

— Някакво човече, намерих го долу — изсъска Аторът и измежду острите му като бръснач зъби изскочи раздвоен език. Плесна

с криле веднъж и ме обля дъх на гнило, после ги прибра зад костеливия си гръб.

— Очевидно — измърка Амаранта. Избягвах да срещна погледа ѝ, вместо това се вирах в кафявите ботуши на Тамлин. Той беше на три метра от мен — три метра, а не продумваше, дори не изглеждаше ужасен или ядосан. — И защо ми е да си губя времето с нея?

Аторът се изкикоти — смехът му прозвуча като вода, цвъртяща по нагорещена скара, един крак с хищни нокти се заби в ребрата ми и разкъса туниката ми.

— Кажи на Нейно величество защо се промъкваше из катакомбите и защо се появи от старата пещера, която води към Двора на Пролетта.

Кое ще е по-добре: да убия Атора или да се опитам да се добера до Амаранта? Аторът ме ритна отново и аз присвих очи от болка, когато ноктите му задълбаха в плътта ми.

— Кажи на Нейно величество, мръсно човешко изчадие.

Трябва ми време, трябва да разуча обстановката. Ако Тамлин се намира под влияние на някакво заклинание, ще е трудно да го хвана и просто да побегнем. Изправих се на крака, като се постарях ръцете ми да не се отдалечават твърде много от кинжалите. Вперих очи в блещукащата златиста рокля на Амаранта, вместо да срещна погледа ѝ.

— Дойдох за този, когото обичам — казах тихо. Може би проклятието все още може да бъде развалено. Погледнах към него отново и гледката на зелените му очи ми подейства като балсам.

— О, няма? — рече Амаранта и се приведе напред.

— Дойдох за Тамлин, Великия господар на Двора на Пролетта.

През тълпата премина вълна от въздишки на изненада, но Амаранта само отметна глава назад и се разсмя — смехът ѝ звучеше като граченето на гарван.

Кралицата се обърна към Тамлин и устните ѝ се разтегнаха в злобна усмивка.

— Определено не си скучал през всичките тези години. Развил си вкус към човешките зверове, така ли?

Той не продума, а лицето му остана равнодушно. Какво е направила? Той дори не помръдна — значи проклятието ѝ е подействало. Закъснях. Предадох го и с това го обрекох.

— Но... — продължи Амаранта бавно. Усецах как Аторът и всички придворни са надвиснали зад мен. — Това ме кара да се чудя дали само едно момиче е било взето, след като е убило твоя страж.

Очите ѝ заблестяха.

— О, толкова си *сладък*. Остави ме да изтезавам онова невинно същество, за да опазиш това? Невероятно! Успял си да накараш един човешки червей да те обича. Великолепно!

Тя плесна с ръце и Тамлин съвсем леко отклони погледа си от нея — единствената реакция, която видях от него досега.

Изтезавала. Тя е изтезавала...

— Пусни го — казах аз, като се постарях гласът ми да звучи твърдо.

Амаранта отново се изсмя.

— Посочи ми една причина да не те унищожа на място, човеко.

Зъбите ѝ бяха толкова прави и бели, почти блестяха.

Кръвта се смръзна във вените ми, но аз вирнах глава и казах:

— Ти си го измамила — наказанието му е несправедливо.

Тамлин не помръдна изобщо.

Амаранта цъкна с език и огледа една от тънките си бели ръце — по-точно пръстена на показалеца, забелязах го, когато отпусна ръката си. На пръстена имаше нещо като... човешко око в кристален обков. Мога да се закълна, че окото се завъртя.

— Вие, човешки зверове, страдате от липса на всякакво въображение. Години наред ви учихме на поезия и красноречие и това е всичко, което можеш да ми кажеш, така ли? Трябва да ти откъсна езика само за това, че просто го хабиш.

Стиснах зъби.

— Но съм любопитна — какво ли красноречие ще се излее от устните ти, когато видиш онова, което трябваше да се случи с теб?

Свъсих вежди, когато Амаранта посочи нещо зад мен. Кошмарното око наистина гледаше натам, накъдето и тя. Аз също се обърнах. Там, прикован на стената на огромната зала, висеше обезобразеният труп на млада жена. Кожата ѝ беше изгорена на няколко места, пръстите на ръцете ѝ бяха изкривени под необичайни ъгли, а цялото ѝ тяло бе изпъстрено с ярки червени резки. Почти не чувах Амаранта от бученето, което се надигна в главата ми.

— Май трябваше да я послушам, когато каза, че никога не е виждала Тамлин — рече Амаранта. — Или пък когато твърдеше, че никога не е убивала елф, дори никога не е ходила на лов. Но признавам, писъците ѝ ми доставиха истинско удоволствие. От векове не бях чувала такава прекрасна музика.

Следващите ѝ думи бяха отправени към мен:

— Трябва да ти благодаря, че си дала на Рисанд нейното име, вместо своето.

Клер Бедор.

Ето къде са я отвлекли, ето какво са направили с нея, след като са изгорили семейството ѝ живо в дома им. Ето какво ѝ причиних аз, давайки нейното име на Рисанд, за да защитя семейството си.

Сгърчих се вътрешно. Едва се удържах да не излея цялото съдържание на стомаха си върху каменния под.

Ноктите на Атора заораха в рамото ми, когато съществото ме блъсна, за да застана с лице към Амаранта, която отново се усмихваше змийски. Все едно със собствените си ръце съм убила Клер. Спасих собствения си живот, обричайки я на смърт. Гниецото тяло на стената трябваше да бъде моето. Моето.

Моето.

— И така, скъпа — поде Амаранта, — какво ще кажеш за всичко това?

Исках да изкрещя в лицето ѝ, че заслужава да гори в Ада завинаги и въпреки че се взирах в Тамлин с празен поглед, единственото, което виждах, е прикованото към стената тяло на Клер. Той е позволил да убият Клер по този начин, за да не разберат, че съм жива. Очите ми започнаха да парят, в гърлото ми се надигна ярост.

— Все още ли искаш да спасиш някого, който е в състояние да причини подобно нещо на невинна душа? — попита Амаранта меко, успокоително.

Отклоних поглед към нея. Няма да допусна Клер да умре напразно. Няма да се откажа без бой.

— Да — казах аз. — Да, все още искам.

Горната ѝ устна се изви нагоре и разкри изключително остри кучешки зъби. Аз се втренчих в черните ѝ очи и осъзнах, че с мен е свършено.

Но Амаранта просто се отпусна назад в трона си и прехвърли крак върху крак.

— Е, Тамлин — каза тя и сложи ръка собственически на рамото му, — предполагам, че не си очаквал да се случи това.

Тя размаха ръка най-общо в моята посока. От тълпата се надигна смях и отекна около мен, сякаш ме замерваха с камъни.

— Какво ще кажеш, Велики господарю?

Погледнах лицето, което обичах толкова много, и следващите му думи почти ме сринаха.

— Никога не съм я виждал. Някой сигурно я е омаял да си направи шега. Вероятно Рисанд.

Все още се опитваше да ме защити, дори тук и сега.

— О, не можа ли да измислиш по-остроумна лъжа — Амаранта наклони глава настрана. — Възможно ли е... възможно ли е самият ти, въпреки онова, което каза преди толкова години, да си отвърнал на чувствата на човек? Едно момиче с омраза към народа ни в сърцето си се е влюбило в елф. А елфът, чийто баща някога колеше човешките маси редом с мен, на свой ред се е влюбил в нея?

Тя отново нададе грачещия си смях.

— О, това е твърде хубаво, твърде забавно.

Тя пипна костта на верижката и погледна пръстена си.

— Предполагам, че ако има човек, който може по достойнство да оцени този момент — обърна се тя към пръстена, — това си ти, Юриан.

Усмихна се сладко.

— Колко жалко, че човешката ти курва не си направи труда да те спаси.

Юриан — ето чие беше окото, негова беше и костта. Стомахът ми се сви от ужас. По някакъв зловещ начин, с някаква ужасна магия, тя държеше душата му пленена в пръстена и костта.

Тамлин все така ме гледаше бездушно, без намек за някакво чувство. Може би е използвала същата магия, за да го омае. Може би е отнела спомените му.

Кралицата зачовърка ноктите си.

— Тук стана ужасно скучно, след като Клер реши да умре в ръцете ми. Ако те убия направо, няма да е интересно, човеко — тя вдигна поглед към мен, после пак го сведе към ноктите си и пръстена

на показалеца. — Но Съдбата разбърква Котела в странни посоки. Може би скъпата ми Клер трябваше да умре, за да получа възможността да се развличам с теб.

Аз се разтреперих и сърцето ми слезе в петите. Не можах да се удържа.

— Дошла си за Тамлин, така ли? — попита Амаранта, макар това да не беше въпрос, а предизвикателство. — Е, работата е там, че нацупеното му мълчание ми дотегна до сълзи. Притесних се, когато той дори не трепна, докато си играех със скъпата Клер, и дори не показа онези свои прелестни нокти...

— Но с теб ще направя сделка, човеко — каза тя и в главата ми звъннаха предупредителни камбани. *Освен ако животът ти не зависи от това*, каза Алис.

— Трябва да изпълниш три задачи, които ще ти дам — три задачи, за да докажеш колко дълбоко е човешкото ти чувство за дълг и любов, и Тамлин ще бъде твой. Само три малки изпитания, за да докажеш на мен и скъпия Юриан, че вашият вид наистина е способен на истинска любов и Великият ти господар ще е твой.

Тя се обърна към Тамлин.

— Приеми го като услуга, Велики господарю — тези човешки кучета понякога могат така да ни заслепят от страст, че изцяло да изгубим здравия си разум. По-добре е да видиш истинската ѝ природа сега.

— Искам и проклятието му да бъде развалено — изгърсих аз.

Тя вдигна вежда, а усмивката ѝ се разшири и разкри твърде много бели зъби.

— Ако изпълня трите задачи, ще развалиш проклятието и ние, заедно с целия му двор, ще си тръгнем. И ще останем свободни завинаги — добавих аз. *Магията е особено нещо*, така каза Алис. Амаранта е победила с магия. Няма да допусна да си остави вратичка за измъкване.

— Разбира се — измърка тя. — Ще добавя и още нещо, ако не възразяваш, просто за да видя дали заслужаваш Тамлин, дали си достатъчно умна за него.

Окото на Юриан се завъртя лудо и тя му цъкна с език. Окото спря да мърда.

— Ще ти предложи изход, момиче — рече тя. — Можеш или да изпълниш задачите, или когато силите ти започнат да те напускат, да ми отговориш на един въпрос.

Едва я чувах, толкова силно блъскаше кръвта в главата ми.

— Гатанка — продължи Амаранта. — Отговори на гатанката и проклятието му ще бъде развалено. Моментално. Дори няма да има нужда да си мръдна пръста и той ще е свободен. Познай верния отговор и е твой. Можеш да отговориш по всяко време — но ако отговорът ти е грешен... — тя посочи зад мен и без да се обръщам ми стана ясно, че сочи тялото на Клер.

— А ако не се справя с някоя задача? — попитах аз с повече смелост, отколкото усещах, че имам в действителност. Прехвърлях думите ѝ в главата си, търсех капани и вратички за измъкване, но всичко звучеше нормално.

Усмивката ѝ се разшири толкова, че превърна лицето ѝ в гротесков образ. Тя потърка с палец пръстена.

— Ако не се справиш с някоя задача, от теб няма да остане достатъчно, за да си поиграя.

По гръбнака ми пропълзяха ледени тръпки. Алис ме предупреди да не сключвам сделки. Но Амаранта ще ме убие за секунда, ако откажа.

— Какви ще са задачите ми?

— О, ако ти разкрия това веднага, няма да е толкова забавно. Но ще ти кажа, че ще имаш по една задача на месец, при пълнолуние.

— А междувременно какво ще правя? — осмелих се да погледна Тамлин. Златистите точки в очите му грееха по-ярко отколкото ги помнех.

— Междувременно — в гласа на Амаранта се промъкна остра нотка — или ще си стоиш в килията, или ще изпълняваш допълнителни задачи според нуждите ми.

— Ако ме изтощиш от работа, това няма ли да ме постави в неизгодно положение?

Знаех, че започва да губи интерес, че не е очаквала толкова въпроси от мен. Но трябваше да се опитам да си извоювам някакво предимство.

— Само най-обикновена домакинска работа. Все пак, честно е да заплатиш за подслона си тук.

Бях готова да я удуша за тези думи, но кимнах. Зачудих се дали съм допуснала грешка, а тя каза:

— Значи сделката е сключена.

Знаех, че очаква да повтори думите ѝ, но аз трябваше да се уверя, че всичко е наред.

— Ако изпълня трите задачи или отгатна гатанката, ще изпълниш исканията ми, така ли?

— Разбира се — каза Амаранта. — Е, имаме ли сделка?

От побелялото му като на призрак лице очите на Тамлин срещнаха моите и почти незабележимо се разшириха. *Не.*

Само че изборът беше или сделката, или смърт — смърт като тази на Клер, бавна и мъчителна. Аторът изсъска зад мен, подканяше ме да отговоря. Не вярвах в Съдбата или в Котела, но нямах друг избор.

Защото когато срещнах погледа на Тамлин, дори и сега, седнал до Амаранта като неин роб или нещо още по-лошо, го обичах със страст, владееща цялото ми сърце. Защото когато очите му се разшириха, разбрах, че и той още ме обича.

Нищо не ми остана, освен това — късче отчаяна надежда, че мога да победя, че мога да надвия Кралицата на елфите, макар и древна като камъните под краката ми.

— Е? — настоя Амаранта. Усетих как Аторът се готви да скочи върху мен, за да изкара отговора ми с бой, ако се налага. Тя е успяла да измами всички в тази зала, но аз не оцелях в годините на глад и немотия и живот в гората просто ей така. Единственият ми шанс е да не разкривам нищо за себе си или за онова, което знам. В крайна сметка, какво е дворът на Амаранта, освен поредната гора, поредното ловно поле?

Погледнах Тамлин за последен път и казах:

— Съгласна съм.

Амаранта ми отправи тънка, смразяваща усмивка и във въздуха между нас запраця магия, когато щракна с пръсти. После се облегна на трона си.

— Посрещнете я както подобава в моя двор — каза тя на някого зад мен.

Съскането на Атора бе единственото предупреждение, което получих, преди нещо твърдо като скала да се удари в челюстта ми.

Залитнах настрани, замаяна от болка, но там получих още един силен удар по лицето. Чух хрущене на кости — моите кости. Краката ми се подвиха под мен и ципестата кожа на Атора се отърка в бузата ми, когато той отново ме удари. Отхвъркнах напред, където ме посрещна юмрукът на друг елф — нисш елф, чието лице не успях да видя. Сякаш ме удари тухла. Трясък, пращене. Мисля, че бяха трима, а аз се превърнах в боксовата им круша. Ударите валяха един след друг, костите ми пищяха в агония. Може би и аз пищях в агония.

От устата ми пръсна кръв и усетих металния ѝ вкус върху езика си, а после всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 35

Сетивата ми бавно се завръщаха — бавно и всяко едно по-болезнено от предходното. Първо чух звук от капеща вода, после заглъхващото ехо от стъпките на тежки ботуши. В устата си усещах тежък, меден вкус — кръв. Чувах свистенето на въздуха в запушените си ноздри и усещах дъха на плесен и смрадта на мухъл в студения влажен въздух. В бузата ми се забиваха остри парченца слама. Езикът ми проучи спуканата ми устна и дори само от това движение цялото ми лице пламна. Направих гримаса и отворих очи — всъщност успях само да ги откряна. Бяха подути. Картината, която зърнах през безспорно насинените ми очи не ми подейства ободрително.

Бях в затворническа килия. Оръжията ми ги нямаше и единственият източник на светлина бяха факлите в коридора пред вратата. Амаранта каза, че ще прекарвам времето си в килия, но когато се опитах да седна — а така ми се зави свят, че щях отново да припадна, пулсът ми се ускори. Бях в подземие. Огледах оскъдните лъчи светлина, които проникваха в килията през процепите между вратата и стените, после предпазливо опипах лицето си.

Болеше. Болеше по-силно от всичко, което някога съм изпитвала. Преглътнах вика си, когато пръстите ми докоснаха носа и от ноздрите ми се посипаха люспици спечена кръв. Беше счупен. Щях да стисна зъби, ако челюстта ми също не пулсираше в агония.

Не трябва да изпадам в паника. Не, трябва да преглътна сълзите и да не губя разума си. Трябва да преценя пораженията, доколкото е възможно, и да измисля какво да правя по-нататък. Може би ризата ми ще свърши работа като бинт, може би по някое време ще ми дадат вода, за да промия раните си. Поех си дъх, доста кратък, и продължих да опипвам лицето си. Челюстта ми не беше счупена и макар очите ми да са подути, а устната сцепена, най-тежкото нараняване бе това на носа ми.

Свих колене към гърдите си и ги прегърнах силно, докато се опитвах да успокоя дишането си. Наруших едно от правилата на Алис.

Но нямах избор. Да видя Тамлин, седнал до Амаранта...

Челюстта ми протестираше, но аз въпреки това стиснах зъби. Пълнолуние... Когато тръгнах от бащиното си имение, луната бе в първата си четвърт. Колко дълго съм лежала в безсъзнание тук долу? Не бях толкова глупава да вярвам, че една отсрочка, каквато и да е, ще ме подготви за първата задача на Амаранта.

Не искам и да си представям какво ми е подготвила. Стига ми да знам, че очаква да умра, да не остане от мен достатъчно, което да изтезава.

Стиснах краката си още по-силно, за да спра треперенето в ръцете. Някъде, не много далеч, някой започна да пищи. Висок, пронизителен звук, умолително мучене, стигащо от време на време до кресчендо от нечовешки писъци, от които в гърлото ми се надигна горчива жлъч. Може би и аз ще издавам подобни звуци, когато дойде време да изпълня първата задача на Амаранта.

Чу се плющене на камшик и писъците се усилиха, умножиха се, без възможност жертвата да си поеме дъх. Сигурно и Клер е пищяла така. Все едно аз самата съм я изтезавала. Какво ли е помислила за всичко това? За всички тези елфи, които жадуват кръвта и страданията ѝ? Заслужавах всичко това — и болките, и мъката, дори и само заради онова, което е понесла тя. Но... ще оправя нещата. Някак.

Явно съм се унесла, защото се събудих от стърженето на вратата на килията ми в камъка. Забравила за непоносимата болка в лицето, аз запълзях назад, за да се скрия в сенките на ъгъла. Някой се вмъкна в килията и бързо затвори вратата или почти я затвори.

— Фейра?

Опитах се да се изправя, но краката ми трепереха толкова силно, че изобщо не успях да помръдна.

— Люсиен? — едва продумах и сламата изхриптя, когато той коленичи пред мен.

— В името на Котела, добре ли си?

— Лицето ми...

До неговото лице блесна малка светлинка и когато видях очите му ясно, металното се присви. Той изсъска.

— Да не си си изгубила ума? Какво правиш тук?

Постарах се да не заплача — така или иначе, нямаше смисъл.

— Върнах се в имението... Алис ми каза... каза ми за проклятието и аз... не мога да оставя Амаранта...

— Не трябваше да идваш, Фейра — каза той остро. — Не бива да си тук. Не разбираш ли какво пожертва той, за да те избави? Как можа да постъпиш толкова глупаво?

— Е, тук съм! — казах по-високо, отколкото трябваше. — Тук съм и нищо не може да се направи по този въпрос, така че не си губи времето да ми говориш за слабата ми човешка плът и глупостта ми! Всичко това го знам и... — искаше ми се да скрия лице в ръцете си, но прекалено много ме болеше. — И просто исках да му кажа, че го обичам. Да видя дали не е твърде късно.

Люсиен приседна на петите си.

— Значи знаеш всичко.

Успях да кимна, без да изгубя съзнание от болка. Агонията явно се изписа на лицето ми, защото той присви очи.

— Е, поне вече не е нужно да те лъжем. Хайде да те почистим малко.

— Мисля, че носът ми е счупен. Но друго няма — докато говорех, се огледах, но не видях и следа от вода или бинтове. Значи щеше да използва магия.

Люсиен хвърли поглед през рамо към вратата.

— Пазачите са пияни, но новата смяна ще се появи скоро — каза той и огледа носа ми. Стегнах се, когато той го докосна съвсем леко. Дори това докосване предизвика взрив от болка.

— Ще трябва да го наместя, преди да го излекувам.

Потиснах дивата паника, която ме обзе.

— Давай. Веднага — казах, преди да се поддам на страха и да му кажа да забрави за цялата работа.

Той се поколеба.

— Веднага — изпъшках аз.

С движение, твърде бързо дори да го зърна, пръстите му обхванаха носа ми. Болката изригна в тялото ми като пожар, а в ушите ми, в главата ми отекна силен пукот, преди да изгубя съзнание.

Когато се свестих, можех да си отворям очите както преди, а носът ми... носът ми беше чист, не пулсираше и не разпращаше потоци от изгаряща болка по цялото ми лице. Люсиен стоеше надвесен над мен и се мръщеше.

— Не мога да те излекувам съвсем — иначе ще разберат, че някой ти е помогнал. Синините са си на мястото, заедно с удареното око, но... отоците ги няма.

— А носа ми? — попитах и го пипнах, преди той да е успял да отговори.

— Оправен е — прав и красив, както преди.

Той ми се усмихна самодоволно. От това толкова познато изражение ме заболя сърцето.

— Мислех, че ти е отнела почти всичката сила — успях да промълвя. Почти никога не съм го виждала да си служи с магия в имението на Тамлин.

Той кимна към светлинката, която се рееше във въздуха до рамото му.

— Върна ми малка част, за да убедя Тамлин да приеме предложението ѝ. Но той все така отказва — той посочи с брадичка към излекуваното ми лице. — Знаех си, че все нещо добро ще излезе от престоя ми тук.

— Значи и ти си хванат в капан „В недрата на Планината“, така ли?

Той кимна мрачно.

— Всички Велики господари са тук и дори на онези, които ѝ се заклеха във вярност, е забранила да напускат, докато... докато изпитанията ти свършат.

Докато не умра, сигурно това искаше да каже всъщност.

— Онзи пръстен — започнах аз, — наистина ли... наистина ли е окото на Юриан?

Люсиен потръпна.

— Наистина. Значи вече знаеш абсолютно всичко, така ли?

— Алис не ми разказа какво се случило, когато Амаранта и Юриан са се изправили един срещу друг.

— Опустошиха цяло едно бойно поле, използвайки войниците като щитове, докато почти всички загинаха. Юриан получи в дар частична защита срещу нея, но щом се стигна до пряк двубой... Тя го повали на земята за минути. После го завлече в лагера си и прекара седмици наред — седмици, да го изтезава, преди да го убие. Тя отказа да се подчини на заповедта да се присъедини към краля на Хиберн, което му костваше армии и в крайна сметка Голямата война. Отказа да

прави каквото и да е, преди да е приключила с Юриан. Запази костта от един от пръстите му и едното му око. Клития му обеща, че той никога няма да умре... и докато Амаранта пази окото, обвито в магия, докато душата и съзнанието му са хванати в тази магия, той ще остане вечно в този капан, способен само да наблюдава. Наказание, съответстващо на неговото престъпление, но... — Люсиен потупа собственото си липсващо око. — Радвам се, че не ми причини същото. Изглежда, има определени предпочитания към този подход.

Потръпнах. Ловец, ето какво беше тя — безсмъртен, жесток ловец, който събира трофеи от плячката си и победите си, за да им се наслаждава през вековете. Каква ли ярост, отчаяние и ужас изпитва Юриан, ден след ден, без край... Може и да е заслужено, но това наказание надхвърля всичко, което мога да си представя. Отърсих се от тази мисъл.

— Тамлин...

— Той... — но преди да довърши, Люсиен скочи на крака, дочул звук, твърде тих за човешките ми уши. — Пазачите се сменят и идват насам. Опитай се да не умираш, става ли? Вече имам доста дълъг списък с елфи за убиване и не ми се иска да добавям още, макар и само от уважение към Тамлин.

Което, без съмнение, е причината изобщо да дойде тук. Люсиен изчезна, просто изчезна в мъждукащата светлина. След секунда едно жълтеникаво око, обрамчено в червено, се появи пред шпионката на вратата, изгледа ме злобно и после собственикът му продължи нататък.

* * *

Спах на пресекулки часове или може би дни наред. Носеха ми по три жалки подобия на храна, състоящи се от сух хляб и вода, на неравни интервали. Единственото, което знаех, когато вратата на килията се отвори, е, че неутоленият ми глад няма вече никакво значение. Затова и сметнах за разумно да се не боря с двамата едри червенокожи елфи, които ме завлякоха в тронната зала. Следях откъде минаваме, като се опитвах да запамята подробности по пътя — интересни пукнатини в стените на коридора, шарките на гоблените,

някой странен завой — каквото и да е, което може да ми помогне да намеря сама пътя си навън.

Този път имах възможността да видя по-голяма част от тронната зала на Амаранта. Нямаше прозорци, тъй като бяхме под земята. Планината, която видях на стенописа, се намираше в самото сърце на Притиан — далеч от Двора на Пролетта и още по-далече от стената. Ако трябва да планирам бягство с Тамлин, най-добрата ни възможност ще е да тръгнем към онази пещера във вътрешността на планината.

Покрай далечната стена на залата се беше скупчила тълпа елфи. Над главите им се мяркаше арката на някаква врата. Докато подминавахме гниещите останки на Клер Бедор, се опитах да не вдигам поглед към тях. Съсредоточих се върху събраното множество. Всички бяха издокарани в ярки, пищни дрехи, всички изглеждаха чисти и сити. Сред тях се мяркаха и елфи с маски. Дворът на Пролетта. Ако изобщо намеря съюзници тук, трябва да ги търся сред тях.

Огледах тълпата за Люсиен, но не го видях, преди да ме блъснат на пода пред подиума. Щом вдигнах поглед към лицето на Амаранта, видях, че е облечена в рокля от рубини, които подчертаваха червеникаво-златистата ѝ коса и устните, разтеглени в змийска усмивка.

Кралицата на елфите цъкна с език.

— Изглеждаш направо безобразно — каза тя и се обърна към Тамлин, който все така седеше до нея. Изражението му си оставаше все така далечно. — Не намираш ли, че състоянието ѝ се е влошило?

Той не отговори, дори не се опита да срещне погледа ми.

— Знаеш ли — измърка тя и подпря ръка на облегалката на трона си. — Снощи не можах да спя и едва тази сутрин разбрах защо.

Огледа ме от горе до долу.

— Не знам името ти. Ако ще ставаме такива близки приятелки през следващите три месеца, би трябвало да ти знам името... нали така?

Удържах се да не кимна. Имаше нещо очарователно, подканящо в нея и част от мен започна да разбира защо Великите господари са се поддали на влиянието ѝ и са повярвали на лъжите ѝ. Намразих я заради това.

Недочакала отговор, Амаранта се намръщи.

— Хайде, миличка. Ти знаеш моето — не е ли честно и аз да знам твоето?

Отдясно долових движение и се напрегнах, когато Аторът излезе от тълпата и ми се ухили с всичките си зъби.

— В края на краищата — Амаранта размаха елегантната си ръка към пространството зад гърба ми и кристалният затвор на Юриан отрази светлината — вече трябва да си разбрала какви са последствията за даване на фалшиво име.

Обгърна ме черен облак, когато усетих близостта на останките на Клер, приковани на стената зад гърба ми. Въпреки това не казах нищо.

— Рисанд — каза Амаранта. Нямахше нужда да повишава глас, за да го призове. Сърцето ми се превърна в оловна тежест, когато зад мен отекнаха онези нехайни, леки стъпки. Спряха близо до мен, твърде близо, че да ми хареса.

С крайчеца на окоето си погледнах Великия господар на Двора на Нощта, докато той се покланяше ниско. Нощта все така се стелеше от него като полуневидим плащ.

Амаранта повдигна вежди.

— Това ли е момичето, което видя в имението на Тамлин?

Той отхвърли някаква невидима пращинка от черната си туника, преди да ме огледа. Виолетовите му очи бяха изпълнени с досада... и надменност.

— Предполагам.

— Каза ли ми или не ми каза, че това момиче — заговори Амаранта с остър тон и посочи към трупа на Клер — е същото, което си видял?

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Всички човеци ми изглеждат еднакви.

Амаранта му отправи силно захаросана усмивка.

— Ами елфите?

Рисанд отново се поклони — толкова елегантно, сякаш танцуваше.

— В морето от незабележими лица, твоето е произведение на изкуството.

Ако не бях застанала върху ръба между живота и смъртта, сигурно щях да се изсмея подигравателно.

Всички човеци ми изглеждат еднакви... И за миг не му повярвах. Рисанд знаеше точно как изглеждам — беше ме познал онзи ден в имението. Положих усилие да запазя безизразното си лице, когато Амаранта отново насочи вниманието си към мен.

— Как се казва? — попита тя Рисанд.

— Откъде да знам? Мен ме излъга.

Или се развличаше да дразни Амаранта — така, както остави отсечената глава в двора на имението на Тамлин, за да се развлича... или поведението му имаше конкретна причина.

Опитах се да се приготвя за допира на онези невидими нокти до съзнанието ми, да се приготвя за заповедта, която тя без съмнение ей сега ще даде.

Но устата ми остана затворена. Молех се Неста да е наела съгледвачи, както я посъветвах, да е убедила баща ни да вземе всички предпазни мерки.

— Ако възнамеряваш да играеш игрички, момиче, не мисля, че ще е проблем да направим нещата по-забавни — каза Амаранта. Щракна с пръсти към Атора, който посегна навътре в тълпата и извлече някого. Проблесна червена коса и аз потръпнах на място, когато Аторът издърпа Люсиен напред, хванал го за яката на зелената туника. *Не. Не.*

Люсиен се опитваше да се откопчи от Атора, но не можеше да се мери с тези подобни на игли нокти, които го натиснаха да коленичи. Аторът се усмихна и го пусна, но остана до него.

Амаранта посочи с пръст към Рисанд. Великият господар на Двора на Нощта вдигна добре оформена вежда.

— Хвани съзнанието му — нареди тя.

Сърцето ми слезе в петите. Люсиен стоеше напълно неподвижен, а по врата му проблеснаха капки пот, когато Рисанд склони глава към кралицата и после се обърна към него.

Зад тях четирима високи, червенокоси Върховни елфи разблъскаха тълпата и застанаха отпред. Бяха атлетични, мускулести, някои изглеждаха като воители, готови да стъпят на бойното поле, други по-скоро приличаха на излъскани придворни. И четиримата се усмихнаха широко. Четиримата останали синове на Великия господар на Двора на Есента.

— Името й, посланико — обърна се Амаранта към Люсиен. Но Люсиен само хвърли един поглед на Рисанд, преди да затвори очи и да изпъне рамене. Рисанд започна да се усмихва разсеяно, а аз потръпнах от спомена за усещането, оставено от ноктите му, хванали съзнанието ми. Колко лесно можеше да го унищожи.

Братята на Люсиен стояха пред тълпата, жестоки и кръвожадни — по красивите им лица нямаше и следа от угризение или страх.

Амаранта въздъхна.

— Мислех, че си си научил урока, Люсиен.

Люсиен не отвори очи. Готов — той бе готов Рисанд да заличи всичко, което го прави такъв, какъвто е, да превърне ума му, съзнанието му в прах.

— Името й? — обърна се тя към Тамлин, който не отговори. Очите му бяха приковани в братята на Люсиен, сякаш преценяваше кой от тях се усмихва най-широко.

Амаранта прокара нокът по облегалката на трона си.

— Предполагам, че красивите ти братя не го знаят, Люсиен — измърка тя.

— Ако го знаехме, милейди, щяхме веднага да ви го съобщим — каза най-високият. Беше слаб и жилив, добре облечен и изглеждаше точно като кучи син, отраснал в кралски двор. Вероятно е най-големият, заради начина, по който дори изглеждащите като родени воители го гледаха със страхопочитание и пресметливост.

Амаранта му отправи доволна усмивчица и вдигна ръка. Рисанд наклони глава и се взря в Люсиен, като леко присви очи.

Люсиен се вцепени. От устните му се отрони стон и...

— Фейра! — извиках аз. — Казвам се Фейра.

Едва се задържах на крака, вместо да се строполя на пода, когато Амаранта кимна и Рисанд отстъпи крачка назад. Дори не беше извадил ръце от джобовете си.

Значи на него е разрешила да запази по-голяма част от силата си, в сравнение с другите, щом може да причинява подобни наранявания, макар и вързан за нея. Или пък силата му преди Амаранта да му я отнеме е била... невероятна, щом е способен да стори всичко това с малкото, оставено му от нея.

Люсиен се отпусна треперещ на земята. Братята му се намръщиха, а най-големият дори оголи зъби срещу мен в безмълвно

ръмжене. Не му обърнах внимание.

— Фейра — каза Амаранта, сякаш опитваше името ми на вкус, премятайки двете срички в устата си. — Старо име, на един от древните ни диалекти.

— Е, Фейра — продължи след секунда. Идеше ми да се разплача от облекчение, че не попита за фамилното ми име. — Обещах ти гатанка.

Въздухът около мен се сгъсти и потъмня. Защо Тамлин не прави нищо, не проронва и дума? Какво започна да ми разказва Люсиен, преди да се наложи да изчезне от килията ми?

— Разгадай това, Фейра, и двамата с Великия ти господар и целия му двор може да си тръгнете веднага с благословията ми. Да видим дали наистина си достатъчно умна, че да заслужиш един от нас.

Тъмните ѝ очи блеснаха, а аз се постарах да изчистя съзнанието си, щом тя заговори.

*Някои ме търсят цял живот и пак не ме намират,
други аз целувам, а те на прах ме стриват*

*Понякога докосвам тези с красота и мъдрост,
но винаги ценя онези с много дързост*

*Ръката ми е нежна, ако съм приета,
ала отхвърлена, мога да убия човека*

*Всеки мой удар по сила е славен,
но когато убивам, убивам аз бавно...*

Премигнах и тя повтори гатанката и се усмихна, когато свърши, доволна като котка. Главата ми бе празна, безполезна маса. Възможно ли е да има предвид някаква болест? Майка ми е умряла от тиф, а братовчедка ѝ от малария, след едно пътуване до Бхарат... Никой от симптомите обаче не подходеше на гатанката... Да не би да е човек?

* * *

През тълпата премина вълна от смях, най-силно се смееха братята на Люсиен. Рис ме наблюдаваше, обгърнат от ноцта, леко усмихнат.

Отговорът бе толкова близо — един отговор и всички щяхме да бъдем свободни. Моментално, каза тя, за разлика от... Чакай, условията на изпитанията различни ли са от тези за гатанката? Тя подчерта думата моментално само докато говореше за гатанката. Е, не можех да мисля за това сега. Трябва да отгатна отговора. Тогава всички ще бъдем свободни. Свободни.

Но не можех... дори не можех да измисля вероятен отговор. По-добре да прережа собственото си гърло и да сложа край на страданията си, преди тя да ме е разкъсала на парчета. Бях глупачка — проста, човешка идиотка. Погледнах Тамлин. Златистите точки в очите му проблеснаха, но лицето му остана безизразно.

— Помисли си — каза мазно Амаранта и се ухили на пръстена си, на окото, което се въртеше в кристалния си затвор. — Когато се сетиш за отговора, аз ще съм тук и ще чакам.

Продължих да гледам Тамлин, докато ме влачеха към подземията, а в главата ми цареше хаос.

Когато ме заключиха в килията, вече знаех, че ще загубя.

* * *

Прекарах два дни в килията или поне ми се сториха два дни, съдейки по интервалите, през които ми носеха храна. Изяждах поносимо изглеждащите части от мухлясалите ястия и макар да се надявах Люсиен пак да дойде, той така и не се появи. Знаех, че е безсмислено да очаквам Тамлин.

Нямаше какво друго да правя, освен да мисля за гатанката на Амаранта. Колкото повече мислех, толкова по-невъзможна за разгадаване ми се струваше. Мислех за всякакви видове отрови и отровни животни, което не ми помогна, а само засили усещането ми, че съм пълна глупачка. Да не говорим за растящото подозрение, че ме е изиграла с тази сделка, когато подчерта моментално само по отношение на гатанката. Може би с това имаше предвид, че ако премина изпитанията, няма да ни освободи моментално. Че ще отлага

колкото си поиска. Не... не, това е параноя. Мисля за това твърде много. Но все пак гатанката може да ни освободи — моментално. Трябва да я отгатна.

Макар че се заклях да не мисля твърде много за задачите, които ми предстоят, не се съмнявах, че Амаранта ще използва въображението си пълноценно и често се будех обляна в пот, задъхана от кошмарни сънища, в които аз бях затворена в кристален затвор, завинаги лишена от дар слово, принудена да наблюдавам безмилостния, жесток свят на елфите, отделена от всичко, което обичам. Амаранта заяви, че от мен няма да остане достатъчно, с което да си поиграе, ако се проваля на изпитанията, и аз се молах да излезе права. По-добре да загина, отколкото да споделя съдбата на Юриан.

При все това, бях завладяна от неимоверен страх, по-огромен от всичко, което съм изпитвала досега, когато вратата на килията ми се отвори и един червенокож пазач ми каза, че е изгряла пълната луна.

ГЛАВА 36

Шум от огромна тълпа отекваше в коридора. Въръжените ми пазачи не си направиха труда да прибъгват до оръжията си, а просто ме блъскаха напред. Дори не бях окована. Ако тръгна да бягам, някой или нещо ще ме спре, преди да направя три крачки и ще ме изкорми на място.

Какофонията от смях, викове и нечовешки вой се засили, когато коридорът свърши и пред нас се показа огромно помещение, приличащо на бойна арена. Огромната, осветена от факли пещера нямаше никакви отличителни белези или украса и не можех да преценя дали е естествена пещера, или е прокопана в скалата. Подът беше покрит с хлъзгава кал и аз започнах да се препъвам на всяка крачка.

Не арената, а огромната буйна тълпа ме смрази, когато всички погледи се обърнаха към мен. Не можех да разбера какво крещят, но можех да си представя. Жестоките им, нечовешки лица и широки усмивки казваха всичко, което трябва да знам. И не бяха само нисши елфи, имаше и Върховни, чието вълнение бе изкривило лицата им в дивашки физиономии, подобни на тези на далеч по-нископоставените им събратя.

Изблъскаха ме към дървена платформа, издигната над тълпата. На платформата седяха Амаранта и Тамлин, а пред нея...

Насилих се да остана с високо вдигната брадичка, когато зърнах лабиринта от тунели и открити канали под себе си. Публиката се тълпеше около него и скриваше от погледа ми каквото и да имаше вътре. Блъснаха ме да коленича пред платформата на Амаранта. Панталоните ми се просмукаха с ледената кал.

Изправих се на треперещите си крака. Около платформата стояха шестима елфи, отделно от тълпата. От студените им, красиви лица, от ехото на магия, което се стелеше от тях, разбрах, че това са останалите шестима Велики господари на Притиан. Спрях да забелязвам Рисанд в

момента, в който зърнах лукавата му усмивка и короната от мрак около него.

Амаранта вдигна ръка и тълпата замлъкна. Настъпи такава тишина, че можех да чуя биенето на сърцето си.

— Е, Фейра — започна Кралицата на елфите. Опитах се да не гледам към ръката ѝ, която почиваше върху коляното на Тамлин и към пръстена, вулгарен като жеста ѝ. — Ето и първата ти задача. Да видим колко е дълбока човешката ти любов.

Аз стиснах челюсти и почти ѝ се озъбих. Лицето на Тамлин бе все така безизразно.

— Позволих си да поразуча някои неща за теб — проточи Амаранта. — Както е и редно, нали разбираш.

Всеки мой инстинкт, всяка частица от мен, която бе безусловно човешка, крещеше да бягам, но аз останах на мястото си и изпънах колене, за да не им позволя да омекнат.

— Мисля, че тази задача ще ти хареса — каза тя. Размаха ръка и Аторът пристъпи напред, разделяйки тълпата, докато не се откри ръба на един от каналите. — Хайде, иди и виж.

Подчиних се. Каналите, дълбоки около шест метра, бяха хлъзгави от кал. Всъщност стори ми се, че са изкопани в калта. С усилие се задържах на крака, когато се наведох напред, за да видя повече. Каналите образуваха мрежа, простираща се на цялата площ на залата, мрежа, която изглеждаше напълно хаотична. Имаше ями и ровове, които несъмнено водеха към други, подземни тунели и...

Нечии ръце ме блъснаха по гърба и аз изпищях, когато залитнах напред, но в следващия момент една костелива ръка ме дръпна обратно и ме вдигна във въздуха. В залата закънтя смях, а аз увиснах в ноктите на Атора, самият той увиснал във въздуха над лабиринта, размахвайки ципестите си криле. После той пикира към лабиринта и ме остави в един от каналите.

Калта изджвака под краката ми, аз залитнах, олюлях се и размахвах ръце. Последва още смях, въпреки че успях да се задържа на крака.

Калта миришеше ужасно, но успях да преглътна позивите за повръщане. Обърнах се и срещнах погледа на Амаранта, чиято платформа сега се носеше край ръба на канала. Тя сведе глава към мен и отново ми отправи змийската си усмивка.

— Рисанд ми каза, че ловуваш — каза тя и сърцето ми прескочи удар.

Или пак е прочел мислите ми, или... или е намерил семейството ми и...

Амаранта щракна с пръсти.

— Улови това.

Елфите избухнаха в радостни възгласи и зърнах блясъка на злато, преминаващо от едни нечовешки ръце в други. Обзалагаха се за живота ми — колко дълго ще оцелея, щом изпитанието започне.

Вдигнах очи към Тамлин. Изумруденият му поглед бе замръзнал и аз се постарях да запамята чертите на лицето му, формата на маската му, цвета на косата му за последен път.

— Пуснете го — нареди Амаранта. Изтръпнах до мозъка на костите си, когато чух скърцането на решетка, последвано от звук на бързо, трескаво плъзгане, който изпълни арената.

Неволно се опитах да скрия глава между раменете си. Тълпата утихна, достатъчно дълго, за да чуя нещо като гърлено ръмжене и да усетя вибрациите в земята, докато нещото, каквото и да е то, плъзеше към мен.

Амаранта цъкна с език и аз моментално вдигнах глава към нея. Тя сбърчи вежди.

— Бягай — прошепна тя.

И тогава то се появи.

Побягнах.

Беше гигантски червей или създание, което някога е било червей, преди предният му край да се превърне в огромна уста, пълна с множество кръгове от остри като бръсначи зъби. Създанието запълзя към мен, розово-кафявото му тяло се извиваше и гърчеше с ужасяваща ловкост. Каналите бяха неговото леговище.

Аз бях вечерята.

Хлъзгах се и падах във вонящата кал, но не спрях да тичам, като се ядосвах, че не успявам да запомня повече подробности от разположението на каналите през няколкото секунди, с които разполагах да ги разгледам. Знаех, че пътят, по който поемам, може да ме доведе до задънена улица, където със сигурност...

Тълпата изрева като един и заглуши мляскащите, пляскащи звуци, издавани от червея, но аз не посмях да се обърна.

Приближаващата се смрад ми подсказа много ясно колко е близо до мен. Не ми стигна време да въздъхна от облекчение, когато стигнах до някакво разклонение на канала и свърнах рязко наляво.

Трябва да се отдалеча от червея възможно най-много. Трябва да намеря място, където да спра и съставя план — място, където да открия някакво предимство за себе си.

Още едно разклонение — отново свърнах вляво. Може би, ако бягам наляво достатъчно дълго, ще направя кръг и ще се озова някак зад създаването и...

Не, това е абсурдно. За целта трябва да се движа три пъти по-бързо от червея, а точно в момента едва успях да поддържам мижавата си преднина. При поредния ляв завой се ударих в стената и се свлякох в хлъзгавата кал. Студена, воняща, задушаваша. Избърсах я от очите си и вдигнах глава, само за да видя ухилените лица на елфи, които се рееха във въздуха над мен и се смееха. Побягнах отново.

След малко стигнах една права, равна отсечка от канала и съсредоточих цялата си сила в краката, преди да се втурна напред. Най-сетне се осмелих да хвърля поглед през рамо и страхът ме завладя с пълна сила, когато зърнах червея съвсем близо — не изпускате следата.

Почти подминах един тесен отвор в стената на канала заради този поглед през рамо и се отказах от няколко безценни крачки, за да спра и да се промуша през отвора. Той беше твърде тесен за червея, но създаването сигурно може да се гмурне в калта. Или пък да разшири отвора със зъби. Рискът обаче си струваше.

Докато се опитвах да се провря, някаква сила ме задържа назад. Не, не беше сила, а стените. Отворът беше прекалено тесен и аз се бях хвърлила към него с такава сила, че се бях заклешила. С гръб към червея, заседнала между стените, без да мога да се обърна, нямаше как да видя дали приближава. Миризмата обаче се засилваше.

Дърпах се, бутах напред, но калта беше прекалено гъста и ме държеше здраво.

Каналите затрептяха от движението на червея. Почти усещах вонящия му дъх върху онази част от тялото ми, която бе на показ, почти чувах как зъбите му разсичат въздуха, все по-близо и по-близо. Не и така. Няма да умра така.

Забих нокти в калта и започнах да дращя, да се гърча и да се вкопчвам във всичко, което попадне под пръстите ми, за да се измъкна. Червеят се приближаваше с всеки удар на сърцето ми, а миризмата му почти изключи сетивата ми.

Продължих да дращя калта, да се гърча, да ритам и да блъскам, хлипайки през стиснати зъби. *Не и така.*

Земята потрепери. Обгърна ме невъобразима воня и ме удари струя горещ въздух. Зъбите му изтракаха.

Хванах се за стените и отново започнах да се избутвам напред. Последва жвакане и внезапно натискът около тялото ми изчезна и аз паднах напред, в калта.

Тълпата въздъхна. Нямах време за сълзи от облекчение, защото се намерих в друг канал и се затичах напред към вътрешността на лабиринта. От затихващия рев зад гърба ми разбрах, че червеят не е успял да ме последва.

Но това не беше логично — няма къде да се скрия, заседнала в отвора между каналите. Трябва да ме е видял. Освен ако не се е отказал да разширява отвора и не е избрал да мине по друг път и да скочи върху мен от друго място.

Не забавих крачка, макар че губех инерция всеки път, когато се блъсках в стена, преди да взема поредния остър завой. Червеят също трябва да намали скорост при тези маневри — създание с подобни размери няма как да завива, без да забави ход, независимо колко е ловко.

Рискувах и вдигнах глава към тълпата. По лицата им бе изписано разочарование и никой не гледаше към мен — всички се бяха обърнали към другия край на лабиринта. Там трябва да е отишъл червеят, там свършваше онзи канал. Значи не е видял накъде съм тръгнала. Не ме е видял.

Червеят е спял.

Толкова се изненадах, че не забелязах огромната яма, зейнала точно пред мен, скрита от леко издадената повърхност на ръба. Едва се съдържах да не извикам, когато полетях надолу. Въздух, само въздух и...

Паднах в кал, която стигаше до глезените ми, и тълпата нададе крясъци. Калта омекоти удара, но зъбите още ме боляха. Нямах обаче нищо счупено и нищо не ме болеше.

Няколко елфи надникнаха към мен, все така ухилени високо над ямата. Аз се завъртях да видя къде съм попаднала и да се опитам да открия най-бързия път навън. От другата страна на дъното на ямата тръгваше тесен, тъмен тунел, но нагоре нямаше как да се изкача — стената беше прекалено хлъзгава.

Бях в капан. Задъхана, направих няколко колебливи крачки в мрака на тунела. Прехапах устни, за да не изпищя, когато нещо изхрущя под краката ми. Залитнах назад и опашната ми кост изстена от болка. Продължих напред пипнешком и едната ми ръка докосна нещо гладко и твърдо, а когато я вдигнах пред очите си, видях, че нещото е и бяло.

Пръстите ми, дори през калта, добре познаваха този материал. Кост.

Застанах на четири крака и започнах да опипвам земята като навлизах все по-дълбоко в тъмния тунел. Попаднах на още много кости, с всякаква форма и размери, и преглътнах ужасения си вик, когато най-сетне осъзнах къде съм попаднала. Едва когато ръката ми попадна върху гладкия купол на един череп, скочих на крака.

Трябваше да се измъкна. Веднага.

— Фейра — дочух гласа на Амаранта отдалеч. — Разваляш забавлението на всички!

Каза го сякаш съм нескопосан партньор на бадминтон и провалям играта.

— Излез!

Нямах подобно намерение, но тя ми каза онова, което исках да знам. Червеят не знае къде съм — не може да ме подуши. Разполагах с няколко секунди да се измъкна.

Когато зрението ми привикна към мрака в леговището на червея, пред мен лъснаха цели купчини кости — купчини, които се точеха напред в мрака. Калта тук беше по-гъста, сигурно заради купищата кости, които гниеха под нея. Трябва да се измъкна веднага, трябва да се скрия на място, което не представлява смъртоносен капан. Запрепъвах се обратно към ямата, съпроводена от шума на тракащи кости.

Щом се озовах на открито, се опитах да се покатеря по стръмната стена на ямата.

Няколко зеленолики елфи започнаха да сипят проклетия с гласове, подобни на кучешки лай, но аз не им обърнах внимание, съсредоточена върху опитите си да се изкатери по стената. Успях да измина около сантиметър, преди да се подхлъзна обратно. Не мога да изляза без въже или стълба, а е прекалено опасно да се връщам в тунела и да търся друг изход оттам. Естествено, със сигурност има друг изход. Всяко животно прави два изхода от леговицето си, но не исках да рискувам в мрака. Мракът ще ме направи сляпа и ще ме лиши от мизерното ми преимущество.

Единственият път за спасение е нагоре. Пак се опитах да се изкатери по стената. Елфите горе все още мърмореха, недоволни. Докато са в такова настроение, аз съм в безопасност. Прилепих се към калната стена и задълбах с ръце в нея. Единственото, което постигнах, беше леденостудена кал под ноктите, преди да се свлека надолу за втори път.

Вонята, която насищаше въздуха в ямата, се просмука в мен. Преглътнах поредния позив за повръщане и отново, и отново се опитах да се покатеря. Елфите вече се смееха.

— Мишка в капан — каза един.

— Трябва ли ти стълбичка? — пропя друг.

Стълба.

Обърнах се към купчините кости и после ударих с ръка по стената на ямата. Стори ми се твърда. Всичко тук беше от кал и ако обитателят на ямата прилича на по-малките си и безопасни събрата, то вонята, следователно самата кал, са отпадъчният продукт от онова, което е минало през храносмилателната му система, оставяйки само костите.

Опитах се да не мисля за този отблъскващ факт и сграбчих двете най-големи и дебели кости, които успях да намеря веднага. И двете бяха по-дълги от краката ми и тежки, толкова тежки, когато ги забих в стената. Не знаех какво яде обикновено създанието, но това трябва да е било нещо с размерите на крава.

— Какво прави то? Какво е намислило? — изсъска един от елфите.

Грабнах трета кост и я забих дълбоко в стената, колкото високо успях да стигна. После взех четвърта, малко по-малка, и я затъкнах в колана си отзад. Изпробвах трите забити в стената кости с няколко

резки дръпвания, поех си дъх, пренебрегнах гласовете на елфите и започнах да се катеря по стълбата. Собственоръчната ми стълба.

Първата кост издържа тежестта ми. Изпъшках и посегнах към втората, после се издърпах върху нея. Тъкмо посягах към третата, когато ме осени идея и аз замрях.

Елфите, които все още бяха наблизко, отново започнаха да викат.

Може и да се получи. Може и да се получи, ако действам правилно. Може и да се получи, защото трябва да се получи. Слязох обратно в ямата и чух как елфите, които ме наблюдаваха, започнаха да мърморят объркани. Извадих костта от колана си и я счупих о коляното си.

Собствените ми кости възроптаха от болка, но костта се счупи и сега имах две изострени в единия край парчета. Ще се получи.

Щом Амаранта иска да ловувам, ще ловувам.

Тръгнах към центъра на ямата, прецених разстоянието и забих двете кости в калта. После се върнах при купчините и бързо насъбрах още няколко яки, заострени парчета. Когато коляното ме заболя да ги чупя, започнах да ги слагам на земята и да ги настъпвам, за да се пречупят. Забивах кост след кост в дъното на ямата, докато цялата се покри с бели копия, освен едно малко ъгълче.

Не тръгнах да проверявам дали са здраво забити в калта. Или ще успея, или ще се проваля и ще свърша като поредната купчина кости. Имам само един шанс. Нищо друго. Все пак е по-добре от никакъв шанс.

Хукнах към костената си стълба, пренебрегвайки жиленето от остри парченца кост по пръстите ми, докато се катерех към третото стъпало, откъдето се изправих и забих четвъртото.

В следващия момент се прехвърлих през ръба на ямата и почти се разплаках от облекчение, че пак съм на открито.

Подредих три парчета кости в колана си — тежестта им ми поддейства успокояващо и се втурнах към най-близката стена. Грабнах шепа от вонящата кал и я размазах по лицето си. Елфите засъскаха, когато взех още една шепа и я втрих в косата си, после по врата си. Вече привикнах към задушливата смрад и очите ми само леко се насълзиха, докато се покривах с кал. Дори легнах на земята и се овъргалях в нея. Трябваше да покрива с кал всеки сантиметър от тялото си. Всеки проклет сантиметър.

Щом създанието е сляпо, значи разчита на обонянието си — миризмата ми е най-слабото ми място.

Търках се с кал, докато не се уверих, че от мен са останали само две синьо-сиви очи. Размазах последната шепа кал по себе си — ръцете ми бяха станали толкова хлъзгави, че едва успях да задържа в едната заострената кост, която измъкнах от колана си.

— Какво прави то? — попита отново един от зеленоликите елфи. Този път му отговори дълбок, шлифован глас.

— Прави капан.

Рисанд.

— Но Миденгардът...

— Разчита на обонянието си, за да вижда — каза Рис и аз го изгледах особено гневно, когато вдигнах глава към тази част от публиката си и го видях да ми се усмихва. — А Фейра току-що стана невидима.

Във виолетовите му очи блесна пламъче. Отправих му неприличен жест, преди да хукна да бягам право към червея.

* * *

Забих останалите кости на най-острите завои, тъй като знаех, че на връщане няма да мога да тичам със същата скорост, колкото и да ми се иска. Не ми отне много време да открия червея, тъй като група елфи се бяха събрали да го дразнят, но трябваше да стигна до подходящо място — трябваше да избира бойното поле.

Забавих крачка и прилепих гръб към стената, щом чух плъзгането и хриптенето на червея. И хрущенето.

Елфите, които гледаха червея — десетина, всичките с бледосиня кожа и бадемовидни черни очи, се закикотиха. Предположих, че съм ги отегчила и са решили да гледат как нещо друго умира.

Което е чудесно, но само ако червеят все още е гладен и ако се хване на примамката ми.

Промъкнах се до един завой и надникнах зад ъгъла. Тъй като бях покрита с неговата собствена миризма, червеят не ме надуши и продължи да се храни. Сега надигна предната част на едрото си тяло нагоре, към нещо, което един елф люлееше пред пастта му и

приличаше на космата ръка. Червеят щракна със зъби и синьокожите елфи отново се разкикотиха, преди този с ръката да я пусне в отворената паст на създаването.

Скрих се обратно зад ъгъла и извадих костената си сабя, която приготвих за случая. Припомних си пътя, по който стигнах дотук, всички завой и тунели.

Въпреки всичко сърцето ми замря, когато прокарах острия назъбен край на костта по дланта си, разрязвайки кожата. Кръвта набъбна на едри капки — ярки и блестящи като рубини. Оставих капките да наедреят още преди да стисна юмрук. Червеят щеше да я надуши скоро.

Едва тогава осъзнах, че тълпата зрители е замлъкнала.

Почти изпуснах костта, когато отново протегнах шия да видя червея.

Нямаше го.

Синьокожите елфи ми се ухилиха.

После се чу глас, който разкъса тишината като метеор — гласът на Люсиен, който изрева над цялото помещение:

— ОТЛЯВО!

Аз хукнах назад и успях да измина няколко метра, преди стената зад мен да избухне като кална бомба, когато червеят мина направо през нея — огромна маса, увенчана с остри като бръсначи зъби, — на сантиметри от мен.

Вече тичах — толкова бързо, че стените на канала ми се струваха размазано червеникаво петно. Трябваше да увеличи дистанцията си, иначе червеят ще се стовари върху мен. Но не трябва да се отдалечавам прекалено много, за да не изгуби той дирята и да забрави, че е гладен.

Стигнах първия остър завой и сграбчих костта, която бях забила в калта. Използвах я като лост, за да се оттласна напред, без да губя скорост, даже печелейки малко, за да увеличи преднината си пред червея с няколко секунди. После дойде вторият остър завой и аз повторих действието с костта, която бях забила в стената.

Глезените и коленете ми протестираха, докато се мъчех да не падна в хлъзгавата кал. Още само още един завой и после идваше права отсечка...

Завих зад последния ъгъл и виковете и крясъците на елфите се промениха. Червеят напредваше като мощна, смъртоносна вълна зад

мен, но аз продължих да бягам, без да се подхлъзна по последната отсечка от трасето.

Ръбът на ямата се появи пред мен и с една последна молитва наум, аз скочих.

За момент под мен имаше само тъмен въздух, готов да скочи и да ме погълне.

Протегнах ръце, докато падах надолу, към мястото, което си набелязах. Всичките ми кости, главата ми пламнаха от болка, когато се ударих в земята и се претърколих. Преметнах се, за да се изправа, и изпищях, когато нещо твърдо ме удари по ръката и прониза плътта ми.

Но нямах време за мислене, нито да видя какво е това, защото трябваше да се скрия възможно най-дълбоко в тъмния тунел на червея. Сграбчих една кост, завъртях се и видях как червея пада в ямата.

Тялото му удари земята и се огъна, за да ме достигне и да нанесе последния удар, но вместо това въздухът се изпълни от хрущене.

И червеят спря да мърда.

Клечах в тунела, пълнех дробовете си с изгарящия въздух и се вирах в бездната на кошмарната уста, широко отворена, за да ме погълне. След няколко удара на сърцето осъзнах, че червеят няма да ме изяде, а след още няколко разбрах, че наистина се е надянал на копията от кости. Беше мъртъв.

Почти не чух изненаданото поемане на въздух и после радостните възгласи горе. Всъщност не мислех и не усещах кой знае какво, докато заобикалях червея и бавно се катерех нагоре по стената на ямата, без да изпускам самоделната си сабя.

Безмълвно, неспособна да изрека и дума, се запрепъвах из лабиринта. Лявата ми ръка пулсираше от болка, но тъй като цялото тяло ме болеше повече или по-малко, не й обърнах внимание.

В момента, в който зърнах Амаранта на платформата ѝ, до ръба на лабиринта, стиснах свободната си ръка. Доказах любовта си. През ръката ми се стрелна болка, но аз я посрещнах с радост. Бях победила.

Погледнах нагоре към нея изпод свъсените си вежди и оголих зъби, без да се опитвам да сдържам гримасата. Устните ѝ бяха присвити и вече не държеше Тамлин за коляното.

Тамлин. *Моят Тамлин.*

Стиснах по-здраво дългата кост. Треперех, треперех от глава до пети. Но не от страх. О, не. Съвсем не беше от страх. Доказах любовта

си, че и повече.

— Е — рече Амаранта с лека самодоволна усмивчица. — Предполагам, че всеки може да се справи.

Засилих се и хвърлих костта към нея с цялата сила, която ми остана.

Тя се заби в калта пред платформата, изпръска бялата ѝ рокля и остана така, потрепваща.

Елфите отново нададоха изумени възклицания, а Амаранта се втрени в костта, преди да докосне пръските кал по роклята си. Устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка.

— Лошо момиче — каза тя.

Ако не ни разделяше непреодолим канал, щях да ѝ изтръгна гръкляна. Някой ден, ако доживея, ще я одера жива.

— Предполагам, ще се зарадваш да разбереш, че голяма част от двора ми изгуби солидно количество пари днес — каза тя и вдигна парче пергамент. Погледнах Тамлин, докато тя разглеждаше написаното. Зелените му очи блестяха и макар лицето му да беше призрачно бледо, можех да се закълна, че в изражението му се долавяше сянка на триумф.

— Да видим — продължи Амаранта, без да отмести поглед от пергамента, играейки си с костта на Юриан, която ѝ служеше за медальон. — Да, бих казала, че почти целият ми двор заложи, че ще умреш още през първата минута, неколцина сметнаха, че ще изкараш пет минути и — тя обърна листа — и само един заложи на твоята победа.

Обидно, но не и изненадващо. Не се противих, когато Аторът ме извади от канала и ме пусна пред платформата, преди да отлети. Наранената ми ръка пламтеше от болка.

Амаранта се намръщи на списъка със залозите и после размаха ръка.

— Отведете я. Баналната ѝ физиономия ми досади.

Тя стисна облегалките на трона си достатъчно силно, че кокалчетата ѝ да побелеят.

— Рисанд, ела тук.

Не останах да видя как Великият господар на Двора на Нощта се приближава до трона. Червени ръце ме сграбчиха ме и ме стиснаха здраво, за да не им се изхлузя. Бях забравила за калта, наслоена по

мен, която сега ми беше като втора кожа. Когато ме бутнаха да вървя, още по-силна болка прониза ръката ми и сетивата ми се замъглиха в агония.

Едва тогава погледнах лявата си ръка и стомахът ми се обърна, щом зърнах кръвта, стичаща се от раната малко под лакътя, разкъсаните сухожилия, разпраната плът със забита в нея кост, чийто край се подаваше от другата страна на ръката ми.

Не успях да хвърля последен поглед на Тамлин, не можах да зърна Люсиен, за да му благодаря, преди болката да ме погълне. Пазачите почти ме занесоха в килията.

ГЛАВА 37

Никой, дори Люсиен, не дойде да излекува ръката ми в дните, последвали победата ми. Болката ме смазваше, идеше ми да крещя всеки път, щом докоснех парчето кост, забито в плътта ми, а не можех да направя нищо друго, освен да седя на пода и да оставя раната да изсмуква силите ми, като се опитвам да не мисля за постоянното туптене, което разтърсва тялото ми с отровни светкавици.

Но още по-лоша беше растящата ми паника — раната не спира да кърви. Знаех какво означава непрестанното кървене. Държах раната под око или заради надеждата, че най-сетне ще видя кръвта да се съсирва, или от ужас пред първите признаци на възпаление.

Не можех да ям развалената храна, която ми носеха. Видът ѝ предизвикваше такова силно гадене, че единият ъгъл на килията ми вече вонеше на повърнато. Не ми помагаше и фактът, че все още бях покрита с кал, нито това, че в килията цареше студ.

Седях подпряна на стената в далечния ъгъл от вратата на килията и се радвах на хладината, която излъчваше камъкът. Събудих се от неспокоен сън и открих, че горя от висока температура. Треската беше като огън, от който всичко се размиваше. Наранената ми ръка лежеше отпусната на пода, а аз се вирах тъпо във вратата. Изведнъж тя сякаш се разклати и краищата ѝ се накъдриха.

Температурата трябва да е от някаква настилка, не треска от възпаление. Сложих ръка на гърдите си и в скута ми се посипаха люспици засъхнала кал. Всеки път щом си поемех въздух, сякаш гълтах натрошено стъкло. Не и треска. Не и треска. Не и треска.

Клепачите ми натежаваха, пареха. Не можех да заспя. Трябваше да се уверя, че раната не е възпалена, трябваше... да... да...

В този момент вратата наистина помръдна. Не, не самата врата, а мракът около нея, който сякаш се накъдри като повърхността на морето.

Страхът заседна в корема ми, когато видях как от мрака се оформи фигурата на мъж, сякаш се просмуква в килията през

процепите между вратата и стената като сянка.

За секунди Рисанд придоби съвсем плътен вид и виолетовите му очи светнаха в мрака. Застана до вратата, а по устните му плъзна усмивка.

— В какво жалко състояние е любимата на Тамлин.

— Върви по дяволите — срязах го аз, но думите ми прозвучаха едва чуто. Чувствах главата си лека и натежала едновременно. Ако се опитах да стана, щях да падна.

Той се приближи с така характерната за него котешка грация и клекна пред мен. Подуши въздуха и се намръщи, когато усети вонята на повръщано. Опитах се да се наместя така, че да мога да го изритам в лицето или да отпълзя, но краката ми бяха като от олово.

Рисанд наклони глава настрани. Бледата му кожа сякаш сияеше с алабастрова светлина. Аз премигнах, за да прогоня мъглата, обхванала сетивата ми, но не можах дори да отвърна глава, когато пръстите му докоснаха челото ми.

— Какво ли ще каже Тамлин — промълви той, — ако разбере, че любимата му гние тук, изгаряща от треска? Не че може да дойде, при положение че всяко негово движение се следи.

Държах ръката си скрита в сенките. Последното, което ми трябва в момента, е той да разбере колко съм слаба.

— Махай се — казах аз. Очите ми пареха, а думите изгаряха гърлото ми. Трудно ми беше да преглъщам.

Той вдигна вежда.

— Идвам да ти предложа помощ, а ти имаш дързостта да ме гониш?

— Махай се — повторих. Очите ми бяха толкова зле, че опитите да ги държа отворени ми причиняваха болка.

— Спечели ми много пари, знаеш ли. Реших да се отплатя за услугата.

Подпрях глава на стената. Всичко се въртеше — въртеше се като пумпал, въртеше се като... преглътнах, за да не повърна.

— Дай да ти видя ръката — тихо каза той.

Не я помръднах от сенките — струваше ми се твърде тежка, за да я вдигна.

— Дай да я видя — изръмжа той. Без да изчака реакцията ми, ме хвана за лакътя и вдигна насила ръката ми към мътната светлина в

килията.

Прехапах устни, за да не изкрещя, прехапах ги толкова силно, че прокървиха, когато в тялото ми изригна течен пламък от болка, главата ми се завъртя и всичките ми сетива се съсредоточиха в парчето кост, пронизало ръката ми. Те, елфите, никога няма да разберат колко много ме боли, защото ще го използват срещу мен.

Рисанд огледа раната и на чувствените му устни изплува усмивка.

— О, каква великолепна гнусота.

Аз изругах, а той се засмя.

— Такива думи от устата на една дама.

— Махай се — изхъхрих. Немощният ми глас бе не по-малко ужасяващ от раната.

— Не искаш ли да ти излекувам ръката? — пръстите му се стегнаха около лакътя ми.

— В замяна на какво? — отвърнах му с въпрос, без да отделям глава от стената — имах нужда от хладината на камъка.

— А, това ли. Животът сред елфи те е научил на някои неща.

Концентрирах се върху здравата си ръка, която лежеше на коляното ми, и на сухата кал под ноктите ми.

— Ще склуча сделка с теб — каза той безгрижно и внимателно постави ръката ми обратно на пода. Когато се допря до него, аз се напрегнах в очакване на поредната отровна светкавица от болка. — Ще ти излекувам ръката в замяна на самата теб. Две седмици всеки месец — две седмици, които аз сам ще избира, ще живееш с мен в Двора на Нощта. Веднага, щом тази бъркотия с трите изпитания приключи.

Очите ми се отвориха сами.

— Не.

Вече склучих една неизгодна сделка.

— Не? — той подпря ръце на коленете си и се наведе още по-близо. — Нима?

Всичко пред очите ми сякаш започна да танцува.

— Махай се — успях да кажа едва-едва.

— Отказваш предложението ми? Защо?

Аз не отговорих и той продължи:

— Явно чакаш някой от приятелите си. Люсиен, по-точно, нали? В края на краищата нали тъкмо той те излекува предишния път? О, не

ме гледай така невинно. Аторът и приятелчетата му ти счупиха носа. Така че освен ако самата ти не разполагаш с магия, която криеш от нас, не мисля, че човешките кости могат да зараснат толкова бързо — очите му проблеснаха, той се изправи и се разтърка. — Ето как виждам аз нещата, Фейра. Имаш два варианта. Първият, по-разумният, е да приемеш предложението ми.

Аз се изплюх в краката му, но той продължи да пристъпва напред-назад, след като ми хвърли неодобрителен поглед.

— Вторият вариант — който само глупак би избрал, е да ми откажеш и да оставиш живота си, а следователно този на Тамлин, в ръцете на шанса.

Той спря да се разхожда и ме погледна сериозно. Макар всичко наоколо да се въртеше и да танцуваше пред очите ми, нещо първично в мен замря пред силата на погледа му.

— Да кажем, че ще си изляза. Може Люсиен да ти се притече на помощ след пет минути. Може да дойде след пет дни. Може би изобщо няма да дойде. Между нас казано, след като се изложи пред целия двор по време на изпитанието ти, той ще се старае да остане незабележим. Амаранта не е особено доволна от поведението му. Тамлин дори наруши очарователното си мълчание, за да я умолява да го пощади — благороден воин е твоят Велик господар. Тя го послуша, разбира се, но едва след като го принуди собственооръчно да накаже Люсиен. Двайсет камшика.

Започнах да треперя и отново ми призля при мисълта как се е чувствал Великият ми господар, принуден да бичува със собствените си ръце своя приятел.

Рисанд сви рамене — красив, безгрижен жест.

— Така че въпросът всъщност е доколко си готова да вярваш на Люсиен и колко си склонна да рискуваш заради това си доверие. Вече се чудиш дали треската ти е първият признак на възпаление. Може да няма връзка с раната, може и да има. Може би всичко е наред. Или пък калта в леговището на червея е пълна с отрови. А може би Амаранта ще изпрати лецител, но докато това стане ти или ще си мъртва, или ще извадиш късмет, ако ти оставят ръката от лакътя нагоре.

Стомахът ми се стегна в болезнен възел.

— Не е нужно да навлизам в мислите ти, за да разбере всичко това. Вече знам онова, което ти бавно се опитваш да осъзнаеш — той

отново приклепна пред мен. — Ти умираш.

Очите ми отново запариха. Всмуках устни навътре.

— Колко си готова да рискуваш в името на надеждата, че друг освен мен ще ти се притече на помощ?

Втренчих се в него, влагайки възможно най-много омраза в погледа си. Той е причината за всичко това. Той е казал на Амаранта за Клер. Той е накарал Тамлин да се моли.

— Е?

Оголих зъби.

— ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ.

Бърз като светкавица, той протегна ръка и сграбчи парчето кост, заседнало в ръката ми, след което го изви. От устните ми изригна писък, който раздра измъченото ми гърло. Светът се превърна в мъгла от черно, бяло и червено. Започнах да се мятам и гърча, но той не изпусна костта, изви я за последен път и ме пусна.

Задъхана, почти разплакана от болката, която отекваше из цялото ми тяло, аз вдигнах поглед към него и видях, че отново се усмихва самодоволно. Изплюх се в лицето му.

Той само се засмя, изправи се и избърса бузата си с ръкава на туниката.

— За последен път ти предлагам помощта си — каза той, застанал пред вратата. — Щом изляза от тази килия, предложението ми отпада.

Аз отново се изплюх и той поклати глава.

— Обзалагам се, че ще се изплюеш и в лицето на смъртта, когато дойде да те вземе.

После започна да се превръща в мрак — по силуета му плъзнаха тъмни вълнички от дълбока нощ.

Възможно е да блъфира, за да ме накара да приема предложението му. Но е възможно и да е прав — може би наистина умирам. Животът ми зависи от това. Много повече от живота ми зависи от избора, който ще направя. Ако Люсиен наистина не е в състояние да дойде... или ако дойде твърде късно...

Наистина умирах. Знаех го от известно време. А Люсиен подцени способностите ми, и то неведнъж — просто не успя да разбере колко ограничени са човешките ми сили. Беше ме пратил да ловя сюриел с няколко ножа и лък. Дори призна, че в онзи ден се е

поколебал, когато е чул вика ми за помощ. Освен това може и да не знае колко съм зле. Да не разбира колко сериозна може да бъде инфекцията. Може да дойде един ден, един час или дори минута по-късно, когато наистина ще е прекалено късно.

Бялата като лунна светлина кожа на Рисанд започна да потъмнява, да се превръща в сянка.

— Чакай.

Тъмнината, която го поглъщаше, спря да се увеличава. За Тамлин... за Тамлин бих продала душата си, бих дала всичко, което имам, за да е свободен.

— Чакай — повторих.

Тъмнината изчезна и Рисанд отново стана елф от плът и кръв, при това широко усмихнат.

— Да?

Вдигнах брадичка, доколкото можах.

— Само две седмици?

— Само две — измърка той и коленичи пред мен. — Две мънички, кратички седмици на месец с мен, само това искам.

— Защо? И какви ще са... условията? — попитах, вкопчена в битка със замайването.

— А — рече той и приглади ревера на туниката си с цвят на обсидиан. — Ако ти кажа всичко това, няма да е толкова забавно, нали?

Погледнах съсипаната си ръка. Люсиен може никога да не дойде, да реши, че не заслужавам да си рискува живота за мен отново, след като веднъж вече е наказан. А ако лечителите на Амаранта ми отрежат ръката...

Неста би направила същото за мен и за Илейн. А Тамлин направи толкова много за мен и за семейството ми, макар да ме излъга за Договора и за това, че ме спасява от условията в него. Спаси живота ми в деня, когато ме преследваха нагите, и после за втори път го спаси, когато ме изпрати обратно у дома.

Не исках да мисля твърде задълбочено колко много давам в тази сделка, иначе отново ще се откажа. Срецнах погледа на Рисанд.

— Пет дни.

— Наистина ли ще се пазариш? — Рисанд се засмя тихо. — Десет дни.

Задържах погледа му, влагайки всичките си сили.

— Седмица.

Рисанд замълча за доста дълго време, докато очите му оглеждаха тялото и лицето ми. После каза:

— Седмица да бъде.

— Съгласна съм — казах аз. Устата ми се изпълни с металния вкус на магията, която се появи във въздуха между нас.

Усмивката му стана малко дивашка и преди да се подготвя, той сграбчи ръката ми. Последва мигновена ослепителна болка и собственият ми писък отекна в ушите ми, когато усетих как се чупят кости и плътта се разтваря, как от мен започва да изтича кръв и тогава...

Рисанд все така се усмихваше, когато отворих очи. Нямах представа колко дълго съм била в безсъзнание, но треската вече я нямаше, а главата ми беше напълно ясна. Седнах и видях, че и засъхналата кал по мен е изчезнала — чувствах се сякаш току-що съм се изкъпала.

И тогава вдигнах лявата си ръка.

— Какво си ми направил?

Рисанд се изправи и прокара ръка през късата си черна коса.

— В двора ми е традиция сключените сделки да се отпечатват върху плътта.

Потърках си ръката, която от лакътя до пръстите ми беше покрита със спирали и завъртулки, изписани с черно мастило. Дори пръстите не бяха пощадени, а в центъра на дланта ми бе татуирано голямо око. Изглеждаше котешко, а зеницата му, подобна на цепка, се вираше в мен.

— Накарай го да изчезне — казах аз, а той се засмя.

— Вас хората много ви бива да показвате благодарността си, а?

От разстояние татуировката приличаше на дантелена ръкавица, но щом доближих ръката до лицето си, видях изящно изрисуваните цветя и завъртулки, които се преплитаха в една обща картина. Незаличима. Вечна.

— Не ми каза, че това ще се случи.

— Ти не ме попита. Вината не е моя.

Той тръгна към вратата, но спря пред нея, макар от раменете му да започна да се стеле тъмна нощ.

— Освен ако липсата ти на благодарност не е свързана със страха ти, че определен Велик господар няма да реагира положително на случилото се.

Тамлин. Вече си представях как ще пребледнее, как ще свие устни и ще се покажат ноктите му. Почти чух ръмженето, през което ще ме попита какво съм си въобразявала, че правя.

— Мисля, че на твое място ще изчакам подходящия момент, преди да му съобщя — посъветва ме Рисанд. Пламъчето в очите му бе достатъчно красноречиво. Рисанд не ми помогна от желание да ме спаси, а да нарани Тамлин. И аз паднах в капана — капан по-страховит от онзи, който направих за червея.

— Почивай си, Фейра — каза Рисанд. И след секунди се превърна в жива сянка, която се стопи в една цепнатина във вратата.

ГЛАВА 38

Опитах се да не поглеждам към лявата си ръка, докато търках пода на коридора. Мاستилото, което на светлина всъщност изглеждаше синьо, но толкова тъмно, че по-скоро приличаше на черно, обгръщаше мислите ми като мрачен облак, а те бездруго бяха достатъчно мрачни, дори да не се замислях за това, че се продадох на Рисанд. Не смеех да погледна окото на дланта си — имах абсурдното, но упорито чувство, че ще отвърне на погледа ми.

Потопах голямата четка в кофата, която червенокожите пазачи ми пъхнаха в ръцете. Почти не разбирах какво говорят, заради огромните им жълти зъби, но когато ми връчиха четката и кофата и ме избутаха в дългия коридор, настлан с бели мраморни плочи, разбрах какво искат от мен.

— Ако не блесне, докато стане време за вечеря — каза единият и зъбите му бяха лъснали, когато се ухили широко, — ще те завържем на шиш и ще те повъртим над огъня.

С тези думи двамата си отидоха. Нямах представа кога е времето за вечеря, така че започнах да търкам с всички сили. Гърбът ми вече пламтеше от болка, а чистех само от половин час. Но водата, която ми дадоха, беше мръсна и колкото повече търках мрамора, толкова по-мръсен ставаше. Когато се приближих към вратата, през която излязоха, за да помоля за чиста вода, открих, че е заключена. Нямах да получа помощ.

Задачата е невъзможна и целта е да ме изтезават. Споменаха шиш — сигурно от него долитаха постоянните писъци в подземието. Дали няколко завъртания на шиша ще стопят плътта ми, или просто ще ме изгорят достатъчно сериозно, за да се принудя да приема още една сделка с Рисанд? Ругаех и търках с всички сили — грубата четина на четката скърцаше и шептеше по плочите. След нея оставаше кафява следа и аз изръмжах, когато за пореден път потопах четката във водата. Извадих я подгизнала от мръсна вода, която закапа по пода.

Мръсната следа се увеличаваше с всеки мой замах с четката. Дишайки накъсано и учестено, аз захвърлих четката и покрих лице с мокрите си ръце. Свалих лявата, когато осъзнах, че окото на дланта ми се притиска към бузата ми.

Започнах да дишам по-дълбоко, за да се успокоя. Трябва да има разумен начин да се справя със задачата, трябва да има някаква хитрина, нещо, което опитните съпруги са правили и е останало във времето. Шиш — привързана на шиш като прасе за печене.

Грабнах четката и затърках отново пода, докато не ме заболяха ръцете. Подът изглеждаше така, сякаш някой е разливал кал по него. И колкото по-силно търках, толкова по-бързо мръсотията се превръщаше в кал. Сигурно ще моля за милост и пощада, докато ме въртяха на шиша. По голия труп на Клер имаше червени следи — от какъв ли инструмент за изтезания са причинени? Ръцете ми се разтрепериха и аз оставих четката. Можех да се справя с гигантски червей, но да измия пода се оказа невъзможно.

Някъде по-надолу по коридора се чу отварянето на врата и аз веднага скочих на крака. Една червенокоса глава надникна иззад вратата. Въздъхнах от облекчение. Люсиен...

Не беше Люсиен. Лицето, което се обърна към мен, беше женско и не носеше маска.

Жената изглеждаше малко по-възрастна от Амаранта, но порцелановата ѝ кожа бе запазила младежката си руменина — съвсем деликатен розов оттенък по бузите. Червената коса подсказва коя може да е жената, а когато кафявите ѝ очи срещнаха моите, няхах вече никакво съмнение.

Сведох глава пред Великата господарка на Двора на Есента и тя също кимна леко. Предположих, че това е достатъчно голям знак за внимание.

— За това, че ѝ каза името си, за да пощадиш живота на сина ми — каза тя с глас сладък, напомнящ зрели ябълки, погалени от слънцето. Явно е била сред тълпата в онзи ден. Тя посочи към кофата с дълга, изящна ръка. — Дългът ми е платен.

После изчезна зад вратата, а аз мога да се закълна, че след нея остана аромат на печени кестени и звук като припукване на огън.

След като вратата се затвори осъзнах, че съм пропуснала да ѝ благодаря, и едва след като погледнах в кофата, видях, че съм скрила

лявата си ръка зад гърба.

Коленичих до кофата и потопих пръсти във водата. Извадих ги чисти.

Потръпнах, отпуснах за момент ръце върху коленете си и после излях водата на пода и загледах как отмива мръсотията.

* * *

За неудоволствие на пазачите, бях изпълнила невъзможната им задача. Но на следващия ден те с усмивка ме вкараха в огромна, тъмна спалня, осветена едва доловимо от няколко свещи и посочиха към зейналата камина.

— Една слугиня разсипа леща в пепелта — изгрухтя единият от пазачите и ми подхвърли дървена кофа. — Разчисти я преди собственикът на стаята да се върне, иначе ще ти обели кожата на ивици.

Последва затръшване на вратата, превъртане на ключа в ключалката и аз останах сама.

Да се отделят зърната леща от пепелта и угасналите въглени — безумно, безполезно и...

Приблжих се до тъмната камина и се сгърчих вътрешно.

Невъзможно.

Хвърлих бърз поглед на спалнята. Нямах прозорци или друг изход, освен вратата, през която ме вкараха. Леглото беше огромно и застлано спретнато с чаршафи и завивки от... черна коприна. Освен него нямаше почти никакви мебели, нямаше и разхвърляни дрехи, книги или оръжия. Сякаш обитателят на спалнята никога не е спал в нея. Коленичих пред камината и задишах дълбоко.

Напомних си, че имам остро зрение. Можех да забележа зайците, скрити в гъстите храсти, и да проследя повечето създания, които се опитваха да останат незабелязани. Едва ли събирането на леща ще е чак толкова трудно. Въздъхнах, пропъльзах напред и започнах.

* * *

Сбърках.

Два часа по-късно очите ми горяха от болка и макар да бях преровила всеки сантиметър от камината, все намирах още и още лещени зърна, които неизвестно как съм пропуснала. Пазачите не ми казаха кога ще се върне собственикът на спалнята, така че всяко цъкане на часовника върху полицата над камината ми звучеше като погребална камбана и всяка стъпка, която дочуех от коридора, ме караше да посегна към железния ръжен, подпрян на стената до камината. Амаранта не спомена нищо за отвързване на удара — не каза изрично, че не ми е позволено да се защитавам, ако някой ме нападне. Ако ще умирам, поне да го направя с размах.

Ровех из камината отново и отново. Ръцете ми почерняха от пепелта, дрехите ми се покриха със сажди. Не е възможно да са останали още зърна, не може...

Ключалката изцрака и аз скочих на крака, посягайки към ръжена, след което се завъртях с лице към вратата, скрила желязната пръчка зад гърба си.

В стаята нахлу тъмнина, която разлюля пламъчетата на свещите като леден вятър. Стиснах по-здраво ръжена и се притиснах към каменната стена до камината, макар че тъмнината седна на леглото и след малко придоби позната форма.

— Колкото и да ми е приятно да те видя, Фейра, скъпа — каза Рисанд, просна се на леглото и подпря глава на ръката си, — искам ли да знам защо ровиш в камината ми?

Присвих крака в коленете, готова да побягна, да се сниша или да направя каквото и да е, за да стигна до вратата, която ми изглеждаше толкова далечна.

— Казаха ми да събера лещата от пепелта, иначе ще ми одереш кожата.

— Нима?! — попита той с котешка усмивка.

— На теб ли трябва да благодаря за идеята? — изсъсках аз. Не ми е позволено да ме убива, заради сделката ми с Амаранта, но... има и други начини да ме нарани.

— О, не! — проточи той. — Още никой не е разбрал за нашата малка сделка, а ти умееш да си държиш устата затворена. Много ли те мъчи срамът?

Стиснах зъби и посочих с ръка към камината, без да пускам ръжена, който държах зад гърба си.

— Достатъчно ли е чисто?

— Защо изобщо е имало леща в камината ми?

Изгледах го безизразно.

— Предполагам, че събирането ѝ е една от дребните домакински задачи, възложени ми от любовницата ти.

— Хм — каза той и заразглежда ноктите си. — Изглежда, тя и приятелчетата ѝ си мислят, че мога да намеря начини да се позабавлявам с теб.

Устата ми пресъхна.

— Или пък те подлагат на изпитание — успях да промълвя. — Ти каза, че си зложил на мен в първата задача. Тя не изглеждаше особено доволна от този факт.

— И поради каква причина Амаранта ще иска да ме изпитва?

Не отместих очи от виолетовия му поглед. „Курвата на Амаранта“ го нарече Люсиен.

— Ти я излъга. За Клер. Знаеше много добре как изглеждам.

Рисанд се изправи до седнало положение с едно плавно движение и подпря ръце на бедрата си. Толкова грация в това толкова силно тяло. *Колех наред по бойното поле много преди да се родиш*, каза той на Люсиен. Не се съмнявах, че говори истината.

— Амаранта играе своите игри — каза той, — аз играя моите. След известно време става досадно тук долу.

— Тя те пусна за Огнената нощ. А после ти някак си успя да се измъкнеш, за да сложиш главата в градината.

— Тя ме накара да сложа главата в градината. А що се отнася до Огнената нощ... — той ме огледа от горе до долу. — Имах си свои причини да дойда. Не си мисли, Фейра, че не ми е струвало нищо — той отново се усмихна, но очите му не се смееха. — Ще оставиш ли ръжена, или да очаквам, че скоро ще започнеш да го размахваш?

Преглътнах ругатнята и извадих ръжена иззад гърба си, но не го пуснах.

— Храбър опит, но безсмислен — каза той.

Беше вярно, напълно вярно, щом даже няма нужда да вади ръце от джобовете, за да хване съзнанието на Люсиен в ноктите си.

— Защо ти имаш толкова сила, а другите не? Мислех, че тя ти я е отнела.

Той вдигна идеално оформена тъмна вежда.

— О, отне ми я. Това... — усетих милувката на нокът по съзнанието си. Дръпнах се назад и се блъснах в ръба на камината. Натискът върху съзнанието ми изчезна. — Това е само остатък. Огризките, с които ми е позволено да си играя. Твоят Тамлин има силата си на звяр и преобразяванията. Моят арсенал е от по-смъртоносно естество.

Знаех, че не блъфира — не и след като усетих ноктите му в главата си.

— Значи не можеш да се трансформираш? Не го ли могат всички Велики господари?

— О, можем го. Във всеки от нас се спотайва звяр и от време на време реве, за да бъде пуснат навън. Докато твоят Тамлин предпочита козината, аз намирам крилете и ноктите за по-приятни.

Мразовитият пламък на ужаса облиза гръбнака ми.

— Можеш ли да се трансформираш сега, или тя ти е отнела тази способност?

— За малко човече задаваш твърде много въпроси.

В следващия момент мракът около него започна да се вълнува, да се гърчи и усуква, когато той се изправи на крака. Премигнах и всичко свърши.

Неволно вдигнах ръжена, чийто връх досега сочеше към земята.

— Не е пълна трансформация, както виждаш — каза Рисанд и тракна с черни, остри като бръсначи нокти, които се появиха на мястото на пръстите на ръцете му. Под коленете краката му бяха обвити в тъмнина и завършваха отново с нокти вместо пръсти. — Не обичам особено да се поддавам изцяло на първичното си аз.

Наистина, беше запазил лицето си, атлетичното тяло, но зад гърба му се виждаха огромни, черни, ципести криле — приличаше на прилеп като Атора. Той ги прибра чинно, но острия нокът, който увенчаваше върха на всяко сгънато крило, се виждаше ясно. Образът беше ужасяващ, зашеметяващ — лицето на хиляди кошмари и сънища. Онази безполезна част от мен се развълнува при вида му от начина, по който светлината на свещите прониква през черната ципа на крилете, осветявайки вените, и как се отразява от ноктите му.

Рисанд обърна глава наляво и надясно и всичко изчезна за миг — крилете, ноктите, краката. Пред мен отново стоеше елегантно облеченият, невъзмутим мъж.

— Няма ли да се опиташ да ме ласкаеш?

Допуснах много, много голяма грешка, когато му обещах живота си.

Казах:

— Вече имаш достатъчно добро мнение за себе си. Съмнявам се, че ласкателствата на един малък човек имат някакво значение за теб.

Той се изсмя — смях, който прониза костите ми и стопли кръвта ми.

— Не мога да реша дали да те смятам за възхитителна, или за изключително глупава, заради дързостта, която проявяваш към един Велик господар.

Изглежда, че само в негово присъствие не мога да си държа езика зад зъбите. Затова се осмелих да попитам:

— Знаеш ли отговора на гатанката?

Той скръсти ръце.

— Ще мамиш, а?

— Тя не каза, че нямам право да ползвам помощ.

— А, да, но след като накара онези да те пребият, ни нареди да не ти помагаме.

Зачаках да чуя повече, но той поклати глава.

— Дори и да искам да ти помогна, не мога. Когато тя дава заповеди, ние се подчиняваме.

Той отърси някаква невидима прашинка от черния си жакет.

— Хубаво е, че ме харесва, нали?

Отворих уста да настоявам, да го умолявам. Ако това ще доведе до моментална свобода...

— Не си хаби дъха — каза той. — Не мога да ти помогна, никой тук не може. Ако тя ни нареди да спрем да дишаме, ще бъдем принудени да се подчиним.

Той се намръщи и щракна с пръсти. Саждите, мръсотията и пепелта изчезнаха от кожата ми и отново изгледах чиста, сякаш току-що съм се изкъпала.

Изгледах го безизразно, а той посочи камината.

Беше безупречно чиста, а кофата ми беше пълна с леща. Вратата се отвори сама и се появиха пазачите, които ме доवлякоха тук. Рисанд размаха лениво ръка към тях.

— Тя си изпълни задачата. Отведете я.

Те посегнаха да ме сграбчат, но той оголи зъби в усмивка, която беше всичко друго, но не и дружелюбна, и те се заковаха на място.

— Повече никаква домакинска работа, никакви задачи — каза той. Гласът му звучеше почти еротично. Жълтите очи на пазачите се изцъклиха, с поглед зареян в пространството, а остриите зъби лъснаха, когато устите им зейнаха. — Кажете и на другите. Няма да влизате в килията ѝ и няма да я докосвате. Ако я докоснете, ще вземете кинжалите си и ще се изкормите сами. Разбрано?

Последваха замаяни, объркани кимания, после пазачите премигнаха и сякаш се събудиха. Прикрих треперенето си. Омая, контрол над съзнанието — каквото и да им е направил, действаше. Те ме подканиха да се приближа към тях с жест, но не посмяха да ме докоснат.

Рисанд ми се усмихна.

— Няма защо да ми благодариш — измърка той, докато излизах.

ГЛАВА 39

От този момент нататък, всяка сутрин и всяка вечер в килията ми се носеше прясна, топла храна. Изяждах я за минути и въпреки това проклинах Рисанд. Докато стоях в килията, нямаше какво да правя, освен да размишлявам върху гатанката на Амаранта — което най-често свършваше с опустошително главоболие. Повтарях си я отново и отново, но без полза.

Минаваха дни, в които не виждах нито Люсиен, нито Тамлин, а Рисанд така и не се появи да ми се подиграва. Бях сама, напълно сама, заключена в тишината на килията, макар писъците из подземие то да продължаваха ден и нощ. Когато вече не можех да ги издържам, поглеждах окото, татуирано на дланта ми. Чудех се дали го е направил, за да ми напомня за Юриан — жесток, дребнав шамар в лицето, намек, че скоро ще му принадлежа така, както древният воин принадлежи на Амаранта.

От време на време говорех на окото и после се проклинах каква съм глупачка. Проклинах и Рисанд. И мога да се закълна, че докато заспивах една нощ, то премигна.

Ако броях правилно колко пъти са ми носили храна досега, бяха изменили четири дни от последния ми разговор с Рисанд в спалнята му, когато два женски Върховни елфа дойдоха в килията ми.

Появиха се от цепнатините между вратата и стената, оформиха се от струйки мрак, точно като Рисанд. Но докато той накрая приемаше съвсем плътна форма, тези двете си останаха фигури, прилични на сенки, с едва загатнати черти и форми, освен разветите им дълги роби. Не продумаха, когато се приближиха към мен. Не се опитах да се боря — нямаше с какво, а и нямаше къде да избягам. Ръцете, които стиснаха моите, бяха хладни, но плътни, сякаш сенките са само покритие, втора кожа.

Сигурно ги е изпратил Рисанд, трябва да са негови прислужници от Двора на Нощта. Имах чувството, че са неми, защото не отвориха уста, само се притиснаха към мен от двете ми страни и така

пристъпихме, физически пристъпихме през затворената врата, все едно не съществуваше. Сякаш и аз се превърнах в сянка. Коленете ми омекнаха от усещането — имах чувството, че по гърба и ръцете ми се разхождат паяци, докато вървахме по коридорите на мрачното, изпълнено с писъци подземие. Никой от пазаците не се опита да ни спре, дори не поглеждаха към нас. Явно бяхме скрити от омая. От нас се виждаше само вълничка в мрака, там, където минавахме.

Елфите ме преведоха по прашни стълби и по пусти коридори, докато стигнахме една с нищо незабележима стая, където ме съблякоха, изкъпаха ме грубо и после, за мой ужас, започнаха да рисуват по тялото ми.

Четките им бяха студени и ме гъделичкаха, но сенчестите им ръце ме стиснаха здраво при опита ми да се отдръпна. Стана още по-зле, когато започнаха да рисуват и по интимните части на тялото ми и ми струваше огромно усилие да се въздържа да не ритна някоя от тях в лицето. Не ми дадоха обяснение за действията си, нито намек дали това е поредното мъчение, измислено от Амаранта. Дори да се опитам да избягам, няма къде да отида, не и без да обрека Тамлин на още лоша съдба.

От шията нагоре изглеждах като царска особа. Лицето ми бе покрито с козметика — червило на устните, златист прах по клепачите, чернило, очертаващо очите, а косата ми беше сплетена около малка златна диадема, инкрустирана със сини лапис лазули. От шията надолу обаче изглеждах като играчка на някой езически бог. Вече не беше само ръката, двете сенки бяха татуирали цялото ми тяло и щом синьо-черното мастило засъхна, ме облякоха в прозрачна рокля.

Ако изобщо може да се нарече рокля. Не беше нищо повече от две дълги и тесни парчета тънка, прозрачна материя, достатъчно широки да покрият гърдите ми, закрепени на всяко рамо с по една златна брошка. Надолу стигаха до обсипан със скъпоценни камъни колан, легнал ниско на хълбоците ми, където се съединяваха в едно по-голямо парче, което се спускаше между краката ми до земята. Почти цялото ми тяло бе изложено на показ, а от студения полъх на въздуха по гърба ми разбрах, че и отзад нещата не са много по-различни.

Смразяващият бриз, който милваше тялото ми, бе достатъчен да изпадна в ярост. Двете сенки не обърнаха внимание на настояванията ми да ме облекат в нещо друго. Лицата им бяха скрити зад плътни

воали, но ръцете им ме стиснаха силно, когато се опитах да сваля роклята от себе си.

— Не бих го направил — каза един дълбок, мелодичен глас откъм вратата. Рисанд се подпираше на стената, скръстил ръце.

Трябваше да се досетя, че това е негова работа, да ми го подсказат мотивите, вложени в рисунките по тялото ми.

— Сделката ни още не е влязла в сила — сопнах му се аз. Инстинктите, които винаги ми подсказваха да си държа устата затворена около Тамлин и Люсиен, неизменно ме проваляха в присъствието на Рис.

— Но на мен ми трябва компания за партито — във виолетовите му очи блеснаха звезди. — И като си помислих за теб, сама в килията по цяла нощ...

Той размаха ръка и елфите прислужници изчезнаха през вратата. Потръпнах, докато гледах как минават през дървото — това сигурно го могат всички в Двора на Нощта, а Рисанд се засмя.

— Изглеждаш точно така, както се надявах.

От обвитата ми в паяжини памет изплуваха почти същите думи, прошепнати в ухото ми от Тамлин.

— Необходимо ли е всичко това? — попитах аз и посочих рисунките и дрехата.

— Разбира се — каза той безгрижно. — Как иначе ще разбере дали не те е докосвал някой?

Той закрачи към мен и аз се напрегнах, когато прокара пръст по рамото ми, размазвайки рисунката. Щом пръстът му се отдели от кожата ми, рисунката се самовъзстанови и петното изчезна без следа.

— Роклята няма да ги развали, нито движенията ти — каза той, навел глава към мен. Зъбите му бяха твърде близо до гърлото ми. — Аз ще запомня точно къде са били моите ръце. Но ако те докосне някой друг, да речем един конкретен Велик господар, който обича пролетта, ще разбере веднага.

Той игриво ме перна по носа с пръст.

— И, Фейра — добави с глас като милувка, — не обичам някой друг да си играе с играчките ми.

Лед се стегна около вътрешностите ми. Принадлежах му за по една седмица всеки месец. Изглежда според него това важеше за остатъка от живота ми.

— Ела — каза Рисанд и протегна ръка към мен. — Закъсняваме.

* * *

Тръгнахме по коридорите. Отпред долиташе празнична глъчка и лицето ми пламна — завладя ме срам от прозрачните одежди, с които съм облечена. Гърдите ми се виждаха съвсем ясно под прозрачната материя, а рисунките не оставяха нищо на въображението. Кожата ми настръхна от студения въздух. Тъй като краката, тялото ми отстрани и почти целия ми корем бяха голи, се наложи да стисна зъби, за да не затракат от студ. Босите ми крака вече замръзваха и се надявах, че където и да отиваме, ще има голям огън.

Изад една двойна каменна врата долиташе странна, немелодична музика. Веднага познах вратата — тя водеше към тронната зала. Не. Не, където и да е, но не и там.

Върховни и нисши елфи приковаха погледи в мен, когато влязохме. Някои се поклониха на Рисанд, други просто ни зяпаха. Видях по-големите братя на Люсиен, застанали точно пред вратата. Усмивките, които ми отправиха, бяха откровено вълчи.

Рисанд не ме докосваше, но вървеше достатъчно близо до мен, за да покаже ясно, че съм с него, че му принадлежа. Няма да се изненадам, ако ми е сложил нашийник и повод. Може би ще го направи по-нататък, след като вече съм свързана с него заради сделката, както непрекъснато ми напомняше татуировката на ръката ми.

Над радостните възгласи се надигна шепот и дори музиката стихна, когато тълпата се раздели, за да минем напред към подиума с трона на Амаранта. Вдигнах високо глава. Тежката диадема се впиваше в черепа ми.

Изпълних първата ѝ задача. Свърших домакинските задължения, които ми възложиха. Имах право да държа главата си вдигната високо.

Тамлин седеше до нея на същия трон като преди, в същите дрехи, без оръжия, все така с маската — единственият знак, че още ѝ се противопоставя. Рисанд каза, че иска да го информира за сделката в подходящия момент, че иска да нарани Тамлин, като му разкрие станалото. Мръсник. Манипулативен, злобен мръсник.

— Честито слънцестоене — каза Рисанд и се поклони на Амаранта. Тя бе облечена в рокля с цвят на лавандула и пурпурни орхидеи, изненадващо скромна. Аз приличах на дивачка в сравнение с изтънчената ѝ красота.

— Какво си направил с пленницата ми? — попита тя с усмивка, но очите ѝ останаха сериозни.

Лицето на Тамлин бе каменно... но ръцете му стискаха облегалките на трона толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. Нямаше нокти. Значи успяваше да държи тази част от себе си под контрол.

Постъпих много глупаво, обвързвайки се с Рисанд. Рисанд с крилете и ноктите, спотайващи се под красивото, безупречно лице. Рисанд, който може да унищожава съзнания. *Направих го за теб!* — ми идеше да извикам.

— Сключихме сделка — каза Рисанд. Аз се дръпнах, когато той прибра кичур от косата ми, паднал на лицето ми, зад ухото. Прокара пръсти по бузата ми — нежна милувка. В тронната зала се възцари пълно мълчание, когато той произнесе следващите си думи към Тамлин:

— Една седмица от всеки месец ще прекарва с мен в Двора на Нощта в замяна на лечителските ми услуги след първото изпитание.

Той вдигна лявата ми ръка, за да покаже татуировката, чието мастило не блестеше така, както онова по тялото ми.

— До края на живота ѝ — добави той нехайно, взрян в очите на Амаранта.

Кралицата на елфите се поизправи на трона си — дори окото на Юриан изглеждаше втренчено в мен и в Рисанд. *До края на живота ѝ* — каза го така, сякаш животът ми ще продължи дълго, много дълго.

Явно вярва, че ще успее да премина всички изпитания на Амаранта.

Приковах поглед в профила му, в елегантния нос и чувствените устни. Игри — Рисанд обича да играе игри и ми се струваше, че съм станала ключов играч в една от тях.

— Приятно прекарване на празненството ми — беше единственият отговор на Амаранта, която си играеше с костта медальон. Рисанд сложи ръка на гърба ми, за да ме насочи към

тълпата, да ме отдалечи от Тамлин, който все така стискаше облегалките.

Тълпата се държеше на разстояние от нас. Не смеех да погледна никого от страх, че може пак да обърна глава към Тамлин или да зърна Люсиен, да видя изражението му, когато той ме види така.

Вървах с вдигната глава. Няма да допусна да усетят слабостта ми. Да научат, че това излагане на показ пред всички тях ме убива, че рисунките със символите на Рисанд по цялото ми тяло, направени само за да наранят Тамлин, виждайки ме така унижена, ме смазват.

Рисанд се спря пред една маса, отрупана с великолепни ястия. Върховните елфи около нас бързо се разпръснаха. Ако наоколо присъстваха и други членове на Двора на Нощта, то те не излъчваха мощ като Рисанд и прислужниците му и не смееха да се доближат. Музиката се засили, което ми подсказа, че някъде из залата се танцува.

— Вино? — попита той, предлагайки ми бокал.

Първото правило на Алис. Поклатих глава отрицателно.

Той се усмихна и отново ми подаде бокала.

— Пий. Ще ти потрябва.

Пий, отекна в съзнанието ми и пръстите ми посегнаха към бокала. Не. Не, Алис каза да не пия тукашното вино, което не е като онова весело, освобождаващо вино от празненството за миналото слънцестоене.

— Не — казах аз и няколко елфи, които ни наблюдаваха от безопасно разстояние, се разкикотиха.

— Пий — нареди той и непослушните ми пръсти се вкопчиха в бокала.

* * *

Събудих се в килията си, все още облечена с носната кърпичка, която той наричаше рокля. Всичко около мен се въртеше толкова силно, че едва успях да допълзя до ъгъла, преди да повърна. И отново. И отново. Когато изпразних стомаха си, се довлякох до противоположния ъгъл и се строполих на земята.

Заспах и спях на пресекулки, а светът не спираше да се върти около мен. Бях завързана за колело, което се въртеше ли, въртеше...

Едва ли е нужно да казвам, че почти целия ден ми беше лошо.

Тъкмо спрях да ровя из чинията с топла вечеря, която се появи в килията ми преди малко, когато вратата изскърца и през нея надникна лице с маска на лисица, от което ме гледаше присвито метално око.

— Мамка му — каза Люсиен. — Тук е направо ледник.

Така беше, но на мен твърде много ми се гадеше, за да обръщам внимание на това. Беше ми трудно дори да си държа главата изправена, да не говорим да задържа каквато и да е храна в стомаха си. Той откопча наметалото си и го наметна на раменете ми. Тежката му топлина се просмука в мен.

— Виж всичко това — рече той, загледан в шарките по тялото ми. За щастие, всички бяха непокътнати, освен на няколко места около талията ми. — Кучи син.

— Какво стана? — успях да промълвя, без да съм сигурна, че искам да чуя отговора. Единствените ми спомени бяха за дива музика.

Люсиен се отдръпна и ме огледа.

— Не мисля, че искаш да знаеш.

Погледнах няколкото размазани рисунки около талията — следите приличаха на отпечатьци от ръце.

— Кой ми направи това? — попитах тихо, втрещена в петната.

— Кой мислиш?

Сърцето ми се сви и сведох очи към земята.

— А Тамлин... той видя ли?

Люсиен кимна.

— Рис го направи само за да го изкара от равновесие.

— И успя ли? — все така не можех да погледна Люсиен в лицето. Знаех поне, че с мен не е злоупотребявано, съдейки по следите от ръце. Поне това.

— Не — каза Люсиен и аз се усмигнах мрачно.

— А какво... какво правих?

Толкова за предупреждението на Алис.

Люсиен издиша рязко и прокара ръка през червената си коса.

— Той те накара да танцуваш за него през по-голямата част от нощта. А когато не танцуваше, седеше в скута му.

— Какви танци? — поисках да разбера.

— Не като тези, които танцува с Тамлин на слънцестоеенето — рече Люсиен и лицето ми пламна. От мъглата, която представляваха

спомените ми от миналата нощ, успях да извадя един за близостта на две определени виолетови очи — очи, в които проблясваше дяволитост.

— Пред всички ли?

— Да — отвърна Люсиен, много по-нежно, отколкото ми е говорил някога. Вцепених се. Не ми трябваше съжалението му. Той въздъхна и ме хвана за лявата ръка. Огледа татуировката.

— Какви ги мислеше? Не знаеше ли, че ще дойда при първа възможност?

Дръпнах си ръката.

— Умирах! Имах треска, почти непрекъснато бях в безсъзнание! Откъде да знам, че ще дойдеш? Дори не знаех дали разбираш колко бързо могат да умрат хората от подобно нещо. Нали сам ми каза, че си се поколебал онзи път с нагите.

— Дадох на Тамлин клетва...

— Нямах друг избор! Да не мислиш, че ще ти се доверя след всичко, което ми наговори, докато живееш в имението?

— Рискувах си главата при първото ти изпитание. Това не е ли достатъчно? — металното му око жужеше тихо. — Ти й каза името си, за да ме спасиш — след всичко, което ти наговорих, всичко, което направих, ти й каза името си. Не си ли помисли, че ще ти помагам след това? Със или без клетва?

Не предполагах, че това ще има някакво значение за него.

— Нямах друг избор — повторих аз задъхана.

— Не разбираш ли какъв е Рис?

— Разбирам! — изляях аз, после въздъхнах. — Разбирам — казах тихо и изгледах гневно око на дланта си. — Свършено е. Така че няма нужда да спазваш каквато и клетва да си дал на Тамлин. И не се чувствай задължен за това, че те спасих от Амаранта. Щях да го направя дори само за да изтрия усмивките от лицата на братята ти.

Люсиен цъкна с език, но живото му око блесна.

— Радвам се да видя, че не си продала бодрия си човешки дух или упоритостта си на Рис.

— Само по една седмица от живота ми всеки месец.

— Ще я видим тази работа като й дойде времето — изръмжа той, а металното му око се обърна за миг към вратата. Той се изправи. — Трябва да вървя. Пазачите ще се сменят скоро.

Направи крачка напред, а аз казах:

— Съжалявам — съжалявам, че те наказва за помощта ти в изпитанието ми. Чух... — гърлото ми се стегна. — Чух какво е накарала да ти направи Тамлин.

Той сви рамене, но аз добавих:

— Благодаря ти. За това, че ми помогна.

Той тръгна към вратата и за пръв път забелязах колко сковано се движи.

— Затова не можах да дойда по-рано — каза той и преглътна. — Тя... тя използва силите си, силите ни, за да не може гърбът ми да заздравее. До днес не можех да се движа.

Стана ми малко трудно да дишам.

— Ето — казах аз, свалих наметалото и станах да му го подам. От внезапния студ цялата ми кожа настръхна.

— Задръж го. Взех го от един задрямал пазач по пътя насам.

В оскъдната светлина проблесна избродираният на наметалото символ със спящ дракон. Гербът на Амаранта. Направих гримаса, но се увих в наметалото.

— Освен това — добави Люсиен с малко тъжна, но самодоволна усмивка, — видях достатъчно от тялото ти да ми държи влага за цял живот.

Изчервих се, а той отвори вратата.

— Чакай — спрях го. — Тамлин... Тамлин добре ли е? Тоест, тоест, заклинанието, което му е наложила Амаранта да мълчи...

— Няма заклинание. Не ти ли е хрумвало, че Тамлин мълчи, за да не каже на Амаранта коя част от изтезанията ти го нараняват най-силно?

Не, не ми хрумна.

— Опасна игра играе — каза Люсиен и преди да излезе, добави — Всички ние играем опасна игра.

* * *

На следващата вечер отново ме изкъпаха, изрисуваха и ме отведоха в проклетата тронна зала. Този път нямаше бал, просто вечерна сбирка за развлечение. Въпросното развлечение се оказах аз.

След като пих от виното, сетивата ми милостиво се изключиха и не осъзнавах какво се случва.

Вечер след вечер ме обличаха по един и същи начин и придружавах Рисанд до тронната зала. Така се превърнах в играчката на Рисанд, в държанката на курвата на Амаранта. Събуждах се със смътни, откъслечни спомени — как танцувам между краката на Рисанд, а той седи на стол и се смее, как ръцете му са посинели, защото ме е пипал по нарисуваното тяло — по талията, по ръцете, но никъде другаде, никога. Караше ме да танцувам, докато ми призлее, и след като спирах да повръщам, ме караше отново да танцувам.

Събуждах се болна и изтощена всяка сутрин и макар заповедта на Рисанд към пазачите още да действаше, нощните ми занимания изсмукваха всичките ми сили. Прекарвах дните си в спане, за да се отърся от ефекта на елфическото вино и да избягам от униженията, на които ме подлагаха. Когато бях в състояние, размишлявах върху гатанката на Амаранта, върху всяка дума в нея, но без полза.

Всеки път, когато отново влезех в тронната зала, успявах да хвърля само един бегъл поглед към Тамлин, преди виното да започне да действа. Не криех любовта и болката, които изпълваха очите ми, когато срещнеха неговите.

* * *

Прислужниците тъкмо приключваха с обличането и рисуването ми — този път прозрачната рокля бе в кървавочервено и оранжево, когато Рисанд влезе в стаята. Прислужниците сенки, както обикновено, излязоха през стената и изчезнаха. Но вместо да ме подкани с жест да тръгна с него, този път Рисанд затвори вратата.

— Второто ти изпитание ще се проведе утре вечер — каза той равнодушно. Златно-сребърния конец, с който беше избродирана черната му туника, проблесна на светлината на свещите. Никога не се обличаше в други цветове.

Новината ми подейства като удар с камък по главата. Бях изгубила представа за дните.

— И какво?

— Може да се окаже последното — каза той и се подпря на касата на вратата, скръстил ръце.

— Ако смяташ чрез заплахи да ме включиш в поредната си игра, си губиш времето.

— Няма ли да ме умоляваш да ти разреша да прекараш една последна нощ с любимия ти?

— Ще получа тази нощ, както и всички след нея, когато премина и през последното изпитание.

Рис сви рамене, после се усмихна широко, отблъсна се от вратата и пристъпи към мен.

— Чудя се дали и с Тамлин си се държала толкова бодливо, докато му беше пленница.

— Той никога не се е държал с мен като с пленница или като с робиня.

— Не... как би могъл? При този срам от жестокостта на баща му и братята му, който така му тежи на горкия, благороден звяр. Но може би ако си беше направил труда да понаучи това-онова за жестокостта, какво значи да си Велик господар, Дворът на Пролетта нямаше да падне.

— И твоят двор падна.

Във виолетовите очи проблесна тъга. Нямаше да я забележа, ако не я бях... усетила дълбоко в себе си. Погледът ми се насочи към окото, татуирано върху дланта ми. Що за татуировка е това? Вместо това обаче го попитах друго:

— Когато дойде за Огнената нощ, за Ритуала, каза, че това ти е струвало скъпо. Ти ли си един от Великите господари, заклели се във вяност на Амаранта, в замяна на това да не са постоянно затворени тук?

Каквато и тъга да видях в очите му, тя изчезна — остана само студено, искрящо спокойствие. Мога да се закълна, че на стената зад него се мерна сянката на чифт мощни криле.

— Какво правя или съм направил за двора си не е твоя работа.

— А тя какво е правила през последните четиридесет и девет години? Принуждавала е всички да живеят тук и е изтезавала когото й хрумне и както й хрумне. С каква цел?

„Кажми ми каква заплаха е тя за нашия свят — исках да го помоля.
— Кажми ми какво значи всичко това, защо се случват толкова ужасни

неща.“

— Господарката на планината не се нуждае от оправдания за действията си.

— Не...

— Развлеченията ни очакват — каза той и посочи вратата зад себе си.

Знаех, че навлизам в опасна територия, но не ме интересуваше.

— Какво искаш от мен? Освен да измъчваш Тамлин?

— Измъчването на Тамлин е най-голямото ми удоволствие — каза той и се поклони подигравателно. — А относно първия ти въпрос, няма на един мъж са му нужни причини, за да се наслаждава на компанията на една жена?

— Ти ми спаси живота.

— И чрез твоя живот, спасих този на Тамлин.

— Защо?

Той ми намигна и приглади синкавочерната си коса.

— Това, Фейра, е истинският въпрос, нали така?

С тези думи той ме поведе към тронната зала.

Когато стигнахме, аз се подготвих за поредната доза вино и унижения. Само че тълпата бе вперила погледи в Рисанд. Очите на братята на Люсиен не го изпусаха. Гласът на Амаранта се извиси над музиката и го призова при нея.

Той спря, озърна се към братята на Люсиен, които се приближаваха към нас, съсредоточили вниманието си върху мен. Изглеждаха ентусиазирани, изгладнели и зли. Отворих уста да помоля Рисанд, без излишна гордост, да не ме оставя сама с тях, докато той говори с Амаранта, но той сложи ръка на гърба ми и ме побутна напред.

— Стой наблизко и си дръж устата затворена — прошепна в ухото ми, докато ме водеше напред. Тълпата се разделяше пред нас, сякаш бяхме обхванати от пламъци, и не след дълго пред нас се разкри изненадваща гледка.

Не пред нас, поправих се, пред Рисанд.

Един елф с кафява кожа лежеше свит на пода пред трона на Амаранта и ридаеше тихо. Тя му се усмихваше като змия — толкова се бе съсредоточила върху него, че не ме и погледна. До нея Тамлин продължаваше да стои неподвижно, с безизразно лице. Звяр без нокти.

Рисанд ми хвърли бегъл поглед — безмълвна заповед да остана назад, до тълпата. Аз се подчиних и насочих вниманието си към Тамлин — зачаках да ме погледне, просто да ме погледне, но той не го направи. Вниманието му беше погълнато от кралицата и елфа пред нея. Ясно.

Амаранта погали пръстена си, без да изпуска от поглед всяко движение на Рисанд.

— Този придворен от Двора на Лятото — каза тя и посочи мъжа, свит в краката ѝ — се е опитал да избяга през изхода към Двора на Пролетта. Искам да знам защо.

В най-предната редица на тълпата стоеше висок, красив Върховен елф с почти изцяло бяла коса, искрящи сини очи и кожа с цвят на махагон. Устните му бяха свити, а очите му се местеха от Амаранта към Рисанд и обратно. Виждала съм го и преди, по време на първото ми изпитание — Великият господар на Двора на Лятото. Преди сякаш сияеше, видях как тогава той почти излъчваше златна светлина. Сега изглеждаше помръкнал, безцветен. Сякаш Амаранта е изсмукала силите му до последната капка, докато е разпитвала поданика му.

Рисанд пхна ръце в джобовете си и се приближи до мъжа на пода с небрежна стъпка.

Елфът се присви, лицето му блестеше от пролетите сълзи. Вътрешностите ми се стегнаха на възел от страх и срам, когато видях как той се подмокри при вида на Рисанд.

— М-м-моля — промълви елфът.

Тълпата замря, сякаш никой не смееше да диша.

Рисанд стоеше с гръб към мен, с отпуснати рамене и безупречни дрехи. Разбрах, че ноктите му са се впили в съзнанието на елфа в момента, в който той спря да трепери.

Великият господар на Двора на Лятото стоеше напълно неподвижен — в сините му очи светеше болка, истински дълбока болка и страх. Дворът на Лятото е един от разбунтувалите се, спомних си тогава. Значи този е нов Велик господар, който тепърва трябва да взима решения, които ще струват животи.

След секунда мълчание, Рисанд погледна Амаранта.

— Искал да избяга. Да стигне до Двора на Пролетта, да премине стената и да избяга на юг в човешките земи. Не е имал съучастници,

нито мотив, освен жалката си страхливост.

Той посочи с брадичка към локвата урина на пода под елфа. С крайчеца на окото си видях как Великият господар на Двора на Лятото се отпусна от облекчение. Зачудих се... зачудих се какво решение е взел Рисанд в момента, в който е научил тайните от съзнанието на елфа.

Ала Амаранта подбели очи и се отпусна назад в трона си.

— Унищож го, Рисанд — тя махна с ръка към Великия господар на Двора на Лятото. — А ти прави каквото искаш с тялото след това.

Великият господар на Двора на Лятото се поклони, сякаш му предлагат дар, и погледна придворния си, който изглеждаше някак поспокоен и прегръщаше коленете си с ръце. Елфът беше готов, дори облекчен от това, което му предстоеше.

Рис извади едната си ръка от джоба и я отпусна до тялото си. Можех да се закълна, че във въздуха се мярнаха почти невидими нокти, когато той сви пръсти.

— Започвам да се отегчавам, Рисанд — каза Амаранта с въздишка и пак се заигра с костта медальон. Не ме погледна нито веднъж тази вечер, беше твърде заета с настоящата си плячка.

Рисанд сви пръсти в юмрук.

Очите на елфа на пода се разшириха и после се изцъклиха, а тялото му падна настрани в локвата урина. От носа и ушите му шурна кръв и започна да оформя друга локва.

Толкова бързо, толкова окончателно и толкова безвъзвратно...
Беше мъртъв.

— Казах да му унищожис съзнанието, не мозъка — сопна се Амаранта.

Тълпата около мен замърмори и се раздвижи. Искях единствено да потъна сред елфите и после да се промъкна обратно в килията си и да залича случилото се от паметта си. Тамлин не помръдна. На какви ли ужаси е ставал свидетел през дългия си живот, щом това не нарушава невъзмутимото му изражение и самоконтрол?

Рисанд сви рамене и пъкна обратно ръката си в джоба.

— Извинете ме, кралице моя.

После се обърна, без да изчака тя да го освободи и без да ме погледне, тръгна към дъното на тронната зала. Последвах го, като се

опитах да овладея треперенето си, да не мисля за тялото, проснато на пода зад нас, или за Клер — все още прикована към стената.

Тълпата се отдръпваше от нас, докато минавахме. *Курва*, съскаха някои към него, така че да не ги чуе Амаранта, *Курвата на Амаранта*. Но много други му отправяха колебливи, признателни усмивки и думи: *Хубаво направи, добре, че уби предателя*.

Рисанд не обърна внимание нито на едните, нито на другите. Раменете му бяха все така отпуснати, стъпките му — безгрижни и бавни. Зачудих се дали някой освен него и Великия господар на Двора на Лятото съзнава, че убийството на елфа беше проява на милост. Бях готова да се обзаложа, че е имало и други, замесени в плана за бягство, може би дори самият господар на Двора на Лятото.

Но може би Рисанд е проявил тази милост заради собствените си планове в игрите, които играеше. Може би това, че уби елфа бързо, вместо да унищожи съзнанието му и да го превърне в жив труп, беше поредният внимателно преценен ход.

Той не спря нито веднъж по пътя си през огромната зала, но когато стигнахме до масата с храна и напитки, той ми подаде обичайния бокал и сам изгълта един наведнъж. Не каза нищо, преди виното да ме отнесе далече от разума.

ГЛАВА 40

Дойде време за второто ми изпитание.

С блеснали зъби Аторът ми се хилеше, докато стоях пред Амаранта. Бяхме в поредната пещера — по-малка от тронната зала, но достатъчно голяма да предположа, че е друго място за развлечения. Нямаше украса или мебели, само позлата по стените, а самата кралица седеше на резбован дървен стол. Тамлин стоеше изправен до нея. Не задържах дълго погледа си на Атора, който се извисяваше от другата страна на стола на кралицата, а дългата му змийска опашка биеше по пода. Бездруго ми се хилеше само за да ме изнерви.

И имаше ефект. Дори погледът към Тамлин не можа да ме успокои. Когато Амаранта ми се усмихна, ръцете ми се свиха в юмруци.

— Е, Фейра, дойде моментът за второто ти изпитание.

Звучеше толкова самодоволно, толкова сигурна, че смъртта ме очаква всеки миг. Бях ужасена от това, което предстои. Глупаво бе да откажа смъртта в зъбите на червея. Тя подпря глава на едната си ръка. В пръстена ѝ окото на Юриан се обърна — наистина се обърна, за да ме погледне, а зеницата му се разшири в оскъдната светлина.

— Успя ли да разгадаеш гатанката ми?

Не си направих труда да отговарям.

— Много лошо — каза тя и се нацупи. — Но днес съм особено благоразположена.

Аторът се изкиска, а зад мен се чу съскацият смях на няколко елфи, чиито звуци пропълзяха по гърба ми.

— Какво ще кажеш за малко упражнения по разгадаване? — каза Амаранта и аз се насилих да запазя равнодушното си изражение. Щом Тамлин се преструва на равнодушен, за да защити и двамата ни, значи и аз мога да го направя.

Все пак рискувах да отправя един поглед към моя Велик господар и видях, че очите му са приковани в мен. Единственото, което

искаха, бе да го прегърна, да усетя тялото му само за миг... да го помириша, да чуя как произнася името ми...

Трудно беше да преглътна сълзите, които напираха в очите ми, но успях. Нямаше да направя удоволствие на събраните елфи да видят как се пречупвам.

В залата отекна тихо съскане и аз осъзнах, че Амаранта гледа към Тамлин и се мръщи. Дори не забелязах, че се гледаме втренчено.

— Започнете — рязко каза Амаранта и преди да успея да се приготвя, подът потрепери.

Коленете ми се подгънаха и аз размахвах ръце, за да не падна, когато каменният под започна да потъва в обширна, квадратна яма. Няколко елфи се изкикотиха, но аз отново срещнах погледа на Тамлин и го задържах, докато не се спуснах толкова ниско, че лицето му изчезна отвъд ръба на ямата.

Огледах четирите стени на ямата, в търсене на врата или какъвто и да е знак за онова, което предстои. Две от стените бяха от гладък, лъскав камък — твърде хлъзгави и отвесни, за да мога да се изкатери по тях. Третата стена всъщност не беше стена, а желязна решетка, която разделяше помещението на две, а от другата ѝ страна...

Дъхът ми секна.

— Люсиен.

Беше прикован с вериги към пода, в средата на онази половина от помещението и единственото му живо око беше толкова ококорено, че ирисът му се губеше в бялото на роговицата. Металното око се въртеше като подивяло. Кошмарният му белег се открояваше ясно върху бледата кожа. Амаранта отново ще го използва като играчка.

Нямаше врати, нямаше как да стигна до него, освен ако не се покатеря по решетката. Дупките между железните прътове бяха широки и сигурно ще успея да се покатеря и да я прескоча. Но не посмях.

Елфите започнаха да говорят един през друг и се чу звън на монети. Дали Рисанд отново е заложил на мен? Насред тълпата проблесна червенокоса глава — четири червенокоси глави, и аз изопнах гръб. Знаех, че братята на Люсиен ще бъдат доволни да го видят в това положение, но къде е майка му? Баща му? Няма начин Великият господар на Двора на Есента да не присъства. Огледах тълпата. Нито следа от тях. Но пък видях Амаранта, застанала с

Тамлин на ръба на ямата, да гледа надолу. Тя ми кимна леко и посочи с елегантен жест стената под краката си.

— Тук, Фейра, мила, ще откриеш следващата си задача. Просто отговори на въпроса, като избереш правилния лост и ще спечелиш. Ако избереш грешния лост, си обречена. Тъй като има само три лоста, мисля, че ти давам доста голямо предимство.

Тя щракна с пръсти и нещо метално заскърца.

— Разбира се — добави тя, — ако разгадаеш гатанката навреме.

Високо горе двете огромни железни решетки, които помислих за полилеи, започнаха да се спускат надолу, към нас.

Завъртях се към Люсиен. Ето защо имаше решетка по средата на помещението, за да мога да гледам как го премазва единият полилей, докато другият премазва мен. Шиповете по полилеите, в чийто горен край някога са били поставяни свещи и факли, сега грееха в червено — дори от това разстояние виждах как топлината се излъчва от тях на вълни.

Устата ми пресъхна. Люсиен се изви във веригите си. Смъртта ни няма да е лека. Какъвто и страх да изпитвах в този момент, той беше пометен от следващия, когато се обърнах към стената, която посочи Амаранта, и ме връхлетя дълбок ужас.

В гладката повърхност на камъка бе гравирани дълъг текст. Под него имаше три каменни лоста, обозначени с I, II и III.

Започнах да треперя. Разчитах само най-прости думи, безполезни думи като „и“, „на“ и „от“. Всичко друго ми беше мъгла от букви, които не познавах, букви, които трябваше да разуча бавно и внимателно, за да ги разбера.

Дишах учестено. Шипестите полилеи продължаваха пътя си надолу, вече бяха до главата на Амаранта и скоро щяха да ни лишат от всякакъв шанс да се измъкнем от ямата. Вече усещах топлината на нажежените решетки, по гърба ми започна да се стича пот. Кой й е казал, че не мога да чета?

— Нещо не е наред ли? — повдигна тя вежда. Аз прехвърлих вниманието си върху надписа, като се постарях да овладее дишането си. Тя не спомена нищо за четенето — ако знаеше, че съм неграмотна, непременно щеше да ми се подиграе. Съдба — жесток, подъл шамар на съдбата.

Чух дрънченето на изопнатите вериги и ругатнята на Люсиен, когато той видя в какво се състои задачата ми. Обърнах се към него, но когато зърнах лицето му, си дадох сметка, че е твърде далече от надписа, за да може да ми го прочете на глас, дори и с металното си око. Ако чуех гатанката, може и да успея да я отгатна... но пък, така или иначе, не съм много добра в отгатването на гатанки.

Ще бъда промушена от нажежени шипове и смазана като гроздово зърно.

Решетките вече бяха до ръба на ямата и изпълниха пространството — нямаше нито един ъгъл, непокрит от шиповете. Ако не отговоря на въпроса, преди решетката да слезе до нивото на лостовете...

Гърлото ми се стегна, а аз четях ли, четях, но не успявах да разчета думите. Въздухът се сгъсти и замириса на метал — не миризмата на магия, а нажежена, безмилостна стомана, която пълзеше към мен сантиметър по сантиметър.

— Отговори! — извика Люсиен с пресеклив глас. Очите ми пареха. Светът се превърна в мъгла от букви, които сякаш ми се подиграваха с формите и подредбата си.

Металът изскърца, когато одра гладките каменни стени на ямата, а елфите, които ни наблюдаваха, си зашепнаха трескаво. Стори ми се, че видях как най-големият брат на Люсиен се изсмя.

Ще боли — шиповете са големи и с тъпи върхове. Смъртта няма да е бърза. Ще им отнеме известно време да понижат плътта ми. Потях се цялата, втренчена в буквите, в I, II и III, във формите, от които зависеше животът ми. Две от тези форми ще ме обрекат на смърт. Третата ще спре спускането на решетките. Отново разгледах надписа — гатанка, логическа задача, лабиринт от думи, по-страшен от леговището на който и да е гигантски червей.

— Фейра! — извика Люсиен, задъхан, без да отлепя очи от шиповете, които се приближаваха с неотменима скорост.

Т... три... ска... ка... кал... скакалеца...

Решетката не спираше, между главата ми и шиповете имаше по-малко от два метра.

По... пос... под... ска... ча... подскачали...

Исках да си затворя очите, исках да моля за милост и да плача. Трябваше да се сбогувам с Тамлин. Веднага. Животът ми свършваше

— това бяха последните ми моменти на този свят, скоро ще поема последния си дъх, сърцето ми ще удари за последен път.

— Просто избери един! — извика Люсиен и в тълпата се разнесе смях — без съмнение братята му се смееха най-силно.

Посегнах към единия лост и се втренчих в трите числа пред треперещата ми татуирана ръка.

I, II и III

Никой от лостовете не означаваше нищо, освен разликата между живота и смъртта. Може би налучкването ще ме спаси, но...

Две. Две е щастливо число, защото означава двама — ние с Тамлин, просто двама души. Едно трябва да е грешно, защото Амаранта е една и Аторът е един — единствени създания. Едно е лошо число, а три е прекалено много — три означава три сестри, натикани в тясна колиба, мразещи се една друга, докато злобата ги задави, докато ги отрови.

Две. Две трябва да е правилният лост. Готова съм с радост, дори с фанатизъм да повярвам в свещен Котел, в Съдбата, ако те се погрижат за мен. Вярвам в числото две. Две.

Посегнах към втория лост, но ръката ми бе обхваната от заслепяваща болка, преди да го докосна. Изсъсках и си дръпнах ръката. Отворих длан и погледнах окото с тясната вертикална зеница. То се присви. Сигурно халюцинирах.

Скоро решетката ще скрие надписа на стената, беше на около метър и половина над главата ми. Не мога да дишам, нито да мисля. Топлината беше прекалено силна, металът цвърчеше, чувах го съвсем ясно.

Отново посегнах към средния лост, но болката парализира пръстите ми.

Окото се върна в първоначалното си състояние. Протегнах ръка към първия лост. Отново ме проряза болка.

Посегнах към третия лост. Нямаше болка. Пръстите ми докоснаха камъка и аз вдигнах очи и видях, че решетката е вече на метър над главата ми. Над нея зърнах две виолетови очи с искрици в тях.

Посегнах към първия лост. Болка. Но когато отново протегнах ръка към третия...

Лицето на Рисанд си остана маска на отегчението. По челото ми се стече струйка пот. Единственият ми избор е да му се доверя. Трябва да се оставя в неговите ръце, да призная безпомощността си.

Шиповете изглеждаха огромни от толкова близо. Ако вдигна ръка над главата си, ще ги докосна.

— Фейра, моля те! — простена Люсиен.

Треперех толкова силно, че едва стоях на краката си. Топлината, излъчвана от шиповете ме смазваше.

Каменният лост разхлади ръката ми.

Затворих очи, неспособна да погледна Тамлин, подготвяйки се за първия допир на шиповете и агонията, която щеше да последва, и дръпнах третия лост.

Тишина.

Пулсиращата топлина не се приближи. Последва въздишка. Люсиен.

Отворих очи и видях побелелите кокалчета на ръката, с която стисках лоста. Шиповете спряха на сантиметри от главата ми.

Спрели.

Спечелих... спе...

Решетката заскърца и започна да се издига обратно нагоре. Въздухът сякаш олекна и в ямата нахлу прохлада.

Люсиен отправяше някаква благодарствена молитва и целуваше пода, отново и отново. Подът под мен започна да се издига и се принудих да пусна лоста, който ми спаси живота, докато платформата ме отнасяше нагоре. Коленете ми се огъваха.

Не мога да чета и това едва не коства живота ми. Дори не спечелих както трябва. Свлякох се на колене, оставих платформата да ме изведе на повърхността и скрих лице в треперещите си ръце.

В очите ми напиреха сълзи, но в този момент жестока болка прониза лявата ми ръка. Никога няма да премина третото изпитание. Никога няма да успея да освободя Тамлин и хората му. Болката отново ме прониза до костите и в мъглата на надигащата се истерия чух в главата си думи, които ме сепнаха.

Не ѝ позволявай да те види как плачеш.

Отпусни ръце покрай тялото си и се изправи.

Не можех. Не можех да помръдна.

Изправи се. Не ѝ доставяй удоволствието да те види пречупена.

Коленете и гръбнакът ми, не изцяло по моя воля, изправиха тялото ми и когато земята най-сетне спря да се движи, аз срещнах погледа на Амаранта с напълно сухи очи.

Браво — каза Рисанд. — Не отклонявай първа очи. Никакви сълзи — изчакай да те върнат в килията. Лицето на Амаранта беше бледо и изопнато, а черните ѝ очи, когато срещнаха моите, приличаха на течен оникс. Спечелих, а трябваше да съм мъртва. Трябваше да съм смазана и кръвта ми да изтича.

Преброй до десет. Не поглеждай Тамлин. Не сваляй очи от нея.

Подчиних се. Само това ми помогна да не се поддам на риданията, които напиреха в гърдите ми и заплашваха да се изляят навън.

Насилих се да издържа погледа на Амаранта. Очите ѝ бяха студени, бездънни и пълни с древно зло, но аз не отклоних поглед. Преброих до десет.

Добро момиче. Сега тръгни. Обърни се на пети... браво. Тръгни към вратата. Дръж главата си вдигната високо. Нека тълпата се раздели пред теб. Стъпка по стъпка.

Слушах го, позволих му да се превърне във връзка между мен и здравия разум и излязох, придружена от пазачите, които все така се държаха на разстояние от мен. Думите на Рисанд отекваха в главата ми и не ми позволяваха да се сринат психически.

Но когато вратата на килията се затвори зад мен, гласът му заглъхна и аз се строполих на земята и заплаках.

* * *

Плаках часове наред. За себе си, за Тамлин, за това, че трябваше да съм мъртва, а някак си успях да оцелея. Плачех за всичко, което съм изгубила, за всяка травма, която съм получила, за всяка рана — физическа или емоционална. Плачех за онази банална част от мен, която някога беше изпълнена с цветове и светлина, а сега я чувствах празна, мрачна, мъртва.

Не можех да спра. Не можех да дишам. Не можех да я победя. Днес тя спечели, но не го разбра.

Тя спечели.

Аз оцелях само чрез измама. Тамлин никога няма да е свободен, а аз ще умра по най-ужасяващ начин. Не мога да чета, бях невежа, глупав човек. Слабостите ми бяха разкрити и това място „В недрата на Планината“, ще се превърне в моя гробница. Никога повече няма да рисувам. Никога повече няма да видя слънцето.

Стените ме притискаха, таванът се спускаше. Исках да бъда смазана. Да спра да съществувам. Всичко ме притискаше, от всички страни изсмукваше въздуха. Не можех да остана в тялото си, стените ме избутваха навън. Опитвах се да се задържа в него, но болеше твърде много от опитите ми да запазя връзката между съзнанието и тялото си. Единственото, което исках, единственото, което се осмелих да поискам, е живот в мир и спокойствие. Нищо повече. Нищо необичайно или голямо. А сега... сега...

Усетих вълните мрак, без да вдигам поглед, и дори не помръднах, когато чух приближаващите се стъпки. Дори не си помислих, че може да е Тамлин.

— Още ли плачеш?

Рисанд.

Не свалих ръце от лицето си. Подът се надигна към ниския таван, скоро ще бъда премазана. Нямаше нито цветове, нито светлина.

— Току-що премина второто изпитание. Няма нужда от сълзи.

Заплаках още по-силно, а той се засмя. Камъните изкълтяха, когато коленичи пред мен и въпреки че се опитах да се боря с него, той сграбчи здраво китките ми и отдръпна ръцете ми от лицето.

Стените не се движеха и килията беше не просто открита, а направо зейнала. Нямаше цветове, а нюанси на мрак, на нощ. Единственият цвят идваше от виолетовите очи, изпъстрени с искрици — ярък цвят, излъчващ светлина. Той се усмихна лениво и се наведе към мен.

Аз се дръпнах, но ръцете му стискаха като окови. Не можах да направя нищо, когато устните му докоснаха бузата ми и той облиза една сълза. Езикът му опари кожата ми. Така се стреснах, че замръзнах и той облиза още една вадичка солена вода и после още една. Тялото ми едновременно се стегна и се отпусна, едновременно пламнах и по гръбнака ми пробягаха ледени тръпки. Едва когато езикът му затанцува по мокрите връхчета на миглите ми се дръпнах назад.

Той ме пусна и се засмя, когато изпълзях към ъгъла на килията. Избърсах си лицето и го изгледах гневно.

Той се усмихна самодоволно, седна на отсрещната стена и опря гръб в камъка.

— Знаех си, че така ще спреш да плачеш.

— Беше отвратително — отново си избърсах лицето.

— Така ли? — той вдигна вежда и посочи към дланта си, там, където на моята длан имаше татуировка. — Под цялата тази гордост и упоритост, мога да се закълна, че усетих нещо доста по-различно. Интересно.

— Махай се.

— Както обикновено, благодарността ти е покъртителна.

— Искаш ли да ти целувам краката за това, което направи днес? Да ти предложи още една седмица от живота ми?

— Не, освен ако не държиш да го направиш — каза той. Очите му искряха като звезди.

Затворих уста. Достатъчно зле е, че животът ми вече е свързан с този Велик господар, но да имаме връзка, чрез която той може да чете мислите и чувствата ми и да ми говори без думи...

— Кой да допусне, че самоувереното човешко момиче не може да чете?

— Дръж си проклетата уста затворена.

— Аз? Не бих си и помислил да кажа на някого. Защо да губя толкова ценна информация в дребни клюки?

Ако имах достатъчно сили, щях да скоча върху него и да го разкъсам.

— Ти си един отвратителен кучи син.

— Ще трябва да попитам Тамлин дали и неговото сърце си спечелила с такива мили думи.

Той простена, докато се изправяше — мек, дълбок звук, който ме прониза до кости. Погледът му срещна моя и той бавно се усмихна. Аз оголих зъби и почти изсъсках.

— Утре ще ти спестя задължението да ме придружаваш — каза той и тръгна към вратата. — Но вдругиден очаквам да изглеждаш безупречно.

Той се обърна, ухили ми се, което означаваше, че моето „безупречно“ не се покрива с неговата идея за безупречно. Спря пред

вратата, но не се разсея във въздуха както преди.

— Опитвам се да измисля как да те изтезвам, когато дойдеш в двора ми. Чудя се, ако те накарам да се научиш да четеш, ще бъде ли толкова мъчително, колкото беше днес?

Превърна се в сянка, преди да успее да се хвърля към него.

Крачех из килията, мръщейки се на татуировката с окото. Наругах го по всички начини, за които се сетих, но реакция не последва.

Отне ми много време да осъзная, че Рис, съзнателно или не, е успял да ме предпази от пълен срив.

ГЛАВА 41

Второто изпитание беше последвано от дни, които предпочитам да забравя. Над мен се спусна плътен мрак и започнах да очаквам с нетърпение момента, когато Рисанд ми подава бокала елфическо вино, за да забравя всичко за няколко часа. Спрях да мисля върху гатанката на Амаранта — беше невъзможна за отгатване. Особено от неграмотен и невеж човек като мен.

Мисълта за Тамлин само влошаваше нещата. Справих се с две от задачите на Амаранта, но знаех, дълбоко в себе си знаех, че третата ще ме убие. След случилото се със сестра й, след онова, което е направил Юриан, тя няма да ми позволи да си тръгна жива. Не я виня, не изцяло. Съмнявам се, че и аз ще забравя или простя, ако някой причини нещо подобно на Неста или Илейн, без значение колко векове са минали. И все пак няма да си тръгна оттук жива.

Бъдещето, за което си мечтаех, щеше да си остане само това — една мечта. Ще остареея и ще се сбръчкам, а той ще остане млад векове наред, дори може би хилядолетия. В най-добрия случай ще разполагаме с няколко десетилетия, преди да умра.

Десетилетия. За това се боря. Само миг за тях, капка в морето на вековете и хилядолетията, през които живеят.

Затова гълтах жадно виното и спирах да мисля за това коя съм аз и какво е имало значение за мен някога. Спирах да мисля за цветовете, за светлината и за зеленото в очите на Тамлин — за всички онези неща, които все още искам да нарисувам, но никога няма да успея да направя.

Няма да напусна планината жива.

* * *

Вървах към стаята за преобличане, съпроводвана от двете прислужници сенки на Рисанд, гледах в нищото и не мислех за нищо,

когато иззад един ъгъл пред нас се чу съскане и плясване на криле. Атора. Елфите от двете ми страни се напрегнаха, но вирнаха високо глави.

Така и не свикнах със зловещото присъствие на Атора, но поне приех, че го има. Когато видях как реагираха прислужниците, в мен се събуди задрямал страх и устата ми пресъхна, приближавайки ъгъла. Макар да бяхме скрити в булото на сенките, всяка крачка ме приближаваше към крилатия демон. Краката ми натежаха като олово.

После чух гърлен, ръмжащ глас, който отговори на съскането на Атора. По каменните плочи изтракаха нокти и двете ми спътнички си размениха погледи, преди да ме дръпнат в една ниша и да ни скрият зад гоблен, който допреди малко не съществуваше. Сенките около нас се сгъстиха, сякаш се втвърдиха. Имах чувството, че ако някой дръпне гоблена, ще види само мрак и каменна стена.

Една от прислужниците покри устата ми с ръка и ме прегърна здраво. Сенките се плъзнаха от нейната ръка към лицето ми. Миришеше на жасмин — не го бях забелязала досега. След толкова ноци аз дори не знаех имената им.

Аторът и спътникът му свиха зад ъгъла, без да спират да говорят. Гласовете им бяха тихи. Чак когато вече ги чувах, разбрах, че ние не просто се крием от тях.

— Да — тъкмо казваше Аторът, — добре. Тя ще се зарадва, като ѝ кажа, че са готови.

— Но Великите господари ще се включат ли със собствените си армии? — попита онзи с гърления глас. Мога да се закълна, че накрая изгрухтя като прасе.

Приближаваха се все повече, без да подозират за присъствието ни. Спътничките ми се притиснаха към мен — бяха толкова напрегнати, че не дишаха. Прислужници и шпиони.

— Господарите ще направят каквото им каже тя — сръза го Аторът и опашката му прошумоля по пода.

— Чух войниците от Хиберн да говорят — кралят не бил доволен от развитието на тази ситуация с момичето. Амаранта е сключила неизгодна сделка. Последния път онази нейна лудост с Юриан стана причина той да загуби войната. Ако отново му обърне гръб, той няма да е толкова склонен да ѝ прости. Едно е да му краде

заклинанията и да завзема чужди територии. Съвсем друго е за втори път да откаже да му помогне, когато има нужда от нея.

Последва силно съскане и аз потреперих, когато Аторът щракна с челюсти към спътника си.

— Господарката ми не сключва неизгодни сделки. Тя оставя другата страна да се вкопчи в надеждата и щом тази надежда бъде потъпкана, всички се превръщат в прекрасни, пречупени слуги.

В момента минаваха покрай гоблена.

— Дано да е така — рече гърленият глас. Що за създание е това, щом остава невъзмутимо пред заплахите на Атора? Ръката сянка на едната ми спътница натисна още по-силно устата ми, докато Аторът не отмина.

Не се доверявай на сетивата си — гласът на Алис отекна в съзнанието ми. Аторът веднъж вече ме хвана, когато си мислех, че съм в безопасност...

— А ти си дръж устата затворена — предупреди го Аторът. — Или господарката ми ще се погрижи за това, а ръката ѝ не е от най-нежните.

Другото същество отново издаде грухтящия звук.

— Тук съм при гарантиран имунитет, съгласуван с краля. Ако господарката ти смята, че стои над него само защото управлява тези скапани територии, скоро ще ѝ бъде напомнено кой може да я лиши от силите ѝ, без заклинания и отвари.

Аторът не отговори, а част от мен искаше да го чуе как реагира, как отвръща на заплахата със заплахата. Но той замълча и страхът натежа в стомаха ми като хвърлен в езеро камък.

Каквито и планове да крои кралят на Хиберн през тези дълги години — военен поход да си възвърне земите на смъртните, явно не желае повече да чака. Може би Амаранта скоро ще получи онова, за което копнее — да унищожи царството на смъртните.

Кръвта ми се вледени. Неста — вярвах, че Неста ще спаси семейството ми, ще го предпази.

Гласовете заглъхнаха, но ние постояхме още минута в скривалището ни и едва след това двете ми спътнички се поотпуснаха. Гобленът изчезна и ние излязохме в коридора.

— Какво беше това? — попитах аз и ги изгледах поред, докато сенките около нас просветляваха, макар и не много. — Кой е това? —

поясних.

— Проблем — отговориха те едновременно.

— Рисанд знае ли?

— Скоро ще научи — каза едната. Продължихме мълчаливо пътя си към стаята за преобличане.

Така или иначе, аз не мога да направя нищо срещу краля на Хиберн, не и затворена „В недрата на Планината“, неспособна дори да освободя Тамлин, да не говорим за мен самата. А и щом Неста е готова да бягат при първия знак за опасност, не оставаха други хора, които да предупредя. И така дните продължиха да се нижат един след друг, приближавайки ме към третото изпитание.

* * *

Изглежда толкова дълбоко съм потънала в себе си, че имах нужда от нещо разтърсващо да ме извади от вцепенението. Гледах как светлината танцува по влажните камъни на тавана в килията ми — като лунни лъчи по вода, когато до ушите ми стигна някакъв звук, който сякаш се просмука в камъните и разтърси пода на килията.

Вече толкова привикнах към странната музика тук, че когато чух тази жива мелодия, реших, че си въобразявам. Понякога, ако се вирам в тавана достатъчно дълго, той се превръщаше в безкрайно нощно небе, обсипано със звезди, а аз ставах миниатюрна незначителна прашичка, носена от вятъра.

Погледнах към тесния отдушник в единия ъгъл на тавана, откъдето долиташе/идваше музиката. Музикантите явно бяха далеч, защото долавях мелодията съвсем бегло, но със затворени очи я чувах по-ясно. Даже... я виждах. Сякаш е огромна картина, жив стенопис.

Имаше красота в тази мелодия, красота и доброта. Музиката се стелеше върху себе си като тесто, изливащо се от купата, в която е приготвено, нота върху нота, които се топяха, за да оформят едно цяло, една мелодия, която се надигна и ме изпълни. Не беше дива музика, но в нея имаше буйна страст, пламенна, всепоглъщаща радост и скръб. Свих колене към гърдите си, защото имах нужда да почувствам плътността на собствената си кожа въпреки остатъците мазна боя по тях.

Музиката градеше пътека, стълба нагоре, издигаща се върху арки от цветове. Тръгнах по нея, излязох от килията, минах през пластове земя, все нагоре и нагоре, към поля с незабравки, покрай тежкия балдахин на горите, нагоре към безкрайното небе. Ритъмът на музиката напомняше на пръсти, които нежно ме подтикват да продължавам да вървя, които ме дърпат все по-нагоре, насочват ме през облаците. Никога не бях виждала такива облаци — в пухкавите им очертания различих лица, красиви, тъжни лица. Образите избледнях, преди да успея да ги видя съвсем ясно и аз отправих поглед напред, накъдето музиката ме зовеше да отида.

Беше или изгрев, или залез. Слънцето изпълваше облаците с виолетово и пурпурно, а златистооранжевите му лъчи огряха пътеката и я превърнаха в мост от трептящ метал.

Исках да потъна в тази светлина, слънцето да ме изгори, да ме изпълни с такава радост, че самата аз да се превърна в слънчев лъч. Това не беше танцувална музика, а музика, която извисява, която изпълва всички празнини в душата ми и ме води на място, където няма болка.

Не осъзнавах, че плача, докато една гореща сълза не капна върху ръката ми. Но дори и тогава не исках да се откъсна от музиката, държах я като спасително въже, което ми помагаше да не падна. Едва сега осъзнах колко силно искам да се опазя да не пропадна в мрака, колко силно искам да остана сред облаците, цветовете и светлината.

Оставих звуците на мелодията да ме завладеят, оставих ги да ме зашеметят и да минат през тялото ми с ритъма на барабаните си. Нагоре, все нагоре, мелодията строеше дворец в небето, дворец от алабастр и лунен камък, където живее всичко красиво, добро и благородно. Плачех, плачех, защото съм толкова близо до този дворец, плачех, защото имам нужда от него. Всичко, което искам, е там, онзи, когото обичам, е там...

Музиката беше пръстите на Тамлин, галеци тялото ми. Златистото в очите му и извивката на устните му, когато се усмихваше. Тя бе онзи тих, дълбок смях, и начинът, по който произнесе онези две думи. Тамлин беше музиката. За това се борех, това се заклех да спася.

Музиката се извиси — стана по-силна, по-величествена, по-бърза, откъдето и да долиташе, превърна се във вълна, която отми мрака в килията ми. От гърдите ми се откъсна разтърсващо ридание,

когато последните тонове заглъгнаха. Седях в килията, треперех и плачех, чувствах се напълно открита и уязвима, разсъблечена до самата си същност от музиката и цветовете, които останаха в съзнанието ми.

Когато сълзите ми пресъхнаха, а музиката ехтеше във всеки дъх, който си поемах, аз легнах на постелката от сено и се заслушах в дишането си.

Музиката трептеше в спомените ми, спояваше ги, превръщаше ги в покривало, което се уви около мен и стопли костите ми. Погледнах окото в средата на дланта си и то отвърна на погледа ми — невъзмутимо.

Оставаха два дни до последното изпитание. Само още два дни, преди да науча какво са решили вихрите на Котела.

ГЛАВА 42

Поредното празненство, макар че за мен сигурно ще е последно. Елфите около мен пиеха, танцуваха или си говореха, смееха се и пееха неприлични песни. Не се долавяше и полъх от напрегнато очакване какво ще се случи утре, за начина, по който мога да променя живота им, света им. Явно и те мислят, че ще умра.

Стоях до стената, забравена от тълпите наоколо, и чаках Рисанд да ме извика да пия вино и после да танцувам или да върша каквото друго пожелае. Бях в обичайното си облекло, изрисувана от шията надолу с онова синьо-черно мастило. Днешната ми рокля беше с цвета на залязващото слънце. Розовият цвят изглеждаше твърде ярък и женствен върху шарките, изрисувани по тялото ми. Твърде жизнерадостен за това, което ми предстои утре.

Рисанд се бавеше, макар че причината беше очевидна — пищната жена елф, кацнала в скута му, галеца косата му с дългите си зеленикави пръсти. Скоро ще се отегчи от нея.

Не си направих труда да търся с поглед Амаранта. По-добре е да се преструвам, че я няма. Люсиен никога не разговаряше с мен по време на тези сбирки, а Тамлин... През последните дни ми стана трудно да го гледам в очите.

Просто исках всичко да свърши. Исках виното да ме пренесе във времето отвъд тази нощ и да дойде моментът, в който ще се реши съдбата ми. Толкова се бях съсредоточила в чакането Рисанд да ми заповяда да отида при него, че не забелязах как някой застана до мен, докато топлината, излъчвана от тялото му не започна да се просмуква в моето.

Вцепених се, когато подуших онзи аромат на земя и дъжд, и не посмях да се обърна към Тамлин. Стояхме един до друг, вперили погледи в тълпата, неподвижни и незабележими като статуи.

Пръстите му докоснаха моите и през тялото ми премина пламък, който ме изгори така силно, че очите ми се напълниха със сълзи.

Исках, как само исках да не докосва татуираната ми ръка, да не се налага пръстите му да гаят контурите на проклетите рисунки.

Но въпреки това изцяло се потопих в момента — животът ми отново стана прекрасен в онези няколко секунди, когато се докоснаха ръцете ни.

Макар в мен да бушуваха емоции, лицето ми си остана хладна маска. Пръстите му пуснаха моите и той се отдалечи също така бързо, както се появи — спокойно и бавно мина през тълпата. Едва когато погледна през рамо и съвсем леко кимна, аз разбрах.

Сърцето ми биеше по-бързо, отколкото по време на изпитанията ми, и аз се постарях да придобия възможно най-отегчено изражение, преди да се отблъсна от стената и безгрижно да го последвам. Не тръгнах по неговите стъпки, но се насочих към малката врата, полускрита зад един гоблен, до която застана той. Разполагах с минути, преди Рисанд да започне да ме търси, но един миг насаме с Тамлин ми беше достатъчен.

Едва дишах при мисълта за приближаващата се все повече и повече врата, за подиума с трона на Амаранта, който подминах, за групичката кискащи се елфи, която оставих зад гърба си... Тамлин се вмъкна през вратата като светкавица и аз забавих крачка, сякаш просто се разхождах из залата. Напоследък никой не ми обръщаше внимание, докато не се превърнех в пияната играчка на Рисанд. Някак прекалено бързо се озовах пред вратата, която се отвори безшумно, за да ме пропусне вътре.

Обгърна ме мрак. Успях да видя единствено проблясък от зелено и златисто, преди топлината от тялото на Тамлин да спре дъха ми и устните ни се срещнаха.

Не успях да го целуна достатъчно дълбоко, да го прегърна достатъчно силно, не ми стигаха ръцете да го обхвана целия. Думите бяха излишни.

Разкъсах ризата му, исках да докосна кожата му за последен път. Прехапах устни, за да не простена, когато той обгърна едната ми гърда с ръка. Не исках да е нежен, защото онова, което изпитвах към него, изобщо не беше нежно. Това, което изпитвах, беше диво, грубо, изгарящо — какъвто беше и той в момента.

Откъсна устните си от моите и ме ухапа по шията, ухапа ме така, както го направи в Огнената нощ. Стиснах зъби, за да заглуша още

един стон, с който да издам присъствието ни тук. Може би го докосвах за последен път, може би за последен път бяхме заедно. Нямах да губя и секунда.

Пръстите ми се вкопчиха в токата на колана му, а устата му отново намери моята. Езиците ни танцуваха — не валс или менует, а боен танц, танц на смъртта, под съпровода на тъпани от кости и пицящи цигулки.

Исках го, тук и сега.

Обгърнах кръста му с крак, имах нужда да се доближа още повече до него. Той притисна тялото си към мен, блъсна ме в ледената стена. Успях да разкопчея колана със замах, а Тамлин изръмжа желанието си в ухото ми — нисък, настоятелен звук, от който пред очите ми изригнаха светкавици от червено и бяло. И двамата знаехме какво ще донесе утрешният ден.

Захвърлих колана и ръцете ми се насочиха към панталона му. Някой се прокашля.

— Срамота — измърка Рисанд и ние рязко вдигнахме глави. Стоеше едва видим в светлината, която се процеждаше под прага на вратата. Но стоеше зад нас, някак по-навътре в коридора, а не до вратата. Не е дошъл от тронната зала. Предвид способностите си, сигурно е минал през стената.

— Направо срамота.

Той тръгна към нас. Тамлин не ме пускаше.

— Погледни какво си направил с играчката ми.

Запъхтени, и двамата мълчахме. Леден въздух облъхна кожата ми и премина по голите ми гърди.

— Амаранта много ще се разстрои, ако разбере, че любимият ѝ воин се натиска с човечето — продължи Рисанд и скръсти ръце. — Чудя се как ли ще те накаже. А може да остане вярна на навиците си и да накаже Люсиен. Остава му едно око за вадене, все пак. Може и него да сложи в пръстен.

Съвсем бавно Тамлин махна ръцете ми от тялото си и отстъпи назад.

— Радвам се да видя, че можеш да мислиш трезво — каза Рисанд и Тамлин настръхна. — А сега бъди добър Велик господар, сложи си колана и си оправи дрехите, преди да се върнеш в залата.

Тамлин ме погледна и за мой ужас направи каквото му каза Рисанд. Без да откъсва поглед от лицето ми, моят Велик господар оправи туниката си, взе си колана и го закопча на кръста си. Боята по ръцете и дрехите му, боя от мен, изчезна.

— Забавлявай се — изгука Рисанд и посочи вратата.

Зелените очи на Тамлин проблеснаха, все така приковани в моите. Той каза тихо:

— Обичам те.

После, без да погледне Рисанд, той излезе.

Светлината, която нахлу през отворената врата ме заслепи за секунда. Той не се обърна да ме погледне, вратата просто се затвори след него и в помещението отново се възцари мрак.

Рис се засмя.

— Ако толкова отчаяно си се нуждаела от това, трябваше да ми кажеш.

— Прасе — сопнах се аз и прикрих гърдите си с роклята.

С няколко бързи крачки той прекоси разстоянието между нас и прикова ръцете ми към стената. Костите ми простенаха. Мога да се закълна, че полувидими нокти се забиха в каменната стена от двете страни на главата ми.

— Възнамеряваш ли да се оставиш на милостта ми, или си наистина безкрайно глупава? — В гласа му се преливаха чувственост и унищожителен гняв.

— Не съм твоя робиня.

— Ти си глупачка, Фейра. Имаш ли представа какво щеше да стане, ако Амаранта ви беше открила тук? Тамлин може и да отказва да ѝ стане любовник, но тя го държи близо до себе си с надеждата, че рано или късно ще го пречупи, ще го подчини, както обича да прави с всички ни.

Аз мълчах.

— И двамата сте глупаци — измърмори той. Дишаше бързо, учестено. — Нима си мислехте, че никой няма да забележи отсъствието ви? Трябва да благодарите на Котела, че прелестните братя на Люсиен не ви наблюдаваха.

— Теб какво те е грижа? — изляях аз, а той така силно стисна китките ми, че ако стиснеше още съвсем малко, щеше да счупи костите ми.

— Какво ме е грижа ли? — прошепна той и лицето му се изкриви от гняв. Крилете — онези огромни, ципести криле, се разпериха зад гърба му, изваяни от сенките зад него. — Какво ме е грижа?

Преди да продължи, той рязко завъртя глава към вратата и после се обърна към мен. Крилете изчезнаха така светкавично, както се появиха, и в следващия момент устата му смаза моята. Езикът му разтвори устните ми и насила проникна в устата ми, там, където все още усещах вкуса на Тамлин. Блъсках го и се извивах, но той не ме пускаше. Езикът му се плъзгаше по небцето ми, по зъбите, завладяваше устата ми, завладяваше ме цялата...

Вратата се отвори широко и стройната фигура на Амаранта се очерта в мрака. Тамлин стоеше до нея, очите му бяха леко разширени, а раменете изопнати, когато зърна устните на Рис върху моите.

Амаранта се разсмя, а лицето на Тамлин изведнъж се превърна в каменна маска, лишена от всякакво чувство, лишена от всякаква прилика с онзи Тамлин, в чиито прегръдки бях допреди малко.

Рис безгрижно пусна ръцете ми и с едно последвано близване по долната устна освободи устата ми. Зад Амаранта се появи цяла тълпа Върховни елфи, които се присъединиха към смеха ѝ. Рисанд им отправи ленива, самодоволна усмивка и се поклони. Но в очите на кралицата блесна нещо, докато го гледаше. Курвата на Амаранта, така го наричаха.

— Знаех си, че е въпрос на време — каза тя и сложи ръка върху рамото на Тамлин. Другата си ръка вдигна така, че окоето на Юриан да гледа, докато казваше. — Всички вие, човеците, сте еднакви.

Не продумах, макар че умирах от срам, исках да обясня всичко. Тамлин трябва да усети истината.

Само че бях лишена от възможността да разбере дали това е така, тъй като Амаранта цъкна с език и се обърна, а антуражът ѝ я последва.

— Типичен човешки боклук с непостоянно, първично сърце — измърмори тя на себе си като доволна котка.

Рисанд ме сграбчи за ръката и тръгна след тях обратно към тронната зала. Едва когато излязохме в осветената зала, забелязах размазаните петна боя — по гърдите и корема си. По ръцете на Рисанд мистериозно се появиха петна от същата боя.

— За днес вече ми омръзна — каза той и ме побутна към изхода.
— Връщай се в килията си.

Зад него Амаранта и придворните ѝ разцъфнаха в усмивки, които станаха още по-широки при вида на размазаната боя. Огледах се за Тамлин, но той вървеше към обичайното си място на втория трон върху подиума, с гръб към мен. Сякаш не може да понесе гледката.

Запрепъвах се към килията си и не спях почти цяла нощ — не спирах да си припомням изражението на Тамлин, когато видях Рисанд да ме целува.

* * *

Не знаех колко е часът, но след известно време чух стъпки вътре в килията. Подскочих и седнах, а Рис се появи иззад една сянка.

Все още усещах топлината на устните му върху своите, гладкото плъзгане на езика му из вътрешността на устата ми, макар да я бях измила три пъти, с вода от кофата, която стоеше в килията.

Най-горните копчета на туниката му бяха разкопчани. Той прокара пръсти през синкавочерната си коса и после мълчаливо подпря гръб на стената срещу мен и се плъзна надолу, докато седна на пода.

— Какво искаш? — попитах аз.

— Миг спокойствие и тишина — срязва ме той и потърка слепоочията си с пръсти.

Замълчах за секунда.

— От какво?

Той продължи да масажира бледата си кожа, размачквайки ъгълчетата на очите си — нагоре и надолу, навътре и навън.

— От тази бъркотия.

Аз се надигнах от сламената постелка. Никога не е говорил толкова открито.

— Тази проклета кучка изпива всичките ми сили — продължи той, отпусна ръце и опря глава на стената. — Ти ме мразиш. Представи си как ще се чувстваш, ако те бях накарал да ме обслужваш в спалнята. Аз съм Велик господар на Двора на Нощта, не нейна държанка.

Значи слуховете са верни. Представях си съвсем ясно колко силно ще го мразя и какво ще ми причини подобен вид робство.

— Защо ми разказваш това?

Арогантността и самодоволството изчезнаха.

— Защото съм изморен и самотен, а ти си единствената личност, с която мога да разговарям, без да се излагам на риск.

Той се засмя гърлено.

— Какъв абсурд — един Велик господар на Притиан и една...

— Ако ще ме обиждаш, по-добре си тръгвай.

— Но пък толкова ме бива в това — той се усмихна. Изгледах кръвнишки и той въздъхна. — Един погрешен ход утре, Фейра, и всички сме обречени.

Мисълта предизвика мигновено такъв ужас, че дъхът ми секна.

— Ако се провалиш — добави той, повече на себе си, отколкото на мен, — Амаранта ще управлява вечно.

— Щом веднъж е успяла да отнеме силата на Тамлин, кой може да гарантира, че няма да го направи отново?

Това беше въпросът, който досега не се осмелявах да изрека на глас.

— Втори път той няма да се излъже толкова лесно — каза той, втренчен в тавана. — Най-голямото ѝ оръжие е фактът, че държи силите ни на едно място. Но не може да стигне до тях, не изцяло. Въпреки че може да ни контролира чрез тях. Затова не мога да унищожа съзнанието ѝ, затова все още не е умряла. В момента, в който развалиш проклятието ѝ над Тамлин, той така ще се разгневи, че никаква сила на света няма да го удържи да не я размаже по стените.

През тялото ми премина ледена тръпка.

— Защо мислиш, че правя това? — той размаха ръка към мен.

— Защото си чудовище.

Той се засмя.

— Вярно е, но освен това съм прагматичен. Яростта на Тамлин е най-доброто оръжие, с което разполагаме срещу нея. Да те види как сключваш опасна сделка с Амаранта беше едно, но когато видях моята татуировка на ръката ти... О, ако беше родена с моите способности, щеше да усетиш как гневът просто се излива от него.

Не исках да се замислям особено за способностите му.

— И каква е гаранцията, че няма и теб да размаже по стените?

— Може би ще се опита, но имам чувството, че първо ще убие Амаранта. За това е цялата работа в края на краищата — дори за онова, което правя с теб, е виновна тя. И така, утре той ще я убие и аз ще бъда свободен преди Тамлин да успее да се сбие с мен, което иначе ще превърне някога свещената ни планина в купчина чакъл.

Той зачовърка ноктите си.

— Имам и още няколко карти, които мога да изиграя утре.

Вдигнах вежди в безмълвен въпрос.

— Фейра, в името на Котела. Всяка вечер те карам да се напиеш, но задавала ли си си въпроса защо не те докосвам никъде другаде, освен по ръцете и по талията?

До тази вечер, до тази проклета целувка. Изскърцах със зъби, но въпреки растящия ми гняв, картината внезапно ми се изясни.

— Това е единственото, което да му покаже, че съм невинен — каза той. — Единственото, което ще накара Тамлин да помисли, преди да влезе в схватка с мен, в която мнозина невинни елфи ще загубят живота си. Това е единственият начин да го убедя, че през цялото време съм бил на твоя страна. Повярвай ми, нищо не би ми харесало повече от това да ти се насладя, но има и по-важни неща от завличането на човешка жена в леглото ми.

Въпреки че знаех, попитах:

— Какви например?

— Например земите ми — каза той и в очите му се появи далечен, замечтан израз, който не съм виждала досега. — Например остатъкът от народа ми, поробен от тиранична кралица, която може да ги избие, когато ѝ скимне. Не се съмнявам, че и Тамлин е споделял подобни тревоги с теб.

Не беше... не съвсем. Не успя заради проклятието.

— Защо Амаранта е взела теб на прицел? — осмелих се да попитам. — Защо те е превърнала в своя курва?

— Като изключим очевидното? — той посочи перфектното си лице. Аз не се усмихнах и той въздъхна. — Баща ми уби бащата на Тамлин... и братята му.

Вцепених се. Тамлин никога не го е споменавал. Дори не ми каза, че със смъртта им е свързан Дворът на Нощта.

— Дълга история, която не ми се разказва, но да кажем, че след като завзе земите ни, Амаранта реши, че ще изпита особено

удоволствие да накаже сина на убиеца на близкия ѝ приятел. Реши, че ме мрази достатъчно силно заради постъпките на баща ми, та да ме накара да страдам.

Можех да му протегна ръка, да му се извиня... но мислите ми бяха застинали. Онова, което му е причинила Амаранта...

— И така — продължи той с нотка на умора в гласа. — Ето ни тук, оставили съдбата на безсмъртния ни свят в ръцете на един неграмотен човек.

Той се засмя горчиво, наведе глава, подпря чело на едната си длан и затвори очи.

— Каква бъркотия.

Част от мен търсеше думи, с които да го нарани в този момент на уязвимост, но друга част си припомняше всичко, което каза, всичко, което направи. Как главата му се извърна към вратата, преди да започне да ме целува. Знаел е, че Амаранта идва. Може би ме е целунал, за да предизвика ревността ѝ, а може би...

Ако не беше ме целунал, ако не беше ни хванал с Тамлин, щях да се върна в тронната зала покрита с размазани петна боя. Всички, и най-вече Амаранта, щяха да разберат какво съм правила. Нямах да им отнеме кой знае колко време да разберат и с кого съм била. Не ми се мисли какво щеше да е наказанието за това.

Независимо от причините или начините, които използваше, Рисанд ми помагаше да остана жива. Беше го направил и преди да дойда „В недрата на Планината“.

— Казах ти твърде много — рече той и се изправи на крака. — Може би трябваше първо да те напия. Ако си умна, ще намериш начин да използваш казаното срещу мен. А ако имаш склонност към жестокост, ще отидеш право при Амаранта да ѝ разкриеш истината за нейната курва. Може би ще ти върне Тамлин от благодарност.

Той пъхна ръце в джобовете на черния си панталон, но преди да се разсее в сенките, нещо в позата му ме накара да заговоря:

— Когато излекува ръката ми... Не беше нужно да се пазариш. Можеше да настояваш за всяка седмица от годината.

Свъсих вежди, а той се обърна, полуразмит в мрака.

— Всяка седмица и аз пак щях да кажа „Да“.

Не беше въпрос, но аз чаках отговора му.

На чувствените му устни се появи половинчата усмивка.

— Зная — каза той и се стопи в мрака.

ГЛАВА 43

За последното изпитание ми върнаха старата туника и панталоните — целите на петна, разкъсани, вонящи. Но въпреки вонята вървах с високо вдигната глава, докато ме водеха към тронната зала.

Вратите се отвориха и тишината, която цареше вътре, се стовари върху мен. Зачаках да започнат подвикванията и подсвиркванията, да видя как златните монети сменят местата си от ръка на ръка, докато елфите залагат, но този път всички просто ме гледаха — най-напрегнати изглеждаха погледите на маскираните елфи.

Съдбата на света им бе в моите ръце, каза Рис. Но не мисля, че онова, което изразяваха лицата им, беше само и единствено тревога. Преглътнах с мъка, когато неколцина допряха пръсти до устните си и после протегнаха ръка към мен — жест към падналите в бой, сбогуване с онези, посрещнали смъртта с чест. Нямаше нищо злонамерено в тези жестове. Повечето елфи в залата днес са част от дворовете на Великите господари — служили са в тези дворове дълго преди Амаранта да дойде и да отнеме земите на господарите им и животите на всички тях. Ако Тамлин и Рисанд играеха някакви игри, за да спасят живота на всички присъстващи...

Поех по пътеката, оформена в тълпата, право към Амаранта. Кралицата се усмихна, когато спрях пред трона ѝ. Тамлин седеше на обичайното си място до нея, но аз не го погледнах, не още.

— Две изпитания са вече зад гърба ти — каза Амаранта и махна една пращинка от кървавочервената си рокля. Косата ѝ блестеше, приличаше на мрачен облак, който всеки момент ще погълне златната ѝ корона. — Остава само още едно. Чудя се дали няма да се почувстваш по-зле, проваляйки се сега, когато си толкова близо до наградата.

Тя се нацупи и двете зачакахме елфите наоколо да се разсмеят.

Дочуха се обаче само няколко изпръхтявания от червенокожите пазачи. Всички други запазиха мълчание. Дори жалките братя на

Люсиен. Дори Рисанд, където и да се намира в тълпата.

Премигнах, за да проясня погледа си. Очите ми пареха. Може би всички те, също като Рисанд, само се преструваха на верноподаници, може би залозите, че ще загубя живота си, и подигравателните усмивки бяха само предлог, поза за пред Амаранта. И може би сега, сега, когато краят е толкова близо, те са готови да посрещнат неизбежната ми смърт с цялото достойнство, което им е останало.

Амаранта ги изглежда гневно, но когато погледът ѝ падна върху мен, тя се усмихна широко, захаросано.

— Последни думи, преди да умреш?

Поне дузина проклетия, но вместо да ги изрека, погледнах Тамлин. Той не реагира, чертите му бяха отново каменни. Прииска ми се да зърна лицето му, поне за миг. Но всъщност онова, което наистина исках, е да видя зелените му очи.

— Обичам те — казах аз. — Без значение какво казва тя, без значение, че е само малкото ми глупаво, човешко сърце. Дори когато горят тялото ми, пак ще те обичам.

Устните ми потрепериха и погледът ми се замъгли, после няколко горещи сълзи се отрониха върху студеното ми лице. Не ги избърсах.

Той не реагира. Дори не стисна облегалките на трона си. Предположих, че това е неговият начин да се справи с болката, макар че сърцето ми се сви. Въпреки че мълчанието му ме убиваше.

Амаранта сладко каза:

— Ще извадиш късмет, скъпа, ако от теб остане достатъчно за горене.

Изгледах я продължително и съсредоточено. В гърдите ми бушуваше омраза. Думите ѝ не бяха посрещнати с радостни викове, усмивки или аплодисменти. Цареше мълчание.

Това мълчание беше дар, който ми вдъхна кураж и ме накара да свия юмруци, да прегърна мислено татуировката на ръката ми. Победих я досега, честно или не, и няма да се чувствам самотна, докато умирам. Няма да умра сама. Това е единственото, което исках да знам.

Амаранта подпря брадичка на ръката си.

— Така и не успя да разгадаеш гатанката ми, нали?

Аз не отговорих и тя отново се усмихна.

— Жалко. Отговорът е прелестен.

— Давай да приключваме! — изръмжах аз.

Амаранта погледна Тамлин.

— Последни думи към нея? — попита тя, повдигайки вежди. Когато той не отговори, тя ми се усмихна широко. — Ами добре тогава.

Плесна два пъти с ръце.

Една врата се отвори и оттам неколцина пазачи извлякоха три фигури — две мъжки и една женска, с кафяви чували на главите. Фигурите започнаха да въртят глави под чувалите в опит да разпознаят шушуканията, които се надигнаха като вълна в залата. Коленете ми се разтрепериха при вида им.

С грубо блъскане и бутане червенокожите пазачи принудиха тримата да коленичат пред подиума с тронове, но с лице към мен. Телата и дрехите им не разкриваха кои са.

Амаранта отново плесна с ръце и трима прислужници в черно се появиха до всеки от тримата на пода. В дългите си бледи ръце всеки държеше възглавничка от тъмно кадифе. Върху всяка възглавничка лежеше остър дървен кинжал. Вместо от метал, остриетата бяха от ясен. Ясен, защото...

— Последната ти задача, Фейра — проточи Амаранта и посочи коленичилите елфи. — Пронижи всяка от тези злощастни души в сърцето.

Втренчих се в нея. Устата ми се отваряше и затваряше.

— Те са невинни... Не че това трябва да има значение за теб — продължи тя. — Както нямаше значение в деня, когато уби клетия страж на Тамлин. И както нямаше значение за скъпия Юриан, когато закла сестра ми. Но ако ти представлява проблем... е, винаги можеш да откажеш. Разбира се, в замяна ще отнема твоя живот, но сделката си е сделка, нали така? Ако питаш мен обаче, предвид опита ти в убиването на елфи, струва ми се, че ти предлагам истински дар.

Откажи и умри. Убий трима невинни и живеи. Да заменя три невинни живота за моето собствено бъдеще. За собственото ми щастие. За свободата на Тамлин и целия му двор, за свободата на един цял свят.

Дървото на острите кинжали беше наострено толкова старателно, че остриетата блестяха на светлината на многоцветните стъклени полилеи.

— Е? — подкани ме тя. Вдигна глава и накара окото на Юриан да огледа добре мен и дървените кинжали, а после му каза с мъркащ глас: — Не ми се иска да пропуснеш гледката, стари приятелю.

Не мога. Не мога да го направя. Това не е като лова — не е оцеляване или самозащита. Това е хладнокръвно убийство — убийството на трима коленичили елфи и на собствената ми душа. Но за Притиан... за Тамлин, за всички в залата, за Алис и нейните момчета... Иска ми се да си припомня името на някой от забравените ни богове, да го помоля да се намеси. Иска ми се да знам молитви, за да умолявам за помощ, за опрощение.

Но не знаех молитви или имена на забравените ни богове — знаех само имената на онези, които ще останат поробени, ако не направя нещо. Започнах да си повтарям наум тези имена, докато ужасът от онова, което се готвех да направя, ме поглъщаше. За Притиан, за Тамлин, за техния свят и за моя... Трите отнети живота няма да бъдат отнети напразно, макар че аз ще бъда прокълната навеки.

Пристъпих към първата фигура на пода и това беше най-дългата и трудна стъпка, която някога съм правила. Три живота в замяна на освобождението на Притиан, три живота, които няма да бъдат отнети напразно. Мога да се справя. Мога, дори и пред погледа на Тамлин. Ще принеса тези жертви, ще ги пожертвам... мога да се справя.

Пръстите ми трепереха, но успях да хвана първия кинжал и усетих гладката му хладина. Острието беше по-тежко, отколкото очаквах. Три кинжала, за да изпитам агонията, посягайки към всеки един от тях, както иска тя. Иска да се увери, че съм сигурна и ще го направя.

— Не бързай толкова — изкиска се Амаранта и пазачите, които държаха първата фигура, смъкнаха чувала от лицето му.

Млад Върховен елф. Не го познавах, никога не съм го виждала, но сините му очи се извъртяха към мен, изпълнени с молба.

— Така е по-добре — рече Амаранта и отново махна с ръка. — Продължавай, Фейра, скъпа. Забавлявай се.

Очите на момчето бяха като небето, което никога няма да видя отново, ако откажа да го убия, цвят, който никога няма да се заличи в съзнанието ми и никога няма да забравя, независимо колко пъти ще го рисувам. Той поклати глава, а очите му се разшириха толкова, че

сините ириси бяха изцяло заобиколени от бялото на роговицата. И той никога повече няма да види това небе. Нито някой от останалите в залата, ако се проваля.

— Моля те — прошепна той, прехвърляйки поглед от кинжала към лицето ми и обратно. — Моля те.

Кинжалът затрепери в ръцете ми и аз го стиснах по-здраво. Трима елфи — това е единственото, което стои между мен и свободата, преди Тамлин да бъде освободен и да се справи с Амаранта. Ако успее да я убие... Няма да е напразно — казах си. — Няма да е напразно.

— Недей — продължи да умолява младежът, когато вдигнах ножа. — Недей!

Поех си дъх на пресекулки, устните ми трепереха. Ако кажа „Съжалявам“, няма да е достатъчно. Така и не успях да го кажа на Андрас... а сега... сега...

— Моля те! — повтори той и очите му се обрамчиха в сребристо.

Някой в тълпата заплака. Отнемах това момче от някого, който сигурно го обича така, както аз обичам Тамлин.

Не бива да мисля за това, не мога да мисля за това кой е той или за цвета на очите му, или за каквото и да е друго. Върху лицето на Амаранта цъфтеше дива, триумфална усмивка. Убий елф, влюби се в елф, а после убий елф отново, за да съхраниш любовта си. Беше блестящо и жестоко и тя го знаеше.

Покрай трона се завихри мрак и Рисанд се появи, скръстил ръце. Сякаш се премести, за да вижда по-добре. Лицето му бе маска на скуката, но аз усетих гъделичкане в ръката. Направи го, казваше това гъделичкане.

— Недей — простена младежът пред мен. Започнах да клатя глава, не можех да го слушам. Трябваше да го направя веднага, преди той да ме убеди.

— Моля те! — гласът му се извиси до писък.

Звукът ме сепна и аз подскочих.

Ридаейки, забих кинжала в сърцето му.

Той изпищя и се замята в ръцете на пазачите, когато острието прониза плътта и костите му, толкова гладко и лесно, сякаш беше от метал, а не от ясеново дърво и кръвта — гореща и хлъзгава, обля ръката ми. Заплаках и издърпах обратно кинжала, чието плъзгане в костите опари ръката ми.

Очите му, изпълнени с изненада и омраза, не се отделиха от мен, докато падаше на земята, осъждайки ме на вечни мъки. Плачещият в тълпата избухна в силни ридания.

Окървавеният ми кинжал падна на мраморния под, а аз с олюляване отстъпих няколко крачки назад.

— Много добре — каза Амаранта, докато аз се вирах пред себе си, неспособна да мисля, да чувствам или да извикам.

Исках да изляза от тялото си. Да избягам от петното на онова, което току-що извърших. Да се отърва от кръвта по ръцете си, от лепкавата ѝ топлина между пръстите си.

— А сега следващият. О, недей да гледаш толкова нещастно, Фейра. Не ти ли е забавно?

Обърнах се към втората фигура, все още с чувал на главата. Жената. Елфът в черно до нея протегна към мен възглавничката с чистия кинжал, а пазачите, които държаха жената, свалиха чувала.

Лицето ѝ бе обикновено, косата златистокафява като моята. По закръглените ѝ бузи се търкаляха сълзи, а бронзовите ѝ на цвят очи проследиха окървавената ми ръка, докато взимах поредния кинжал. Чистотата на дървеното острие сякаш се подиграваше на кръвта по пръстите ми.

Исках да падна на колене и да я помоля за прошка, да ѝ кажа, че смъртта ѝ няма да е напразна. Исках, но в мен зееше такава дупка, че едва усещах ръцете си или разбитото на късчета сърце. Какво правя...

— Котелът ще ме запази — започна да шепне тя. Гласът ѝ беше прекрасен, като музика.

— Майката ще ме прегърне — продължи тя — думи на молитва, която чух веднъж, когато Тамлин изпращаше в последния му път елфа, умрял във фоайето на имението. Още една от жертвите на Амаранта.

— Поведи ме по пътя.

Не мога да вдигна кинжала, да направя крачката, която ме дели от жената пред мен.

— Нека мина през портите. Нека усетя аромата в безсмъртната земя на меда и млякото.

Сълзите се ронеха по бузите ми и се стичаха към шията ми, попивайки в мръсната яка на туниката. Докато тя говореше, аз осъзнах, че тази безсмъртна земя завинаги е затворена за мен. Знаех, че

Майката никога няма да прегърне мен. Спасявайки Тамлин, се обричах на вечно проклятие.

Не можех да го направя. Не можех да вдигна кинжала отново.

— Не се боя от зло — продължи да шепне тя, без да сваля поглед от лицето му — взираше се дълбоко в мен, в душата, която се разкъсва на парчета. — Няма да изпитам болка.

От устните ми се откъсна ридание.

— Съжалявам — простенах.

— Ще вляза във вечността — завърши тя, все така тихо.

Разплаках се, когато разбрах. *Убий ме веднага* — казваше тя. — *Направи го бързо. Не ми причинявай болка. Убий ме веднага.* Бронзовият ѝ поглед не трепваше, изпълнен с тъга. Това беше несравнимо по-лошо от молбите за пощада на младежа до нея.

Не можех да го направя.

Но тя задържа погледа ми — задържа го и кимна.

Когато вдигнах ясеновия кинжал, нещо в мен се прекърши окончателно, без надежда някога да се възстанови. Колкото и години да минеха, колкото и пъти да се опитвах да нарисувам лицето ѝ, никога няма да бъде цяла отново.

Сега плачеха повече елфи — нейни роднини и приятели. Кинжалът натежа в ръката ми — ръката, обляна с кръвта на първия елф.

Ще е по-благородно да откажа, да умра, вместо да убивам невинни души. Но... но...

— Ще вляза във вечността — повтори тя, вдигнала глава. — Не се боя от зло — прошепна, само на мен. — Няма да изпитам болка.

Стиснах я за тънкото рамо и забих кинжала в сърцето ѝ.

Дъхът ѝ секна и кръвта заваля като дъжд по пода. Когато отново погледнах към лицето ѝ, очите бяха склопени. После тя падна напред и не помръдна.

Отидох някъде много далеч от себе си.

Елфите наоколо се размърдаха, запристъпваха от крак на крак, мнозина плачеха. Изпуснах кинжала и дрънченето на дърво върху мрамор отекна в ушите ми гръмовно. Защо Амаранта продължава да се усмихва, когато между мен и свободата стои само един елф? Хвърлих поглед на Рисанд, но неговото внимание беше изцяло погълнато от Амаранта.

Още един елф и всички ще бъдем свободни. Още само един замах с ръка.

А може би още един след това — още един замах, този път към собственото ми сърце.

Това ще ми донесе облекчение — облекчение сама да се лиша от живот, облекчение да умра, вместо да живея с това, което току-що извърших.

Третият прислужник ми поднесе последния кинжал и аз посегнах към него, когато пазачът до коленичилата фигура махна чувала от главата ѝ.

Ръцете ми паднаха, увиснаха безволно до тялото ми. Срегнах погледа на две зелени очи, изпъстрени с кехлибарени точки.

Всичко около мен започна да се руши с трясък, парче по парче. Всичко се разпадна на прах, докато се вирах в Тамлин.

Завъртях глава към трона до Амаранта, на който все така седеше моят Велик господар. Тя се засмя и щракна с пръсти. Тамлин до нея се превърна в Атора, ухилен злобно.

Изираха ме — собствените ми сетива отново ме подведоха. Бавно се обърнах към Тамлин, докато душата ми се откъсваше от тялото. В очите му прочетох единствено вина и тъга. Опитах се да отстъпя назад, препънах се и почти паднах.

— Нещо не е наред ли? — поинтересува се Амаранта и наклони глава настрани.

— Не е... не е честно — успях да кажа.

Рисанд беше пребледнял... бял като платно.

— Честно ли? — рече Амаранта, без да спира да си играе с костта на Юриан. — Не ми беше известно, че вие, човеците, сте запознати с това понятие. Убиваш Тамлин и той е свободен.

Усмивката ѝ беше най-кошмарното нещо, което някога съм виждала.

— И целият е за теб.

Устата ми спря да се движи.

— Освен — продължи Амаранта, — ако не мислиш, че ще е по-редно да жертваш собствения си живот. В края на краищата какъв е смисълът? Да оживееш и да го загубиш.

Думите ѝ се сипеха върху мен като отрова.

— Представи си всички онези години, които щяхте да прекарате заедно... и изведнъж оставаш сама. Направо трагично. Макар допреди няколко месеца да мразеше нашия народ достатъчно силно, че да убиеш всеки един от нас безмилостно. Без съмнение ще успееш да преживееш и това — тя потупа пръстена си. — Човешката любовница на Юриан го преживя.

Очите на коленичилият Тамлин заблестяха силно, враждебно.

— И така — каза Амаранта, но аз не я погледнах. — Какво ще избереш, Фейра?

Да го убия и да спася народа му и своя живот или да се самоубия и да ги оставя да живеят като роби на Амаранта, да позволя на нея и на краля на Хиберн да започнат война, която ще унищожи човешкия свят. Няма сделка, която да ме спаси от този избор, нямам какво да предложи в замяна на някаква трета алтернатива.

Взрях се в кинжала, който лежеше на третата възглавничка. Алис се оказа права — никой човек не напуска „В недрата на Планината“ жив. И аз няма да съм изключение. Няма как да се спася. Ако съм умна, ще понижа собственото си сърце, преди да успеят да ме хванат. Поне така ще умра бързо и няма да бъда подложена на изтезанията, които без съмнение ме очакват, може би дори съдба като тази на Юриан. Алис се оказа права. Но...

Алис... Алис каза нещо — нещо, което може да ми помогне. Последната част от проклятието, част, за която не можеха да ми кажат, част, която ще ми помогне... Единственото, което успя да ми каже, е да слушам. Да се вслушам в онова, което чувам — сякаш вече разполагам с всичко, което ми е нужно.

Бавно сведох очи към Тамлин. В съзнанието ми проблеснаха спомени, един след друг, мъгляви форми от цветове и думи. Тамлин е Велик господар на Двора на Пролетта — с какво ми помага това? Беше извършен Големият ритуал... не.

Той ме е лъгал за всичко — за причината, поради която ме доведе в земите си, за онова, което се случваше в тях. За проклятието — не му беше позволено да ми каже истината, но пък и не се преструваше, че всичко е наред. Не, беше излъгал и се опита да обясни възможно най-ясно, да ме накара да разбере по всякакви начини, че нещата никак, ама никак не са наред.

Аторът в градината — скрит от мен така, както аз бях скрита от него. Но Тамлин ме скри — каза ми да стоя зад храстите, а после доведе Атора до мен, позволи ми да подслушам разговора им.

Остави вратите на трапезарията отворени, когато разговаряше с Люсиен за... за проклятието, нищо, че тогава не го разбирах. Говореше на всеослушание. Искал е да подслушвам.

Защото е искал да зная, да чуя, защото това знание... Превъртях наум всеки разговор, обръщах думите на всички страни като камъни. Убягваше ми част от проклятието, която не съм разбрала досега, за която никой не може да ми каже открито, но която Тамлин иска да зная...

Господарката ми не сключва неизгодни сделки.

Тя никога няма да убие онова, което желае най-силно, не и Тамлин, когото иска толкова силно, колкото го искам и аз. Щом иска да го убия, или знае, че няма да мога да го направя, или играе много, много опасна игра.

Разговор след разговор отекваше в паметта ми, докато не стигнах до думите на Люсиен и всичко замръзна. Тогава разбрах всичко.

Не можех да дишам, прехвърляйки отново и отново спомена, докато си припомнях разговора, който подслушах един ден. Люсиен и Тамлин бяха в трапезарията, вратите отворени така, че всеки да чуе какво си говорят — така че да чуя аз.

Люсиен се бе засмял. *За елф с каменно сърце, твоето е доста меко напоследък.*

Погледнах към Тамлин, после към гърдите му, когато от паметта ми изплува още един спомен. Аторът в градината, как се смее.

Макар да имаш сърце от камък, Тамлин — каза той, — изглежда, че е изпълнено със страх.

Амаранта никога няма да рискува да го убия. Защото знае, че не мога да го убия.

Не и ако сърцето му не може да бъде пронизано от острие. Не и ако сърцето му е превърнато в камък.

Вгледах се в лицето му, търсейки потвърждение на заключенията си. Открих единствено непокорство в очите му.

Може би бърках, може би това за каменното сърце е просто някаква елфическа метафора. Но когато прегръщах Тамлин... нито

веднъж не усетих биенето на сърцето му. За много неща оставах сляпа до момента, в който истината ми е удряла шамар, но не и този път.

Ето как контролира и него, и магията му. Как контролира всички Велики господари — това е поводът, на който ги държи, точно както държи душата на Юриан, вързана за окото и костта.

Не вярвай на никого, така ми каза Алис. Но аз вярвах на Тамлин. Още повече вярвах на себе си. Вярвах, че съм чула правилно, вярвах, че Тамлин е по-умен от Амаранта, и вярвах, че всички жертви, които съм направила, не са били напразни.

В залата се възцари мълчание, но моето внимание бе погълнато от Тамлин. Осъзнаването на истината трябва да се е изписало на лицето ми, защото дишането му се ускори и той вдигна глава.

Направих крачка към него. После още една. Права бях. Нямах друг начин.

Поех си дълбоко въздух и грабнах кинжала от възглавничката. Може да бъркам, да допускам болезнена, фатална грешка.

Но на устните на Тамлин изплува лека усмивка, когато застанах над него с кинжала в ръка.

Има Съдба, защото именно Съдбата се погрижи да се намирам на място, откъдето да подслушам разговора с Люсиен, защото Съдбата е прошепнала на Тамлин, че студенто, дръпнато момиче, което е довел в дома си, е избраната, която ще развали проклятието му. Затова Съдбата ми помогна да остана жива — за да стигна дотук, да види дали съм слушала внимателно.

И ето го тук, моя Велик господар, моя любим, коленичил пред мен.

— Обичам те — казах аз и забих ножа в гърдите му.

ГЛАВА 44

Тамлин извика, когато острието прониза плътта му и разсече костите. За един ужасяващ миг, когато кръвта му плисна по ръката ми, си помислих, че ясеновият кинжал ще излезе от гърба му.

Но тогава последва леко тупване и ръката ми се разтресе от парещ екот, когато кинжалът се удари в нещо по-твърдо от него. Тамлин залитна напред, пребледнял, и измъкна кинжала от гърдите си. Когато кръвта се оттече от полираното дърво, аз вдигнах ножа.

Върхът на острието беше смачкан, огънат.

Тамлин вкопчи ръка в гърдите си, запъхтян. Раната вече заздравяваше. Рисанд, застанал до подиума с троновете, се ухили от ухо до ухо. Амаранта се изправи.

Елфите зашумяха. Аз изпуснах ножа и той издрънча на червения мраморен под.

Убий я веднага, исках да извикам на Тамлин, но той не помръдна, покрил раната си с ръка, докато между пръстите му се процеждаше кръв. Прекалено бавно ставаше, раната му заздравяваше твърде бавно. Маската още беше на лицето му. Убий я веднага.

— Тя победи — каза някой от тълпата.

— Освободи ги — рече друг.

Но лицето на Амаранта пребледня, чертите ѝ се изкривиха и придобиха съвсем змийски вид.

— Ще ги освободя, когато намеря за добре. Фейра не каза точно кога трябва да ги освободя, а само, че трябва да го направя. Някога. Може би, когато умреш — завърши тя, обърната към мен, с усмивка, изпълнена с омраза. — Ти предположи, че когато се разбрахме за моментално освобождение след като отгатнеш гатанката, това важи и за изпитанията, нали? Глупаво човече.

Аз отстъпих назад, когато тя се спусна по стъпалата на подиума. Пръстите ѝ се извиха като ноктите на хищна птица — окото на Юриан се въртеше бясно в затвора си, зениците му се разширяваха и свиваха.

— Ти — изсъска тя. — Ти.

Зъбите ѝ лъснаха и се изостриха пред очите ми.

— Ще те убия.

Някой извика, но аз не можех да помръдна, не можех дори да се отместя от пътя ѝ, и тогава ме удари нещо като светкавица и аз рухнах на пода.

— Ще те накарам да си платиш за безочието — изръмжа Амаранта и от гърлото ми излетя писък, когато в тялото ми избухна болка, каквато не бях изпитвала никога досега.

Костите ми започнаха да се трошат, когато тялото ми се надигна и после се удари обратно в пода, заля ме вълна от агония.

— Признай, че не го обичаш наистина и ще те пощадя — промълви Амаранта и през замъгленото си зрение видях как пристъпва към мен. — Признай какъв страхлив, лъжлив, непостоянен човешки боклук си.

Нямаше да го кажа, нямаше да го кажа дори да ме размаже по пода.

Нещо ме разкъса отвътре и аз започнах да се мятам, обзета от болка, която и най-силните писъци не можеха да изразят изцяло.

— Фейра! — изрева някой. Не, не беше някой, а Рисанд.

Амаранта не спря.

— Мислиш, че го заслужаваш? Един Велик господар? Мислиш, че изобщо заслужаваш нещо, така ли, човече?

Гърбът ми се изви и ребрата ми започнаха да се пукат едно по едно.

Рисанд отново изкрещя името ми, изкрещя го така, сякаш го беше грижа за мен. Изгубих съзнание, но тя ме свести, за да е сигурна, че усещам всичко, за да е сигурна, че крещя при всяка счупена кост.

— Какво си ти, освен кал, кости и червясало месо? — беснееше Амаранта. — Какво си ти, в сравнение с нас, че да мислиш, че ни заслужаваш?

Елфите започнаха да викат, че играе нечестно, да искат Тамлин да бъде освободен от проклятието, да я наричат измамна лъжкиня. През мъглата от болка видях Рисанд приклепнал до Тамлин. Не за да му помогне, а за да сграбчи...

— Всички сте прасета — мръсни, подли прасета.

Аз се разридах, когато кракът ѝ настъпи счупените ми ребра. И отново. И отново.

— Смъртното ти сърце не значи нищо за нас.

В следващия момент Рисанд отново бе на крака, с окървавения нож в ръце. Метна се към Амаранта, бърз като сянка, насочил ясеновия кинжал към гърлото ѝ.

Тя вдигна ръка, без дори да го погледне, и той отлетя назад, запратен натам от стена от бяла светлина.

Болката спря да ме измъчва за секунда, достатъчно дълго, че да го видя как се удря в земята, става и отново се мята към нея — сега ръцете му свършваха с нокти, не с пръсти. Той отново се удари в невидимата стена, която Амаранта бе издигнала около себе си и болката отново ме облада, когато се обърна към него.

— Ти, предателски боклук — изсъска тя на Рисанд. — И ти не си по-добър от човешките зверове.

Един по един, сякаш натискани от нечия ръка, ноктите му започнаха да се прибират под кожата, оставяйки кървави следи. Той изруга, ниско и гърлено.

— Ти си го планирал през цялото време.

Магията ѝ го отхвърли отново назад и после пак го удари, толкова силно, че главата му срещна мрамора с пукот и кинжалът отхвъркна от разперените му пръсти. Никой не понечи да му помогне и тя го удари за трети път с магия. Червеният мрамор се натроши под тялото му и към мен плъзна мрежа от пукнатини като паяжина. Удряше го отново и отново. Рис изстена.

— Спри — промълвих аз. Устата ми се пълнеше с кръв, докато протягах ръка към крака ѝ. — Моля те.

Ръцете на Рисанд се подвиха под него, докато се опитваше да се изправи, а от носа му течеше кръв и капеше по мрамора. Очите му срещнаха моите.

Нишката, която ни свързваше, се изопна. Намирах се ту в своето тяло, ту в неговото, виждах се през неговите очи, кървяща, изпотрошена, ридаеща.

После се върнах с трясък в собственото си съзнание, когато Амаранта отново се обърна към мен.

— Да спра? Да спра? Не се преструвай, че те е грижа, човече — рече тя и сви пръст. Гърбът ми отново се изви, гръбнакът ми се огъна до точката на пречупване и чух как Рис крещи името ми, преди светът около мен да изчезне.

Тогава започнаха спомените — поредица от най-лошите моменти в живота ми, разказ за отчаяние и мрак. Когато дойде краят на този разказ, аз се разплаках — без да чувствам цялата агония, в която се гърчеше тялото ми, аз видях заека, кървящ на поляната, видях ножа си, забит в гърлото му. Първата ми плячка — първият живот, който отнех.

Бях изгладняла до смърт, отчаяна. И въпреки това по-късно, когато семейството ми погълна заека, аз пропълзях обратно в гората и плаках часове наред, осъзнавайки, че съм прекрачила важна черта, че душата ми е опетнена.

— Кажи, че не го обичаш! — изкрещя Амаранта и кръвта по ръцете ми се превърна в кръвта на заека, кръвта на онова, което съм изгубила.

Но нямаше да го кажа. Защото любовта ми към Тамлин е единственото нещо, което ми остана — единственото, което не мога да пожертвам.

Червено-черната мъгла пред очите ми се проясни. Видях очите на Тамлин, разширените му очи, докато той се прокрадва към Амаранта, гледа ме как умирам и не може да ме спаси, защото раната му заздравява бавно и тя все още държи силата му.

Амаранта никога не е възнамерявала да ме остави жива, никога не е възнамерявала да го пусне да си отиде.

— Амаранта, спри — помоли я Тамлин, свел глава пред краката ѝ, притиснал ръка към раната в гърдите си. — Спри. Съжалявам. Съжалявам за онова, което казах за Клития преди всички тези години. Моля те.

Амаранта не му обърна внимание, но аз не можех да откъсна поглед от него. Очите на Тамлин бяха толкова зелени, зелени като поляните в имението му. Нюанс, който отми спомените, нахлули в съзнанието ми, и потисна злото, което ме разкъсваше къс по къс. Аз отново изкрещях, когато капачките на коленете ми се опънаха, готови да се пречупят, но виждах вълшебната гора, виждах онзи следобед, когато лежахме на тревата, утрото, в което гледахме изгрева, деня, в който за миг, само за миг, познах истинското щастие.

— *Кажи, че не го обичаш* — изплю Амаранта към мен и тялото ми се сгърчи, продължи да се троши. — *Признай, че имаш непостоянно сърце.*

— Амаранта, моля те — простена Тамлин — кръвта му все така капеше по пода. — Ще направя, каквото поискаш.

— С теб ще се занимавам по-късно — изръмжа му тя и отново ме потопи в бездна от болка.

Никога няма да го кажа, никога няма да позволя да чуе думите, които иска, дори да ме убие. Ако това са последните ми мигове, така да бъде. Ако това е слабостта, която ще ме унищожи, ще я прегърна с цялото си сърце. Ако това е...

*Всеки мой удар по сила е славен,
но когато убивам, убивам аз бавно...*

Ето какво бяха изминалите три месеца — бавна, ужасна смърт. Онова, което чувствах към Тамлин, е причина за тази смърт. Няма лек — нито болката, нито отсъствието, нито щастието могат да ме излекуват.

Ала отхвърлена, мога да убия човека,

Тя може да ме изтезава колкото иска, но никога няма да унищожи онова, което изпитвам към него. Тамлин никога няма да я пожелае, жилото на отказа му никога няма да изчезне.

Светът започна да потъмнява, да отнема от болката.

но винаги ценя онези с много дързост.

Толкова дълго бягах от истината, но когато се разкрих пред него, пред сестрите си... това изискваше повече дързост и смелост от всяко едно от изпитанията ми тук.

— Кажи го, мръсен звяр — изсъска Амаранта. Може и да си е послужила с измама, определяйки условията на сделката ни, но за гатанката ми даде друга клетва — моментална свобода, независимо от волята ѝ.

Кръвта изпълни устата ми и прокапа навън. Погледнах маскираното лице на Тамлин за последен път.

— Любов — промълвих аз, докато светът се превръщаше в безкраен мрак.

Последва миг без болка.

— Отговорът на гатанката... — успях да продължа, давейки се в собствената си кръв, — е... любов.

Очите на Тамлин се разшириха, когато нещо в гръбнака ми се пречупи окончателно.

ГЛАВА 45

Бях далече, но все още виждах — виждах през очи, които не бяха мои, очите на някой, който бавно се изправяше от напукания, окървавен под.

Лицето на Амаранта изгуби напрегнатото си изражение. Ето го тялото ми — проснато на земята, главата ми извита под ужасяващо неестествен ъгъл. Проблясък на червена коса в тълпата. Люсиен.

В единственото живо око на Люсиен блестяха сълзи, когато той вдигна ръка и свали лисичата маска от лицето си.

Въпреки жестоките белези лицето му беше привлекателно — с остри, елегантни черти. Само че онзи, в чието тяло се намирах сега, гледаше към Тамлин, който бавно се обърна към мъртвото ми тяло.

Чертите на все още маскираното лице на Тамлин се изкривиха и се превърнаха в страховити и вълчи, когато той вдигна поглед към кралицата и изръмжа. Зъбите му се удължиха.

Амаранта отстъпи назад, отдалечи се от трупата ми. Успя само да прошепне „Моля“, преди да избухне златиста светлина.

Кралицата бе запратена към далечната стена, а Тамлин нададе рев, който разтърси планината, и се метна след нея. Преобрази се в зверския си вид със светкавична бързина — козина и нокти върху пласт след пласт смъртоносни мускули.

В момента, в който тя се удари в стената, той я хвана за шията и камъните по стената се пропукаха, когато я блъсна в нея с мощната си лапа осеяна с нокти.

Тя се мятеше, но не можеше да направи нищо срещу първичната сила на звяра в Тамлин. По козината на едната му лапа потече кръв от мястото, където го е издрала.

Аторът и пазачите се втурнаха към кралицата, но няколко нисши и Върховни елфи, чиито маски паднаха на земята, им препречиха пътя и ги спряха. Амаранта запищя и се опита да ритне Тамлин, опита се да го победи с тъмната си магия, но около козината му като втора кожа блестеше златист ореол. Не можеше да го докосне.

— Там! — извика Люсиен над глъчката.

Във въздуха изсвистя меч като падаща звезда от стомана.

Тамлин го хвана с огромната си лапа. Писъкът на Амаранта секна внезапно, когато той заби меча в главата ѝ с такава сила, че острието проби камъка зад нея.

После стисна челюсти около гърлото ѝ... и откъсна гръкляна.

Настана тишина.

Едва когато погледът ми отново се сведе към мъртвото ми тяло, осъзнах през чии очи наблюдавам всичко. Рисанд не се приближи към трупа ми. Чу се тупкане от лапи по пода, взрив от светлина, а после стъпки, които започнаха да кънтят в тишината. Звярът си беше отишъл.

Видях, че кръвта на Амаранта е изчезнала от лицето му, от туниката, когато той коленичи.

Вдигна неподвижното ми, пречупено тяло и го притисна към гърдите си. Беше още с маската, но видях сълзите, които капеха по мръсната ми туника, и чух покъртителните ридания, които го разтърсваха, докато люлееше тялото ми и галеше косата ми.

— Не — промълви някой. Люсиен. Мечът му висеше от отпуснатата ръка. Много от Върховните елфи наоколо гледаха с насълзени очи Тамлин и мъртвото тяло в ръцете му.

Исках да стигна до него. Исках да го докосна, да го моля да ми прости за стореното, за другите две тела на пода, но бях толкова далече.

Някой се появи до Люсиен — висок, красив, тъмнокос мъж, чиито черти бяха почти същите като на Люсиен. Люсиен не погледна баща си, но се скова, когато Великият господар на Двора на Есента пристъпи към Тамлин и протегна към него стиснатата си в юмрук ръка.

Тамлин вдигна поглед едва когато Великият господар разтвори пръсти и обърна длан надолу. От нея върху тялото ми падна ярка искра. Проблесна и изчезна, когато докосна гърдите ми.

Появиха се още две фигури — и двете на красиви, млади мъже. През очите на гостоприемника си веднага ги познах. Този отляво, с кафявата кожа, бе облечен с туника в синьо и зелено, а бяло русата му глава бе увенчана с венец от рози — Великият господар на Двора на Лятото. Бледият му спътник, облечен в бяло и сиво, носеше корона от блещукащ лед. Великият господар на Двора на Зимата.

С високо вдигнати глави, с изопнати рамене, те също пуснаха две искрици върху мен и Тамлин склони глава от благодарност.

Приближи се още един Велик господар, който също пусна искрица от ръката си върху мен. Той грееше най-ярко от всички и от златисто червените му одежди се досетих, че е господарят на Двора на Зората. После дойде господарят на Двора на Деня, облечен в бяло и златно, със светлокафеникава кожа, която грееше с вътрешна светлина, и присъедини своя дар към този на останалите, отправяйки тъжна усмивка към Тамлин, преди да се отдалечи.

Рисанд пристъпи напред, носейки остатъка от душата ми в себе си и видях как Тамлин се взира в мен... в нас.

— Заради онова, което тя ни даде — каза Рисанд и протегна ръка, — ние ще се отплатим с онова, което предците ни са дарявали на малцина.

Той спря за малко и после каза:

— Сега сме квит.

Усетих проблясъка на хумора му, когато разтвори длан и пусна зрънцето светлина да падне върху мен.

Тамлин нежно отметна мръсната ми коса от лицето. Ръката му засия като изгряващо слънце и после в средата на дланта му се появи още едно бляскаво зрънце светлина.

— Обичам те — прошепна той и ме целуна, преди да сложи ръка на сърцето ми.

ГЛАВА 46

Всичко беше черно и топло... и гъсто. Мастиленочерно, но със златисти отблясъци. Плувах към повърхността, където ме чакаше Тамлин, където ме чакаше животът. Плувах все нагоре и нагоре, зажадняла за въздух. Златистата светлина се завихри и мракът се превърна в искрящо вино, в което беше по-лесно да се плува, с мехурчета, пукаци се навсякъде около мен, и...

Рязко си поех дъх и усетих как въздухът нахлува в гърлото ми.

Лежах на студения под. Нямаше болка, нито кръв, нито счупени кости. Премигнах. Над мен се поклащаше полилей. Не бях забелязала досега колко са красиви кристалите по него, как отразяват звука от резките поемания на въздух в тълпата. Тълпа... значи все още бях в тронната зала. Тоест... не съм мъртва наистина. Значи аз... съм убила онези... аз... Залата се завъртя около мен.

Простенах и се подпрях с ръце на пода, готова да се изправя, но видът на ръцете ми ме накара да замръзна. Кожата ми сияеше със странна светлина, а пръстите ми изглеждаха по-дълги, разперени на мрамора. Отблъснах се и се изправих. Чувствах се... чувствах се силна, бърза, ловка. И...

И се бях превърнала във Върховен елф.

Вцепених се, когато усетих, че Тамлин стои зад мен, помирирах онзи негов аромат на дъжд и пролетна поляна, по-богат и силен от всякога. Не можех да се обърна и да го погледна. Не можех... не можех да помръдна. Върховен елф. Безсмъртна. Какво са направили?

Чух как Тамлин затаи дъх и как издиша. Чувах дишането, шепота, плача и тихите възгласи на радост сред тълпата, която все още ни гледаше, гледаше мен, а някои запяха песни в прослава на силата на Великите господари.

— Само така можехме да те спасим — каза тихо Тамлин.

Аз погледнах към стената и ръката ми се вдигна към шията. Забравих напълно за елфите наоколо.

Там, под гниещото тяло на Клер, бе Амаранта, с широко отворена уста и меч, забит в главата. Гърлото ѝ го нямаше, а предната част на роклята ѝ беше потънала в кръв.

Амаранта е мъртва. Те са свободни. Аз съм свободна. Тамлин...

Амаранта е мъртва. А аз убих двама Върховни елфи. Бях...

Бавно поклатих глава.

— Ти...

Гласът ми прозвуча прекалено високо в ушите ми, докато се опитвах да се отблъсна от тази, изпълнена с черно стена, която заплашваше да ме погълне отново. Амаранта е мъртва.

— Виж сама — каза той.

Забила поглед в земята, аз се обърнах. Там, на червения мрамор, лежеше златна маска и се взираше в мен с празните дупки за очите.

— Фейра — каза Тамлин, подхвана брадичката ми с ръка и нежно я повдигна, за да го погледна в лицето. Първо видях познатата линия на долната му челюст, после устата, а после...

Беше точно такъв, какъвто си го представях.

Той ми се усмихна, цялото му лице светна от онази спокойна радост, която толкова обичах, и отметна косата от лицето ми. Примрях от сладост при допира на пръстите му до кожата ми и вдигнах ръка да докосна неговото лице, да проследя контурите на високите му скули и прекрасния, прав нос, на ясното, високо чело и леко извитите вежди над зелените очи.

Какво извърших само за да стигна до този момент, да стоя тук... отблъснах тази мисъл. Ще да мисля за това след минута, след час, след ден, ще направя опит да се изправя пред всичко, сторено от мен.

Сложих ръка върху сърцето на Тамлин и равномерният ритъм отекна дълбоко в мен.

* * *

Седях на крайчеца на леглото и макар да вярвах, че безсмъртието означава по-висок праг на болката и по-бързо заздравяване на раните, доста често присвивах лице от болка, докато Тамлин оглеждаше останалите по мен рани и ги лекуваше. В часовете, последвали

смъртта на Амаранта, почти не оставахме насаме... в часовете след онова, което причиних на онези двама елфи.

Но сега, в тази тиха стая... не можех повече да обръщам гръб на истината, която пулсираше в главата ми с всеки дъх, който поемах.

Аз ги убих. Пролях кръвта им. Дори не видях кога са отнесли телата им.

Защото в тронната зала се възцари хаос веднага след като се събудих. Аторът и злите елфи изчезнаха оттам светкавично, заедно с братята на Люсиен, което бе умен ход, предвид факта, че Люсиен не е единственият със сметки за уреждане. Нямаше и следа от Рисанд. Някои избягаха, други се отдадоха на веселие, а трети или стояха неподвижно, или пристъпваха с отнесен поглед и пребледнели лица. Сякаш и те не бяха сигурни, че всичко това е истина.

Един по един, със сълзи и радостни усмивки Върховните и нисши елфи от Двора на Пролетта се скупчиха около Тамлин, коленичиха пред него, прегръщаха го и го целуваха, благодаряха му и благодаряха на мен. Аз се отдръпнах и само кимах, защото нямах думи, с които да отвърна на благодарността им, благодарността за елфите, които убих, за да спася тях.

Сред хаоса на тронната зала последваха срещи — кратки, напрегнати срещи на Великите господари, съюзници на Тамлин, да обсъдят какви ще са следващите им действия. После Тамлин се заговори с Люсиен и неколцина Върховни елфи от Двора на Пролетта, които се представиха като негови стражи. Всяка дума, всеки поет дъх ми се струваше твърде силен, всеки аромат беше прекалено натрапчив, светлината — прекалено ярка. Беше ми по-лесно да стоя неподвижно, отколкото да се движа, от приспособяването към това странно, могъщо тяло, което сега е мое. Не можех дори да докосна косата си, без да се сепна от различните си пръсти.

Още и още, докато новите ми, по-силни сетива не оголиха самата ми същност. Тамлин най-сетне забеляза безизразния ми поглед и мълчанието и ме хвана за ръката. Поведо ме по лабиринта от коридори и тунели, докато стигнахме до тиха спалня в едно отдалечено крило на двора.

— Фейра — каза Тамлин сега и вдигна глава от голия ми крак, който оглеждаше в момента. Толкова бях свикнала с маската, че красивото му лице ме изненадваше всеки път, щом го погледнех.

За това... за това убих онези елфи. Смъртта им не е напразна, но... Когато се събудих, кръвта по ръцете ми бе изчезнала, сякаш превръщането ми в безсмъртна, оцеляването ми, ми дава правото да не виждам кръвта, с която съм получила този дар.

— Какво има? — попитах. Гласът ми беше... тих. Глух. Трябва да се опитам... да се опитам да звуча по-весело, заради него, заради онова, което се случи преди малко, но...

Той ми отпрати добре познатата си полуусмивка. Ако беше човек, щеше да е на около двадесет и осем години. Но той не е човек, нито пък вече аз.

Не съм сигурна дали тази мисъл ме прави щастлива, или не.

Това бе най-малката ми грижа. Трябва да го умолявам да ми прости, да умолявам семействата и приятелите на онези двама елфи да ми простят. Трябва да съм на колене, да плача от срам заради онова, което извърших...

— Фейра — повтори той и пусна крака ми, после опря ръце на коленете ми. Вдигна едната и прокара кокалчетата по бузата ми. — Как да ти се отплатя за онова, което направи?

— Не е нужно да ми се отплащаш — казах аз. Да се свърши — да изчезнат онази тъмна, влажна килия и лицето на Амаранта от паметта ми. Дори ако онези двама мъртви елфи... дори ако техните лица никога не изчезнат. Ако някога отново започна да рисувам, няма да спра да виждам техните лица, вместо цветовете и светлината.

Тамлин взе лицето ми в ръце, наведе се към мен, после изведнъж ме пусна и хвана лявата ми ръка, онази с татуировката. Съвси вежди и заоглежда шарките.

— Фейра...

— Не искам да говоря за това — промълвих аз. Сделката ми с Рисанд бе също сред последните ми грижи, в сравнение с петното на душата ми, с дупката, зейнала вътре. Но не се съмнявах, че скоро пак ще го видя.

Пръстите на Тамлин проследиха шарките на татуировката.

— Ще намерим начин да те отървем — каза той, а ръката му се изкачи нагоре и спря на рамото ми. Той отвори уста и аз разбрах какво ще каже — разбрах коя тема ще подхване.

Не исках да говоря за това, за тях... още не. Затова промълвих „После“, обвих крака около хълбоците му и го притеглих към себе си.

Сложих ръце на гърдите му, усетих сърцето, което биеше в тях. Това, това ми трябваше в момента. То няма да заличи стореното, но... имах нужда да го почувствам близо до себе си, да го подуша и да го вкуся, да си напомня, че е истински, че това е истинско.

— После — повтори той и се наведе да ме целуне.

Беше нежен, несигурен, нищо общо с дивите, груби целувки, които си разменихме в стаичката до тронната зала. Устните му отново докоснаха моите. Не исках извинения, не исках съчувствие или нежност. Сграбчих предницата на туниката му и разтворих устни за него.

Той изръмжа гърлено и звукът запали пламък в тялото ми, пламък, който обхвана цялото ми тяло и се загнезди вътре в мен. Оставих го да изгори дупката в гърдите ми, в душата ми. Позволих му да бушува сред вълните чернота, които ме обгръщаха, оставих го да заличи кръвта, която все още усещах по ръцете си. Отдадох се на този огън, на него, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ми, разтваряйки дрехите.

Отдръпнах се за момент, прекъснах целувката, за да го погледна в лицето. Очите му блестяха ярко, гладно, а ръцете му спряха на хълбоците ми. Той замря като хищник, готов за скок, докато аз прокарвах пръсти по чертите му и целувах всяко място, което докосвах.

Учестеното му дишане беше единственият звук в стаята и ръцете му скоро започнаха да се плъзгат по гърба ми, по хълбоците, по краката, галеха, дразнеха, оголваха ме само за него. Когато пръстите ми докоснаха устата му, той ухапа единия, после го засмука. Не ме заболя, но ме ухапа достатъчно силно, за да ме накара отново да вдигна очи към неговите. Да осъзная, че е приключил с търпението. Аз също.

Той ме положи на леглото, без да спира да шепне името ми, докато целуваше шията ми, ухото ми, връхчетата на пръстите ми. Подканях го непрекъснато — по-бързо, по-силно. Устата му проучи извивката на гърдата ми, вътрешността на бедрото ми.

По една целувка за всеки ден, който бяхме прекарвали далече един от друг, целувка за всяка рана, всеки страх, за мастилото, врязано в плътта ми, и за всички дни, които ще прекараме заедно отсега нататък. Дни, които може би вече не заслужавах. Но аз въпреки това се

отдадох на този огън, хвърлих се в него, в Тамлин, и се оставих да изгоря.

* * *

От дълбините на съня ме извади нещо, което ме дърпаше отвътре, някаква нишка.

Оставих Тамлин да спи на леглото, тялото му бе натежало от изтощение. След няколко часа щяхме да напуснем „В недрата на Планината“ и да се върнем вкъщи и не исках да го будя по-рано, отколкото се налага. Можех само да се моля някога отново и аз да мога да спя толкова спокойно.

Знаех кой ме вика много преди да отворя вратата към коридора и да тръгна по него, с препъване и олюляване, докато свиквах с новото си тяло, с новото равновесие и ритъма на движенията. Бавно и внимателно започнах да се изкачвам по тясното стълбище, което водеше нагоре — дълго, дълго стълбище, и в един момент поразена осъзнах, че виждам лъч слънчева светлина да танцува по стълбите. След секунди се намерих на малък балкон, който се оказа изрязан в склона на планината.

Изсъсках от ярката светлина и прикрих очи с ръка. Мислех, че е посред нощ, съвсем загубих усещането си за време в мрака на планината.

Рисанд се засмя тихо. Едва го виждах през полузатворените си очи, подпрян на каменния парапет.

— Забравих, че отдавна не си излизала на светло.

Очите ми пареха от светлината и аз постоях известно време, без да говоря, докато вече можех да погледна напред, без в главата ми да избухне остра болка. Пред мен се разкриваше пейзаж от виолетови, покрити със сняг планини, но скалите на планината, в която бяхме ние, бяха кафяви и голи — нито стръкче трева, нито една снежинка.

Най-сетне обърнах поглед към него. Ципестите му криле бяха извадени — прибрали зад гърба му, но ръцете и краката му изглеждаха нормално, без ноктите на хищна птица.

— Какво искаш?

Думите не прозвучаха толкова остро, колкото възнамерявах. Не и когато си спомних как се бори, как отново и отново нападаше Амаранта, за да ме спаси.

— Само да се сбогувам — каза той. Топъл бриз разроши косата му и от раменете му се надигнаха струйки нощ. — Преди любимият ти да те отведе оттук завинаги.

— Не завинаги — напомних аз и размърдах татуираните си пръсти пред лицето му. — Нали се разбрахме за една седмица от всеки месец?

Тези думи, за щастие, прозвучаха ледено.

Рис се усмихна леко, а крилете му зашумоляха за миг и после замряха.

— Как бих могъл да забравя?

Погледнах към носа му, от който преди няколко часа течеше кръв, виолетовите очи, които бяха изпълнени с болка.

— Защо? — попитах.

Той разбра какво имам предвид и сви рамене.

— Защото, когато се пишат легендите, не искам да ме запомнят като онзи, който е стоял отстрани. Искам бъдещото ми поколение да знае, че и аз бях там, че се бих с нея накрая, макар и да не успях да направя нещо съществено.

Аз премигнах, този път не от ярките лъчи на слънцето.

— Защото — продължи той, без да откъсва поглед от моя, — не исках да се биеш сама. Или да умреш сама.

За момент си припомних елфа, който умря във фойето ни и как Тамлин каза същото нещо.

— Благодаря — казах със свито гърло.

Рис разцъфна в усмивка, но очите му не се засмяха.

— Съмнявам се, че ще ми благодариш, когато те заведе в Двора на Нощта.

Не си направих труда да му отговарям, а се обърнах напред, към пейзажа.

Планините изглеждаха безкрайни, проблясващи под слънцето, огромни под ясното синьо небе.

Но нищо в мен не трепна, нищо не започна да запаметява светлината и цветовете.

— Ще летиш ли до дома си? — попитах тихо.

Последва тих смях.

— За жалост, това ще ми отнеме повече време, отколкото мога да си позволя. Някой друг ден ще вкуся небето отново.

Хвърлих поглед на крилете, прилежно събрани зад атлетичното му тяло, и с дрезгав глас казах:

— Не си ми споменавал, че обичаш крилете си — че обичаш да летиш.

Не, не точно, той направи така, че умението му да мени формата си да изглежда... незначително, безполезно, скучно.

Рисанд само повдигна рамене.

— За жалост, всичко, което обичам, винаги ми се отнема. Малцина знаят за крилете. И за летенето.

В лунната белота на лицето му се промъкна малко цвят. Зачудих се дали Амаранта го е държала под земята толкова дълго, че да загуби цвета си, дали някога не е имал загорял тен. Един Велик господар, който обича да лети, затворен в недрата на планината. Сенки, създадени от нечия друга ръка, все още се мяркаха във виолетовите му очи. Запитах се дали някога ще изчезнат.

— Какво е усещането да си Върховен елф? — попита той — тих, любопитен въпрос.

Аз отново погледнах безкрайните планински вериги и се замислих. Дали защото нямаше кой друг да ме чуе, или защото сенките в неговите очи щяха завинаги да останат и в моите, но казах:

— Аз съм безсмъртна... която доскоро е била смъртна. Това тяло... — сведох очи към ръката си, толкова чиста, толкова искряща — подигравка с онова, което е извършила. — Това тяло е различно, но това... — сложих ръка на сърцето си, — това е още човешко. Сигурно винаги ще остане такава. Но щеше да ми е по-лесно да живея с... — гърлото ми се стегна. — Щеше да е по-лесно да живея с мисълта за онова, което направих, ако и сърцето ми се беше променило. Може би няма да мисля толкова за него. Може би ще успея да убедя сама себе си, че смъртта им не е била напразна. Може би безсмъртието ще ме отърве от тези мисли. Не знам дали го искам.

Рисанд се взираше в мен толкова дълго, че накрая вдигнах поглед към него.

— Радвай се, че имаш човешко сърце, Фейра. Съжалявай онези, които не чувстват нищо.

Не можех да му обясня за дупката, която вече се настани в душата ми, не исках да обяснявам, затова просто кимнах.

— Е, довиждане засега — каза той и разклати глава наляво-надясно, сякаш вратът му се е схванал, докато си говорехме за незначителни неща. Поклони ми се, крилете изчезнаха напълно и той започна да се слива с най-близката сянка, но изведнъж замръзна.

Очите му се спряха на моите, разширени, диви, а ноздрите му потрепнаха. Шок, най-неподправен шок премина през чертите му заради нещо, което видя на лицето ми, и залитна. Наистина залитна.

— Какво... — започнах аз.

Той изчезна — просто изчезна в хладния въздух, без следа от сянка в погледа.

* * *

Двамата с Тамлин напуснахме планината по същия път, по който дойдох аз — през тясната пещера в сърцето на планината. Преди да тръгнем, Върховните елфи от седемте двора унищожиха и после запечатаха двора на Амаранта „В недрата на Планината“. Ние си тръгнахме последни и след като Тамлин махна с ръка, входът към двореца се срути зад нас.

Все още не се осмелявах да попитам какво са направили с телата на онези двама елфи. Може би някой ден, скоро, ще да попитам кои са били, как са се казвали. Тялото на Амаранта, доколкото разбрах, било отнесено, за да бъде изгорено, макар че окото и костта на Юриан изчезнали. Колкото и да ми се искаше да я мразя, колкото и да ми се искаше да се изплюя върху горящия ѝ труп... разбрах кое я е тласнало към всичко това — разбрах една много малка част от нея, но я разбрах.

Тамлин ме стисна за ръката, когато поехме през мрака напред. Никой от нас не продума, докато не се появи блясъкът на дневната светлина и не озари влажните стени на пещерата със сребристия си воал. Ускорихме крачка със засилването на светлината, пещерата ставаше по-топла и най-сетне излязохме на зелената пролетна трева, която покриваше всяка долчинка и хълм в земите му. В нашите земи.

Бризът и ароматът на горски цветя ме удариха в носа и въпреки дупката в гърдите си, въпреки петното на душата ми, не можах да удържа усмивката, която се разля по лицето ми, докато се изкачвахме по един стръмен хълм. Елфическите ми крака бяха далеч по-силни от човешките и когато стигнахме върха на хълма, не бях и наполовина толкова изморена, колкото щях да бъда преди. Дъхът ми секна, когато съзрях обвитото от розови храсти имение.

Домът ми.

През цялото време, докато лежах в подземие на Амаранта, няхах смелост да си представя този момент, никога не си позволих да мечтая толкова дръзко. Но бях успяла — доведох и двама ни у дома.

Стиснах ръката му, докато гледахме надолу към къщата, към конюшните и градините и до ушите ни долетя смехът на две деца. В следващия момент две малки, блестящи фигурки изскочиха от къщата и хукнаха към най-близката поляна с радостни писъци, преследвани от по-голяма фигура, която се заливаше от смях — Алис и нейните момчета. Най-сетне в безопасност, без да се крият.

Тамлин плъзна ръка около раменете ми и ме придърпа по-близо до себе си. Опря буза на главата ми. Устните ми потрепераха. Прегърнах го през кръста.

Стояхме на хълма, без да говорим, докато залязващото слънце позлатяваше къщата, хълмовете, целия свят и докато Люсиен не ни извика за вечеря.

Обърнах се към Тамлин и го целунах нежно. Утре... ще има утре, цяла вечност да мисля за онова, което направих, да се изправа пред онова, което унищожих вътре в себе си, докато бях „В недрата на Планината“. Но сега... днес...

— Да се прибираме вкъщи — казах аз и хванах ръката му.

БЛАГОДАРНОСТИ

Честно казано, не съм съвсем сигурна откъде да започна с благодарностите, защото тази книга се появи, благодарение на толкова много хора, работили по нея години наред. Вечна благодарност и обич на:

Сюзън Денард, моя ко-пилот и духовна сестра, Леонардо за моя Рафаел, Гюс за моя Шон, Блейк за моя Адам, Скот за моя Стайлс, Арагорн за моя Леголас, Ноел за моя Сафи, Шмид за моя Дженко, Сенет за моята Кайра, Елза за моята Ана, Сейлър Юпитер за моята Сейлър Луна, Мос за моя Рой, Мартин за моя Шон, Алън Грант за моя Иън Малкълм, Бренън за моя Дейл и Ескелето за моя Начо. Буквално не знам какво щях да правя без теб. Или без вътрешните ни шеги. Приятелството ни е олицетворение на понятието „епично“ и съм сигурна, че звездите са го предrekli (като например хиляда години преди динозаврите. Живо пророчество.), вижте също: Малки чашки за малки ръчички, Ооооо, така ли?!, Крисалс, Хенри Кавил, Клааааасик Пег и всичко друго от Начо Либре. Сарюзън завинаги.

На Алекс Бракън, която е сред първите приятели, които си създадох в литературната индустрия и която остава една от най-близките ми приятелки до днес. В някои моменти човек се чувства сякаш току-що е завършил университета, току-що е подписал договор за първата си книга и се чуди какво следва оттук нататък. Толкова съм щастлива, че имах възможността да споделя това шеметно пътешествие с теб. Благодаря ти за великолепните ти реакции, за множеството четения (на тази и на много други книги) и за това, че винаги, винаги ме защитаваше. Не мога да изразя с думи колко много значи това за мен. Благодаря ти, че вярваше в тази история толкова много години.

На Биляна Ликич, която чете тази книга, докато я пишех, глава по глава, помогна ми с гатанките и стихчетата и ме убеди, че историята може и да не остане в чекмеджето на бюрото ми до края на живота ми. Гордея се с теб, човече, че сега раздаваш ритници и дърпаш уши.

На агентката ми, Тамар Ридзински, която пое риска да представлява непубликувана, двадесет и двегодишна писателка и промени живота ми с едно телефонно обаждане. Ти си най-великият злодей. Благодаря ти за всичко.

На Кат Ондър — истинско удоволствие е да работя с теб и за мен е чест, че ти си мой редактор. На Лора Бърниър — благодаря ти, много ти благодаря, че ми помогна да превърна тази книга в нещо, с което да се гордея истински. Нямах да се справя без ценните ти напътствия.

На целия екип в издателство Блумсбъри — нямам думи да изразя колко съм щастлива, че тази поредица откри своя дом при вас. Вие сте най-добрите, хора. Благодаря ви за труда, за ентусиазма и за това, че сбъднахте мечтите ми. Не мога да си представя да попадна в по-добри ръце. Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви.

На Дан Крокъс, Ерин Боуман, Манди Хъбард и Дженифър Арментраут — благодаря ви, че бяхте до мен и можех да разчитам на вас за всичко. Не знам какво щях да правя без вас.

На Бригид Кемерър, Андреа Маас и Кат Жанг, които четеха различни ранни чернови на тази книга и ми дадоха безценни съвети и много ентусиазъм. Длъжница съм ви.

На Елена от Новъл Саунд, на Алекса от Алекса Лавс Букс, Линеа от Линеарт и всички Посланици на „Стъкления трон“. Хиляди благодарности за подкрепата и всеотдайността. Срещата ми с вас беше страхотна част от цялото това приключение.

На родителите ми — отне ми известно време да го осъзная, но съм истински благословена с вас като мои фенове номер едно и като мои родители. На семейството ми: благодаря ви за безусловната любов и подкрепа.

На Ани, най-прекрасното куче в историята на най-добрия приятел на човека. Обичам и винаги, винаги ще те обичам.

И накрая, на съпруга ми, Джош — тази книга е за теб. Винаги е била за теб, така както и сърцето ми стана твое в момента, в който те видях в първия ден на първата ми година в университета. Като се замисля как пътищата ни се преплетоха още преди да се видим, ми е трудно да повярвам, че съдбата не е имала пръст във всичко това. Благодаря ти, че ми доказа, че истинската любов съществува. Ще бъда най-щастливата жена на света да преживея живота си с теб.

Издание:

Автор: Сара Дж. Маас

Заглавие: Двор от рози и бодли

Преводач: Ирина Денева-Слав

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Редактор: Десислава Недялкова

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1647-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1835>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.